

Giới thiệu Hương Đồ

Truyện hay nhất Hương Đồ của Nguyệt Hạ Kim Hồ này là do ta bốc đại trong 1 đám truyện trọng sinh ngôn tình sủng, bên webtruyen comment cũng ổn, có hơi nhìu thụt ^^

Nhà ta trước nay vốn ” sạch”, blog chuyên về tình cảm thanh mai trúc mã trong sáng thuần khiết mà, xem là động lòng ngay ^^, cũng edit toàn truyện hiện đại, nay thử thay đổi không khí xem sao?!

Hy vọng bà kon sẽ thích.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Thừa dịp khi Thảm phụ đầu đầy mồ hôi đi ra ngoài uống nước, Thảm Hà Hương khe khẽ mở chiếc giỏ trúc cũ nằm trên đất ra, bên trong có ba tảng trúc ngăn cách, lần lượt để các loại đồ vật nhỏ, tầng trên cùng là một lớp bày các đồ kim chỉ thêu thùa và một số đồ trầm cài đầu gỗ bọc lụa, phía dưới là quạt tròn, khăn tay thêu và những chiếc hà bao với các kiểu hoa văn giống hệt như mẫu thân Liễu thị làm.

Nàng đưa tay lật qua lật lại, khăn tay thì một chiếc cũng không bán được, quạt tròn thì bán được bốn năm cái, hiện tại là mùa hè thời tiết càng ngày càng nóng dần lên, một số nữ tử của những hộ nghèo đều cần hai cây quạt để phối hợp với quần áo phe phẩy để giảm đi cái nóng bức, năm nay trong kinh thành lưu hành chính là loại hoa văn điệp luyến hoa này, nó tuy xinh xắn, nhưng tiền vốn cũng cao, vì không muốn bị chèn ép, nhóm người bán dạo chỉ có thể để giá thấp bán ra, giá một cái là mười lăm đồng tiền, lợi nhuận kiếm được từ mỗi chiếc quạt chỉ có hai đồng tiền.

Hà Hương lại nhìn một cái giỏ trúc khác nữa, dầu muối tương dấm đều bán được một ít, nhưng đều là những thứ không kiếm được bao nhiêu, nông gia thì có mấy hộ có thể bỏ tiền mua nhiều mấy thứ đó đó, từng đồng tiền đều phải tính toán chi li, nàng đẩy lại nắp giỏ rồi xoay người đi vào phòng. Liễu thị đang ngồi ở trên kháng may vá quần áo, thân thể bà vốn đã không được tốt lắm, trước đó vài ngày lại vừa bị nhiễm phong hàn, mấy ngày nay đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng sắc mặt vẫn lộ ra sự xanh xao vàng vọt.

Thấy nữ nhi tiến vào liền ngừng tay nói: “Tình tình cha con luôn luôn tốt, lần này cư nhiên tức giận với con liền mấy ngày, tuy rằng không ngó ngang gì tới con, nhưng trong lòng con cũng đừng thầm oán cha, không phải nương nói con, chuyện này quả thật là con đã làm sai……” Có lẽ là có chút kích động, nói xong Liễu thị ho khù khụ mấy tiếng, tiếp nhận chén trà hoa đại do Hà Hương pha, uống vài ngụm mới thuận khí lại, sắc mặt nhìn cũng đỡ hơn chút.

Lập tức liền có chút chi tiếc rèn sắt không thành thép mà trừng mắt nhìn Hà Hương một cái, “Con đứa nhỏ này, một nhà Thư Huyền thư hương môn đệ đó, ngày thường đều tốt bụng, nếu không phải năm đó cha con có cơ duyên cứu phụ thân hãn một mạng, con cho là có thể trèo cao được mỗi lương duyên này sao? Giờ đây phụ mẫu song vong sa sút đến tận cửa cầu, cho dù hãn bị phá tướng khuôn mặt bị bóng, trên người một văn tiền cũng không có, lòng con trăm ngàn lần không muốn đi chăng nữa, nhưng cũng phải nể mặt người phụ thân đã khuất của hãn chứ, cũng không thể đủ điều vũ nhục người ta như thế chứ con, phụ thân hãn trước kia giúp chúng ta không ít đâu, hiện tại chúng ta không đưa tay ra giúp đỡ thì thôi đi, sao con nỡ cay nghiệt đem người ta đuổi đi chứ…… Con nói một chút xem, ngày đó con giống bộ dáng gì hã……”

Thấy đôi mắt Liễu thị đỏ hoe, Hà Hương liền ghé người vào bên cạnh kháng (giường đất), nằm trên đùi Liễu thị khóc lên thành tiếng, nhìn bộ dáng nữ nhi khóc thương tâm đến nỗi bà vai run rẩy, những lời trách cứ Liễu thị định nói liền cũng bay đi bảy tám phần, thân thể chính mình không tốt, nhiều năm như vậy dưới gối cũng chỉ có duy nhất một nữ nhi là Hà Hương, tuy rằng là hộ dân thường, nhưng cũng là máu thịt trên người mình, thương yêu hết mức sủng ái không nỡ để chút ủy khuất nào, nghĩ đến chuyện phát sinh trong nhà đoạn thời gian này, lời trách cứ cũng nói không nên lời, chỉ chốc lát sau cũng rút nước mắt sau, hai mẹ con tức thì ôm nhau cùng khóc.

Hà Hương vốn là nằm trên đùi Liễu thị làm bộ khóc lóc để trốn tránh việc bị giáo huấn, trong nhất thời người thấy mùi được thảo nhàn nhạt quen thuộc trên người mẫu thân, lại nghĩ tới đời trước sau khi mẫu thân qua đời mình phải gánh chịu những sự bất hạnh, không khỏi bi ai trong lòng, kìm lòng không được cũng khóc lớn lên, chỉ trong chốc lát đã dính nước mắt nước mũi trên quần áo Liễu thị.

Thảm Thành Thạch vốn muốn bước vào trong phòng, đã đứng ở ngoài cửa được một lát, thần sắc rốt cục cũng hòa hoãn lại chút, không khỏi thở dài xoay người cầm công cụ đi ra phía sau núi đôn củi.

Mặt trời vừa lặn Hà Hương đã đun nước nóng tắm qua một cái, sau đó đổi bộ y phục sạch sẽ, một mình ngồi trên ghế ở Tây phòng, đối diện với chiếc gương đồng cũ mềm đẽ trên chiếc bàn gỗ cũ kĩ lồi lõm, chậm rãi chải từng nhát lược trên mái tóc dài ngang vai ẩm ướt, trong gương đồng nhìn thấy một nữ tử mười một tuổi, còn có chút xanh xao vàng vọt, nhất thời trong ánh mắt lộ ra một tia thần thái khác thường.

Cong môi cười, Thảm Hà Hương, đây là nàng đời trước tiến vào vào hầu phủ làm tiểu thiếp, hưởng hết vinh hoa phú quý, cũng có kiến thức, liền cảm thấy cái tên này quá mức hận đến nỗi muốn đổi tên, không nghĩ tới một ngày kia khi nghe được có người kêu tên nàng, nhưng lại sẽ cảm thấy thân thiết khiến người ta muốn rơi lệ, vừa nghĩ nàng vừa dùng cây lược gỗ đã gãy mất mấy cái răng kia, đem chỗ tóc rối chải mượt lại, sau đó cả người tựa như một pho tượng gỗ ngồi ngẩn người bên cửa sổ, lẳng lặng chờ tóc được gió thổi làm khô tự nhiên.

Ở hai ngày trước, nàng ngoài ý muốn từ ba mươi tuổi trở về lúc mười hai tuổi, nhìn khuôn mặt trẻ con ốm yếu thiếu dinh dưỡng trong chiếc gương đồng kia, không còn làm cho nàng tuyệt vọng, khuôn mặt bần thiêu tóc tai rối bù như bà lão, đột nhiên nàng lại có cái khát vọng có thể sống tiếp, mà loại khát vọng này khẳng định hoàn toàn không phải là sự bắt đầu của một giấc mộng, thì khát vọng ấy lại càng thêm trở dậy mãnh liệt.

Chỉ chốc lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trẻ con trong gương đồng đột nhiên nở nụ cười lên, cười như vậy vừa vui vẻ lại tùy tiện, nàng giơ tay sờ mặt một cách ham mê, và mái tóc có chút khô vàng, đây chính là bởi vì dinh dưỡng không đủ, đợi sau khi mình ngũ quan nẩy nở liền sẽ là một bộ dáng khác, nếu không thì kiếp trước cũng sẽ không bị tiểu Hầu gia nhìn trúng rồi rước vào trong phủ làm tiểu thiếp, lại càng không thể ở nơi hầu phủ đầy rẫy những đóa hoa xinh đẹp kia độc sùng năm năm liền, sau đó do nhiều lần dề non làm tổn thương đến thân thể, về sau không thể lại có con nối dòng mà mất đi sủng ái, ngay cả như vậy mà vẫn bị phu nhân ngày ngày kiêng kỵ, sau cùng tìm lí do đem nàng đuổi ra khỏi phủ, trong âm thầm lại sai người bán nàng cho một tiểu thương bán hương liệu.

Người nếu đã chết rồi, có một ngày khi tiểu Hầu gia nhớ lại, tất đều là cảnh tốt đẹp trong quá khứ, nhưng người nếu bỏ trốn cùng nam nhân khác, những điều tốt đẹp trước kia nghĩ đến đều trở nên dơ bẩn chán ghét, hành vi của Hầu gia phu nhân này không thể nghĩ ngờ là ác độc vô cùng, cũng hoàn toàn cắt đứt đường lui của Hà Hương muốn hồi phủ cầu xin Hầu gia.

Nghĩ đến vài năm cuộc sống sau khi rời khỏi Hầu phủ, nét cười trên mặt Hà Hương có chút không giữ được, bàn tay đang cầm lược như bị chững lại một chút, Thảm Hà Hương của đời trước là một nữ tử cực kì tham mộ hư vinh, nếu không cũng sẽ không khăng khăng làm thiếp, chỉ vì cuộc sống vinh quang phù phiếm kia, cho nên, tính nết tham hư vinh dung tục ở trên người nàng đều có đủ không thiếu cái nào, yêu tài, thích đẹp, thích xa xỉ hưởng thụ, nhưng thế thì sao, nàng chính là chấp nhất thích những thứ y phục lụa là cầm tú, chính là yêu thích các loại trang sức quý giá đầy đủ các loại kiểu cách mới mẻ trong hộp nữ trang khiến người ta phải hâm mộ, chính là ham thích thưởng thức các kiểu loại bánh ngọt mới lạ quý hiếm, đam mê mỹ vị.

Nàng thà chết cũng không muốn lại sống kiếp cơm rau dưa, có bữa này phải lo bữa sau đói, lại càng không muốn mỗi ngày phải làm việc như trâu như ngựa, một khi không vừa ý là liền bị nam nhân tùy ý đánh chửi, thậm chí còn bị đuổi ra khỏi cửa ngủ trên nền tuyết giá lạnh, vì những điều này cô nguyện ý bỏ đi thứ tình cảm nam nữ ái mộ của các nữ tử khuê các, cũng không yêu cầu xa vời cái gì như kiểu cùng nam tử thiên trường địa cửu, tình cảm toàn tâm toàn ý, chỉ cần có thể có cuộc sống sung túc giàu có liền thỏa mãn rồi, chẳng lẽ có ý nghĩ như vậy là sai sao?

Hà Hương nhìn bóng người mờ ảo trong gương đồng một lúc lâu, thế mới giơ tay úp nó trên bàn, lúc này ánh trăng đã lên ngọn cây, mái tóc đã bị làn gió đêm mềm mại thổi khô, nàng chậm rãi đứng dậy đi về hướng cái giường được ghép lại bằng thanh gỗ, bước chân nhẹ nhàng mà kiên định, trọng sinh một kiếp nàng rốt cục hiểu được, suy nghĩ của nàng trước na đều là sai, sai ở chỗ không nên chớ vầy đuôi mèo chủ, chờ đợi dựa vào người khác bố thí cho, cuộc sống như vậy sẽ không lâu dài, cho nên, kiếp này nàng cần dựa vào chính mình, dựa vào nỗ lực của chính mình để có được sống một cuộc sống giàu sang sung túc.

Ý niệm trong đầu vừa qua, nghĩ đến cái tên Giản Thu Huyền, bước chân Hà Hương dừng một chút, người nọ, chẳng qua là một trong trí nhớ mơ hồ của nàng, sờ dĩ nhớ rõ, là vị Giản Thu Huyền sau khi bị nàng vũ nhục, khi xoay người rời đi ánh mắt kia mang theo sự phẫn nộ dọa người, vài năm sau nàng hình như lại thấy qua hắn một lần ở trong Hầu phủ, nhưng khi đó hắn đã là người ngồi lên vị trí cao, đến ngay cả tiểu Hầu gia đều phải nể mặt vài phần, trong đáy mắt nhìn về phía nàng chỉ có lạnh lẽo, hiện tại nghĩ đến trong lòng vẫn có chút khiếp sợ.

Nay trọng sinh trở về, đáng tiếc là việc này đã phát sinh, lại một lần không thể挽 hồi, nhưng nếu như nghĩ ngược lại, kiếp trước hai người chỉ có duyên gặp mặt có vài lần, không cần thiết phải để ở trong lòng, có gặp thì tránh đi là được rồi, nghĩ đến sự tình đã trôi qua nhiều năm, đối phương cũng sớm đã quên rồi ấy chứ, tâm trạng Hà Hương nhất thời cảm thấy buông lỏng, thế này mới nằm trên giường chỉ có mấy tấm ván gỗ đơn sơ, chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Trên núi ở phía sau Thảm gia có không ít đám hoa cỏ cây cối, đã nhiều ngày nàng giống như kẻ theo đuôi đi theo sau Thảm phụ, giống cái đuôi nhỏ, cho dù Thảm phụ có tức giận mấy ngày nay, nhưng dù sao cũng là khuê nữ nhà mình, đối xử với mình luôn là bộ dạng nói chuyện rụt rè nhỏ nhẹ vừa hòa nhiên lại nhu thuận, liền tiếp đi theo ông mấy ngày cũng khiến cho con giận trong ông tiêu tan mất rồi, khi đón cúi cũng thường thường quay đầu nhìn, sợ nữ nhi chơi đùa sẽ vấp ngã.

Thảm Hà Hương ngắt mấy đóa hoa liền quay đầu hướng về phía Thảm phụ mỉm cười ngọt ngào, trong trí nhớ kiếp trước, Thảm phụ yêu thương nàng nhất, chưa từng để nàng động đến một đầu ngón tay, khi đó trong nhà nghèo khổ, nhưng mỗi khi buồn bán lời được chút tiền ông đều sẽ mua ít đồ chơi làm quà để làm nàng vui, loại tư vị được người ta cưng như châu bảo, sau khi Thảm phụ qua đời nàng chưa từng được cảm nhận lại lần nào nữa, hiện tại có thể nhớ lại, đó là khi mùi chua của cơm trưa món cháo rau dại kia từ trong bụng ợ ngược lên, Thảm Hà Hương cảm thấy vẫn có thể chịu được.

Trong lúc nhất thời trong miệng liền ngâm nga khẽ hát, tiện tay hái một bó hoa quế lớn nở rộ trong núi, lúc dưới tàng cây nhìn thấy một gốc cây hoa dại màu đỏ nhạt không bắt mắt, mắt Thảm Hà Hương liền sáng ngời lên, vội vã đào lên vài gốc gồm cả rễ, dùng túi áo bọc lại, dưới sự thúc giục không ngừng của Thảm Hà Hương, Thảm phụ vậy mới ngừng đón cúi đi xuống núi.

Trở lại trong viện nàng liền tìm Liễu thị muốn lấy cái xẻng, sau đó đem đám hoa dại kia đi trồng ở sân bên cạnh, Liễu thị thấy nàng mấy ngày nay liền thích đùa nghịch với đám hoa dại cỏ dại, cũng không quá để ý, khuê nữ nhà ai cũng giống nhau cả thôi, nhìn thấy hoa là muốn đi lên ngắt vài bông, vì thế dùng bàn chải làm bằng cỏ quét bụi bặm trên người xuống, gọi lớn một tiếng bảo nàng nhanh đi rửa mặt để còn ăn cơm, sau đó liền đi vào phòng.

Cơm chiều vẫn là món bánh cứng như đá và món cháo rau lúc trưa ăn thừa còn lại, Thảm Hà Hương thật sự không có khẩu vị gì, sau khi tùy tiện giả vờ ăn mấy miếng cho qua bữa, liền dùng ít củi lúc nấu cơm dư lại để hâm nóng bát canh trong nồi, đây là rau dại đắng mà nàng hái được trên núi, bên trong có bỏ chút gừng và hành lá rồi đem nấu một lúc, khi lấy ra bát canh đó có chút phỏng tay, nàng sờ sờ lỗ tai, sau đó lấy ra một cái lọ sành từ trong một cái tủ nhỏ đen sì, bên trong là một chút đường trắng, bỏ vào một nửa thìa đường rồi đem qua cho Liễu thị, so với những bát thuốc kia, bát thuốc này càng có thể bồi dưỡng thân thể, uống nhiều chút bệnh khí rất nhanh sẽ tiêu tan.

Liễu thị cũng quả thật cảm thấy uống thuốc vào mấy ngày nay thân thể lạnh lẽo chút, khuê nữ lại chăm sóc kỹ càng, một ngày uống hai bữa không sót bữa nào, thế là không cần nữ nhi thúc giục cũng tự mình nuốt xuống.

Thảm Hà Hương đem cái bát đã rửa sạch để ở phòng bếp xong, rồi mới trở về phòng đóng cửa lại, sau đó lấy ra một cái bình nhỏ từ dưới gầm giường, bên trong bình có đựng một nửa bình dầu vùng mà Hà Hương không dễ dàng gì mới xin được từ chỗ Thảm phụ, loại dầu này rất đắt đỏ, người giàu có mới được ăn, thơm hơn nhiều so với dầu đậu nành và dầu hoa cải, bình thường Liễu thị xào rau đều luyến tiếc dùng, trước kia Thảm Hà Hương vụng trộm đổ nhiều hơn chút vào xào rau cũng bị ăn mắng.

Do Thảm phụ là người bán dạo, cho nên trong giỏ trúc có một bình như thế, điều này liền làm cho Thảm Hà Hương nhõm nhõm đeo bám cha đòi một ít mới chịu, sau đó che đậy cất giấu ôm về phòng, nếu để Liễu thị biết nhất định là sẽ bị tịch thu, bởi vì chỉ có chút ít này mà có giá khoảng hơn mười văn tiền, có thể thấy được trình độ sung ái của Thảm phụ đối với khuê nữ nhà mình.

Trước mười ngày Thảm Hà Hương lấy loại hoa nhài mà nàng hái được ở trên núi đem đi ngâm nước, sau đó bỏ vào chiếc bình nhỏ và trộn lẫn cả dầu vùng cùng nhau, sau khi dùng loại nước nóng với khoảng bảy tám phần nóng hấp lên, đập kín lại, hôm nay mới lấy ra, vừa mở bình ra liền nghe ngửi thấy một làn hương hoa nhài sâu kín, ngửi xong mặt nàng liền sáng rực, nhất thời phóng đặt lên trên bàn, sau đó mượn ánh sáng nhìn bên trong bình, lại lấy ra hộp son phấn mà nàng đã xin của Liễu thị, sau đó cẩn thận để nghiêng bình ra, chỉ thấy những dòng nước trong suốt từ trong bình chảy ra.

Vì trong đám hoa nhài kia hàm chứa nước hoa, trải qua quá trình nấu xong dòng nước đó liền bốc hơi bay lên, sau đó nổi lơ lửng bên trên dầu vùng, nhiều ngày qua đã thấm mùi rồi, so với loại nước bình thường thì có nhiều hơn chút dầu trơn bóng, ngày thường dùng để thoa lên mặt, bôi lên thân mình thì không còn gì tốt hơn, có thể loại bỏ đi sự nứt nẻ khô da, làm cho da mặt hay toàn thân vừa trắng vừa mịn màng, đây chính là loại dầu hoa lộ mà mười năm sau các phu nhân tiêu thư trong kinh thành rất mực yêu thích, tuy rằng chỉ có hai loại nguyên liệu có chút không đầy đủ, nhưng với điều kiện như bây giờ có thể làm ra được một chút cũng quả thực không dễ dàng rồi.

Thẳng đến khi hộp son phấn đều đựng đầy, Thảm Hà Hương thế mới lấy cái bình ra, mượn ánh sáng nhìn vào bên trong, tầng mặt trên dầu hoa lộ đã không còn lại nhiều, chỉ có thể đồ ra đóng thêm một lần nữa, dầu vùng có trộn xác hoa nhài còn thừa lại có thể dùng để làm dầu bôi mượt bóng tóc, sau này bôi vài lần cung cấp dinh dưỡng cho tóc, đảm bảo tóc sẽ vừa đen vừa bóng, giống loại sa tanh sáng bóng.

Tắm rửa xong, Thảm Hà Hương lấy tay chấm một ít dầu hoa nhài, cẩn thận bôi một lớp lên trên người mình, xong xuôi mới mặc quần áo vào miễn cưỡng ngồi bên cửa sổ, lấy ra một đầu ngón tay dầu dưỡng ẩm để trên bàn tay, sau đó chậm rãi xoa nhẹ trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng thoa lên mặt.

Thảm Hà Hương vốn đã không tệ, màu da ngày thường trắng giống Liễu thị, hơn nữa có lẽ do vừa tắm xong còn bôi thêm dầu dưỡng ẩm, làn da trong gương đồng thoát nhìn tinh tế đẹp hơn chút so với mấy ngày trước đây, chỉ là sắc mặt vẫn ẩn chứa chút khô vàng, nghĩ đến tình hình trong nhà, sự hài lòng trên khuôn mặt Thảm Hà Hương cũng hơi nhạt đi, không khỏi vươn tay ra đóng lại nắp hộp son phấn, nhẹ nhàng vén mái tóc ra phía sau, ngồi ở trên ghế thăm thò dài, nếu không có thể kiếm chút tiền bạc, chỉ sợ về sau trong nhà ngay cả bánh khô cũng không có mà ăn, nghĩ đến vị chua của loại bánh khô rẻ tiền ấy, dạ dày Thảm Hà Hương lại nổi lên cơn buồn nôn, càng có ham muốn mãnh liệt muốn kiếm thêm chút tiền nhằm cải thiện tình trạng cơm nước trong nhà, ít nhất có thể ăn được bữa cơm ra hồn.

Một đêm ngủ an ổn, hôm sau Thảm Hà Hương thức dậy với tinh thần sáng khoái, đến bên cạnh sân viện chiết một cành liễu mềm mại dùng răng chậm rãi nhai vụn, sau đó liền chấm một ít muối nhỏ bắt đầu cẩn thận quét từng cái từng cái một, năm đó khi ở Hầu phủ làm thiếp, ngày ngày không có việc gì làm, cái khác học không được, nhưng làm thế nào có thể để chính mình lọt vào mắt của Hầu gia thì lại học được không ít, thời gian lâu dần cũng trở thành thói quen, cho dù sau lại đi theo tiểu thương buôn bán vài năm, ngày ngày đều một muốn chết, dãi nắng dầm mưa bán thiu, nhưng cũng buộc phải ngày ngày vệ sinh sạch sẽ, năng thậm chí còn tìm niềm vui trong nỗi khổ, tự mình suy nghĩ ra một loại phương pháp có thể làm cho răng mình vừa bóng vừa trắng.

Thảm Hà Hương chải sạch sẽ xong, dùng nước trong ống trúc súc miệng loại bỏ vị muối trong miệng đi, sau đó liền chạy đến chỗ đám hoa dại hôm qua trồng ngắt lấy một đóa, lại ngắt xuống một cánh hoa màu đỏ nhạt, sau đó đặt trên răng chà xát từ từ, nếu cánh hoa nhiều gỉ nát để trong nước một ngày ba lần súc miệng, thời gian lâu dần răng sẽ trắng sáng như ngọc.

Sáng sớm Thảm phụ vác lên giỏ trúc đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán hàng, Thảm Hà Hương ăn qua loa nửa bát cháo rau, liền súc miệng rồi đi vào buồng trong, chỉ thấy Liễu thị ngồi ở trên炕 đang đồ ra những đồng tiền cũ trong hà bao ra đếm, càng đếm sắc mặt càng không tốt, thấy Thảm Hà Hương tiến vào. Mới đem mấy đồng tiền vội vàng nhét lại trong hà bao.

Đối với điều này kiếp trước Thảm Hà Hương đều đã trải qua, trong lòng rõ ràng sắp đến thời gian phải gửi tiền về cho nhà dưới quê rồi, một tháng hai trăm văn tiền không thể bàn cãi, số tiền mẫu thân có trong tay chỉ sợ còn lâu mới đủ, lúc nàng trước mười tuổi kỳ thật những năm tháng đó cuộc sống trong nhà trải qua cũng không tệ, khi đó vẫn còn ở tại ngôi nhà dưới quê lát gạch lợp ngói xanh ấy, ít nhất màn thầu cơm trắng một tháng cũng được ăn vài lần, nhưng đó là thời điểm gia gia của Thảm Hà Hương còn sống.

Sau khi lão gia tử chết, một nhà Thảm Thành Thạch liền bị kẻ mẩu và đại bá đuổi ra khỏi nhà, nói là ở riêng, trên thực tế này đó là độc chiếm gia sản ruộng vườn cửa hàng của Thảm lão gia tử, chỉ phân cho Thảm Thành Thạch và Liễu thị ba gian nhà bùn lợng dưới chân núi, nửa văn tiền đều không có,

nếu không phải Liễu thị đã bán đi chiếc vòng ngọc mẫu thân duy nhất còn để lại cho bà để lấy sáu lượng bạc, kêu Thảm Thành Thạch đi lấy hàng tạp hóa bán, chỉ sợ người một nhà đã sớm chết đói hết.

Cho nên, một năm nay cả nhà thất chặt bụng ăn cháo ăn rau, người người xanh xao vàng vọt, Liễu thị thân thể vốn hư nhược, còn phải cả ngày vì lo lắng đến chuyện tiền bạc trong nhà, Thảm Thành Thạch gánh trọng trách bán hàng mỗi ngày mặc dù có tiền thu nhập, nhưng nhiều nhất một ngày kiếm chỉ được hơn hai mươi đồng tiền, có đôi khi chỉ kiếm được vài đồng tiền, một tháng tiền kiếm được cũng không vượt qua bốn trăm đồng tiền, còn phải nộp cho kẻ mướn mỗi tháng hai trăm đồng tiền, còn lại hơn một trăm đồng tiền cả một nhà cần chi tiêu ăn uống, lại phải tu sửa chỗ đột nát trong nhà, vốn còn lại trăm văn tiền, trước đó không lâu Liễu thị bị nhiễm phong hàn, còn thiếu người ta tiền thuốc chưa trả.

Ngày tháng trôi qua rất họa vô đơn chí, Thảm Hà Hương cảm thấy hiện tại quan trọng nhất đó là kiếm nhiều tiền chút để cải thiện điều kiện trong nhà, ít nhất là phải được ăn ngon hơn, để thân thể nương nhanh điều dưỡng khỏe lại, lập tức liền giờ tay lật qua lật lại vài đường vắt sổ trên khăn tay, đây là vì muốn kiếm chút tiền thủ công, sau khi làm sẵn xong khi mua về liền trực tiếp có thể thêu hoa. Bởi vì nguyên liệu vải bình thường, cho nên bán rất chậm.

Thảm Hà Hương không chút để ý nói: “Nương, khăn này nếu huân chút hương sẽ dễ bán hơn rồi.”

Liễu thị tâm đang phiền muộn, nghe thấy vậy không khỏi trừng mắt nhìn Thảm Hà Hương một cái: “Tiểu hài tử biết cái gì, hương liệu kia một chút đã mất mấy chục văn tiền, phải bán bao nhiêu khăn mới có thể kiếm lại.”

Thảm Hà Hương cũng làm như kinh ngạc vô chừng tròn to mắt nói, “Nương, sao phải mua, con biết làm a.”

“Con biết ?” Liễu thị cũng hoảng sợ, cách làm hương liệu chính là bát cơm của nghề nhân dùng để kiếm sống a, phương tử (phương pháp) chính là cầm chắc ở trong tay, để mục nát ở trong lòng cũng sẽ không nói cho người bên ngoài biết, giống người dân bình thường như các nàng muốn đi học cũng không có chỗ học, cho nên Thảm Hà Hương vừa nói biết, Liễu thị cũng cảm thấy là giả.

Thảm Hà Hương cũng cười hi hi ngọt ngào ngồi ở cạnh kháng, sau đó thân mình để sát vào Liễu thị hơi cúi đầu nũng nịu nói: “Nương, nương xem này, dầu bôi tóc hoa nhài chính là con làm đó, thơm không nương?”

Nhắc tới Liễu thị mới phát hiện trong phòng tựa hồ có thêm mùi hương hoa nhài, bởi vì mùi hương giống hệt với hoa nhài nở trên núi, cho nên trong lúc nhất thời bà không chú ý đến, nhưng sau khi được nhắc, cũng tới gần nữ nhi, mùi hương này hơi có vẻ nồng hơn chút, nhưng nồng mà không ngấy, đó cảm giác giống như đứng ngay cạnh hoa, tự nhiên đến nỗi không hề có mùi khác lạ gay mũi của việc bỏ thêm vào hương liệu.

Liễu thị sờ dĩ biết một ít là vì năm đó khi chưa phân nhà, trong nhà có gian tạp hóa, trong cửa tiệm tự nhiên không thể thiếu được các loại son phấn bột nước dầu bôi tóc, Liễu thị cũng dùng qua, cho nên ít nhiều vẫn có chút kiến thức .

Lập tức nàng liền đứng thẳng dậy, giờ tay sờ tóc Thảm Hà Hương, sau đó đưa tay để vào mũi ngửi thử, nữ nhi nếu không đề cập tới bà căn bản cũng không nhìn ra trên tóc nữ nhi có bôi dầu, cũng không được sáng bóng như tóc của các nữ tử bình thường khác, nhưng hương thơm này thật sự không tệ, dính vào tay lại thơm, vô luận là hương liệu hay son phấn, mùi thơm tốt sẽ giữ được mùi thơm rất lâu, như thế xem ra không giống loại dầu bôi tóc rẻ tiền được mua ở ngoài cửa tiệm.

Khi đợi Thảm Hà Hương đem nửa bình dầu bôi tóc hoa nhài đem đến đưa cho Liễu thị nhìn, Liễu thị dùng thìa súc một chút, ngửi mất một lúc, sắc mặt có chút kích động, đến khi phát hiện cái bình là bình dầu vừng, nhất thời trầm mặt xuống, nhưng nghĩ đến loại dầu bôi tóc này có hương thơm ngào ngạt tươi mát đúng là thượng phẩm, cũng liền nhất thời dần xuống.

Thảm Hà Hương thấy thế căn bản không cần chờ bà hỏi, liền nói rõ ngọn ngành mình sao lại làm được ra loại dầu này, mở to hai mắt ngậy thơ, vẻ mặt chủ động nửa làm nũng cùng với lời nói ngọt ngào khiến cho Liễu thị mất hết nghi ngờ, thật sự nghĩ rằng Thảm Hà Hương may mắn nhất được một tấm da trâu, trên đó có viết một ít phương tử, khi nói đến chuyện sau này lên núi hái hoa quế, tấm da trâu đó bị rách xuống vách núi rồi, lòng Liễu thị cũng theo những câu nói của Hà Hương mà cảm thấy thật đáng tiếc, đồng thời luôn cứ dằn dò nàng mãi, sau này không được tự mình chạy lên núi nữa.

Khi Thảm Hà Hương trở lại Tây phòng, khoe miệng còn hơi cong lên, cước bộ nhẹ nhàng, hơi có chút đắc ý tiêu sái đi đến trước bàn, tiện tay rót một chén trà hoa đại khô đã pha sẵn uống, nhớ tới cái gì đó, bàn tay nhỏ bé nâng lên hơi hơi chụm lại, liền thấy chỗ lòng bàn tay chạm rãi ngưng đọng lại một vài giọt chất lỏng màu xanh nhạt, hình thành một vũng nước nhỏ, lập tức liền đem mấy giọt nước đó bỏ vào cái chén trà không vừa uống xong đó rồi quơ quơ trước mặt, ý cười trên mặt Thảm Hà Hương lại sâu thêm vài phần, thứ này chính là bí mật của nàng, một ngày cũng chỉ có vài giọt, qua hôm nay thì không có nữa, đương nhiên phải tận dụng dùng, đầu thế lãng phí được.

Mà vừa rồi những lời nói cùng mẫu thân, đó đương nhiên không hoàn toàn là thật, nếu là loại dầu bôi tóc hảo hạng thật dễ làm như vậy, kinh thành nơi làm son phấn kia không phải đều phát tài hết rồi sao, không bỏ thêm các loại hương liệu quý giá khác phụ trợ, mùi hương của dầu hoa thường là rất nhạt, cách xa một vực mới loại hương thơm thanh nhã kia, điểm này kiếp trước nàng đi theo tiểu thương vài năm, không muốn hiểu cũng đã hiểu được bảy tám phần, sờ dĩ nàng có thể sử dụng loại nguyên liệu đơn giản để làm ra loại dầu bôi tóc thượng hạng, đó là có liên quan chặt chẽ đến mấy giọt chất lỏng trong lòng bàn tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Nhắc đến mấy giọt nước trong lòng bàn tay nàng kia, Thảm Hà Hương không khỏi liên tưởng đến cuộc sống bi thảm của nàng khi đi theo tên tiểu thương mấy năm đó, tay cầm chén trà vô tình nắm chặt hơn, tuy rằng mọi chuyện đã qua, nhưng hiện tại nghĩ đến vẫn đang khiến toàn thân phát run, đắng cay cực nhọc nàng đều có thể chịu được, nhưng cái tên tiểu thương là thứ mất nhân tính, khi cao hứng lên thì chửi com thừa canh cặn, nếu mất hứng thì tìm đủ cách tra tấn, nàng vốn là một người chú trọng vẻ đẹp, vậy mà hần tra tấn biến nàng từ nữ tử mới hơn hai mươi thành bà lão bốn năm mươi tuổi.

Nghĩ đến điều này, Thảm Hà Hương không khỏi hít vào thật sâu, cũng may vài năm sau tên tửu quỷ đó tự mình uống rượu ngã chết ở bên đường, nếu không thật không biết mình còn cầm cự được bao lâu, tên tiểu thương đó tuy là tên khốn trừ lạc trác táng, cuộc sống ngày qua ngày nghèo túng, nhưng lại có chút tay nghề chế hương, coi như có thể kiếm ăn, sau khi hần chết thì có lưu lại một đồng hương liệu son phấn còn chưa kịp bán đi, nhưng, nàng biết, hần còn cất giấu một món đồ.

Nàng đào một chỗ góc tường trong gian phòng ngủ của hần, đào một hồi lâu đến nỗi ngón tay như muốn gãy luôn, mới từ trong đồng gạch bùn đào ra một hộp gỗ dài, nếu không phải có một lần nàng nửa đêm tỉnh giấc phát hiện ra tên tiểu thương kia đang ngồi xỏm cất giấu cái gì tại đây, sợ rằng chính nàng cũng không biết là có thứ đồ đó, mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong ngoại trừ một ít nén bạc còn có vài tờ giấy nháp cộng thêm một chiếc bình Quan âm màu xanh biếc bằng bàn tay.

Thảm Hà Hương đi theo tiểu thương lâu rồi, ít nhiều cũng biết rõ về gốc tích hần, hồi còn trẻ là tên lưu manh vô lại, trộm cắp mèo mả gà đồng không việc nào không làm, ngay cả gian nhà cũng đi cướp của tẩu tử góa bụa, cho nên thứ này chắc đến tám chín phần là trộm cắp từ nhà phú quý nào đó, mấy tờ giấy không đồng đều, thậm chí còn có chút bẩn, nhưng nội dung lại ghi chép không ít phương pháp bí mật điều chế hương liệu, chữ viết lộn xộn, giống kiểu như từ chỗ nào đó ghi lại, mỗi một tờ là một bí pháp ghi lại đầy đủ, những bí pháp chế hương của mấy sản phẩm đặc trưng của mấy tiệm son phấn ở kinh thành đều có đủ, cái này cũng có thể giải thích tên tiểu thương ngày ngày ăn không ngồi rồi, sau tự dung lại hiểu biết chế hương, còn dựa vào việc chế hương buôn bán kiếm tiền nữa.

Mà bình Quan âm kia cũng trống rỗng, khi bắt đầu Thảm Hà Hương vốn cũng không quá để ý, lực chú ý đều đặt hết lên phương tử chế hương và nén bạc, nhưng khi giờ tay ra cầm lấy nhìn, đại khái là khi dùng tay đào bới đã bị rách da, trên bình bị dính chút máu, cư nhiên chiếc bình đó liền biến mất ở trong lòng bàn tay nàng, Thảm Hà Hương thực rất hoảng sợ, sau đó mỗi ngày đều xảy ra việc kì quái là trong lòng bàn tay tự xuất hiện vài giọt tuyến dịch.

Nàng đã mất hơn một năm thời gian mới chấp nhận được chuyện đó, đồng thời cũng hiểu tác dụng của tuyến dịch này, khi đó thật sự là mừng rỡ như điên, cảm thấy trời không tuyệt đường người, nàng dựa vào mấy thỏi bạc và loại tuyến dịch thần bí trong lòng bàn tay ấy, cộng thêm mười mấy tấm giấy phương tử chế hương và khả năng thiên phú của mình, đã có một cuộc sống khá thoải mái trong hai năm sau khi tên tiểu thương đó chết, nhưng chuyện đời thường không như mong muốn, ngay tại lúc nàng vừa mới có hy vọng, thân thể cũng đã đến lúc như đèn cạn dầu, những lần sảy thai ở Hầu phủ đã vết sạch sức khỏe của nàng, cộng thêm sự tra tấn của tên tiểu thương suốt vài năm, ngày tháng của nàng từ sau khi hần chết không tới ba năm liền đã kết thúc.

Cho nên, lần này nàng có thể ngoài ý muốn trở lại trước kia, trong lòng luôn tồn tại cảm giác thỏa mãn và cảm kích, nhất là khi phát hiện tuyến dịch trong tay vẫn còn, nàng thiếu chút nữa muốn chạy đi lấy cái đệm quý bái cảm tạ ông trời.

Khí tức Thảm Hà Hương bình ổn lại, cầm cái chén để lại trên bàn, duy nhất đáng tiếc là lượng tuyến dịch này ít, hơn nữa thời gian bảo tồn cũng thực ngắn, không có tác dụng gì với con người, chỉ có tác dụng làm tăng cao mùi hương đối với hoa cỏ cây cối, hai ngày trước đã bị nàng dùng để pha trà hoa đại uống rồi, làm dầu bôi tóc hoa nhài cũng đã dùng đến vài giọt, hiệu quả vẫn giống hệt kiếp trước, hơn nữa bỏ một giọt vào ngâm hoa cỏ, sẽ làm tăng thêm mùi hương vốn có của hoa lên một bậc, bỏ càng nhiều thì mùi hoa càng nồng đậm, nếu dùng hoa đã được ngâm qua tuyến dịch đem đi pha trà hoặc làm điểm tâm thì mùi vị sẽ vô cùng tốt.

Tuy rằng Thảm Hà Hương đối với tuyến dịch trong tay đã không còn thấy lạ lẫm gì, coi đó là hiển nhiên, nhưng đối với người khác mà nói thì quả thực rất quái đản, chưa chắc đã chấp nhận nổi, cho nên đây sẽ chỉ là bí mật duy nhất của nàng, cho dù là Liễu thị Thảm phụ cũng không được cho biết.

Thảm gia không có ruộng vườn, gà cũng không có nữa con, cho nên ngoại trừ làm chút thuê thừa thủ công và nấu com ra, cơ bản là không có gì việc khác, com trưa Thảm Hà Hương miễn cưỡng nuốt xuống bánh khô, đem hoa quế mà hôm qua hái về cũng bỏ thêm chút tuyến dịch để ngâm nước, sau đó rửa mặt nằm xuống, nàng lấy ra miếng vải bố xin từ chỗ Liễu thị rồi khêu ra một ít dầu vừng sau đó cẩn thận bôi kĩ càng lên tóc, sau cùng dùng lược chải tóc túm lại một chỗ quấn lại, dùng vải thô bao đầu gối, cứ ừ như vậy có thể giúp tóc hấp thụ đầy đủ loại dầu hoa quế, ngày sau có thể dưỡng tóc thành vừa đen vừa bóng.

Có làn hương hoa nhài bầu bạn trong giấc ngủ trưa, nàng ngủ cực ngon, mà sau khi Thảm phụ giữa trưa trở về vội vàng ăn com xong, liền mang theo nửa lọ dầu tóc hoa nhài kia để trong giỏ trúc rồi lại tiếp tục đi khắp các hang cùng ngõ hẻm, ai ngờ lần đi này, buổi chiều trở về Thảm phụ cũng tạo cho hai mẹ con Liễu thị Hà Hương một sự kinh hi cực lớn.

Thảm Hà Hương ngủ no mắt buổi trưa, liền lười biếng dời chiếc ghế ra chỗ bóng râm đằng sau nhà, dùng miếng gỗ và một ít hoa quế đã được phơi khô, đặt ở trên đất dùng lửa nhỏ chậm rãi đốt, bên ngoài thì tìm cái sọt trúc bị lủng không dùng được nữa úp lên trên, sau đó đem hết khăn của Liễu thị đều phơi trên sọt để xông loại hương khí hoa quế đang đốt kia.

Thời tiết thực nóng, cũng may chỉ dùng lửa nhỏ từ từ huân hương, ngọn lửa không lớn, nhưng Hà Hương vẫn cảm thấy hai má ửng đỏ, vừa dùng ngọn trúc nhỏ gạt đám hoa quế khô vào đám lửa nhỏ trong sọt, vừa nghĩ ngày sau nếu có tiền rồi sẽ không cần làm loại chuyện này nữa.

Vốn dùng loại hoa nhài được ngâm trong tuyến dịch rồi sấy khô lại phối thêm gỗ vụn, cộng thêm chút hương liệu dùng mật ong nặn thành viên xông hương sẽ càng tốt hơn, thời gian mùi hương đọng lại cũng lâu, nhưng không hết cách, vô luận là mật ong hay hương liệu đều cần tiền để mua, cũng may

sau núi mọc đầy rẫy hoa quế, gỗ cũng mất văn tiền nào, cho nên công cụ đơn sơ như vậy được tập hợp lại, cũng là có thể huân hương.

Thẩm Hà Hương cũng là sau khi được tiếp xúc với rất nhiều hương liệu mới phát hiện ra, hương liệu có đến hơn trăm loại, nhưng quá mức ý lại vào loại hương liệu phụ có mùi nồng nặc, mùi hương đó liền mất ngay hương vị vốn có liền trở thành hàng hạ đẳng, chỉ có dùng nguyên liệu đơn giản nhất, huân ra mùi hương tự nhiên nhất mới là thượng đẳng, nàng đã gặp qua có người chỉ cần dùng một cây gậy trúc và một ít Bách Diệp, hơi ngậm một chút, đốt lên bèn có thể huân ra mùi hương trúc thiên nhiên tràn ngập khắp phòng, so với khắp phòng hỗn tạp những mùi hương nồng đậm thì không biết thanh nhã hơn bao nhiêu, đến Thẩm Hà Hương luôn là người nếu không phải hương tốt thì không xài cũng cảm thấy kì diệu, khi đó cũng hiểu được đạo lí trên đời này đồ tốt không nhất định thích hợp, thích hợp mới là tốt nhất.

Cả buổi chiều dùng lửa nhỏ đốt, mùi hoa cũng có chút nồng đậm, Thẩm Hà Hương cầm lấy chiếc khăn đã coi như huân xong lên, đặt lên mũi ngửi, mùi hoa quế thiên nhiên quanh quần ở chóp mũi, vốn sợ mùi thơm sẽ mất mùi nhanh, cho nên thời gian huân so với việc bỏ thêm hương liệu càng lâu hơn một ít, quả nhiên là không tệ, vừa buông chiếc khăn xuống thì thấy Thẩm phụ đã trở lại.

Thẩm Hà Hương thấy cha lập tức buông gậy trúc xuống, trên mặt mang theo nụ cười ngênh đón, điềm nhiên hỏi: “Cha, người hôm nay như sao lại về sớm như vậy, mặt trời còn chưa lặn đâu.”

Thẩm phụ lúc trưa từ chỗ Liễu thị biết được chuyện khuê nữ biết làm dầu bôi tóc, Liễu thị kêu hấn cầm nửa bình dầu bôi tóc hoa nhài đi qua bên nhà phú hộ hỏi thăm một chút, hấn vốn cũng không ôm hy vọng gì, nhưng vì không muốn thế tử thất vọng, ai ngờ dầu bôi tóc này thực sự bị một vị tiểu thư nhà phú hộ nhìn trúng vừa ý, mua hết cả bình, còn trả nửa lượng bạc, trước kia hấn bán dầu bôi tóc ở cửa tiệm một hộp cũng chỉ có mấy chục văn tiền, mà lọ dầu do nữ nhi hấn làm ra vậy mà lại bán được hơn hai trăm văn tiền, chuyện đó khiến Thẩm phụ cao hứng vô cùng.

Hôm nay liền trở về sớm, nhìn đau đứt ruột lấy ra trăm văn tiền mua một túi nhỏ bột mì, và mấy khối bánh điểm tâm bọc trong giấy dầu mà khuê nữ thích ăn, trong nhà thật sự là đã hơn nửa năm không nhìn thấy bột mì rồi, bản thân hấn thì không vấn đề gì, nhưng sức khỏe của thế tử không tốt, tuổi khuê nữ lại còn nhỏ, luôn ăn mấy thứ cháo rau bánh khô cũng không được, Thẩm phụ tuy là nam nhân nhưng cũng kĩ tính, khuôn mặt gầy yếu của nữ nhi chỉ to bằng bàn tay, mà khi ăn chỉ một mực cần có nửa bát cháo rau, bánh khô ít động tới, trong lòng cũng âm thầm sốt ruột, cho nên hôm nay kiếm được chút tiền liền mua đồ trở về sớm.

“Cha, đây là mua cho nữ nhi sao?” Thẩm Hà Hương mở to đôi mắt trong suốt nhìn Thẩm phụ, trong tay đang cầm gói giấy dầu vuông vắn bên trong có đựng bánh táo đỏ, trời biết nàng đã nhiều ngày nửa đói nửa no, dạ dày đang trống không, ngửi thấy mùi thơm của bánh táo đỏ, nước miếng trong miệng sớm đã tiết ra, một bên thầm mừng bản thân mất mặt, một bên lại làm ra bộ dạng giả nai ngập tràn khát vọng, bởi vì nàng biết bộ dáng đó của nàng, sau này Thẩm phụ chắc chắn sẽ còn mua cho nàng nữa.

Vì dưới chân núi này có vẻ hoang vắng, phần lớn đều nghèo khổ, cho nên người ở cũng không nhiều giống bên nhà cũ, cộng hết lại tổng cộng mới có hơn mười mấy hộ dân, có hộ còn cất nhà bên cạnh ruộng vườn, chẳng chịt phân tán cũng không liên tiếp lại với nhau, cho nên có chút động tĩnh gì cũng ít người biết.

Nhưng Thẩm phụ vẫn là sờ lên búi tóc được chải rất ra dáng của khuê nữ, trên khuôn mặt què mùa mang theo nụ cười nói: “Đều là của con, mau vào trong nhà rồi nói.”

Túi bột mì nhỏ để cạnh bệ bếp, Liễu thị lại đang đếm số một trăm sáu mươi văn tiền mà Thẩm phụ mới đưa cho, trong lúc nhất thời cao hứng tột cùng, “Cuối cùng cũng có thể góp đủ số tiền hai trăm văn tiền giao cho nhà cũ rồi, lần trước thiếu Hồ gia tám mươi văn tiền thuốc cũng đủ rồi, ông nghỉ chút rồi cầm tiền đem qua nhà cũ và Hồ gia đi nha.” Thẩm Thành Thạch tiếp nhận lấy chiếc khăn ướt khuê nữ đưa cho lau mồ hôi, trong lòng âm áp, nghe xong liền lập tức đáp ứng Liễu thị.

Thẩm Thành Thạch và Liễu thị đều là người thành thật, nhà cũ bên kia tuy rằng chỉ là kẻ mồi, nhưng lão nhân gia trước khi chết có kêu hai nhi tử đến trước mặt, dặn dò bọn họ đừng quên ân dưỡng dục, nhất định phải hiếu kính bà, hai chữ hiếu đạo này đối với Thẩm Thành Thạch và Liễu thị mà nói, đó là một ngọn núi, đè nặng trên người, đây không ra chán không nổi, cho dù người ở nhà cũ đuổi bọn họ ra ngoài, trong lòng có loại tư vị nói không nên lời, cảm tình cũng phai nhạt, nhưng loại người bất hiếu dù đi đến đâu cũng bị người ta chỉ chỏ sau lưng, tiền đường lão nếu không phải sẽ chết đói thì nhất định phải nộp.

Thẩm Hà Hương cúi đầu cẩn thận đem bịch giấy dầu kia mở ra, đưa cho Thẩm Thành Thạch và Liễu thị mỗi người ăn một khối, sau đó đi rửa tay xong mới đem một miếng bánh vuông vắn bỏ vào trong miệng, sau đó nhẹ nhàng cắn một miếng, nhất thời neho lại ánh mắt, đại khái là mấy ngày nay bị đói, cảm thấy bánh táo đỏ lúc này sao mà ngọt thơm đến vậy, mùi táo hoàn toàn thấm tận vào bên trong, vào miệng là tan, quả nhiên là mỹ vị vô cùng, so với khi năm đó ở Hầu phủ ăn loại bánh táo đỏ của cửa tiệm Hối Hương cũng không khác là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thẩm Hà Hương đã nhiều ngày dùng hoa quế hòa với gỗ vụn huân không ít những hà bao và khăn tay mà trước đây không bán đi được, dùng hộp đựng

vào, còn để cánh hoa quế khô để giữ mùi hương lâu hơn, sau đó kêu Thẩm phụ cầm đi bán, kết quả quả nhiên là bán rất chạy, dù sao phụ nhân tiểu nữ tử của nông gia bình thường làm sao có khả năng mua được loại hương liệu tốt chứ, giá cả loại dầu bôi tóc son phấn bình thường cũng không có rẻ như thế, sở hữu được một hộp cũng là xa xỉ, một lần dùng cũng chỉ dám dùng móng tay quét một chút.

Nữ nhân trời sinh thích mùi hương, ngày thường dùng không nổi loại hương tốt, nay nhìn thấy loại khăn tay được huân sẵn mùi hương hoa, nếu để ở trong tay áo, vậy khi đi đến đâu cũng mang theo một làn hương hoa thơm mát, so với loại dầu bôi tóc kia còn dễ ngủ hơn nhiều, càng quan trọng hơn là giá cả cũng thật rẻ, so với loại bán ở cửa tiệm giá thành rẻ hơn một nửa, lúc nhất thời hấp dẫn không ít phụ nhân, tiểu cô nương vây xung quanh, ai nấy đều sáng rực con mắt nhìn vào trong tráp để lựa chọn, mùi thơm vừa dính đến tay đều luyến tiếc buông xuống.

Thẩm phụ tính tình vô cùng tốt, một đồng người tranh nhau hỏi này hỏi kia ông cũng rất kiên nhẫn trả lời hết, không mua cũng không chê phiền phức, trong hộp có tổng cộng mười mấy chiếc khăn tay và hơn sáu bảy mươi chiếc túi hương chưa thấm, trong thời gian buổi sáng đến trưa đã bán sạch, thậm chí ngay cả khuê nữ có để hai dây hoa quế đặt trong hộp cũng bị mua hết.

Giữa trưa Thẩm phụ cố ý mua một bao đường xộp, một nửa giữ lại để bán một nửa chuẩn bị cho nữ nhi làm đồ ăn vặt, lần này khăn và túi hương có huân hương nghe khuê nữ nói mỗi cái tiền vốn bỏ thêm một văn tiền, nguyên buổi sáng nay chỉ với hai loại hàng này việc buôn bán đã lời được hơn bốn mươi văn tiền, công thêm lại bán được thêm ít kim chi và những thứ vật khác, tiền lời cũng kiếm được hơn sáu bảy mươi văn tiền, đây xem như là thu hoạch rất phong phú.

Thẩm phụ mang về đường xộp, Thẩm Hà Hương chỉ ăn một ít bằng độ dài ngón tay, số còn lại đều để dành cho Thẩm phụ bán lấy tiền, cũng không phải nàng không thích ăn, mà là thứ này bình thường ngẫu nhiên ăn một chút đỡ thèm còn được, ăn nhiều quá cũng không tốt, nếu muốn có được một hàm răng trắng đẹp, ngoại trừ lúc thông thường phải bảo vệ răng ra, cũng nên ăn ít đồ cứng để tránh mài mòn, đám quý phụ ở kinh thành từ lúc bé xíu đã tránh ăn mấy thứ cứng, chỉ ăn loại đồ ăn mềm, cho dù là một chút đồ ngọt cũng muốn cố gắng tránh hoặc dùng nước sạch súc miệng.

Khăn và túi hương tuy rằng buôn bán lời được chút tiền, nhưng thứ này không có khả năng bán được nhiều, hơn nữa tiền lãi cũng ít, nếu muốn kiếm tiền trước mắt phải làm thêm một ít dầu tóc có mùi hương hoa, thứ nhất là dầu bôi tóc làm đơn giản, giá cả cũng tương đối thực tế, thứ hai là thứ này lượng tiêu thụ khá, dù sao tóc nữ tử đều sẽ mọc dài hơn, một hộp dầu bôi tóc cũng chỉ dùng được nửa tháng đến một tháng là sẽ dùng hết, về sau bán thường xuyên sẽ coi như là thu nhập ổn định.

Vì thế Thẩm Hà Hương kêu Thẩm phụ mang về một lọ dầu trà tử và một lọ dầu vùng, giá dầu hà tử chỉ bằng nửa giá dầu vùng, giá cả thấp, làm ra dầu bôi tóc có thể bán cho các nữ nhân của những hộ nông gia, hộ hơi giàu có, từ dầu vùng làm ra dầu bôi tóc đương nhiên là bán cho thiên kim tiểu thư, nhà hoàn phú hộ, giá cũng sẽ cao hơn chút.

Trong nhà hiện tại không nhiều tiền đi mua hộp đựng, chỉ đành phải kêu Thẩm phụ chặt trúc, dùng ống trúc thiên nhiên đựng dầu bôi tóc, bên ngoài dùng giấy dầu bọc kĩ lại, tuy rằng đơn sơ một chút, nhưng thắng ở hàng đẹp giá tốt, hơn nữa mùi hoa lại trộn lẫn mùi trúc, khi ngửi càng nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngủ.

Thẩm Hà Hương đối sản phẩm mình làm ra cực có lòng tin, chính cái gọi là rượu ngon không sợ hũ sâu, vài ngày đầu khi Thẩm phụ còn cực lực chiều theo lời khuê nữ dặn, nói đủ tính ưu việt của dầu bôi tóc này, nhưng người mua cũng là ít ỏi không có mấy, nhưng qua vài ngày sau thì có người chủ động tới hỏi, dù sao những phụ nhân lúc trước mua ít nhiều cũng phải dùng, với mùi thơm như thế, dùng vài ngày sẽ phát hiện tóc trở nên đen bóng có chút công hiệu, nữ nhân nông gia tụ lại một chỗ, loại dầu giá rẻ lại tốt thế đương nhiên một truyền mười, mười truyền trăm, tuy rằng nói có chút khoa trương, nhưng quả thật sau đó vài ngày loại dầu tóc hoa nhài và hoa quế bán rất được.

Theo đó là tình trạng cơm nước trong nhà cũng bắt đầu biến đổi, Thẩm Hà Hương hiện tại mỗi ngày đều được Liễu thị cho ăn một quả trứng gà, thậm chí hai ngày một bữa còn được ăn một chén cơm trắng hương thơm ngào ngạt, trong thức ăn cũng bỏ nhiều dầu hơn, không giống loại canh súp nhạt nhẽo cũ nữa, Thẩm phụ còn thỉnh thoảng mua một ít đậu hũ, cá và một dây thịt nhỏ để cải thiện bữa ăn trong nhà, Thẩm Hà Hương đang trong thời kì phát triển độ cao, trước kia có chút suy dinh dưỡng, sắc mặt thoạt nhìn đều có chút khô vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ gầy bằng bàn tay.

Nay điều kiện có tốt hơn chút, nàng đương nhiên sẽ không khắt khe chính mình, đồ ăn đương nhiên là muốn ăn ít nhưng đa dạng, người ta nói bệnh lâu thành lang y, kiếp trước nàng cũng không ít ngược đãi bản thân, giờ đương nhiên biết yêu quý thân thể gấp đôi, đi theo Thẩm phụ hái một ít cỏ dại trên núi để pha trà uống, không những thơm miệng, còn có thể làm cho toàn thân thanh nhiệt giải độc, da dẻ đẹp đẽ.

Hoa nhài và dầu vùng làm ra dầu tóc có hai bình đầy, tình lộ hoa nhài đọng ở mặt đều được Thẩm Hà Hương dùng bình đựng vào rồi cất đi, cũng đủ dùng bôi mặt và thân thể trong một đoạn thời gian, điều làm Thẩm Hà Hương cao hứng là, dùng được một tháng, trên mặt làn da vốn khô vàng rỗ cục đã biến mất, khuôn mặt nàng giờ giống như đóa hoa mới nở, vừa trắng vừa mềm mịn, mà mái tóc hiển nhiên cũng lược bớt đi sự khô chẻ, bắt đầu lộ ra màu đen sáng bóng, lấy tay sờ lên một phen tựa như vuốt lên một tấm lụa trơn bóng, vì gần đây được ăn uống không tệ, ngủ cũng tốt, mặt cũng từ gầy bằng bàn tay giờ đã tròn trịa hơn chút, bóng người trong gương tuy rằng tuổi còn nhỏ có chút trẻ con, nhưng tóc đen da trắng và đôi con ngươi long lanh ngấn nước, môi hồng răng trắng đã bắt đầu hiện ra tướng mạo mỹ nữ thừa ban sơ, Thẩm Hà Hương mỉm cười với gương đồng, đối với thành quả một tháng nay, cảm giác thực vừa lòng, đương nhiên, nếu có thể đổi một cái gương đồng rõ hơn thì rất tốt rồi, nàng lấy một dây vải bố chải tóc bọc lại, còn đem mấy sợi tóc lòa xòa xuống quần lại, dùng một cây trầm gỗ trên bàn mà Liễu thị mới cho nàng gắn cố định lên đỉnh đầu, trong gương đồng ngấm trái ngấm phải, không khỏi thờ dài, cây mộc trầm này không thể nói là đẹp, đương nhiên không thể so sánh với loại trầm cài tóc vàng vàng quý giá được.

Bán chút dầu bôi tóc tuy có thể kiếm chút ít tiền cải thiện điều kiện trong nhà, nhưng nếu muốn sống cuộc sống sung túc giàu có không lo ăn mặc như trước kia ở trong Hầu phủ, thì vẫn còn khoảng cách khá xa, Thẩm Hà Hương dùng đầu ngón tay khêu một chút dầu lên tay, sau đó chậm rãi từ đầu ngón tay và đốt ngón tay bôi theo hướng đi lên làm mượt mà, trong lòng lại suy nghĩ đến một chuyện, không khỏi ngồi mất thời gian lâu hơn chút.

Ánh trắng nhu hòa đậu trên người nàng, nét suy tư trên gương mặt nếu là có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ hô hấp không thuận, đó là một vẻ đẹp tĩnh lặng mà không ai dám đến phá vỡ, đợi cho ánh trắng vượt qua cửa sổ, Thẩm Hà Hương thể mới đứng dậy, nàng luôn đi ngủ sớm, nghỉ ngơi đầy đủ mới có thể làm cho thân thể và tinh thần càng no đủ, hơn nữa ngày mai Thẩm phụ phải tới kinh thành bên kia lấy chút hàng hóa, cha đã đồng ý dẫn nàng cùng

đi.

Suy nghĩ như thế, trên mặt Thảm Hà Hương gợi ra chút ý cười, thoát ngoại sam chỉ để nội y tiến vào trong chăn, có thể do ngủ lâu rồi, cảm giác chiếc giường ván gỗ cứng ngắc này tựa hồ cũng không khó chịu lắm.

Hôm sau, khi chim yến đậu trên mái nhà lú rú khiến nàng tỉnh, đứng dậy rửa mặt một phen, bôi dầu hoa lộ chải tóc gọn gàng, mặc vào chiếc áo vải bông màu phấn nền mà Liễu thị mới may cho nàng rồi đi ra khỏi phòng, tuy rằng loại vải dệt không phải đồ tơ lụa quý giá, nhưng cũng may màu sắc vải bông tươi sáng, lứa tuổi này mặc vào cũng dễ mến, lại đi vào đôi giày thêu hoa bằng vải bông mà Thảm phụ mua cho nàng.

Ra ngoài phòng, Liễu thị cũng thấy trước mắt sáng ngời, âm thầm cảm thấy khuê nữ nhà mình không biết từ khi nào đã thay đổi rồi, trước kia khi ở nhà cũ, bản thân liền muốn cho nữ nhi chú ý nhiều chút đến dung nhan, học chút gì đó mà nữ tử bình thường nên học, tựa như khuê nữ của Tiên thị Tiên Quế Hoa như vậy ngày thường thêu thùa may vá, ngẫu nhiên học chút cầm kì thi họa.

Nhưng Hà Hương thì sao, đều bị cha nữ nhi chiều hư rồi, mỗi ngày đều chạy lên núi, biến thành quần áo bẩn thỉu tóc tai rối loạn, nói bao nhiêu lần đều nghe không vào tai, từ khi chuyển đến nơi đây, cả nhà đều sầu lo túng thiếu, cơm cũng bữa no bữa đói nên không rảnh bận tâm đến nữ nhi, kết quả nữ nhi đột nhiên như thành người trưởng thành, nói chuyện cử chỉ đều có dáng có vẻ, nay nhìn bộ dạng, so với tiểu thư phú hộ gia cũng không kém bao nhiêu, sinh kế trong nhà đa số cũng là chủ ý của nữ nhi, người làm mẫu thân mà nói, cảm giác này cũng là vui sướng nhưng cũng lại đầy chua xót, kéo nữ nhi lại rồi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Thảm phụ lại từ ái sờ đầu nàng, Thảm Hà Hương cười tinh nghịch, hôn lại hai má mẫu thân một cái, sau đó cười hi hi lội lộ kéo tay Thảm phụ nói: “Cha, sắc trời không còn sớm, chúng ta có phải nên đi không.”

Thảm phụ thế mới gánh giỏ trúc, mang theo bánh gạo còn ấm mà thế từ sáng sớm dậy nướng cho, dẫn khuê nữ rời nhà đi, trong lòng Thảm Hà Hương lúc này có chút kích động, nàng đã bao nhiêu năm không trở lại kinh thành, không biết bên kia còn như trong trí nhớ nàng hay không, tâm tình tốt lên thì bước chân cũng nhẹ nhàng thêm vài phần.

Từ nhà đến kinh thành chỉ dựa vào đi bộ phải mất một ngày, ngồi xe thì nhanh hơn nhiều, một người ba văn tiền, Thảm phụ gánh hai cái giỏ trúc, cho nên cuối cùng phải nộp mười văn tiền, xa phu điều khiển xe ngựa là tay già đời, đi đường gần, không đến nửa ngày đã đến nơi.

Phong Thanh Môn đến Trường Vân Nhai vẫn náo nhiệt như xưa, hai bên chật ních cửa hàng, một ít cửa hàng bán thuốc gạo thịt, thậm chí cửa tiệm sơn phấn đều đủ tất cả, muốn tìm cũng vô cùng thuận tiện, ngoài ra còn có rất nhiều tiểu thương bán dạo, bán chút ăn vặt, đồ ăn làm từ gạo hay đồ chơi, cũng có cửa hàng thực phẩm bán mì, bánh bao, canh xương hầm.

Thảm Hà Hương vừa đi vừa nhìn mọi nơi, Thảm phụ vì đề phòng khuê nữ đi lạc, vẫn luôn nắm tay Hà Hương, thẳng đến khi cha và nữ nhi đầu đầy mồ hôi đi đến cửa hàng tạp hóa mà Thảm phụ hay lấy hàng, thế mới xem như được nghỉ một chút, kinh thành nhiều người, hơn nữa cũng có không ít quý nhân, đi đường tất nhiên là phải mắt nhìn tám hướng, sợ đụng phải người ta sẽ gây ra phiền toái, cho nên đi đứng cũng là chuyện vất vả.

Lão bản tiệm tạp hóa và Thảm phụ có chút giao tình, ngày thường lấy hàng đều đến đây lấy, giá cả ít nhiều cũng sẽ tiết kiệm được ít, thấy Thảm phụ đang nói chuyện với người chủ quầy, Thảm Hà Hương có chút nhàm chán đứng bên cạnh giỏ trúc nhìn vào các loại mặt hàng trong tiệm, ánh mắt đi dạo một vòng xong, cuối cùng dừng ở cửa đối diện.

Nơi đó đang động thổ, hình như là muốn cất cửa hàng, có không ít người ở đó khiêng đá làm nền móng, đây vốn chuyện bình thường, nhưng trong đó có một người đang còng lưng, cắn răng dùng sức khiêng một khối tảng đá nặng nề, lại làm cho thần sắc Thảm Hà Hương biến đổi, khuôn mặt người đó nàng không nhìn kỹ, nhưng vết sẹo từ hai má tới gần thái dương thì nhìn rất rõ ràng, tuy rằng không khủng khiếp giống lúc ban đầu mới bị bỏng, nhưng lại vẫn có vẻ dữ tợn tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Lúc này đã đến giữa trưa, ánh nắng mặt trời đang gay gắt nhất, đám người khiêng đá ngừng lại, sau đó xếp hàng nhận lấy một chén nước giếng và hai ba cái bánh ngô do quán sũ đưa cho, rồi tìm mỗi chỗ tránh nắng ngồi xuống nhai nuốt ngẫu nhiên, công việc khiêng đá là công việc lao động tay chân cực khổ, chỉ có thể kiếm hai bữa cơm, nam tử trưởng thành một ngày có thể kiếm được tám mười đồng tiền cũng đã tốt lắm rồi, giống đám tiểu tử choai choai này, cơ bản là không trả tiền, cho dù như vậy cũng có người cứ sấn vào nhận làm. Thảm Hà Hương lặng lẽ đi đến chỗ góc cửa hàng, trong tay nàng đang cầm một gói bọc giấy dầu, bánh táo đỏ lần trước nàng ăn vẫn chưa thấy đủ, Thảm phụ lần này khi tiện đường đi ngang qua cửa tiệm bán điểm tâm đó liền mua cho nàng nửa cân để làm đồ ăn vặt trên đường đi, còn một tay khác đang cầm một cái túi hương, buổi sáng trước khi xuất môn nàng liền cầm chiếc túi hương mà Liễu thị đã làm xong viên thêu nhưng chưa thêu hoa, dùng đựng khoảng trăm đồng tiền mà nàng để dành được.

Vốn định muốn mua cây lược gỗ đàn hương, hoặc là mua chiếc gương đồng tốt hơn chút, lúc này cũng khẩn trương vắn về sợi dây hà bao, sau đó khẽ cắn môi, liền đưa tay lấy túi hương từ chỗ eo xuống cuộn dây lại, sau đó nhét vào trong chiếc túi bọc giấy dầu, sau mới dừng một chút, đi về hướng chỗ

góc tường râm mát, nơi có nam tử khiêng đá đầu tóc rối bù đang ăn ngấu nghiến kia.

Người nọ chỉ khoảng mười bốn năm tuổi, dáng người cao ráo như ngoại hình của một nam tử trưởng thành mới có, lúc này trên người chỉ vắt lên vai một chiếc áo cũ sòn, khi nghiêng người có thể nhìn thấy phía sau lưng do khiêng đá mà hình thành những vết thương sưng đỏ loang lổ, đại khái là vì thời gian dài phơi nắng làm việc, toàn thân đều chưa khô mồ hôi, thỉnh thoảng còn vã mồ hôi từ đầu hoặc vai xuống nền đất, mái tóc ướt nhẹp cũng ôm sát lấy chỗ vết sẹo bông sùn mặt, vết sẹo ấy đại khái bằng hai ngón tay, uốn cong giống như rắn bò, có thể mới vừa lành không bao lâu, vết thương còn khá trắng, nhìn vào đó khiến người ta có chút chùn bước.

Thẩm Hà Hương nuốt xuống nước miếng, cọ lòng bàn tay dề vào áo để lau mồ hôi, nàng đối với người có tên là Giản Thu Huyền này trong lòng quả thật là có một chút áy náy, năm đó cũng không phải cố ý muốn làm nhục hắn, cộng thêm tuổi còn nhỏ, đều nhất thời xúc động mà gây ra họa.

Vốn nàng luôn cảm thấy đối với việc tương lai có thể gả vào dòng dõi thư hương làm vinh dự, kết quả là đến cuối cùng cái gì cũng không có, còn khắp nơi bị người ta giễu cợt có một nam nhân khắp mặt đều là sẹo do bông, trong lòng vừa tức vừa giận cảm thấy ủy khuất cực kỳ, khóc suốt đường chạy về, khi về đứng đúng lúc hắn chủ động tìm tới cửa, hình như muốn vay tiền Liễu thị an táng cha mẹ, những vết sẹo do bông mới bị trên mặt kia, đồ au sung tấy khiến nàng sợ hết hồn, nhất thời liền nói ra lời độc địa đuổi hắn đi, sau đó trong lòng cũng biết mình quả thật rất quá đáng, nhưng vẫn cạy mạnh miệng.

Hiện tại nghĩ đến cũng không khỏi có chút hối hận, nhưng khiến nàng cảm thấy khó giải quyết nhất đó là nàng biết được tương lai tên Giản Thu Huyền này, không phải dễ chọc như vậy, nếu có thể sớm trọng sinh vài ngày, nàng nhất định sẽ lựa lời tốt đẹp khuyên bảo, sau đó đưa hắn bạc để đuổi đi, khẳng định sẽ không giống tình trạng rối rắm như hiện tại.

Ở trong tiềm thức Thẩm Hà Hương, chuyện năm đó ánh mắt Giản Thu Huyền lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống còn khiến nàng kiêng kị vô cùng, trong lòng nàng người này so với ôn thân cũng không kém bao nhiêu, cung kính tiền bước hắn mới là an toàn nhất, bởi vậy ngay cả tâm tư treo cao dù một chút cũng không có.

Cho nên lúc này, Thẩm Hà Hương cảm thấy tất cả đều là thiên ý, thừa dịp khi hắn khốn cùng và thất chí, mình có thể cho hắn chút đồ ăn và tiền, nói không chừng sự khốn khổ này liền hóa giải được, thế mới có chuyện nàng đem theo điểm tâm và số tiền tích góp mãi mới được kia, cần môi đi lại hướng kia, vừa đi vừa cẩn thận nhìn bộ dáng phản ứng của hắn.

Ba cái bánh ngô chỉ nhỏ bằng nắm đấm tay, đối với một người lao động tay chân mà nói cũng không nhiều, cần hai ba miếng có thể ăn hết một cái, tốc độ nhanh hơn hồ vồ chỉ một loáng đã sạch bách, sau khi ăn xong, Giản Thu Huyền cầm lấy bát nước giếng uống từng ngụm từng ngụm, đúng lúc này hắn ngửi được một làn hương thơm hoa nhài, tiếp theo khòe mắt liếc thấy một thân ảnh.

Thấy ánh mắt người đó nhìn qua, cái chân đang nhấc lên của Thẩm Hà Hương nhất thời muốn rút trở về, liền cảm thấy hơi thoái chí, cũng không phải loại anh hùng thoái chí, mà là vì chột dạ, quả nhiên trong ánh mắt kia vốn có chút kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy người đến là Thẩm Hà Hương, con người nhất thời phũ lên một con phần nộ bùng bùng, giống hệt trong trí nhớ, đen bóng như muốn ăn thịt người, Thẩm Hà Hương sớm đã quên năm đó nàng đã nói bừa những gì rồi, nhưng hiển nhiên người này vẫn nhớ rõ như ban ngày, một chữ cũng không quên.

Từ khi trọng sinh đến giờ, tâm tính Thẩm Hà Hương vẫn vô cùng tốt, cho nên đều cười vui vẻ sống qua mỗi ngày, ngày thường lại tìm mọi cách lấy lòng cha mẹ, trên mặt luôn tươi cười ngọt ngào, cho dù là đối với khi nhà bần lương có mưa dột, nhìn riết cũng không phải chán ghét như cũ nữa, gương mặt sớm quen với nụ cười như nàng khi nhìn thấy người này, chỉ cảm thấy mặt như cương cứng lại, nếu dùng gương đồng soi sẽ nhận ra còn khó coi hơn so với khóc.

Nhìn con phần nộ trong mắt và mùi mồ hôi trên người hắn, Thẩm Hà Hương chỉ cảm thấy chính mình đang như xâm nhập vào lãnh địa băng giá nào đó, tiến thoái lưỡng nan, đành phải cứng ngắc xoay người quay đầu lại rồi đưa ra những đồ vật trong tay, tận lực cười dễ coi chút nói: “Vài cái bánh ngô kia ăn không đủ no đâu, đây là đồ ăn, cho huynh, huynh cầm đi, đói bụng có thể ăn lót dạ.....” Bất luận kẻ nào dưới tình huống đụng phải đôi mắt không thiện ý kia, đều đã khản trương đến nổi da đầu run lên, tim đập gia tốc, nói chuyện lắp bắp, ánh mắt trốn tránh, đổi thành người khác phóng chừng đã bị dọa ngất luôn rồi, vết sẹo kia càng nhìn gần càng khủng bố hơn vài phần.

Giản Thu Huyền nhìn thấy bộ dáng của nàng, lại nghe được lời này, trong ánh mắt vốn tràn ngập con phần nộ lại như muốn phát ra tia lửa, hắn dùng một tay đánh bay đi cái túi hương và gói bọc giấy dầu chường mắt, nghĩ đến những lời độc ác ngày ấy nàng ta đã nói, nhất thời giận đến mức muốn phun lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày mới nhìn xuống con tức giận, rít ra thanh âm nói: “Người yên tâm, ta Giản Thu Huyền cho dù là tên ăn mày, cũng tuyệt không cần người tới bố thí!” Nói xong ngay cả nước cũng không muốn uống nữa, phui bụi liền đứng lên, chuẩn bị xoay người bước đi.

Thẩm Hà Hương ở kiếp trước trong tay tên tiểu thương nhận hết sự đau khổ, thường xuyên bị đánh, vừa rồi khi Giản Thu Huyền giơ tay chụp lấy điểm tâm, nàng liền trốn to mắt, kinh sợ hãi hùng lui ra sau hai bước, khi Giản Thu Huyền đứng lên, nàng lại liên tục lui tiếp mấy bước nữa, dưới sự kinh hãi nhìn thấy Giản Thu Huyền tựa hồ cũng không phải xông lên trước đánh nàng, mà là xoay người muốn đi, con sợ hãi mới lắng xuống, nhất thời cũng có chút tức giận không rõ, người này bụng dạ cũng quá hẹp hòi đi, ngày ấy cũng chẳng qua là vài câu nói tức khí thôi, hôm nay nàng đã chủ động đến cầu hòa, hắn không cảm kích thì thôi, cư nhiên còn muốn ra tay đánh người, thật sự là rất tồi tệ, nàng Thẩm Hà Hương cũng không phải loại tượng đất ai nện sao cũng được đâu, nghĩ đến đây trong lòng nhịn không được liền xúc động nói toạc ra.

“Nè, người nếu thật có cốt khí như vậy sao còn ở nơi này cắn bánh ngô hả? Lời ta nói là không dễ nghe, nhưng cũng là những lời thực tế, người không đi làm rạng rỡ tổ tông lại chạy tới đây làm thuê làm mướn cho người ta, nếu như bị phụ thân và nương người biết, nếu chưa chết cũng bị người làm tức chết rồi.” Nghĩ đến kiếp trước tên nam tử này hơn ba mươi tuổi vẫn chưa cưới vợ, vẫn là người độc thân, nhất thời bị giật mí mắt, thanh âm lại trầm thấp bởi thêm một câu nói: “Cơm cũng không có mà ăn, còn hung dữ gì chứ, giống người người vậy, cả đời này không tìm được nàng dâu là đáng đời.....”

Câu này hiển nhiên bị Giản Thu Huyền nghe thấy được, chỉ thấy hắn quay phắt người lại, gân cốt trên cánh tay hắn động kịch liệt hai cái, thấy thế Thẩm Hà Hương sợ tới mức không dám nói thêm câu nào nữa, lui về phía sau hai bước liền bắt chắp mọi cái, xách làn váy lên xoay đầu liền bỏ chạy, một lát

sau thân ảnh liền biến mất ở góc tường.

Lúc này hai nam tử khác cùng khiêng đá ló đầu ra, trong đó một người đang nhìn chăm chăm vào gói bọc giấy dầu biến dạng nằm trên đất, nhất thời tham lam liếm miệng, vừa nhìn thấy thì biết đó là điểm tâm không rẻ đâu, tên Giản Thư Huyền kia quả nhiên là phúc khí tốt, cư nhiên có tiểu nương tử đến đưa điểm tâm, người so với người a tức chết người mà.

Nhưng nghĩ đến đồ vật nếu đã bị ném đi, thì chắc là không cần nữa, hai người liền cầm lên, “Á? Đây là cái gì.” Có người đụng đến một thứ, mở ra liền thấy.

“Ai nha, là túi hương của cô nương nhà người ta kia.” Nói xong liền lấy đưa lên trước mũi người, “Còn là mùi hoa nữa, thơm quá.” Ánh mắt hai người đang sáng lên, vừa định muốn mở ra nhìn xem, lúc này, đột nhiên có một bàn tay với tới, cướp lấy hương túi kia, “Bỏ ngay ý đồ đó đi, đó không phải là đồ của mấy người.” Nói xong Giản Thư Huyền với y phục đã được khoác lên hân hoan lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, sau đó cầm túi hương xoay người bỏ đi.

Hai người nhìn chòng chọc về phía bóng dáng Giản Thư Huyền nói thầm vài tiếng, thấy hắn đi được vài bước liền đưa tay cầm lấy túi hương cẩn thận bỏ vào túi bên trong quần áo, hai người không khỏi cười gian, nghe nói Giản Thư Huyền đã sớm có hôn ước, không nghĩ tới là thật, nhưng nhìn bộ dáng đáng sợ thế kia, tiểu nương tử người ta còn chưa chắc đã đồng ý a, đừng cho là bọn ta không có nghe thấy tiểu nương tử nói cái gì nha, nói cả đời này đều không lấy được nàng đâu, ha ha.

Hai người vui sướng khi người gặp họa mở gói giấy ra, quả nhiên điểm tâm đều nát bét rồi, “Là bánh táo đỏ, may mắn là giấy dầu không bị nát, lấy tay bóc ăn đi.” Nói xong hai người liền vội vã viên lại những mẩu vụn ăn, vừa ăn vừa khen ngon: “Vừa rồi tiểu cô nương tìm Giản Thư Huyền, bộ dạng cũng thật xinh đẹp, khuôn mặt trắng mịn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, khi trùng mắt với người ta thì ánh mắt đen bóng lũng lừng, cũng không biết là tiểu nương tử nhà ai, nếu gả cho ta, mỗi ngày nàng ấy đều trừng ta, ta cũng nguyện ý.”

“Ha ha, đừng có mà mơ.”

Thẩm Hà Hương chạy một lèo về cửa hàng bán tạp hóa, Thẩm phụ đang đứng ở cửa lo lắng tìm kiếm chung quanh, nhìn thấy khuê nữ bước vội vã trở lại, Thẩm Hà Hương chậm lại cước bộ, len lén nhìn về sau lưng, hình như không có ai đuổi theo, thế mới nhẹ nhàng thở hắt ra, hơi buông xuống làn váy, sau đó hít vào một cái thật sâu, áp chế hô hấp gấp gáp do vừa rồi mới chạy xong xuống, giờ tay vuốt phẳng lại nếp nhăn trên làn váy, thế mới lộ ra nụ cười nghênh đón.

“Nãy giờ con đã chạy đi đâu.” Luôn luôn cung chiêu khuê nữ là Thẩm phụ cũng vì lo lắng mà trách cứ nàng nói.

“Phụ thân.” Thẩm Hà Hương vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười, “Vừa rồi con nhìn thấy bên góc tường kia có một người khát cái rất đáng thương, con liền đem bánh táo người mua cho con ăn còn dư đưa cho người đó ăn, phụ thân sẽ không trách con chứ, phụ thân?”

“A.” Thẩm phụ có chút xót ruột, bánh táo đỏ kia cũng phải mua hết hai mươi văn tiền, cho người ăn xin vài văn tiền hoặc là cho hai bánh bao là được rồi, nhưng nhìn nụ cười chờ mong trên mặt khuê nữ, nhất thời cũng không nổi trách cứ, đành phải nói: “Con không phải muốn mua vài cái hộp đựng dầu bôi tóc sao? Chỗ cửa hàng của Vu chương quầy bên trong có đó, đi vào lựa chọn xem có thích không.”

“Vâng, phụ thân.” Thẩm Hà Hương cười ra tiếng trả lời, thấy Thẩm phụ xoay người đi vào cửa hàng, nàng mới thu lại nụ cười rồi thở hắt ra, sắc mặt hơi có chút ảo não, cảm thấy sự tình giống như càng ngày càng tệ hại, hơn nữa vừa rồi nhất thời do vội vàng nên cũng quên nhặt lại hơn trăm đồng tiền kia, cũng không thể bây giờ quay lại, nghĩ đến sự tình nói cũng đã nói, làm cũng đã làm rồi, cũng chỉ đành vực dậy tinh thần đi theo Thẩm phụ bước vào cửa hàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hộp đựng dầu bôi tóc son phấn, Vu chương quầy của cửa tiệm tạp hoá mấy ngày trước vừa mới nhập một lô hàng mới, kiểu dáng đều có chút thích mắt, Thẩm Hà Hương nhìn đồng hồ tính xảo trước mắt, không khỏi cảm lẫn lộn hết lên chuyên chú ngắm nhìn, đi theo tên tiểu thương kia bán hương liệu vài năm, bất luận là chế tác hay là chào hàng nàng cũng đều biết khá tương đối, đừng có mà xem thường loại hộp đựng này, thường càng là tinh xảo càng hấp dẫn ánh mắt khách hàng, người hỏi thăm càng nhiều, lượng bán ra cũng nhanh hơn những loại khác. Cho dù đều biết loại son phấn đựng bên trong tốt mới là quan trọng nhất, nhưng thực tế chính là như thế, thích chung diện luôn luôn là thiên tính của con người, giống như nữ tử, xinh đẹp thường được hoan nghênh hơn xấu xí, cho dù nội tâm cực kì hoàn mỹ trong vẻ ngoài xấu xí cũng giống nhau thôi.

Thẩm Hà Hương cầm lên một cái hộp, tỉ mỉ nhìn, trong khoảng thời gian này thường xuyên lấy dầu hoa lộ bảo dưỡng tay điều độ, nay đã hiện rõ làn da trắng nõn, cho dù cầm trong tay một cái hộp bằng ngọc đựng son phấn nhỏ nhỏ, thoạt nhìn còn tinh tế hơn chất liệu ngọc kia, trong tiệm đừng nói là đám tiểu nhị mười lăm sáu tuổi, ngay cả Vu chương quầy ánh mắt cũng không ngừng đảo quanh trên tay Thẩm Hà Hương, trong lòng nghĩ đến Thẩm Thành Thạch xem ra cũng coi như có chút phúc khí, sinh được nữ nhi giống như cái khuôn mỹ nhân thế kia, lớn lên tất nhiên sẽ không kém đi là mấy,

ngày sau nếu được một thiếu gia có tiền nhìn trúng, gả vào phú hộ làm thiếu phu nhân, sinh sống của cả nhà cũng không cần lo lắng nữa .

Thẩm phụ luôn luôn thương yêu khuê nữ, cũng không thúc giục nàng, chỉ đứng bên cạnh kiên nhẫn đợi, Thẩm Hà Hương xem xong hết thấy, dựa theo con mắt nàng, đồng hộp này tuy rằng tinh xảo mỹ lệ, nhưng thủ công vẫn có chút thô ráp, nét chạm trổ trên hộp cũng rạn nứt nhiều, hơn nữa chất gỗ cũng không tinh là tốt, chất sứ mặc dù trắng nuốt trơn nhuận, còn vẽ lên những đồ án tinh mỹ, nhưng hiển nhiên cũng không thuộc loại danh gia chế tác, loại hình thức này phổ lớn ngõ nhỏ đều rất phổ biến, hộp chất liệu bằng ngọc tuy rằng so với hai loại trước tốt hơn nhiều, nhưng không phải loại ngọc thạch tốt gì cả, chẳng qua là chút ngọc thạch đầu thừa đuôi theo.

Mà các loại hộp sắt hộp đồng tuy rằng mẫu mã đa dạng nhiều cũng chắc chắn, nhưng Thẩm Hà Hương lại chỉ quét mắt vài cái, cũng không có để ý, đương nhiên, đây cũng là kinh nghiệm của chính nàng, kiếp trước nàng vốn yêu thích đùa nghịch mấy thứ này, khi nhầm chán cũng thử qua dùng những loại hộp khác nhau đựng chung một loại son phấn, cuối cùng vô tình phát hiện, trong đó loại có thể bảo tồn hương khí thời gian dài nhất đó là hộp ngọc và hộp gỗ, mùi hương hoa thiên nhiên thậm chí sẽ từ từ thẩm thấu vào trong ngọc gỗ, cho dù hương liệu son phấn dùng trong hộp dùng hết rồi, để qua một bên, trong hộp vẫn sẽ giữ lại được hương khí, cho dù là một năm sau cầm lên ngửi, vẫn còn có một mùi hương hoa nhàn nhạt.

Tiếp theo đó là đồ sứ, so sánh cùng đồ gỗ và đồ ngọc, nó so với loại hộp gỗ dùng một lần duy nhất sử dụng lâu dài, lại không xa xỉ bằng loại hộp ngọc, giá cũng phải chăng, mùi hương hoa thiên nhiên cũng có thể bảo tồn thật lâu không tiêu tan, chế tạo cũng đơn giản, người dùng cũng nhiều, mà hộp đồng và sắt cũng là vài loại đựng hương liệu và son phấn kém nhất trong đám, tuy rằng kiên cố, nhưng đựng thời gian dài mùi hương sẽ dễ dàng biến chất nhất, Thẩm Hà Hương tình nguyện mua hộp gỗ kia, cũng không nguyện ý chạm vào chúng, cho dù có tinh mỹ thêm nữa cũng không.

Nếu muốn làm đúng theo cách nghĩ của nàng, mua ở đây không bằng đích thân qua bên lò gốm sứ đặt mua loại hộp chuyên đựng son phấn hương liệu, không chỉ đẹp mà giá thành cũng rẻ đi không ít, nhưng nghĩ đến vấn đề tiền bạc trong nhà không dư giả nhiều, căn bản không cho phép đặt mua nhiều như thế, cho nên dù là hiện tại mua, nhiều lắm cũng chỉ có thể mua hơn mấy chục cái, cuối cùng Thẩm Hà Hương đắn đo xong, liền chọn mua hơn hai mươi cái hộp gỗ đựng dầu bôi tóc, mười hộp sứ bên trên có hoa văn Hải đường thất tinh đựng son phấn.

Thẩm phụ mặc dù có chút quái lạ khi nhìn khuê nữ sao lại mua mấy cái hộp đó, nhưng lại không hỏi nhiều, Vu chương quỳ kia trước đó có thu mua của Thẩm Thành Thạch hai bình dầu bôi tóc, định là nếu sau này bán được thì sẽ đặt mua tiếp, dù sao dầu bôi tóc tốt như thế hẳn gia công lại bỏ vào hộp ngọc đem bán cho các tiểu thư phu nhân có tiền, vậy giá cả cũng nâng cao thêm được vài phần, lúc này ông đứng ở bên cạnh cũng là nhiệt tình vô cùng, thấy Thẩm Hà Hương chọn một ít hộp, liền sai tiểu nhị bọc lại cẩn thận, ngoài ra còn hào phóng tặng thêm cho một hộp ngọc đựng hương.

Thẩm Hà Hương cũng lại gờ tay đón nhận, mỉm cười nói vô cùng cảm tạ chương quỳ, nàng vốn nghĩ muốn mua một cái để dành mình tự dùng, nhưng dù chất ngọc kém chạm trổ kém ít nhất cũng phải hơn ba mươi văn tiền, nghĩ đến hơn trăm văn tiền riêng phòng thân của mình và cả điểm tâm nữa đều bị người đó đánh văng trên đất, cũng không biết bị ai lấy mất không nữa, liền cảm thấy cực kỳ đau lòng, nhất thời lòng cũng có chút rã rời, không nghĩ tới vị Vu chương quỳ này sau khi thấy nàng nhìn hộp ngọc nhỏ thật lâu, bèn chủ động tặng cho.

Thẩm Hà Hương đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt ý tốt của đối phương, Vu chương quỳ là người làm ăn, người làm ăn sẽ không làm chuyện lỗ vốn, có thể dùng một cái hộp ngọc bé xíu để làm vui lòng một tiểu cô nương, từ đó mượn sức Thẩm phụ, ngày sau có thể mua được nhiều loại dầu bôi tóc tốt về gia công lại cũng coi là một hành động khôn khéo.

Thẩm phụ chọn một ít hàng kim chi mới nhập về, lại để cẩn thận cái bọc bên trong đựng hơn ba mươi cái hộp đựng hương liệu son phấn xong, thế mới gánh giỏ trúc lên rồi khỏi tiệm tạp hóa, trên đường đi ngang qua góc rẽ, Thẩm Hà Hương còn quay đầu liên tục nhìn tìm kiếm, nhưng trên nền đất kia đừng nói là điểm tâm và túi hương, nửa mảnh giấy dầu cũng không thấy, hiển nhiên là đã bị người ta lấy đi rồi, phút chốc tâm tình càng thêm suy sụp, nghĩ đến tên Gian Thư Huyền kia cũng không khỏi hận nghiêng rằng, hẳn không cần thì thôi đi, làm gì phải đánh văng đi thế còn để cho người khác kiếm lợi, vốn định muốn mua một cái gương đồng mới, đây thật đúng là tiền mất tật mang, tuy rằng nàng nếu đòi Thẩm phụ mua cho, Thẩm phụ cũng nhất định sẽ mua, nhưng đó không phải là chuyện nên làm.

Nghĩ đến mẫu thân Liễu thị quần áo trên người mặc quanh năm, nàng đâu dám mở miệng đòi hỏi, trước đây trong nhà không có tiền, cơm còn không có đủ mà ăn, làm gì có dư tiền mua vài làm quần áo, cho nên Liễu thị vẫn luân phiên mặc hai bộ màu xám và xanh, lúc trước ở nhà cũ Thẩm Thành Thạch là con riêng, tiền lại do Triệu thị quản lý trong tay, nàng cũng chỉ có thêm một vài bộ thêu hoa, sau đó cũng bởi vì khi nhóm lửa không chú ý đến tay áo bị cháy, cuối cùng đành đổi cho Thẩm Hà Hương loại quần áo khác.

Liễu thị hơn ba mươi tuổi, thân thể sinh ra vốn khỏe mạnh, nhưng do quá độ làm lụng vất vả, trước lại bị con bệnh nặng, cả người có chút tiêu tụy, hơn nữa lại thường xuyên ăn mặc u ám mới có vẻ già, nhưng trong khoảng thời gian này có cái ăn cái uống đầy đủ so với trước kia thì khỏe mạnh hơn nhiều, tâm tình tốt cả người lại có tinh thần, lần này khó được cơ hội vào kinh thành cùng phụ thân, không bằng liền đi mua vài vóc về làm quần áo cho mẫu thân.

Nghĩ thế Thẩm Hà Hương mới vực dậy tinh thần, lôi kéo ống tay áo Thẩm phụ đem ý tưởng của mình nói cho cha nghe, Thẩm phụ đối với thê tử cũng có chút áy náy, khi ở nhà cũ thê tử đi theo mình chịu không ít ủy khuất, sinh bệnh cũng không đủ điều kiện điều trị, bao nhiêu năm cũng không có bộ quần áo ra hồn, ông gật đầu liền, hôm nay chỉ đi lấy một ít hàng, trong túi ông vẫn còn chút tiền.

Một phần là hơn một trăm văn tiền thừa sau khi lấy hàng, phần khác là tiền bán cho Vu chương quỳ hai bình dầu bôi tóc và tiền cọc của hai bình đặt lấy sau, hiện tại trong giỏ trúc có khoảng hơn một nghìn văn tiền, trừ số tiền khi trở về mua dầu vừng và dầu hoa cải ra, số còn lại hẳn là cũng đủ mua vài.

Thẩm Hà Hương thấy Thẩm phụ đáp ứng rồi, liền cười hi hi lôi kéo Thẩm phụ đi nhanh lên, cuối cùng vào một cửa tiệm bán vải gần đó, cửa hàng không lớn, nhưng có mấy chục loại vải dệt, bày đầy một tủ, làm người xem hoa cả mắt.

Nhất là ngày mùa hè, nữ tử khuê các trong kinh thành đang lưu hành nhất loại lụa mỏng, làm thành tiểu y ngoại sam, mặc vừa mát mẻ lại phơi bày được được vẻ đẹp hình thể, màu sắc cũng khá phong phú, tùy ý phối hợp với nhau cũng được, Thẩm Hà Hương liếc mắt một cái liền nhìn trúng một cuộn lụa Tủy Yên màu tím nhạt, màu nhuộm khá tốt, nếu làm thành quần áo, khi bước đi tựa như kia làn mây nhẹ bay trên bầu trời, loại lụa này cũng không tính là

quý giá, tay nghề nhuộm màu cũng được tính là quá tốt, loại yên sa tốt hơn loại này nằm đó ở Hầu phủ nàng cũng đã từng mặc qua không ít, nằm đó nàng rất được tiểu Hầu gia yêu thích, các loại lụa là gấm vóc được ban thưởng đến Hầu phủ, loại chất liệu trong cung hiếm thấy nàng cũng có một hai cuộn, đôi lại khi đó nếu nhìn loại yên sa này, nàng chắc chắn khinh thường mặc, nhưng đáng tiếc nay đã khác xưa.

Chường quây tiệm vải là nữ tử, thấy nàng nhìn chằm chằm vào Túy Yên sa, liền từ trên xuống dưới đánh giá nàng nửa ngày, một thân vải bông y sơ sài, giày thêu rẻ tiền, ngay cả trân châu trên người cũng không có một hạt, trên đầu lổ tai một chút trang sức cũng không đeo, liền lộ ra vẻ mặt khinh thường, bèn đem cuộn yên sa đó cuộn lại rồi nói: “Thứ này đừng lấy tay sờ loạn lên, sờ hỏng rồi người cũng đền không nổi, Từ yên sa loại tốt nhất giá một trăm văn tiền một thước, cũng không phải loại vải bông mười văn tiền có thể mua được nha.....”

Thẩm Hà Hương ngẩng đầu nhìn hướng về phụ nhân, sau một lúc lâu, không giận còn mỉm cười với nàng ta, sau đó quay đầu nói với Thẩm phụ người đang đứng bên cạnh: “Cha, chúng ta vẫn là đến nơi khác xem đi, nơi này không có loại vải nung cần đâu.”

Bởi vì cuộc sống nghèo khó, Thẩm phụ cũng bị nhận không ít sự khinh thường của người bên ngoài, nhưng hắn là nam nhân, vì lo cho thể diện từ từ chút ủy khuất ấy không tính cái gì, nhưng đối thành nữ nhi do chính mình sinh ra bị người ta khinh thị, hắn liền cảm thấy khó có thể chịu được, hắn thậm chí muốn lấy ra một ngàn văn tiền kia ném lên trên quầy, mua hẳn mười thước cho bố tức, cũng quả quyết so với việc nhìn nữ nhi chịu ủy khuất còn tốt hơn nhiều.

Nhưng trong một khắc nhìn thấy ánh mắt không hồn không giận của nữ nhi nhìn hắn, rất chân thành nói với hắn: Cha, nơi này không có loại vải mà nung cần, Thẩm phụ liền cảm thấy trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác chua xót, hốc mắt cũng theo đó mà nóng lên, ông nghĩ đến hơn một ngàn văn tiền là toàn bộ thu nhập của cả nhà, nếu đều dùng để mua vải hết, vậy không có tiền mua dầu làm dầu bôi tóc, nữ nhi vẫn ao ước có cái gương đồng, tuy rằng trên miệng nữ nhi không nói ra, nhưng mỗi khi thấy nữ nhi soi chiếc gương lỗi lổm cù rích liền cảm thấy khó chịu, cái gương đó là của khuê nữ của đại ca Thẩm Hoa Quế không cần nữa ném đi, đã cũ đến nỗi cho dù có lau thế nào cũng không sáng lên nổi, hình chiếu bên trong đều là mơ hồ, cho nên lần này đến kinh thành hắn đã nghĩ để khuê nữ tự chọn một cái gương đồng mà nàng thích.

Thẩm phụ đã là chồng là cha của người ta, cho dù nhất thời xúc động cũng rất nhanh khôi phục lý trí, “Uhm” một tiếng dứt khoát, liền gánh giỏ trúc lên dẫn theo khuê nữ bước nhanh rời khỏi nơi này, người chường quây thấy bóng dáng hai cha con rời đi, không khỏi phun ra: “Hừ, lũ què mua chưa biết sự đời.....” Lập tức lại đem Từ yên sa lấy ra bày ở chỗ bắt mắt nhất.

Khi Thẩm Hà Hương rời đi, quay đầu nhìn về tấm yên sa đó, tâm tình so với Thẩm phụ vừa vặn tương phản, đối với những lời vừa rồi nữ chường quây kia nói không có oán hận nhiều lắm, ngược lại càng làm cho chí hướng của nàng từ trước tới nay càng rõ ràng hơn, chuyện phải làm cũng càng thêm kiên định, nàng tự nói với chính mình, một ngày nào đó, nàng sẽ dựa vào đôi tay của chính mình để thay đổi hết thảy mọi thứ, đến lúc đó, giống loại Từ yên sa thấp kém này, có đưa không cho nàng, nàng cũng không tất sẽ liếc mắt nhiều hơn một cái.

Thẩm phụ dẫn theo Thẩm Hà Hương đi vào một cửa tiệm khác, người làm ở tiệm này có chút nhiệt tình, hai cha con thể mới vui bớt tâm tình tâm tối lúc này, Thẩm Hà Hương bắt đầu chọn lựa màu sắc hoa văn, vải bông mịn mặc vào vừa mềm mại vừa hút mồ hôi, mùa hè mặc cũng thực thoải mái, loại vải bông mỏng giá cả cũng không rẻ, màu da Liễu thị trắng, mặc màu xanh lam nhạt chắc sẽ rất đẹp, Thẩm Hà Hương sờ chất vải, quả nhiên là một chút gồ ghề đều không có, hiển nhiên là được dệt bằng loại sợi bông tốt nhất.

Tiểu nhị thấy thế lập tức nói: “Xấp vải bông này là loại khá tốt của tiệm chúng tôi, mặt trên dệt hoa Phù dung nhỏ, màu sắc lên cũng đẹp, làm thành quần áo sẽ càng nổi bật lên làn da trắng nõn.” Nam tử Yên Kinh quốc nơi đây yêu nhất là nữ tử có làn da trắng, nữ tử khuê các trong kinh thành người nào không liều mạng xoa phấn lên mặt, đến ngay cả phụ nhân hơn năm mươi khi xuất môn đều bôi lên một lớp, cho nên vừa nói đến vấn đề trắng nõn, cơ bản mười người thì có chín người động tâm, “Tiểu thư lại nhìn màu lam này rất thuần khiết a, nhuộm xanh tự nhiên như sắc trời, hiện tại chỉ còn lại có xấp này thôi, khách quan muốn mua ta liền tính cho khách quan rẻ chút, một thước hai mươi văn tiền, nếu như tháng trước a, loại vải một thước ít nhất cũng phải hai mươi lăm văn tiền, bán hai mươi văn tiền đã muốn lỗ vốn.....”

Hai mươi văn tiền một thước để mua vải bông cũng coi như đắt rồi, nhưng loại vải này quả thật là không tệ, Thẩm phụ cũng hiểu được giá trị, Thẩm Hà Hương liền kêu tiểu nhị xé vài thước, lại muốn vài thước vải bông mịn sắc hoa nhạt, sẽ làm thêm một cái váy phối với ngoại sam cho mẫu thân, tất nhiên đã muốn mua, nàng liền xem luôn loại vải bông hơi dày chút, hai bộ quần áo của Thẩm phụ chỗ trên vai đều bị bào mòn sờn vai hết rồi, tay nghề mẫu thân lại khéo vô cùng cũng không có khả năng vá không thấy vết chỉ khâu được, nếu đã muốn mua, thì mua luôn thêm mười thước vải bông màu lam sẫm để may ngoại sam mới cho phụ thân, chất vải này rẻ, mỗi mười hai văn tiền một thước, tiểu nhị buồn bán cũng có chút linh hoạt, thấy nàng muốn mua nhiều, liền trực tiếp tính có mười văn tiền một thước.

Thẩm phụ luôn nói không cần, Thẩm Hà Hương vừa cười theo ứng theo, vừa kêu tiểu nhị xé vải, cuối cùng Thẩm phụ đành phải thanh toán tiền, khi đem vải đặt vào trong giỏ trúc về mặt tỏ ra rất đau khổ, nhưng trong lòng cũng là vui tươi hơn hớn, Thẩm Hà Hương có bộ đồ mới mặc rồi nên cũng không mua thêm vải, đi ngang qua một cửa tiệm bán trang sức đồng, Thẩm phụ nói muốn cho nữ nhi chiếc gương đồng mới, Thẩm Hà Hương quả thật cũng muốn mua, liền không có cự tuyệt, cười hi hi nói cảm ơn cha, sau đó chọn một chiếc có hoa văn hình mây không quá đắt tiền rồi bỏ vào giỏ trúc, sau đó giúp Thẩm phụ đẩy lại nắp giỏ.

Khi đi ngang qua tiệm bán thịt, Thẩm phụ lại lấy ra mấy chục văn tiền mua 3 cân thịt ba chỉ, chọn mấy khúc thịt xương đầu mua đem về hầm canh bồi bổ thân thể cho Liễu thị, khuê nữ uống chút cũng dễ nuốt xuống cơm, cứ như vậy tiêu tiền rải rác cộng lại cũng gần hơn bốn trăm văn tiền, một ngàn văn tiền trừ đi tiền vốn mua dầu và nhập hàng kim chỉ, còn thừa lại cũng không nhiều lắm, biết không thể lại tiêu tiền tiếp nữa, hai cha con mới rời khỏi kinh thành, ngồi xe ngựa lên đường quay về nhà.

Chương 7

Đường quê loan ngoằn, cách thật xa đã nhìn thấy Liễu thị đang ngồi tại cửa nhà đơn sơ có hàng giậu xung quanh, cầm trong tay chiếc áo cũ khâu vá và không ngừng nhìn xung quanh, nhìn thấy người rồi mới buông kim chỉ trong tay xuống đứng dậy nghênh đón, thấy hai cha con lần này mua nhiều thứ như vậy, còn tiêu nhiều tiền như thế, không khỏi đau lòng xót ruột, nhưng đau lòng thì vẫn đau, nhưng khi cầm tấm vải trong tay thì rất cẩn thận cất đi.

Nhưng miệng thì vẫn ca thán hai cha con một chấp, tiêu tiền như nước, thấy nói một hồi mà hai cha con vẫn vui tươi hơn hờ không chút để ý, đành phải cầm lên mấy kí thịt ba chỉ và xương heo vào phòng bếp, vừa vụng trong nhà còn một ít khoai lang và nấm hương khô, có thể dùng để hầm canh, lại nấu chút com, cả nhà tối nay có thể có một bữa ăn thịnh soạn.

Hôm nay thời tiết nóng, cộng thêm Thẩm Hà Hương lại ngồi xe ngựa lâu, toàn thân trên dưới nhớp nháp mồ hôi, trên quần áo còn hơi hám mùi phân ngựa, trở về chuyện đầu tiên nàng làm là tắm tấp cho sạch, Thẩm phụ và Liễu thị đều rất sùng nữ nhi, khi ở nhà cũ thì không nói làm gì, hiện tại đã ra riêng, mọi thứ đương nhiên chiều theo ý nữ nhi, huống hồ chỉ là tắm rửa một cái, cho dù khi trời nóng một ngày có tắm hai ba lần Liễu thị cũng chưa từng nói, Thẩm phụ lại càng không, thậm chí mỗi ngày trước khi đi bán đều đồ đầy vại nước để nữ nhi thỏa sức tắm.

Thẩm phụ khi về có ăn lót bụng cái bánh mì, liền tùy ý mức nước giếng rửa mặt, thừa dịp sắc trời còn sáng bèn đi lên sau núi, chuẩn bị dựa theo lời khuê nữ nói hái chút hoa Quế đem về, tối trước nên dùng nước ngâm, ngày mai mua được dầu cái về là có thể trực tiếp lấy đi làm dầu bôi tóc, đợi cắt đi ủ rồi vắt xong, nửa tháng sau cầm đi kinh thành bán cho Vu chương quầy, một bình sẽ có thể kiếm được hơn hai trăm văn tiền, nếu còn có thể bán hơn hai bình, thì lại sẽ có hơn năm trăm văn tiền thu nhập, khoản tiền này đối với trong nhà mà nói là khoản thu nhập cực lớn.

Thẩm gia cách phía sau núi gần nhất, ngọn núi đó cũng không cao, cũng không có dã thú hung dữ gì, các hộ chung quanh thỉnh thoảng sẽ lên núi chặt củi về dùng, trên núi có nhiều nhất là hoa Quế, lại cộng thêm một ít hoa cỏ cây cối khác, mỗi khi mùa hạ tới nhìn khắp toàn cảnh, đồ xanh vào trắng rất bắt mắt, thường khi gió chuyển hướng, thổi về hướng bên này, đứng ở trong viện liền có thể ngửi được mùi hương hoa ào ạt xông tới, cho nên chung quanh mấy hộ gia đình đều kêu nó là Hương Sơn.

Thẩm Hà Hương lúc này đang đứng bên cửa sổ, vừa nhìn cảnh đẹp trên núi ngoài cửa sổ, vừa dùng miếng vải bông dày màu trắng không ngừng nhẹ nhàng xoa mái tóc ướt, thẳng đến khi mái tóc không còn đọng lại từng giọt nước mới thôi.

Ngày mùa hè tắm tấp xong quả thật thoải mái hơn, trên người rất nhẹ nhàng khoan khoái, theo đó cả người liền thư thái lại, có chút thích ý buông xuống tấm vải bông, sau đó nhắm mắt lại hít thật sâu luồng khí có trộn hương hoa đến từ Hương Sơn, nếu lúc này không phải đang đứng tại gian phòng nhỏ thô sơ, chắc chắn cảm giác thoải mái như này đây sẽ càng tuyệt hơn.

Ngửi một lúc, nàng chậm rãi mở mắt, chân trời đầy sắc màu hoa nỡ cơ hồ toàn bộ đều phản chiếu vào trong mắt, lộ ra đôi mắt như một vịnh nước, sóng nước lăn tăn thần sắc rạng rỡ, Thẩm Hà Hương nhất thời cũng lặng người, ý niệm trong đầu vừa động, đột nhiên suy nghĩ nếu ngày sau có chút tiền, nàng nhất định sẽ mua hết hơn trăm mẫu đất chung quanh tại Hương Sơn này, sau đó trồng khắp nơi hoa cỏ, đến lúc đó cất một căn phòng nhỏ trên lầu giữa ngàn hoa, nằm trên chiếc sạp gỗ Từ hương, vừa ngắm phong cảnh vừa ăn bánh uống trà, hưởng làn gió nhẹ nhàng đến từ Hương Sơn, cuộc sống đó chắc hẳn phải thoải mái mê người cỡ nào.

Lúc này trên mặt đang dần dần nở nang của nàng hé ra ý cười, thẳng đến khi Liễu thị nấu com xong đứng bên ngoài kêu nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại, tóc đã gần như bị gió thổi khô hẳn, vuốt lên vừa mượt vừa suôn, tùy ý lắc lắc mái tóc rồi vắn lên, lại dùng một cây trâm cổ định lên đỉnh đầu, xong mới bước ra, Liễu thị đang bày biện bát đĩa, quay đầu nhìn thấy nữ nhi từ phòng đi ra, con mặt cũng như được tắm tấp ướt sũng, trên mặt còn mang nụ cười chưa tắt, bộ dáng như đoá Phù dung mới nở bước ra từ trong tranh, hoàn toàn khác với tiểu nữ từ gây trơ xương hồi khi còn ở nhà cũ.

Nhất thời cũng vừa vui mừng vừa cảm thán, nhìn không được liền vươn tay nhéo hai má trắng nõn nà trơ trướng gà bóc của nữ nhi, bên miệng nói: “Khuê nữ của ta sắp trưởng thành rồi đây, xinh đẹp như vậy.” Nghe xong Thẩm Hà Hương không khỏi khẽ cong miệng, lập tức có chút dờ khóc dờ cười ôm mặt nũng nịu nói: “Mẫu thân.” một khắc trước còn ngượng ngùng, ngay khắc sau đã được voi đòi tiên kéo ống tay áo của Liễu thị lắc lư nói: “Mẫu thân cũng nói nữ nhi lớn rồi nha, cái yếm trước kia nhỏ xíu, mặc không thoải mái đâu, mẫu thân làm cho con một cái nữa đi, con thích tắm lụa màu hồng cánh sen mẫu thân cất ở đáy hòm đó nha, được nha được nha mẫu thân.” Mười một tuổi đúng là lứa tuổi đang làm nũng.

Liễu thị cũng không đắn đo, lấy tay dỉ lên trán Hà Hương sáng giọng: “Con a, lại lười lười đồ của nương.” Miếng vải đó còn thừa lại cũng chỉ một miếng nhỏ, lớn nhỏ vừa vặn có thể làm cho nữ nhi cái yếm, Liễu thị cũng nghĩ thế, chỉ là chưa có rảnh để làm, vậy mà tiểu nha đầu kia đã ghi nhớ trong lòng rồi, bà cười ngắm nhìn đáng người khuê nữ, tuy còn chưa có bắt đầu phát dục, nhưng nghĩ đến qua năm nay sẽ mười hai tuổi, đến lúc đó cái yếm có thể làm rộng hơn chút.

Đồ ăn đã chín, Liễu thị gọi Thẩm phụ người đang bận rộn ngâm hoa Quế ở phía sau viện, một nhà ba người thế mới ngồi quây quần ăn com, đồ ăn dù không phong phú, nhưng đối với nông gia mà nói cũng đã không tệ rồi, ít nhất so với mấy tháng kia ăn thứ canh rau dại nhạt nhẽo kia, và so với mùi vị ôi thiu của loại bánh bả gạo khô ấy còn tốt hơn nhiều, nàng gấp hết thịt cho Thẩm phụ và Liễu thị, mình chỉ uống nửa bát canh xương hầm, lại gấp mấy miếng cà tím chua mà Liễu thị làm, ăn hơn phân nửa bát com liền buông bát đĩa xuống, trừ phi bị bỏ đói, nếu không thì vấn đề ăn uống nàng luôn tiết chế, ăn uống chú trọng đến chất lượng mà không cần số lượng, như thế mới có thể bảo trì đáng người, điểm này tiểu thư nhà phú hộ cũng đều biết.

Đêm mặc dù nóng nhưng có gió nhẹ, cho nên Thẩm Hà Hương ngủ một giấc ngon không mộng mị, buổi sáng liền đem dầu hoa Quế và dầu tóc hoa Nhài phân biệt đem đựng vào các hộp gỗ hộp sứ, giá cả đương nhiên là mắc hơn so với ống trúc một chút, mấy ngày này dự tính để Thẩm phụ bán thử xem sao.

Thẩm phụ vừa đi, Thẩm Hà Hương liền lấy hai cái hộp đựng son phấn mà vừa rồi thuận tay lấy ra ngắm nghía, bán dầu bôi tóc tuy rằng có thể kiếm một ít tiền, nhưng cũng chẳng nhiều, chỉ đủ nhà chi tiêu, nếu muốn kiếm tiền nhiều hơn còn khoản thu nhập khác, loại son bột nước này không thể nghi ngờ là sự lựa chọn đầu tiên, tuy rằng cách làm phức tạp hơn dầu bôi tóc nhiều, nhưng giá cả lại cao hơn.

Loại son phấn nước kém chất lượng không cần phải nói, loại thượng hạng lại là một giá, loại đất một hộp có thể bán hơn mấy lượng bạc, Thẩm Hà Hương mở chiếc hộp bên trong có chứa phấn bột nước, chỉ liếc mắt một cái nàng đã biết loại phấn này kém chất lượng, trách không được phụ thân bán mấy tháng còn chưa bán hết, lập tức giơ tay khêu lấy chút bột phấn, sau đó dùng đầu ngón tay vo viên nhẹ nhàng, viên tròn đặc biệt thô, có thể tưởng tượng sau khi bôi lên mặt có loại cảm giác xù xì thô ráp thế nào.

Bình thường phấn đều là dùng một loại gạo trắng bào ra để làm, càng trắng càng mịn càng tốt, thực tế không có hàm lượng kỹ thuật gì, còn có một loại phấn quý giá là lấy hương liệu tẩm nước ngâm cùng gạo xay thành nước gạo, sau đó lại phơi nắng thành bột, nhưng dù cho phấn có tốt thế nào cũng có khuyết điểm, đó là phấn bôi lên rất rất mau, cần bôi liên tục, một tầng thật dày mới được, nếu so sánh thì có một loại phấn mà Thẩm Hà Hương yêu thích nhất, đó là dùng hạt của hoa Nhài bào chế thành phấn, vừa mang theo mùi hoa thiên nhiên, lại vừa mịn màng không dễ bóc ra, chỉ là hạt cây hoa khá ít, cũng không thích hợp làm thành hàng đại trà, nghĩ đến hoa Nhài phía sau núi, sau khi kết hạt đủ lượng làm thành hai hộp cho mình và nương dùng.

Phấn không có lợi nhuận nhiều, Thẩm Hà Hương đem nó đặt sang một bên, rồi cầm lấy son lên, hiện tại ở kinh thành đã xuất hiện vài loại, dạng bột, dạng ti phấn, dạng cao, màu sắc trong đó lấy màu đỏ tươi, màu hồng nhạt, màu hồng ba loại màu làm chủ đạo, còn có vài màu sắc phụ khác, nếu đem so sánh thì son dạng cao tốt hơn chút, màu sắc nhuộm đỏ hai má càng đều đặn hơn chút.

Lại nhìn hộp trước mắt này, màu sắc đỏ thắm lại không phải đỏ tươi, màu tối như kiểu khô cần thiếu nước, dùng cây mộc trầm khêu lên một chút xoa nắn, bên trong giống như có chứa đồ khác, vậy mà không dễ xoa nắn, phải luôn xoa nắn hơn mười lần mới có cảm giác mịn thành cát mịn, nhưng cho dù xoa nắn tan cũng không nhẹ nhàng khoan khoái, xúc cảm kia rất dính, Thẩm Hà Hương không khỏi âm thầm lắc đầu.

Thứ này chỉ có thể lừa được tiểu cô nương chưa từng chạm qua son phấn, phẩm là người đã dùng qua đều sẽ không mua, khó trách hơn hai tháng mà phụ thân chỉ bán được có một hộp, nhưng một hộp son hàng kém chất lượng thế mà giá cũng hai mươi ba văn tiền, ý niệm trong đầu Thẩm Hà Hương vừa xuất hiện, nếu có thể làm một ít son để Thẩm phụ bán, thì lại có khoản thu nhập.

Tuy rằng trình tự chế tạo phiền toái chút, nhưng cũng may nguyên liệu làm son đơn giản, chỉ cần một ít loại cánh hoa hồng lam và một ít gỗ Hương Xuân, những thứ đó phía sau núi liền có, không cần bỏ ra tiền vốn để mua, làm son phấn không phải tâm huyết dâng trào, lúc trước vào kinh thành nàng đã thấy không ít nữ tử đang chọn lựa son phấn, việc làm ăn rất được, cho nên lúc ấy nàng đã chọn lựa một số hộp sứ đựng son phấn, nghĩ đến tự mình làm ra vài hộp có giá thành cao bán thử xem sao.

Cho nên mấy ngày kế tiếp, nàng thừa dịp ánh nắng mặt trời không quá gay gắt liền đi theo Thẩm phụ đến hậu sơn tìm hoa hồng lam, loại này hoa cũng không tính hiếm thấy, tương phản trên núi lại vô cùng nhiều, vì lý do một hộp son cần một lượng lớn hoa Hồng lam, cho nên mấy ngày này hai cha con hái không ít đem về.

Thẩm Hà Hương bỏ ra hết mấy ngày thời gian ở chỗ râm mát sau nhà không ngừng vắt lấy nước cốt hoa, hong khô, do thời tiết oi bức nên cũng là một, đồ mồ hôi chảy khắp lưng, mấy lọn tóc dính vào bên cạnh gò má nàng, cũng may có Liễu thị luôn bên cạnh giúp đỡ việc, cuối cùng cạo một ít nhựa của gỗ Hương Xuân ra, loại nhựa cây thiên nhiên này dùng làm son tốt hơn nhiều so với mỡ heo, vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại không dính da, hơn nữa càng dễ lên màu, có thể bảo trì màu sắc rất lâu, cộng thêm nàng đã bỏ thêm vào đó một giọt tuyền dịch trong tay nàng.

Hương khí này càng thuần khiết, một xú mùi lạ cũng không có, Thẩm Hà Hương có thiên phú, tay nghề cũng không tệ, hai ngày vất vả cũng coi như thành công, rốt cục đã làm ra năm hộp son, chia làm hai loại màu hồng và màu đỏ, bởi vì có bỏ nhựa cây vào cho nên màu sắc óng ánh trong suốt ưng mắt, nhìn là biết thứ tốt, chất lượng son như thế cộng thêm được đựng bằng hộp sứ, bán cho tiểu thư phú hộ, một hộp bán khoảng nửa lượng một lượng bạc hẳn là không khó.

Thẩm Hà Hương vừa nói giá với Thẩm phụ xong, về mặt Thẩm phụ không dám tin, muốn nói bán được trăm hay tám mươi văn cũng tốt rồi, khuê nữ lại còn nói ít hơn nửa lượng thì không bán, nửa lượng kia là năm trăm văn tiền a.

Điểm này Thẩm Hà Hương lại không giải thích, Thẩm phụ không hiểu cũng rất bình thường, với hộ nhà nông com không đủ ăn thì không thể lý giải cuộc sống xa xỉ của nhà có tiền ăn một bữa xa hoa hết vài lượng, đối với những thiên kim phú hộ ham thích làm đẹp, những đồ như son phấn này đương nhiên đều muốn loại tốt, ở kinh thành chỗ cửa tiệm son phấn mấy lượng bạc một hộp son, các nàng ấy mua cũng không chớp mắt, huống chi là nửa lượng bạc.

Nàng dùng vài bông mềm mại lau khô bàn tay mới rửa, chỉ nói: “Cha, thứ này quý giá, là tinh hoa, giá cả đương nhiên phải cao hơn một ít, cha xem nữ nhi làm ra nó cũng đâu dễ dàng gì, bận bịu mất tám ngày cũng mới chỉ làm ra được năm hộp, có người mua dĩ nhiên tốt, không có người mua thì để nữ nhi và nương dùng cũng được mà, cho nên chắc chắn không thể giảm giá, nếu thấp hơn nửa lượng bạc vậy sự cực khổ của nữ nhi đã uống phí rồi.”

Thẩm phụ mặc dù có cảm giác bán không được, nhưng không muốn đã kích khuê nữ, ngẫm lại cũng gật đầu, dù sao hàng trong giỏ trúc cũng không đến nỗi gánh không nổi năm hộp này, cùng lắm thì đến lúc đó gánh trở về là xong.

Ai ngờ hai ngày sau, về mặt Thẩm phụ cao hứng gánh giỏ trúc trở về, vào phòng liền lấy ra một lượng bạc đặt trên炕, hai mẫu nữ nhất thời nhìn về phía khối bạc kia, “Cha, son bán được rồi?”

“Còn phải nói sao!” Thẩm phụ cười hơ hớ nói: “Hôm nay vừa vặn đi ngang qua, ta liền đi phú hộ gia hỏi thử, vốn hỏi bốn nhà cũng không thành, ta cũng không ôm hy vọng gì, ai ngờ cuối cùng có một nhà thế lại muốn mua một hộp, trả cho ta một lượng bạc.” Nghĩ đến gì đó lại nói tiếp: “Người mua son chính là tiểu thư phú hộ gia lần trước mua dầu bôi tóc hoa Nhài kia đấy, hôm nay còn đặc biệt mua một bình dầu bôi tóc hoa Quế.”

Mà lúc này, vị tiểu thư phú hộ gia đang soi gương vẽ lông mày, tiểu nha hoàn bên cạnh cầm lên một hộp hương trên bàn nói: “Tiểu thư, hôm nay ngài định dùng loại vừa này mua của người bán hàng rong ư?”

Vị tiểu thư kia ngừng một chút, thẽ mới thân nhiên nói: “Lần trước mua của ông ta một lọ dầu bôi tóc mùi cũng không tệ lắm, dùng một thời gian ta thấy tóc có đen hơn chút, hộp son này cứ dùng thử trước xem sao.....”

Tiểu nha hoàn mở hộp ra, tiểu thư dùng cây trâm khêu một ít phấn màu hồng nhạt ra, sau đó dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa, tiếp theo chậm rãi phủ lên hai má, chỉ chốc lát toàn bộ hai má liền trắng nõn mềm mại, khí sắc tươi lên không ít, thế nhưng lại không nhìn ra là có thoa son, mà giống như má đỏ hây hây tự nhiên.

Tiểu nha hoàn nhìn tiểu thư không khỏi than một tiếng: “Tiểu thư, hộp son này không tệ đâu, xem ra còn tốt hơn loại năm lượng mua ở tiệm bán son phấn đó.”

Ngắm lại lúc trước dầu bôi tóc của tiểu thư vừa mới dùng hết, vừa vặn ngoài cửa có người bán dạo, người thấy mùi không tệ liền tùy tay mua một bình, kết quả sử dụng quả thật tốt vô cùng, liên tục mười ngày qua tiểu thư cũng không đổi qua loại dầu bôi tóc khác, mãi cho đến khi dùng hết mới thôi, lần này nghe thấy người bán dạo kia lại tới nữa, bèn vội vã cùng tiểu nha hoàn của mình đi ra mua thêm một hộp, người bán kia lại lấy ra hộp son, tiểu thư nhìn thấy không tệ, giá cũng chỉ có nửa lượng bạc, liền cho thêm chút tiền thuận tiện mua luôn một hộp, ai ngờ khi dùng lại đem lại hiệu quả kinh ngạc đến thế, quả nhiên là đồ tốt giá rẻ.

Tiểu thư hiển nhiên cũng cực vừa lòng, lúc này đang có chút cao hứng nhìn vào thân ảnh phản chiếu trong gương đồng, sau một lúc lâu mới nói: “Về sau nếu ông ta lại đến, son màu đỏ cũng mua cho ta một hộp thử xem.” Nói xong nghĩ đến cái gì đó lại bổ sung: “Nếu lần tới lại có cái gì tốt người cứ trực tiếp mua là được.”

Tiểu nha hoàn lập tức cười vâng lệnh, tuy chỉ là một chút dầu tóc và son, nhưng tiểu thư nhà mình cũng đã lâu rồi chưa từng cao hứng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thứ tốt luôn luôn có người biết xem hàng, qua mấy ngày Thẩm phụ lại bán ra được thêm hai hộp, còn lại hai hộp đều bị Vu chương quây ở kinh thành thu mua với giá nửa lượng bạc, cộng thêm hai lọ dầu bôi tóc lần trước đặt hàng, nói là trong khoảng thời gian này bán ra cũng được giá, mỗi lọ trả tăng thêm hai mươi văn tiền nữa, nhưng có thêm điều kiện, dầu bôi tóc này về sau ngoại trừ Thẩm phụ tự mình đem bán ra, còn không thì đều phải bán sỉ cho ông ta không thể bán cho bất kì cửa hàng nhà khác, nếu đồng ý, dầu bôi tóc một bình sẽ nhiều hơn hai mươi văn tiền, cũng ký hai năm khế ước, nếu có son mỗi tháng cũng thu mua một ít.

Thẩm phụ vội vàng về nhà thương lượng cùng nữ nhi, dựa vào lượng tiêu thụ ở cửa tiệm của Vu chương quây, một tháng ít nhất phải bán năm lọ dầu bôi tóc, giá vốn của một lọ dầu bôi tóc không vượt qua hai trăm văn, Thẩm phụ bán cho Vu chương quây giá là bốn trăm văn, ông đã cảm thấy giá rất cao rồi, hiện tại một lọ lại được thêm hai mươi văn, vậy một tháng riêng khoản thu nhập này cũng kiếm được hơn một nghìn văn tiền, một ngàn văn tiền chính là một lượng bạc.

Cộng thêm khoản thu nhập thêm một hộp son là nửa lượng bạc, như vậy tính toán một chút Thẩm phụ và Liễu thị đều có chút sợ ngại người, không lâu trước kia cả nhà họ còn vì chuyện một tháng kiếm ba bốn trăm văn tiền mà một chết đi sống lại phải ăn cháo rau dưa, không nghĩ tới mới có mấy tháng trôi qua, thu nhập một tháng đã gấp hơn vài lần.

Liễu thị không khỏi lấy ra giỏ đựng kim chỉ để ở góc kháng ra, sau đó đổ số tiền đựng trong một cái hà bao cũ ra, cộng thêm tiền dầu bôi tóc của Thẩm phụ mang về, dồn lại cùng đếm, nhất thời vui sướng đến nỗi cười không khép miệng, hiện tại trong nhà ngoại trừ tiền lấy hàng ra, còn có hơn ba lượng tiền dư, nếu cứ dựa theo tính toán đó thì không bao lâu nữa có thể tháo dỡ gian nhà tường bùn lã này đi xây nhà mới lợp ngói đỏ gạch xanh giống nhà cũ rồi.

Nghĩ đến tất thấy điều này đều là công của nữ nhi Hà Hương, nếu không phải nữ nhi ở trên núi nhặt được tấm da trâu phương tử kia, thì làm sao có thể có ngày hôm nay, hai người đều là người nông gia, tuy rằng biết chút chữ, nhưng kiến thức ngày thường cũng chỉ biết được nghề nhà nông như nuôi gà chăm vịt, đối với tay nghề làm hương liệu son phấn đều mù tịt, cũng không thể tưởng tượng lợi nhuận kiếm được từ đó lại lớn như thế.

Thẩm Hà Hương thấy đáng về cha mẹ vừa sừng sốt vừa vui sướng thế, không khỏi cười nhẹ nhàng cũng không nói lời nào, chỉ giả vờ cầm chiếc hà bao đã thêu viền khuôn sẵn lên, nếu cho hai người họ biết giá tiền mà Vu chương quây sau khi gia công đem đi bán, phỏng chừng sẽ dọa đến họ chết khiếp mất, một bình dầu bôi tóc có thể đựng hai mươi mấy hộp, một hộp dựa theo giá dầu bôi tóc bình thường ở kinh thành tính khoảng hai mươi lăm văn tiền, hai mươi hộp đó là năm trăm văn tiền, nhưng chất lượng của dầu bôi tóc đó Hà Hương biết rõ ràng nhất.

Một giọt tuyền dịch liền có thể đem hương vị của một bình hoa Quế phát huy đến tận hạn trong thời gian nhanh nhất, hoa bình thường nếu ủ hơn một năm cũng không nhất định có thể đem hương khí ủ được ra năm phần, sự sai lệch trong đó chỉ cần ngửi qua liền có thể nhận ra, cho nên dầu bôi tóc đó có

bán với giá bốn năm mươi văn tiền cũng không tính là đắt, mà lợi nhuận kiếm được từ son còn lớn hơn nữa, cho dù niêm yết giá là ba lượng bạc, dựa vào nơi đám người quý môn phú thương kia tập trung lại là kinh thành kia thì ba lượng bạc không đáng kể chút nào, cho nên mấy thứ đó Vu chương quỳ kiếm được cũng không ít đâu, ước chừng kiếm được gấp vài lần của nhà nàng ấy chứ.

Thẩm Hà Hương cũng không phải không nghĩ tới tự mình mở cửa tiệm, chỉ là hiện tại trong tay không nhiều tiền vốn, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy, chờ tương lai có đủ tiền nàng sẽ để Thẩm phụ mua trước địa điểm ở kinh thành, trang hoàng thành một cửa tiệm bán son phấn sáng choang, đến lúc đó loại sản phẩm tự mình làm ra chỉ có thể bán tại cửa tiệm của mình, mà không phải giống như bây giờ nhìn người khác phát tài từ mình.

Nhưng hết thảy đều phải bàn bạc kỹ hơn, trước mắt vẫn là nên nghe Liễu thị xây lại nhà trước đã, cũng không thể lại ủy khuất cả nhà sống trong gian nhà bùn loãng lung lay sắp đổ kia, mùa hè mưa đột ngột giông cũng thôi đi, mùa đông lạnh đến thấu xương, tay chân đều đông cứng lạnh giá, mùi vị đó không dễ chịu chút nào, ngay cả tắm rửa một cái cũng là xa xỉ.

Kể tiếp nửa tháng cả nhà đều bận rộn lên, Thẩm Hà Hương đã không cho Liễu thị ngày ngày ngồi ở trên kháng khâu thêu khăn nữa rồi, khâu một ngày cũng không kiếm được vài văn tiền, ngược lại khiến con mắt nhức mỏi, dứt khoát buổi tối Thẩm phụ sau khi trở về, một nhà ba người đều vác giỏ trúc lên Hương Sơn hái hoa, vì mùa hè đi qua rất nhanh sẽ đến mùa đông, hoa trên núi sẽ úa tàn hết, muốn làm son buộc phải đi đến cửa tiệm bán hương liệu mua với giá cao, như vậy không có lợi nhuận, hiện tại nếu đã có sẵn nguồn nguyên liệu trên Hương Sơn, đương nhiên phải thừa dịp đang là mùa nở hoa tận dụng hái nhiều chút sau đó phơi khô dự trữ, đến mùa đông làm son phấn có thể đem đi ngâm rồi lấy ra dùng, tuy rằng so với hoa tươi có thủy phân, thì sản phẩm làm ra cũng khác biệt không lớn.

Thẩm Hà Hương theo Thẩm phụ Liễu thị ở Hương Sơn loanh quanh mấy ngày, thật ra Thẩm phụ và Liễu thị hai người căn bản không cần khuê nữ đi làm gì, chỉ là để khuê nữ một mình trong nhà cũng không yên tâm, thế mới cùng nhau dẫn nàng theo, Thẩm Hà Hương đi theo sau cũng chỉ là nhặt hoa có sẵn, ngay cả như vậy mà nàng cũng mệt thở hổn hển, đường núi khó đi, việc hái hoa này cũng không nhẹ nhàng, chỉ nói ngày sau nếu có điều kiện nhất định sẽ muốn nam đinh về làm công việc này, ai ngờ Thẩm phụ lúc này cũng có suy nghĩ như thế, nhìn thấy khuê nữ mồ hôi đầm đìa, hai má toàn bộ đỏ hồng, nghĩ tháng này lấy được tiền son phấn sẽ đi tìm Hồ ca giúp đỡ, tuyệt đối không thể lại để nương tử và nữ nhi chịu khổ nữa.

Thẩm Hà Hương đã nhiều ngày đi quanh quẩn khắp Hương Sơn, càng nhìn lòng càng sung sướng, thật sự là không hổ mỹ danh của Hương Sơn, cây cối hoa cỏ trong núi so với trong tưởng tượng của nàng còn nhiều hơn, thậm chí còn phát hiện vài loại hương thảo hương mộc hiếm thấy, chủng loại cũng rất đầy đủ, vài loại hương liệu thường dùng trong núi đều có đủ, sau này nếu có thể mua lại toàn bộ ngọn núi này, nàng sẽ phát quang những bụi gai dư thừa đi, trồng toàn bộ hương thảo, đến lúc đó mở cửa hàng ít nhất sẽ không thiếu một nửa hương liệu cần dùng, thứ này cầm đi bán căn bản bán không đáng giá vài văn tiền, nhưng nếu muốn mua thì cũng phải bỏ ra không ít đâu, nếu tự nhà mình có nguồn làm hương liệu sẵn có thì sẽ tiết kiệm được không ít tiền, cũng thuận lợi nhiều.

Ý niệm trong đầu vừa xẹt qua, Thẩm Hà Hương thuận miệng liền hỏi Thẩm phụ một câu, Thẩm phụ đương nhiên không biết tính toán của nữ nhi, tưởng chỉ thuận miệng hỏi thôi, liền ước chừng giá nói: “Nơi này có chút hẻo lánh, chung quanh ruộng vườn cũng không phải là loại ruộng tốt, một mẫu bốn năm lượng bạc có thể mua được, đất núi còn rẻ hơn nữa, chỉ là chỗ đất Hương Sơn cũng nhỏ đâu, mua hết chắc cũng phải hết một trăm tám mươi hai lượng.”

Thẩm Hà Hương “Đạ” một tiếng, một trăm tám mươi lượng cũng là không tính là đắt, thầm nghĩ nếu cố gắng, năm sau đại khái có thể để dành đủ bạc, đến lúc đó lại mua đất ruộng xung quanh núi để trồng hương liệu hoa cỏ, ngày đó nhà mình cũng được coi như có đất có sản nghiệp rồi.

Ban ngày Thẩm phụ vẫn gánh giỏ trúc đi khắp nơi bán hàng, hai nữ nhân thì ở nhà phơi khô đồng hoa Quế hoa Nhài hái được trên núi, thuận tiện làm làm son phấn, trình tự làm son phấn là thứ phiền toái nhất, thế nào cũng phải vô cùng tỉ mỉ mới được, cũng may Liễu thị mấy ngày nay đi theo khuê nữ đã học được tám, chín phần, đa số đều là Liễu thị tự làm, Thẩm Hà Hương chỉ trông nài nấu nhựa cây.

So sánh với dầu bôi tóc, sản phẩm son kiếm được nhiều hơn, bởi vì không mất tiền vốn, nhưng trên thực tế yêu cầu của làm son so với dầu bôi tóc lại cao hơn, tỉ mỉ hơn nhiều, son chỉ cầu chất không cầu lượng, nếu không bán không được giá, cũng đồng nghĩa coi việc chế kiếm được bao nhiêu, cho nên một tháng Thẩm Hà Hương nhiều nhất chỉ có thể làm ra tám hộp, hơn nữa thứ này không giống dầu bôi tóc, vì nữ tử tóc dài, ngày ngày đều cần bảo dưỡng phòng ngừa mái tóc hư tổn chệch ngọn khô vàng, vì thế dầu bôi tóc sẽ tiêu hao lượng lớn, cũng thường xuyên mua.

Mà son một lần chỉ dùng một chút, một hộp có thể sử dụng rất lâu, làm ra nhiều hàng sẽ tích trữ ép giá, cho nên Thẩm Hà Hương hàng tháng chỉ làm năm sáu hộp liền đủ dùng, thời gian còn lại để dùng phơi khô, chế tác các loại hương liệu hoa cỏ, Thẩm Hà Hương năn nỉ Thẩm phụ mua cuốn sách sưu tập các loại hương liệu ở kinh thành, sau đó vừa đọc vừa giả như vô ý truyện thụ, sau một đoạn thời gian đám hương thảo hương liệu trên Hương Sơn Thẩm phụ và Liễu thị đều có thể ghi nhớ gần hết, xem như có chút thành tựu.

Một ngày lúc chạng vạng, Thẩm Hà Hương đi theo phía sau Thẩm phụ trên đường xuống núi, khi đi ngang qua chỗ có bụi mận gai, phát hiện dưới tàng cây thế mà lại có một cây hoa Bách Li Hương màu hồng đang nở, đó cũng một loại là hương liệu, hơn nữa cũng có thể dùng để ăn, bỏ vào hàm cùng với xương dê mà Thẩm phụ mua về có thể bỏ đi mùi tanh mùi ngậy, mùi vị khá ngon, Thẩm Hà Hương vì sợ đi trên núi sẽ bị cành cây làm xước da, cho nên khi rời nhà đều mặc quần áo dày, trên đầu cũng đội mũ trùm che mặt, vì thế nàng dùng ống tay áo rộng rất cẩn thận đẩy cành mận gai ra, cảm cái quốc nhỏ đào lên gốc cây Bách Li Hương.

Đào xong đem bỏ vào giỏ trúc xong, vừa muốn đứng dậy, ánh mắt dừng lại ở một chỗ, chỉ thấy chỗ đó có chút cỏ khô, dưới cỏ khả năng là loại bùn nhão chưa có người từng giẫm lên, nhưng lúc này mặt trên lại có một dấu chân, nhìn như là vừa bị giẫm qua không lâu, dấu chân đó hiển nhiên không phải dấu chân to của Thẩm phụ, càng không thể dấu chân nhỏ của mình, chẳng lẽ nơi này có người lạ? Đợi đôi mắt nhìn theo dấu chân, liền nhìn thấy những vết máu trên cành mận gai mà vừa này không để ý, điều này làm Thẩm Hà Hương tim đập gấp rút.

Đổi thành cô nương nhà khác lúc này có thể đã sợ tới mức hét lên một tiếng, dù sao trên núi hoang dã, có dấu chân người lại có vết máu, rất có khả năng có người chết hoặc là hung phạm bị triều đình truy bắt trốn ở chỗ này, vô luận là người trước hay là người sau đều khiến cho da đầu Thẩm Hà Hương lúc này run lên, nhưng may mắn, lý trí vẫn còn, tay chân cũng nghe sai khiến, nàng cắn môi khom lưng, lặng lẽ giơ tay đưa tay vén cành mận gai sang hai bên.

Liễu thị đã đi trước về nhà nấu cơm, Thẩm phụ đi phía trước bỗng phát giác khuê nữ không đi theo, vì thế lại quay về lối cũ tìm, sắc mặt Thẩm Hà Hương lúc này trắng bệch lo lắng, nhìn thấy Thẩm phụ mới nhẹ nhàng thở hắt ra, vội vàng đi đến bên người Thẩm phụ giải thích nói: vừa đào một gốc cây được thảo có thể hầm canh uống, Thẩm phụ cũng là lo lắng quá mức, trong lòng lập tức có ý nghĩ sẽ không để khuê nữ lên núi nữa, cũng may nơi này cách nhà cũng không xa lắm, miệng nói vài câu không cho nữ nhi tùy tiện đi lung tung, rồi bảo khuê nữ đi ở phía trước mình, đỡ phải một lát quay đầu lại không thấy bóng dáng đâu.

Thẳng khi về tới nhà, trái tim treo lơ lửng của Thẩm Hà Hương rốt cục mới hạ xuống an toàn, đưa gốc Bách Lí Hoa đi nhặt, rửa rồi đưa cho Liễu thị bỏ vào hầm canh, xong xuôi mới về phòng tắm nước nóng thoải mái, sau đó bôi dầu hoa lộ lên người, xoa đều làm thấm vào màu da, cuối cùng đem vải bông đã phơi nắng chà xát nhẹ nhàng, thể mới mặc vào, bên trong là chiếc yếm màu hồng cánh sen mà mẫu thân đích thân làm, Thẩm Hà Hương thoải mái hít mát, băng lụa mặc đúng là dễ chịu, so với loại vải bông cứng kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần, làn da không thể chịu được tối luyện, ngược lại vừa tỉnh tã lại mềm mại, còn hơi mang theo chút cảm giác mát lạnh.

Thẩm Hà Hương nghĩ đến chuyện tháng sau lấy được tiền son, nhất định phải kêu Thẩm phụ mua vài thước lụa trắng, để làm vài chiếc tiểu y mặc vào buổi tối cho Liễu thị cũng tốt.

Thẩm phụ và Liễu thị ăn xong cơm đang ngồi tính sổ thu nhập nửa tháng nay, Thẩm Hà Hương vì buổi tối có uống thêm nửa bát canh dê hầm nên cảm giác có chút nóng, liền chuyển chiếc ghế cầm cây quạt ngồi cạnh hàng rào thấp hóng mát, ngồi một lúc đến khi nàng có chút buồn ngủ mới vào trong phòng, dựa theo ánh trăng, nàng đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện ở bên cạnh cửa sân nhà mình, không nói gì cũng không gõ cửa, mà là đột nhiên vô thanh vô tức ngồi xổm xuống.

Khéo là phương hướng mà bóng đen kia đến chính là con đường nhỏ dẫn đến Hương Sơn, không biết như thế nào Thẩm Hà Hương đột nhiên nhớ tới trước đó nhìn thấy vết máu vương trên cành cây mận gai, nhất thời kinh sợ thiếu chút nữa chiếc quạt cầm trong tay rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ngay tại lúc Thẩm Hà Hương nắm chặt cây quạt trong tay, tiếng tim đập khẩn trương, khi muốn quay người chạy đến chỗ phụ mẫu bên cửa sổ, liền nghe được một tiếng “Lạch cạch” nặng nề phát ra từ chỗ hàng giậu. Tiếp theo nàng nhìn thấy cái bóng đen chậm rãi đứng lên, sau đó xoay người rời khỏi cửa nhà nàng, thân hình kia nhìn thế nào cũng quái dị, khom người đi khắp khiêng thật chậm, thân thể tựa hồ bị thương.

Thấy người đó thật sự rời khỏi cổng nhà, lồng ngực Thẩm Hà Hương rốt cuộc cũng bình ổn lại, trong lòng thầm nghĩ căn nhà này có lẽ phải sớm xây lên thôi, nếu không thì thật đúng có vấn đề về vấn đề an toàn, thấy người nọ bỏ đi khá xa rồi, nàng mới lấy tay trái ôm ngực, nhắc bước chân này giờ như bị cứng lại, chậm rãi đi về hướng sân viện, nhưng ánh mắt lại vẫn xuyên qua hàng giậu nhìn bóng đen kia.

Không biết có phải ảo giác không, nàng luôn cảm thấy người vừa rồi có dáng hình khá quen thuộc, nhưng lại nhớ không rõ là đã gặp qua ở đâu, đại khái là ánh mắt Thẩm Hà Hương quá mức chuyên chú, người nọ tựa hồ cảm giác được cái gì, bước chân vốn từng bước từng bước lết đi vào Hương Sơn, liền đột nhiên quay đầu nhìn qua.

Tối nay là trăng tròn, vừa rồi do có cửa chắn mắt nên chỉ thấy bóng người, hơn nữa tâm tình Thẩm Hà Hương có chút khẩn trương, sợ đối phương là hung đồ cướp tài hại mạng, cho nên nhất thời bị dọa, cũng không có nhìn kỹ mặt người đó, ai ngờ ngay đúng khi người nọ quay người lại, ánh trăng không hề che chắn chiếu lên trên mặt người kia, Thẩm Hà Hương liếc mắt một cái liền nhận ra một bên vết sẹo trên mặt người nọ, nàng không khỏi khẽ nhếch môi, suy nghĩ trong đầu chuyển tiếp bất ngờ, sao có thể là hắn?

Nếu không phải mình có thể biết rõ thân phận ngày sau của người này, chỉ sợ thật sự cho rằng người nọ lúc còn trẻ gặp phải gia biến nên đi theo đường xấu, nhưng ngay cả như vậy Thẩm Hà Hương vẫn có một con tức giận nảy lên trong lòng, gương mặt tức giận đỏ bừng, thật sự là quá đáng, chỉ vì lúc trước có nói hán vài ba câu thôi, dù cho có chút không đúng đi nữa, cũng không cần khuya khoắt thế này còn tới tận nhà làm chuyện xấu chứ, tình hình này Thẩm Hà Hương cũng không thể không nghĩ như vậy, dù sao chính nhân quân tử cần gì lên lút như thế, khẳng định là có mưu đồ.

Trong lòng Thẩm Hà Hương vốn còn một tia áy náy, giờ phút này sớm đã không cánh mà bay, ánh mắt không khách khí trừng lớn về phía người nọ, nếu không phải nàng lúc này thích không khí mát lạnh, trên người chỉ mặc tiểu y, khẳng định sẽ xông ra ngoài lý luận với hắn một phen, mà người nọ tựa hồ cũng cảm giác được ánh mắt “cực nóng” sau lưng, đúng là có chút chật vật xoay người, khắp khiêng bước nhanh đi lên trên núi, chỉ chốc lát liền biến mất ở bên trong núi rừng.

Sắc mặt Thẩm Hà Hương vừa rồi bị dọa trắng bệch, lúc này sau khi biết bóng đen kia là Giản Thư Huyền, sắc mặt nhất thời đỏ bừng lên, nghĩ đến cũng vô cùng tức giận, thấy hắn chạy trốn mau như thể chỉ dành hừ nhẹ một tiếng, sau đó nhắc chân đi về hướng hàng giậu bên kia, nàng muốn thử nhìn xem tên Giản Thư Huyền kia đang định làm cái gì trên cột nàng, sau khi đến gần, liền xác thực bên cạnh chỗ hàng giậu kia có một vật đen xì.

Nàng nhắc bàn chân đang đi chiếc giày màu hồng đào lên, dùng mũi chân nhẹ nhàng đá vào cái vật kia, chỉ thấy một cái vòng tròn gì đó nhất thời từ

trong bóng mờ lẫn ra đây, hình như rất nặng, do có ánh trắng chiếu sáng nàng nhìn rõ hình dạng vật đó, cư nhiên là một cái áo cũ, bên trong dường như còn bọc cái gì đó, Thẩm Hà Hương để chiếc quạt đang cầm lên chiếc ghế, rồi mới tùy tay ngắt một nhánh cây sau đó đứng hơi xa chọc vào bọc áo đó, cái bọc bị mở ra bên trong lộ ra một ít dây mây.

Thẩm Hà Hương có chút kinh ngạc nghi ngờ không rõ, đây là cái thứ gì mà phải dùng dây mây buộc chặt, chẳng lẽ là rắn? Thẩm Hà Hương cảm giác có chút không rét mà run, nhưng trực giác nói cho nàng biết bên trong dây mây tựa hồ là vật cứng, không phải thân xà mềm mại.

Nàng có chút do dự, quyết định vẫn kêu Thẩm phụ đi ra kiểm tra, kết quả vừa đứng người lên, trong đám dây đó đột nhiên lộ ra một chút ngân quang, ngân quang kia rất quen thuộc, cho nên nàng vội vàng lại ngồi xỏm xuống lấy cánh cây chọc tiếp, thẳng đến khi đẩy ra dây mây nhìn thấy vật đó, dù là Thẩm Hà Hương người luôn trấn định cũng trực tiếp hoảng sợ, trong đầu suy nghĩ không đến trăm cũng có hơn mười loại phương pháp hấn dùng để trừ cọt nàng, riêng không thể nghĩ tới điều này, đây sao có thể gọi là trêu cọt, đây quả thực là kinh hách a.

Dùng một chút, nàng giơ tay cầm lại ước lượng, nhin xuống xúc động muốn cắn, lập tức rất nhanh lại tìm ra một cái nữa trong đám dây mây, tiếp theo lại một cái nữa, cuối cùng nàng dốc hết những cái còn lại trong bao ra, lần lượt có hơn mười cái ngân quang lóng lánh gì đó rơi trên mặt đất, cũng may là sàn nhà bằng bùn, nếu là bằng gạch sẽ phát ra chuỗi âm thanh của bạc va chạm vào nhau.

Thẩm Hà Hương thấy hơn mười đỉnh bạc, nhất thời cũng thảng thốt, một đỉnh bạc nguyên chất như vậy ước chừng to bằng một nắm đấm, không thiếu cân không thiếu lượng, một đỉnh bằng mười hai ngàn chỉ hơn chứ không ít, mười cái đó là trăm lượng, lúc này ngân lượng đang phát sáng trên mặt đất chất chồng lên nhau, làm cho người ta thật sự không dời được tầm mắt.

Ngay tại khi trên mặt của Thẩm Hà Hương có chút quái dị, Liễu thị ở trong phòng gọi Hà Hương, lập tức khiến nàng từ trong sự ngạc nhiên tỉnh táo lại, nhất thời không để ý cái khác liền ngồi xỏm xuống dùng chiếc áo cũ kia bọc lại, lúc này Liễu thị đã thò đầu ra cửa sổ nói: “Nha đầu kia, bên ngoài đã có gió rồi đó, còn không biết về phòng đi, mặc ít như vậy sẽ dễ bị cảm lạnh.”

“Lập tức a nương.” Thẩm Hà Hương đem quần áo kia vội vã xách giấu sau người, thân thể tận lực ẩn nấp trong bóng tối, thuận tiện dùng cây quạt che đây lại rồi mau chóng bước vào phòng, Liễu thị cũng không nghi ngờ đóng cửa sổ lại, Thẩm Hà Hương trở về phòng ngủ nhìn đồng bạc được gói lại trên bàn kia, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, mặc dù không muốn nghĩ xấu, nhưng kiếp trước Thẩm Hà Hương ở Hầu phủ mất năm năm, người có đơn thuần hơn nữa cũng sẽ nhìn thấy nhiều việc, hiểu được nhiều thứ, trên đời này làm gì có bạc từ trên trời rơi xuống, cho dù là có, đó không phải là bầy thì cũng là tròng.

Cho nên biện pháp an toàn nhất đó là đem thứ lai lịch không rõ này ném đi, không dính dáng đến nó, nhưng sau khi sờ vào nó rồi thì có chút khó khăn, đổi lại người bình thường cũng sẽ không ném đi nhiều bạc trắng như vậy, nhưng nếu giữ lại, có một ngày chứng minh được số bạc này lai lịch không rõ, thì khả năng sẽ gây phiền toái lớn cho gia đình mình, đây cũng là lí do nàng giấu Thẩm phụ Liễu thị.

Dựa vào tính tình phụ mẫu, nói cho họ nghe thì đem nay đừng nghĩ đến ngủ, phụ thân cùng Giản gia có chút thâm giao, Giản gia hiện tại chỉ còn lại Giản Thư Huyền một người, đến lúc đó có vô cùng khả năng ông sẽ mặc kệ khuya khoắt lên núi chung quanh tìm kiếm, đến lúc đó nếu xảy ra nguy hiểm gì thì hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Càng nghĩ, trái cũng không được phải cũng không xong, Thẩm Hà Hương nằm trên giường một đêm ngủ không ngon, đợi khi trời sáng, nàng liền lặng lẽ đứng dậy mở cửa phòng chuẩn ra sau, sau đó chạy đến tới Hương Sơn chỗ dưới tầng một cây đại thụ, nhìn chung quanh không có ai, liền trốn ở lùm cây dùng cái xẻng đào cái hố chôn đồng bạc đã bọc kín lại xuống, sau đó đắp đất lại, thậm chí còn gom đồng lá cây đặt lên, nhìn mọi thứ không khác thường mới đứng dậy, ngẩng đầu thì thấy, lúc này chân trời có chút ánh sáng, có mấy hộ nông gia đã thức dậy bỏ củi đốt lửa, Thẩm Hà Hương thể mới nhẹ nhàng thở ra, phải đi bụi bặm bám trên áo rồi lặng lẽ trở về nhà.

Buổi sáng Thẩm phụ đi bán, trời có chút âm u, giữa trưa liền mưa nhỏ, Thẩm phụ đội con mưa gánh hàng về, buổi chiều ở nhà nghỉ ngơi nửa ngày, buổi trưa cả nhà ăn cơm liền nhắc đến một chuyện.

“Cha, người nói quan phủ gần đây bắt được một đám người buôn lậu hương liệu?” Thẩm Hà Hương không khỏi ngừng chiếc đĩa giặt mình hỏi.

Thẩm phụ cắn một miếng bánh gạo đen gật đầu nói: “Mấy ngày nay người xung quanh kinh thành đều đang nghị luận chuyện này, nói là bắt được một nhóm người, trong đó có chạy thoát được hai người, đều là khát cái khoảng tầm hai mươi tuổi, trong đó có mấy người mới mười bốn mười lăm tuổi, haiz, vẫn là nhóm hải tử, bắt được dĩ mới làm cái đó.”

Thẩm Hà Hương nghe xong ánh mắt chợt lóe sáng, cúi đầu cầm một miếng bánh gạo đen lên, sau đó nhẹ nhàng lấy tay bẻ từng miếng bánh nhỏ bỏ vào trong miệng, nhất thời cảm thấy miệng không có mùi vị, ở kiếp trước loại chuyện buôn lậu hương liệu này phát sinh rất nhiều, bắt được người cũng không ít, lúc ấy bởi vì trong nhà rất khó khăn, không còn biện pháp khác, chỉ có thể dựa vào phụ thân đi bán dạo mua gạo mua lương thực.

Thân thể mẫu thân vốn ốm yếu, thêm nữa hàng năm phải sống trong căn nhà rách nát này, ngày thường lo lắng quá độ, ăn không đủ dinh dưỡng, sau lại vài năm thường xuyên ốm đau nằm bẹp trên giường, trong nhà thật sự rất túng quẫn, cuối cùng phụ thân đành phải rất liều lĩnh mua chút vải dệt, sau đó cùng người ta đi biên giới khu vực mua bán hương liệu Hương Vực xem vận khí ra sao, nếu có thể mua chút hương liệu bán cho cửa hiệu hương liệu, liền có thể kiếm được món tiền không nhỏ, đến lúc đó có thể về cất nhà, cuộc sống cũng không cần lo lắng quá.

Nhưng buôn lậu cũng đâu phải chuyện dễ dàng gì, trước không nói Yến Kinh quốc và Hương Vực biên giới hai nước đang giao chiến, cứ ba năm một trận đánh lớn, hai năm một trận đánh nhỏ, nghe nói một đường buôn lậu cần xuyên qua ba ngọn núi lớn, hai rừng rậm, còn phải đi ngang qua một quan đạo, trong đó cường đạo tặc nha môn vô số, người buôn lậu được ví như chuột chạy qua phố đông, trốn đông trốn tây kinh hãi khiếp sợ, chỉ cần không lưu ý một chút liền có khả năng vĩnh viễn không tìm được đường về quê.

Vì để có số bạc hữu hạn đó, những người này vác trên người hương liệu, vài dật hàng hóa sinh hoạt trong một đoạn đường dài, dọc theo đường đi các

loại dã thú độc trùng xà rắn kiến độc có xung quanh, người bình thường đâu thể chịu nổi, còn chịu nổi đến phút cuối có thể về nhà đoàn tụ lại càng ít.

Thẩm Hà Hương nghĩ đến đây không tự giác cắn môi, chiếc đũa trong tay đang chọc dưới đáy bát, Thẩm phụ khi đó rời nhà đã ba tháng, cuối cùng trở về đã không còn giống hình người, chỉ cố gắng cầm cự muốn về nhà nhìn mặt hai mẹ con một cái, mười ngày sau liền qua đời, kết quả cuối cùng tiền mất tật mang, từ đó về sau, căn nhà cũ nát đó chỉ còn lại nương và nàng, bệnh của mẫu thân cũng càng ngày càng nặng, tháng đến hai năm sau chính mình bước chân vào Hầu phủ, nàng mới vĩnh biệt cuộc sống đó, nghĩ đến đây, đôi mắt Thẩm Hà Hương như có hơi sương.

Thẩm phụ vừa nói vừa ăn miếng lớn, ngược lại thấy khuê nữ chỉ chọc bát cũng không ăn, không khỏi bụng đĩa thức ăn để sát về phía nữ nhi, nữ nhi lớn rồi, đương nhiên không giống với lúc nhỏ gấp cho nàng, đành phải khuyên: “Khuê nữ của ta là lúc đang lớn, ăn nhiều chút đồ ăn đi.”

Liễu thị kĩ tính, thấy khuê nữ có chút không thích hợp, không khỏi nhìn kĩ thêm “Đây là làm sao vậy? Cha nữ nhi nhìn xem đi, đứa nhỏ này sao lại muốn rót nước mất thế kia

Thấy Thẩm phụ Liễu thị đều nhìn qua, Thẩm Hà Hương không khỏi nuốt nước mắt xuống, ngẩng mặt cười nói: “Là đồ ăn nướng làm món đậu cô-ve cay quá, vừa rồi không cẩn thận ăn trúng, không sao đâu ạ

Com nước xong xuôi Thẩm Hà Hương trở về phòng, cầm lấy trên bàn lọ nước sương ban sớm đọng trên cánh hoa lên, sau đó dùng khăn tay thấm một chút nhẹ nhàng day mắt, vừa rồi cảm xúc đến ánh mắt có chút đỏ, nước hoa này có thể làm sáng mắt, ngày thường lau nhiều chút đôi mắt có thể sáng long lanh ngập nước, dùng hơn một tháng hiệu quả thật không tệ.

Cảm thấy ánh mắt mát lạnh nhẹ nhàng khoan khoái đi chút, thế mới ngồi ở trước bàn nhìn ra ngoài cửa sổ, cơn mưa còn đang liên miên không dứt, rơi trên mặt đất bắn tung tóe, bốc lên một mùi tanh của đất, không cần nhìn cũng biết mặt phải góc tường trong phòng lại bắt đầu xối mòn nước bùn, nàng thậm chí có thể nghe được thanh âm tí tách, nhưng lúc này lại không hề để tâm, chỉ đang nhủ đôi mi thanh tú lại suy nghĩ lại cái ngày ấy vô tình nhìn thấy dấu chân và vết máu, ánh mắt hơi giật giật.

Giương mắt hướng ra phía ngoài nhìn, hôm nay mưa lớn như thế, không biết tên Giản Thu Huyền kia có ở trong núi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đỗ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cơn mưa này kéo dài từ giữa trưa đến chạng vạng, đợi cho trời tạnh mưa thì Thẩm gia đã ăn xong cơm chiều rồi, Liễu thị đang ở phòng khâu quần áo cho Thẩm phụ, Thẩm phụ thì đi chỗ Hồ tử gia, Thẩm Hà Hương tùy tiện tìm có liễn chuẩn ra khỏi nhà.

Hương Sơn vừa trải qua cơn mưa có không khí tươi mát thơm mùi đất, hít thêm vài ngụm khí giống như cơ thể cũng được thanh lọc vậy, cảm giác toàn thân như nhẹ đi được vài phần, đường nhỏ vào núi có chút lầy lội, cũng may có thể giẫm lên cỏ ven đường để đi, chỉ là đi được vài bước thì giày thấm và làn váy đều bị dính ướt, Thẩm Hà Hương đánh phải hai tay xách váy, cũng may khi ra ngoài nàng đã thay đổi đôi giày và quần áo cũ.

Đi được chốc lát, đế giày đã bị nước mưa thấm ướt, Thẩm Hà Hương mới rút cục tìm được bụi cây mận gai mà ngày ấy nàng vô tình nhìn thấy, vết máu lúc trước vương trên cành cây nay sớm đã bị mưa cọ rửa sạch sẽ, sau phút do dự liền đẩy cành mận gai ra, xuyên qua đám bụi gai thật dày đi vào hướng bên trong, dù sao thì giày đã ướt đẫm rồi, cũng không ngại ướt thêm chút nữa.

Đi không được vài bước liền nhìn thấy một cái hang, cái hang này Thẩm Hà Hương cũng không xa lạ, trước kia vào mùa đông khi thợ săn đi săn thú buổi tối đường núi khó đi, sẽ tá túc ở trong động qua một đêm, nhưng Hương Sơn luôn không có dã thú gì lớn, cho nên người săn thú cũng dần dần giảm bớt, hiện tại cơ bản không có người tới đây, cho nên thạch động cũng bỏ hoang phế đã lâu, trong động chỉ sợ đã mọc dài đầy rêu xanh.

Địa phương không có người ở luôn có chút hoang dã, lối đi vào động tối om giống như có gì đó nguy hiểm, Thẩm Hà Hương không thật sự là tiểu nữ hài tử mười một tuổi, tuy rằng cũng thấy run trong bụng, cũng không sợ tới mức co cẳng bỏ chạy.

Thẩm Hà Hương không đi vào, chỉ nghĩ đến ngày hôm qua phụ thân nói về chuyện buôn lậu hương liệu, lại kết hợp với tình huống đêm qua đột nhiên xuất hiện Giản Thu Huyền và số bạc kia, sợ rằng khả năng hẳn có quan hệ đến đám người mà quan phủ truy bắt, có lẽ hẳn chính là một trong hai người đào tẩu thoát mà phụ thân đã nói?

Thẩm Hà Hương vẫn nhớ rõ tối hôm qua khi hấn rời đi có bộ dáng khắp khiêng, như kiểu bị thương, bị thương như vậy cho dù có sót ruột đến mấy cũng không có khả năng suốt đêm vượt qua Hương Sơn, dựa vào tình cảnh hấn hiện tại càng không thể đi ở nhờ nông gia, quan phủ treo giải thưởng người bắt được kẻ buôn lậu sẽ được trọng thưởng năm lượng bạc, có mấy người nghèo có thể chống lại sự dụ hoặc đó.

Cho dù đổi thành chính mình cũng biết trốn ở trong núi an toàn hơn ở dưới núi, đêm qua lại nổi cơn mưa, sau cơn mưa đường núi trơn ướt, đi bộ nguy hiểm rất cao, hấn không có khả năng đội mưa xuống núi, cũng không tất yếu phải làm thế.

Cho nên đủ loại dấu hiệu cho thấy nếu hấn thật sự như mình đoán, hiện tại khả năng còn ở trong núi, Hương Sơn cũng không có nơi để tránh mưa, nếu có thì chỉ là son động bỏ hoang. Thảm Hà Hương hôm nay suốt cả ngày trong đầu đều là hình ảnh dấu chân và vết máu, cho nên tận mưa liền có chút ma xui quỷ khiến chạy tới xem xét một phen, nay đều đã đi đến cái cửa động, nếu xoay người rồi đi chẳng phải là công lao đổ biển sao?

Thảm Hà Hương đứng cửa động do dự một hồi, ném hai cục đá vào trong động vẫn không thấy có động tĩnh gì, thế mới nhẹ nhàng nhón chân bước vào trong, hang cũng không lớn, chỉ là bởi vì sắp đến lúc chạng vạng ánh sáng có chút u ám, đợi ánh mắt thích ứng với không khí âm u bên trong, nàng mới thấy rõ toàn bộ hang, như nàng suy nghĩ do thời gian dài không có người sống, hai bên thạch bích đều mọc lên lớp rêu xanh, nhưng trên đất hiển nhiên có người dọn dẹp qua, đi không đến mức bị trượt chân, nàng vừa chậm rãi tiêu sái vừa ngắm nghía xung quanh, không chú ý dưới chân liền giẫm vào một cái gì đó, trong động yên tĩnh đột nhiên phát ra một tiếng “rầm”.

Thảm Hà Hương sợ tới mức cuống quýt lên, lui lại mấy bước, đợi sau khi nhìn rõ, mới phát hiện đó là một ít cung tiễn, công cụ sắt...rỉ sét, có thể là của thợ săn trước kia vứt bỏ, bị người ta chất đống ở trong này, ngay tại khi nàng đem ánh mắt dời khỏi đống sắt ấy, bên phải cách đó không xa đột nhiên có tiếng người ho khan, thanh âm nghe hình như có chút thống khổ.

Vốn đã bình tĩnh trở lại Thảm Hà Hương nhất thời lồng ngực lại đập bình bịch lên, nữ nhân trời sinh nhất gan, nàng giờ vẫn còn lý trí không có bỏ chạy, lá gan cũng xem như lớn lắm rồi, ngừng một lát thấy bên kia lại không có thanh âm, lúc này tiến thoái lưỡng lự, luôn mãi do dự, đành phải kiên trì vòng qua đống sắt rỉ sét kia, rồi chậm rãi đi về hướng phát ra tiếng ho kia.

Đến gần mới nhìn ra, trong động sắt bên trong thạch bích có tảng đá bằng phẳng, hấn là để cho người qua lại nghỉ ngơi, lúc này trên tảng đá kia có một cái bóng đen đang nằm, dựa vào ánh sáng âm u trong động có thể nhìn ra đó một người, bộ dáng tựa hồ là vô cùng lạnh, toàn bộ thân thể đều thống khổ co quắp tại một chỗ, cho dù có người vào vẫn không nhúc nhích duy trì cái tư thế, nếu không phải vừa rồi nghe được người này ho khan, chỉ sợ sẽ nghĩ là người chết.

Thảm Hà Hương cẩn thận nhìn, liền xác định người đó là Giản Thu Huyền, vì quần áo trên người nàng nhớ rõ rõ ràng, ngày đó ở kinh thành khi hấn làm khuôn vác đá cũng mặc nó, rõ ràng không thể nhận sai người, Thảm Hà Hương cuối cùng cũng buông xuống sự đề phòng, vô thức tiến lên hai bước, muốn hỏi một chút tới qua hấn sao lại lén lút chạy tới ném bạc, cho bạc cũng được, có thể quang minh chính đại đến, vụng trộm thế là sao, nếu không có việc gì thì thôi, một khi nếu hấn bị người ta bắt, sự tình bại lộ, vậy cả nhà nàng cũng sẽ phải gánh chịu tai bay vạ gió sao.

Nghĩ đến đây, nàng bước nhanh đến trước giường đá, vừa lên tiếng gọi hấn, liền phát giác thấy không ổn, bởi sau khi tới gần nàng ngửi được một mùi tanh tưởi, mùi này nàng cũng không xa lạ, thật lâu trước kia đã từng ngửi qua, là thuộc loại miệng vết thương lâu chưa khỏi hấn, mùi thối rữa lở loét, nàng nghĩ đến kiếp trước khi Thảm phụ bị khiêng về đó là như thế, toàn thân tản ra mùi tanh hôi, miệng vết thương lở loét, cho dù nàng và mẫu thân có cẩn thận chăm sóc thế nào đi nữa, cũng chỉ kéo dài được hơn mười ngày rồi qua đời.

Lúc này nàng cũng bất chấp, bịt mũi ghét bỏ, vội vàng giơ tay sờ trên trán người kia, độ nóng đó khiến nàng phát run.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Buổi tối Liễu thị thổi lửa nấu com xong, liền bắt gấp khuê nữ vào tầm này đáng ra phải nhốt mình trong phòng tắm rửa, thế mà lại đang ở ngoài sân dùng tay tuốt bụi hương bồ mà Thảm phụ mới chặt từ ngoài hồ đem về, muốn nói Thảm phụ đối xử tốt với khuê nữ, quả thực là không có gì phải nói, Hà Hương vừa mới nói một câu trong phòng có nhiều côn trùng muốn lấy chút bồ hương xông cho khỏi muỗi, ông liền dẫn theo nữ nhi đi qua bên hồ, đào một đồng về, khoảng thời gian Liễu thị nấu com, hai cha con một người bỏ củi, một người tuốt bồ hương ở sân, bận bịu với nụ cười trên môi. Buổi tối ăn đồ ăn chính là món xương bồ mà mấy ngày trước Thảm Thạch Thành đem từ kinh thành về, chặt thành từng khúc hầm canh, ăn kèm với mì sợi và bánh bột ngô, trên bàn có thêm món trứng xào rau dại.

Trước đây bởi vì trong nhà túng quẫn mua không nổi bao nhiêu thịt, Thảm phụ cũng chỉ nghe theo khuê nữ nói, bỏ vài đồng tiền mua chút xương bồ về cho biết mùi vị thịt bò thôi, ai ngờ uống canh xương bồ được hơn nửa tháng, một nhà ba người họ không chỉ làm cho sắc mặt khô vàng trước đây biến mất, gân cốt trong người cũng khỏe mạnh không ít, chính là sắc mặt Liễu thị cũng đã khá hơn rất nhiều, lại thường xuyên uống loại trà hoa dại mà nữ nhi hay pha cho, nay chỉ cảm thấy sau khi bệnh nặng mới khỏi, thân mình lại khôi phục như trước kia, trong ngoài bận rộn không ngót tay thế mà cũng không thấy phát bệnh.

Vì thế món canh xương bồ hầm này một nhà ba người cứ cách vài bữa uống một lần, com nước xong xuôi Thảm Hà Hương chủ động thu dọn bàn, Thảm phụ ngồi dưới đất bên một số đồ gia dụng bằng trúc, Liễu thị thì không ngừng may vá, thỉnh thoảng nói chuyện với Thảm phụ.

Thảm Hà Hương nhìn trong nồi còn lại chút canh xương bồ, do dự một chút liền đi lấy cái hũ sành, sau đó múc ba muôi canh đổ vào, lập tức để cẩn thận vào chiếc bao mà nàng hay vác khi lên núi, đợi đến đêm lặng lẽ rời Thảm gia, sau đó dọc theo con đường nhỏ đi lên Hương Sơn.

Thảm Hà Hương nhìn vũng bùn trên chân, chịu đựng giẫm trên đó phát ra những âm thanh lồm bồm, rốt cục khi nhìn không được muốn phát giận, thì

cũng đã đến nơi, cũng may đi ngang qua son động cách đó không xa có khe núi chảy xuống nước suối, hiện tại vừa có cơn mưa qua, dòng nước cực mạnh mẽ, vì thế liền sáng mắt đi qua đó rửa sạch bùn đất trên giày, vắt sạch nước rồi lại đeo lại.

Thế mới đeo giỏ trúc lên vai bước vào son động, tuy rằng ánh trăng coi như sáng, nhưng trong động ánh sáng vẫn có chút mờ mịt, nàng sờ soạng đi đến chỗ tảng đá kia, gỡ giỏ trúc trên vai xuống, hơi bình ổn lại hơi hấp do lúc nãy đi vội vã, liền đem hai bàn tay ẩm ướt cọ xát vào áo quần, xong xuôi mới đi qua, trên giường đá người nọ vẫn là tư thế nằm như lúc trước nhìn thấy.

Thẩm Hà Hương giờ tay cẩn thận sờ trán người đó, vẫn nóng như cũ, nắm đó phụ thân cũng như vậy, Hồ đại phu nói nếu không làm hạ nhiệt, bị sốt quá ba ngày người coi như hết cứu chữa.

Đại khái là do tay nàng lạnh lẽo, trên giường đá người nọ khẽ nhúc nhích động đậy, nhưng hiển nhiên thần trí người đó không tỉnh táo, chỉ là trong tiềm thức muốn hướng về nơi mát mẻ đó ngủ, trong cổ họng tựa hồ còn phát ra một tiếng giống như tiếng gọi nường, cuối cùng lại không động tĩnh gì nữa.

Vốn dọc đường đi còn hơi có chút oán khí, cảm thấy bản thân có chút hồ đồ, nhưng sau khi nghe thấy tiếng kêu đó, nghĩ đến gì đó cũng không khỏi thờ dài cảm động, đáy lòng có chút mềm lại, lập tức rút tay để trên trán lại, sau đó mở giỏ trúc ra, lấy một cái bấc đèn ra, rồi đặt xuống đầu giường dùng để đánh lửa châm, trong phòng thế mới có chút nhân khí, tuy ánh sáng chỉ nhỏ bằng hạt đậu nhưng chiếu ra cũng không tệ.

Ngẫm lại một chút, người này thật đúng là vận mệnh nhấp nhô, song thân đột nhiên qua đời, cuộc sống lập tức từ đám mây rơi xuống đáy cốc, từ chỗ được người ta tung hô là thiếu gia đến chỗ bị chửi mắng là tên ăn may, sự chênh lệch và thống khổ trong đó không phải người thường có thể chịu đựng được.

Nay lại gặp phải cảnh tội này, trốn trong son động chim không đẻ trứng này, không dám mời đại phu, không thể để cho bất luận kẻ nào biết, chỉ có thể tự thân mặc cho số phận tự sinh tự diệt.

Nghĩ đến những việc hai kiếp nàng gây nên, Thẩm Hà Hương thật đúng là có chút chột dạ, mấu chốt là khi đó còn không biết đạo lý thù là bất nạt người già chứ đừng bắt nạt thiếu niên, liền lấy một chiếc hũ nhỏ được bọc kín xung quanh, cũng may mắn lúc ấy nàng đã gả vào hầu phủ, nếu không dựa vào lòng dạ của người này, tương lai vị tất sẽ bỏ qua nàng.

Trong bình là nước cất lau sậy mà hôm qua nàng nấu, còn nóng, phụ thân kiếp trước khi đó là mua không nổi sừng linh giác hạ sốt ở hiệu thuốc bán với giá một lượng bạc, sau đó lại nghe theo Hồ đại phu đào không ít lau sậy để hầm canh uống, vẫn là có chút hiệu quả, bên cạnh hồ nước vậy mà có rất nhiều lau sậy, một văn tiền cũng không cần tốn.

Thẩm Hà Hương rửa lau sậy, lúc ngâm nước liền bỏ vào một hai giọt tuyền dịch, tuyền dịch ngoại trừ có thể xúc tiến làm tăng thêm hương khí, còn có thể có thêm tác dụng khác, được liệu bình thường sau khi nấu sau chỉ có thể còn lại năm sáu phần dược hiệu, nếu được hấp thu tuyền dịch liền có thể đạt tới đến tám, chín phần, hy vọng đến lúc đó sẽ hữu dụng, nàng cẩn thận đổ thuốc ra bát, thế này mới bụng đến bên giường đá.

Mặc dù sức lực yếu nhưng nàng dứt thuốc cũng coi như có chút kinh nghiệm, vì phòng ngừa sắc thuốc sắc đến khí quản, nàng đặt một thanh gỗ khô dưới gáy hân, sau đó bóp lấy mũi hân, sau đó mức từng muỗng chậm theo hàm kê răng rớt trong miệng, không bao lâu đã dứt được nửa gĩa chén thuốc.

Nếu chỉ dứt thuốc thôi thì chỉ có thể giảm sốt nhất thời, nếu không trừ tận gốc nguyên nhân, bị sốt lại, điểm này nàng rất rõ, ngày đó phụ thân bị người ta lăng lẽ khiêng trở về, toàn thân đều là thương tích, thậm chí còn có dấu vết bị rắn độc cắn trúng, cuối cùng cũng không thể chữa khỏi vì độc đã thấm vào xương cốt.

Thẩm Hà Hương nghĩ đến đây, ánh mắt lập tức chuyển xuống tứ chi người đang nằm trên giường đá kia, kiểm tra cẩn thận xem có gì khác thường không, quả nhiên liền thấy bên chỗ chân phải có loang lổ vết máu lớn, đã biến thành màu đỏ sẫm, vì quần vốn màu đỏ sẫm, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra, Thẩm Hà Hương thấy thế ngừng lại chut, nếu bị trên cánh tay hoặc chân, thì có thể dùng cánh lá hương bồ đắp lên.

Nhưng trên đùi, Thẩm Hà Hương cảm thấy có chút xấu hổ, cộng thêm nửa đêm trong son động lạnh lẽo này, khiến nàng lại lần nữa cảm thấy bản thân như bị ma quỷ ám ảnh mới có thể bỏ mặc giường ấm không ngủ, chạy đến nơi hoang sơn này, may mắn người trước mắt này còn sống, nếu là người chết thì không phải khiến người khác kinh sợ sao.

Thẩm Hà Hương đứng bên giường đá, kiên trì giờ tay muốn xé chỗ vải có vết thương ra, kết quả không cần phải dùng sức xé, đã sớm mục thành từng miếng, hòa với máu dính trên miệng vết thương, Thẩm Hà Hương đầu đầy mồ hôi mới làm sạch vệ sinh xung quanh chỗ vết thương, không kịp lau mồ hôi liền đi lấy đèn đến soi cho rõ, cho dù có chuẩn bị tâm lý cũng tránh không nổi hoảng sợ.

Miệng vết thương ngoài dự kiến của nàng, bên ngoài da thịt có thể nhìn thấy xương, nhìn giống như là bị mũi tên bắn trúng chân, nếu cẩn thận rút tên ra cũng không đến nỗi thành ra thế này, hiển nhiên đã dùng phương pháp rút ra rất thô bạo, giống bị người ta dùng sức bứt mạnh ra, lấy ra kiểu đó, toàn bộ mặt vết thương bị xé rách rất lớn, hơn nữa rất có khả năng do vài ngày không có trị liệu, cộng thêm thời tiết nóng bức, miệng vết thương đã thối rửa, lúc này nhìn bề mặt trên còn có lốm đốm vết mưng mủ thối rửa, Thẩm Hà Hương nhìn thấy mà sắc mặt trắng bệch, da đầu run lên.

Cũng may hôm qua đổ mưa, thời tiết mát mẻ chút, nếu không miệng vết thương bị ruồi bọ bầu vào, giòi bọ chỉ sợ cũng có thể sinh sôi không ít, tư vị kia cũng thật sẽ khiến con người ta sống không bằng chết, Thẩm Hà Hương chịu đựng cơn buồn nôn từ trong bụng muốn chỗi lên, vội vã cầm lấy chén sành vừa nãy đựng thuốc chạy ra ngoài hang động, định chà rửa sạch sẽ rồi giúp hân lấy nước làm vệ sinh vết thương.

Nếu không xử lý vết thương, cho dù có đổ bao nhiêu thuốc lau sậy vào miệng hân cũng vô dụng, cũng coi như hân mệnh lớn, lúc trước khi Hồ đại phu giúp phụ thân rửa sạch vết thương thối rửa, nàng đều có mặt ở đó, khoảng thời gian đó cũng luôn có mặt bên mẫu thân chăm sóc phụ thân, tắm rửa bôi thuốc, cho nên ít nhiều cũng biết.

Cũng may lần này nàng có chuẩn bị ít đồ vật, có vài bó trắng sạch sẽ, một ít cỏ đại sinh sống ở ven hồ, ngày thường nhà ai có cái vết thương nhỏ, đều đem thảo dược bỏ vào miệng nhai nát rồi đắp lên, vết thương sẽ mau lành, đồng thời đều là thứ không cần bỏ tiền ra mua.

Nàng lại lục lại đồng đồ sắt trong hang một lúc lâu, mới tìm được một miếng sắt được coi như ít han rỉ nhất cũng khá sắc, sau đó mài đi chỗ rỉ sét trên mặt, rửa sạch sẽ xong, thế mới có chút thép thỏm học Hồ đại phu kẹp đồ vật đó nướng trên lửa, đợi sau khi thanh sắt hết nóng, liền cầm lên, cuối cùng cắn răng bắt đầu nạo chỗ thịt thối tanh hôi xung quanh vết thương đi.

Thứ này nhìn đơn giản, nhưng khi làm lại khó vô cùng, cứ như đang cạo vẩy ốc vậy, nhưng dù sao người mình đang cạo lại là người sống, mỗi một nhát nạo xuống người nằm trên giường ấy liền kịch liệt run rẩy, thậm chí ở trong cơn hôn mê vẫn thống khổ nắm chặt tay, giờ khắc này Thẩm Hà Hương cũng không để ý gì nữa, đề mạnh chân hấn, dưới ngọn đèn, khuôn mặt tái nhợt có chút sợ hãi của nàng lúc này có chút cứng lại, tay không ngừng cẩn thận nạo vết chỗ thịt thối, cũng không ngừng dùng nước sạch tẩy rửa, vì thời gian kéo dài càng dài người này sẽ càng thống khổ, cho nên động tác phải nhanh chóng một chút.

Quá trình nạo thịt này vẫn lặp lại, thẳng đến khi toàn bộ miệng vết thương một lần nữa chảy ra dòng máu đỏ tươi, nàng mới mất đi sự khản trương, cánh tay có chút tê rần cứng ngắc, sau đó dùng miếng vải bó màu trắng sạch sẽ đè lại miệng vết thương không ngừng đổ máu kia, trên mặt nàng đầy mồ hôi nhưng vẫn đi đến giỏ trúc lấy ra chỗ thuốc đã già sẵn, thuốc này kỳ thật chính là vài loại cỏ đại thông thường hay nhìn thấy trên đồng ruộng, vết thương bình thường đều có thể chữa trị được, nhưng nàng không nghĩ tới vết thương của hắn lại nghiêm trọng như vậy, mà lúc này cũng có thể chỉ có thể ôm vãn nhất hi vọng mà thôi, hơn nữa tuy là phương thuốc dân gian, cũng không đến nỗi nhất định là một chút hiệu quả không có.

Một loại là phấn hoa Bồ Hoàng, còn có hai loại là Bạch Kê thảo và rễ cây Thanh Hao, dùng nước giặt nhuyễn chúng, bên trong đương nhiên cũng bỏ thêm hai giọt tuyền dịch, được hiệu ít nhiều cũng có thể nâng cao một ít, lập tức nàng liền bóc ra, sau đó đem thoa ngoài da ở trên chỗ miệng vết thương đang chảy máu, dùng một miếng vải trắng đè chặt lại, lại xé một ít vải bông quấn một vòng chặt xung quanh đùi.

Thẩm Hà Hương thế mới nhẹ nhàng thở ra, đứng thẳng cái lưng tưởng sắp gãy lên, dùng ống tay áo lau cái trán đầm mồ hôi, đổ bình nước bẩn đi, rửa sạch tay đem bình nước sạch về, lúc này người nằm trên giường đã vì đau đớn mà mồ hôi túa khắp trán, lúc trước còn có chút phản ứng, hiện tại chỉ sợ đã muốn chết ngất đi rồi, Thẩm Hà Hương đưa tay trước mũi hắn một lúc lâu, thấy còn hơi thở, thế mới yên lòng.

Độ ẩm trên trán vẫn chưa lui, nàng đành phải dùng biện pháp đơn giản nhất, dùng nước lạnh lau tứ chi và trán, lần này Thẩm Hà Hương không tận tâm hết sức như trước, chỉ sờ soạng lung tung, ai ngờ khi lau lại phát hiện ra phía sau lưng có mấy đường vết thương, mặc dù không đến mức sâu nhìn thấy tận xương, nhưng cũng là da thịt trợn lẩn cực khủng bố.

Lúc này đây nàng lại tận tâm lao động, giúp hắn tẩy sạch hoàn toàn miệng vết thương, bôi thuốc xong một loạt, lại dứt cho uống một chén canh xương bò hầm, cũng đem vài bó giặt sạch sẽ bằng nước mưa đắp lên trán lại, việc có thể làm nàng đều đã làm, kế tiếp mọi chuyện cũng chỉ thể nghe theo mệnh trời, đóng gói lại mấy thứ xếp vào giỏ trúc, vừa ngẩng đầu, lại phát hiện thời gian một đêm đã trôi qua quá nhanh, lúc này chân trời đã mờ hồ tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Khi trở về Thẩm Hà Hương không dám đi cửa chính vào nhà, mà là chui qua lỗ nhỏ hàng giậu đi vào, thật sự có chút chật vật, bị mấy nhánh cành cây mắc phải tóc làm rối một mớ, khi vào cửa nhà thiếu chút còn bị Liễu thị nhìn thấy, nàng sợ tới mức khi trốn trong buồng rồi mà tim còn đập bình bịch, suốt một đêm đầy ắp sự kinh sợ, tự mình cảm giác sắp muốn phát cuồng luôn.

Kế tiếp vội vã cời ra ngay bộ quần áo dính đầy vết máu và đôi giày ướt sũng, cũng may nền nhà là bùn loăng, giày ẩm ướt cũng không để lại dấu vết gì nhiều, nếu không thật đúng là không thể gạt được con mắt của Liễu thị, đem mớ đồ vừa thay ra giấu dưới gầm giường, sau đó thay một bộ quần áo khác, do đêm qua đổ một thân mồ hôi lạnh, hiện tại chỉ cảm thấy cả người dính dính không thoải mái, còn có mùi lạ.

Nhưng nếu sáng sớm đột nhiên muốn tắm rửa chỉ sợ Liễu thị sẽ hỏi, vì không để bị nghi ngờ, đành phải nằm trên giường chợp mắt một lát đối phó, vừa nãy ở son động luôn ở trong trạng thái khản trương, hiện tại lơ lửng xuống lại cảm thấy cơn buồn ngủ như áp đến, nhất thời đứng là không mở mắt ra được, chỉ chốc lát sau liền rơi vào giấc ngủ nặng nề.

Khuê nữ luôn luôn thức dậy trễ một chút, Thẩm phụ Liễu thị đều đã quen, đã nhiều ngày nữ nhi ở nhà bận bịu phơi hoa làm thành từng bó hoa khô để làm son phấn, với lại tuổi còn nhỏ, xuất phát từ tâm tư nuông chiều nữ nhi, hai người cũng không quá rầy, hy vọng nữ nhi có thể ngủ nhiều hơn chút, cho nên Thẩm phụ com nước xong liền đi gánh hàng đi bán, thẳng đến khi Liễu thị giặt xong một chậu quần áo to, thấy Hà Hương còn chưa ra khỏi phòng, không khỏi có cảm giác kỳ quái, ngày thường lúc này phải dậy rồi mới đúng.

Khi đi đổ nước giặt thuận tiện ghé cửa sổ phòng nữ nhi xem sao, chỉ thấy khuê nữ đang mặc áo đơn đang nằm trên giường ngủ rất say giấc, ngay cả váy áo trước bị mờ cũng không biết, lộ ra cái yếm màu hồng cánh sen bên trong, mặc dù Thẩm Hà Hương mới có mười một tuổi, thân mình còn chưa phát

dục, nhưng da trắng như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đôi mắt to tròn ngập nước, đã có chút nhan sắc của bậc mỹ nhân bại hoại, ai thấy cũng muốn nhìn nhiều thêm vài cái, hiện tại Thẩm phụ đều rất ít dẫn nàng đi kinh thành, sợ nhất thời không chú ý sẽ để lạc khuê nữ, Liễu thị cũng kêu nàng ở nhà, ngay cả lên núi cũng rất ít khi kêu nàng cùng đi.

Nay nằm ở giường áo sam không chần chu như vậy, Liễu thị nhìn thấy vội vã buông xuống chậu gỗ, vươn tay đóng cửa sổ lại, tuy rằng dưới chân núi này hộ gia đình sinh sống không nhiều lắm, nhưng ngẫu nhiên cũng có người qua cửa, khuê nữ vốn xinh đẹp, cứ thế mà bị bọn nam tử nhìn thấy cũng không được, tuy rằng nữ nhi nông hộ không thể so phú hộ tiểu thư, nhưng là không phải tùy tiện có thể ai muốn nhìn thì nhìn.

Thẩm Hà Hương cảm giác được mình đã ngủ nướng đến mặt trời lên tận sào, thức dậy tắm tấp nước ấm cho thoải mái, thể mới giống như được sống lại, Liễu thị chỉ nghĩ nàng do hai ngày nay mệt mỏi mới có thể như thế, cũng không có hỏi nhiều, lật một mặt hoa quế đã được phơi nắng xong, hai mẫu nữ liền ngồi cạnh nhau nói chuyện phiếm, thêu túi hương, do Hà Hương dùng phương pháp thủ công thô sơ xông hương nên bán rất chạy, cho nên Hà Hương liền kêu Thẩm phụ mua một ít lụa mỏng và loại vải bông mịn có hoa văn rạn rờ ở tiệm bán vải lân trước về.

Túi hương loại này không thể so với thêu hoa, khâu chúng cũng đơn giản, bình thường làm một ít bán cũng có chút thu nhập, hơn nữa túi hương có xông hương rất được các tiểu cô nương, nàng dâu nhỏ yêu thích, loại túi hương làm từ chất liệu lụa mỏng có xông hương hoa Quế bán một cái mười bốn, mười lăm văn tiền đều có người mua, chất liệu này tuy đắt, nhưng làm túi hương cũng chỉ mất diện tích vài bằng hai bàn tay, đại khái có thể kiếm được hơn nửa tiền vải.

Tú công của Thẩm Hà Hương tuy rằng đời trước bỏ đó cũng lâu, nhưng dù sao học từ Liễu thị nhiều năm, cầm lại cây kim mũi chỉ cũng không đến nỗi quá xa lạ, Thẩm thị nhìn châm pháp quen thuộc thành thạo ấy cũng thấy an ủi, khuê nữ tuy rằng xuất thân nông gia, nhưng tướng mạo xinh đẹp, nếu tú công xuất sắc, tương lai không lo gì không được cho một gia đình tốt, lập tức hưng trí bừng bừng chỉ điểm vài loại châm pháp thêm cho Hà Hương.

Đang nói đến chuyện con bò cái của nhà Hồ tử nuôi rớt cuộc đã ra sữa, Thẩm Hà Hương nghe vậy nhất thời mắt sáng ngời, bò sữa có sữa vào lúc này thì hơi khan hiếm, Yên Kinh quốc vốn không có, sau lại có người lạng lẽ dẫn về từ Hương Vực, sau đó đem đi phối với bò nhà mình, sinh ra bê đem đi bán, dần dần người ta mới nuôi nhiều hơn, cha Hồ tử bệnh trước khi chết đã dùng một năm tiền công đổi lấy một con bò như thế, trông cậy vào việc có thể bồi bổ thân mình cho nương tử và hai đứa nhỏ, ai ngờ nuôi vậy mà kéo dài đến ba năm.

Nông gia không quá quen thuộc loại bò sữa này, nhưng Thẩm Hà Hương lại biết là thứ tốt, năm đó son trang ngoài kinh thành Hầu phủ có thuê người nuôi, lão phu nhân ngày ngày đều có thể được uống một chén sữa bò tươi, thân thể luôn không có bệnh tật, rất khỏe mạnh, người hơn sáu mươi tuổi, làn da còn đặc biệt trắng nõn, nhìn như người bốn mươi tuổi, đáng tiếc loại bò sữa này không thể làm việc, cho nên người nuôi nó cũng không bằng người nuôi trâu, sản lượng sữa cũng không phải rất nhiều, Thẩm Hà Hương cũng không thấy khó uống, chỉ là có chút mùi tanh, người uống không quen sẽ không ngửi nổi.

Vì thế liền năn nỉ Liễu thị mỗi ngày đều đến nhà Hồ Tử mua một ít về, nghe nói thứ này đối với thân thể cực kì bổ dưỡng, Thẩm phụ mỗi ngày mệt mỏi như vậy, uống một chút sẽ rất tốt cho thân thể, hơn nữa nữ nhân uống vào có thể làm trắng da, nghe vậy Liễu thị cũng có chút động tâm, gần đây trong nhà tiền bạc sung túc, hai ngày nay vừa bán được bốn hộp son, lại thu nhập được hơn hai lượng bạc, tuy rằng tiền xây nhà còn chưa góp đủ, nhưng tiền uống sữa trong nhà cũng không đến nỗi thiếu.

Ngẫm nghĩ một lúc, gần giữa trưa liền đi nhà Hồ Tử, khi trở về trong tay có cầm theo một cái hũ gỗ nhỏ, đáy hũ có để sữa bò, để trong phòng bếp vẫn không khỏi nhắc tới nói: “Thứ này vừa không coi là đồ ăn lại không coi là đồ uống, nấu lên phiền toái không nói còn đắt như vậy, nghe nương Hồ Tử nói bán cho phú hộ ở kinh thành phải được mười lăm văn tiền một chén đó, nếu không phải lúc thường cha nương giúp đỡ nàng cầm theo không ít đồ thêu đi bán, làm sao có giá rẻ như vậy, hơn nữa con bò sữa kia mới có sữa, một ngày chỉ có thể vắt được nửa thùng nhỏ, khi nương tới đó nương Hồ Tử vừa vắt xong sữa, thế là cho hơn một nửa, chỉ lấy mười văn tiền, haiz, cái này nếu tính ra, một ngày mười văn tiền, một tháng sẽ là ba trăm văn tiền a.....” Nếu là trước kia nghĩ cũng đừng mong nghĩ đến, trước kia một nhà ba người họ một văn tiền đều tiếc không nở tiêu, hơn một trăm văn tiền cũng phải tính toán tỉ mỉ dùng sinh sống một tháng, hiện tại mỗi thứ này cũng tiêu tốn hết hơn ba trăm một tháng, nghĩ đến mà đau lòng.

Thẩm Hà Hương mím miệng cười, lập tức nói ngọt ngào: “Nương, về sau chúng ta sẽ có cuộc sống càng tốt hơn, nói không chừng không đến vài năm nữa sẽ trở thành phú hộ đó, về sau có đất đai còn có cửa hàng, nương cũng không cần vì chút tiền này mà lo lắng, sẽ chờ hưởng phúc nha.” Một câu làm cho con xót ruột của Liễu thị vui đi một nửa, ngẫm lại cũng đúng, một tháng trừ tiền sinh hoạt trong nhà mình và nộp tiền cho nhà cũ, ba bốn lượng bạc có thể kiếm được, ba trăm văn tiền cũng không tính là gì, huống hồ hơn phân nửa tiền kiếm được đều là công lao của khuê nữ, cứ nghĩ như vậy thì một chút xót của còn lại đều tan biến hết.

Nói vài câu Liễu thị liền nhanh chóng đổ sữa vào nồi nấu lên, đã sắp giữa trưa, để cho Thẩm phụ trở về là có thể có cơm ăn ngay, sữa bò vừa mới vắt đều cần qua một lần lửa cho dễ ăn, đây là nương Hồ Tử nói, Thẩm Hà Hương đi lấy dưa hấu mà phụ thân mới mua về hôm qua, đem ngâm vào chậu nước mát, Thẩm phụ trở về khẳng định là đồ rất nhiều mồ hôi, ăn một miếng dưa vào người sẽ mát lạnh hơn nhiều.

Nghe nói mua sữa của nhà Hồ Tử, Thẩm phụ buông giò trúc xuống cũng không nói cái gì, chỉ là uống có chút không quen, Thẩm Hà Hương thấy thế cười hì hì nói: “Cha, nữ nhi nghe nói uống sữa bò bỏ thêm một chút gừng mùi sẽ rất thơm, một lát nữ nhi đi xay nhé.”

Thẩm phụ cũng coi như có hiểu biết, biết nhà phú hộ có uống thứ này, trước khi uống cũng bỏ chút bột gừng để loại bỏ mùi tanh, bèn gặt đầu, Liễu thị cơ hồ là nhắm mắt uống một hơi, cảm thấy uống thứ này cứ như bị chịu tội, nhưng nghĩ đến một chén phải mất mười lăm văn tiền, liền cảm thấy không thể bỏ đi được, Thẩm Hà Hương cũng cúi đầu uống từng ngụm chậm rãi nuốt, đây miệng đều là mùi nồng tanh quen thuộc khó uống, nhưng nếu nghĩ đến ngày sau có thể đổi lấy một chút tốt đẹp cũng thấy đáng giá.

Trước kia nàng có nghe người ta nói qua, thứ này đối với tiểu cô nương phát dục mà nói, uống nhiều chút còn có hiệu quả làm ngực lớn, lão phu nhân ở Hầu phủ đáng người vô cùng tốt, tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng ngực vẫn giống tiểu cô nương rất đầy đặn, nghĩ đến đây Thẩm Hà Hương cúi đầu liếc về phía bộ ngực bằng phẳng của mình, tuy rằng biết ngày sau mình cũng không kém, nhưng có nữ nhân nào lại không muốn mình nở nang hơn người khác đâu chứ.

Nương Hồ Từ thật thà, cho đủ bốn bát, Thảm phụ và Liễu thị nói không uống để dành cho khuê nữ, khi giữa trưa Hà Hương đem bát sữa đó bỏ vào trong bình, thừa dịp Liễu thị ở trong phòng nghỉ ngơi, liền đem hâm nóng lại nước cốt lau sậy, và một chén nước hồng thảo quả mà Hồ đại phu đã từng nói qua có thể bổ máu bỏ vào giò trúc, hồng thảo quả thứ này có khắp nơi, cạnh hàng giậu nhà nàng cũng có, hồng quả so với móng tay còn nhỏ hơn, Thảm Hà Hương hái chúng xuống rửa thành nước cốt bỏ vào bình, sau đó lấy thêm ít gạo rồi mới lên nui.

Son động so với bên ngoài mát mẻ hơn nhiều, Giản Thu Huyền vẫn như tối hôm qua nằm trên giường đá, vẫn không nhúc nhích, nhưng về mặt tựa hồ không giống tối hôm qua thống khổ như vậy, Thảm Hà Hương vươn tay lấy miếng vải đắp trên trán hân hôm qua xuống để thử thân nhiệt, không nóng bằng đêm qua, nhưng vẫn có chút nóng, nhưng điều này cũng thực bình thường, thương tích nặng như vậy không có khả năng vài canh giờ đã khỏe lại liền.

Lập tức liền giờ tay cây miệng của hân, trước tiên dứt cho hân vài muỗng cháo, sau đó lại dứt cho vài muỗng sữa bò, tiếp theo là hồng thảo quả và được chất lau sậy cùng lúc dứt cho hân, đại khái là hình như được chất dứt cho chút vội vã, trên giường hân hình như có chút phản ứng, đầu tiên là ho khụ ra chút chất lỏng màu đen, sau đó một cánh tay đang đặt trên giường đá đột nhiên nhấc lên, dùng sức tóm chặt cổ tay Hà Hương đang cầm cái muỗng dứt thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Thảm Hà Hương hoảng sợ, tiếp đó giống như có một trận đau đớn như kiểu xương cốt bị bóp nát truyền đến, đau đến nỗi khiến nàng không khỏi hít vào một ngụm khí, hôn hên thấp giọng mắng: “Người đồ thô lỗ, mau buông tay!” Vừa nói vừa không ngừng rút tay ra, nhưng hiển nhiên chẳng những không rút ra được, đối phương ngược lại càng nắm chặt hơn, cuối cùng đau đến nỗi khiến nàng đỏ mồ hôi hột, cũng không dám động đậy, cổ tay nữ tử vốn da dẻ mịn màng, ở lứa tuổi của nàng càng nhỏ bé yếu ớt, sao mà so được với bàn tay từng làm việc nặng của nam tử sống chết nắm chặt.

Thảm Hà Hương mắng người nằm trên giường đá vài câu, lúc này con mắt như nửa mở nửa nhắm, trong đáy mắt giống như có chút tơ máu hơi đỏ, nhất thời mới phản ứng lại, tên này cũng chưa tỉnh táo lại, mà là bị sốt nên có chút mơ hồ giật mình, căn bản là đang ở trong mộng, chỉ hành động theo bản năng.

Thảm Hà Hương chịu đựng cơn đau ở cổ tay, giữa lông mày nhăn lại ám chỉ một câu phiền phức ! Nhưng nghĩ đến gì đó, con người như nước ấy lại lộ ra một tia cười trên cợt, lập tức nhẹ nhàng liền ngồi xuống giường đá bên hông người nọ, họ khụ nhẹ một tiếng che giấu ý cười ngầm, liền học bộ dáng Giản mẫu dùng một bàn tay vỗ nhẹ bàn tay hân không chịu lấy ra ấy, sau đó cúi xuống ghé sát người hân, cúi đầu dịu dàng nói: “Huyền nhi, mẫu thân đang ở bên cạnh con, sẽ không rời xa con đâu, con phải ngoan ngoãn dưỡng bệnh, đừng lộn xộn.”

Không biết do bị giọng nói ôn nhu thân thiết mê hoặc, hay thật sự nghe được lời nói của vị mẫu thân đã qua đời ấy, lực đạo của cánh tay ấy giảm xuống từ công kích xuống để bên cạnh, chỗ đau trên cổ tay Thảm Hà Hương rốt cuộc cũng đỡ phần nào, nàng thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới chiều nay thật hữu dụng, nghĩ đến vừa rồi nàng lặng lẽ chiếm tiện nghi của người này, khoe miệng không khỏi hơi cong lên, nhưng nghĩ lại người nằm đây cũng có chút đáng thương, bình thường nhìn tuy là hung thần ác sát, nhưng dù sao vẫn còn là nam tử chưa lớn, sau khi bị thương theo bản năng vẫn tìm đến sự bảo hộ của mẫu thân, suy nghĩ như thế, trong lòng Thảm Hà Hương bớt đi vài phần trên cợt, thêm vài phần thương hại.

Vì thế biểu tình trên mặt cũng nhu hòa xuống, giống như trước đây khi nàng ngã bệnh Liễu thị cũng làm y vậy, lấy tay chậm rãi vỗ về hân, có chút mồ hôi ẩm ướt trên trán, lúc đầu còn cảm thấy bàn tay dính nhệch rất đáng ghét, nhưng khi hân đem cổ tay mình có chút trẻ con đặt lên ngực ôm, về mặt Thảm Hà Hương liền có chút nhập thần .

Nàng bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước cũng có vài đứa nhỏ vô duyên vô phận với mình, khi đó tuổi còn quá nhỏ, cũng không có mẫu thân ở bên người chăm sóc nhắc nhở chuyện nên chú ý, chỉ lo hưởng thụ cùng vinh sủng trước mắt, thẳng đến khi tuổi lớn hơn, mới biết được sự thống khổ muốn có con mà không có được, nhưng khi đó thân thể đã tổn thương đến gốc rễ, không có khả năng sinh con nữa, Hầu gia trọn mắt bỏ đi, khi nàng hối hận thì tất cả đã muộn rồi, cho nên, sau đó vài năm cô độc nàng lại rất muốn một đứa nhỏ thuộc về riêng mình, nên khi nhìn thấy đám trẻ ăn xin trên đường cũng không khỏi cho nhiều hơn ít bạc, nghĩ nếu mình có một đứa nhỏ như thế, cho dù vài năm không tắm rửa nàng cũng không ghét bỏ.

Đắm chìm trong chuyện cũ, động tác của Thảm Hà Hương càng dịu dàng hơn, đợi nàng lấy lại tinh thần thì lại phát hiện người nằm trên giường đá kia đã bình yên ngủ rồi, tay bị hân đặt ở chỗ ngực, lớp áo kia đã sớm bị rách nát, hơn nữa do bị sốt nên đã mở toang ra, làn da trên mặt mặc dù không nói là đỏ mồ hôi hột rình, nhưng dính mồ hôi vẫn làm cho Thảm Hà Hương có chút chán ghét, lúc này tay nàng đang bị đặt lên trên, bàn tay như đá nài thành kén kia còn đang phủ lên trên.

Thảm Hà Hương nhất thời tỉnh táo lại, lập tức rút trở về, lập lại làm động tác chà lau trên váy cũ, cũng không quản còn thừa lại nửa bát thuốc, dọn dẹp một chút liền đeo giò trúc xuống núi, vừa đi vừa cảm thấy việc này nếu mình còn lo nữa thì sẽ không ổn, cứu mạng hân tất nhiên đối với nàng sẽ có lợi, nhưng dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, nàng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng một tiểu cô nương gia hơn mười tuổi, ở trong son động một đêm, loại sự tình này nếu một khi bị truyền ra ngoài, cho dù hai người không có phát sinh chuyện gì, nhưng sự trong sạch của nàng coi như là bị hủy hoàn toàn, đến lúc đó gặp phải người có ý bôi xấu thì nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Thắm Hà Hương sau khi trở về, đem đóng quần áo dính bùn đi giặt sạch xong, buổi tối tắm xong liền nằm thoải mái trên giường ngủ một giấc thấy đã luôn, không đi Hương Sơn nữa, cũng không phải nàng có lòng dạ xấu xa gì, mà là nàng rõ ràng hơn bất kì ai, tên đó cho dù không cần mình hỗ trợ tương lai cũng vẫn như cũ sống cực tốt, chẳng qua chỉ chịu khổ thêm một chút thôi, chứ chết không nổi đâu, nếu không cũng sẽ không thể đứng tại đất hoàng thổ lập lên công lao.

Cho nên giấc ngủ này là hoàn toàn hợp lí, tuy nói về sau không định lại đi sơn động để tránh việc “Ngoài ý muốn”, nhưng hôm sau Thắm Hà Hương vẫn đem theo chút bánh bột ngô, cộng thêm mười mấy cái bánh ngô dùng vải bố bọc lại kĩ càng để vào trong giỏ trúc, định lúc giữa trưa thừa dịp Liễu thị ngủ trưa lại đi thăm hán, cùng lắm thì không đi vào, chỉ đem bọc có gói bánh bột ngô bên trong ném vào động, ngày hôm trước nàng đã để cạnh bên giường đá nước sôi và một bọc đồ ăn đủ để lót bụng, ít nhất trong vòng vài ngày không đói chết được.

Thắm Hà Hương vốn có mệnh nha hoàn, nhưng từ nhỏ yếu ớt, không chỉ là tính tình, thân thể cũng thế, phơi nắng nhiều cũng sẽ cảm thấy làn da không thoải mái, lúc này có thể độ mũ rom đi dưới cái nắng chang chang lên núi đưa đồ ăn, trong lòng còn liên tục thấy bất bình cho chính mình, với kiểu hủ hạ thế này, không biết tên Giản Thụ Huyền kia đã tu được mấy đời phúc khí, những cử nghĩ đến chỗ tốt của ngày sau, liền nhẫn nại xuống.

Đi đến cửa sơn động nàng cũng không có tùy tiện đi vào, mà là nhẹ chân nhẹ tay xem người đó đã tỉnh lại chưa, kết quả vừa tới gần liền nghe được trong động truyền lại giọng nói của hai nam nhân, Thắm Hà Hương nghe không khỏi lâm bầm, đôi lông mày thanh tú hơi cau lại, tiếp theo có giọng nói của người lớn tuổi hơi có chút lớn tiếng nói: “Hãy, tiểu ca, không cần khách khí như vậy, ta cũng chỉ lên núi hái chút thảo dược ghé qua, chút ấy cũng chỉ là chuyện tiện đường, không cần để ở trong lòng.....”

Tiếp theo liền truyền đến giọng nói tuy có chút suy yếu, nhưng có vẻ cực kì kiên định nói: “..... Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày sau Thụ Huyền nếu còn chút hơi thở, nhất định không quên đại ân.....”

Đây là chuyện gì? Thắm Hà Hương nghe được cảm thấy không quá thích hợp.

Hái chút thảo dược ghé qua..... Đại ân không lời nào cảm tạ hết được.....

Họ Giản kia rõ ràng là do nàng cứu sống, sao hiện tại lại đi nói nói với một nam tử khác là đại ân không lời nào cảm tạ hết được? Đầu óc bị sốt nên hỏng rồi? Thân sắc Thắm Hà Hương sau khi hết mơ hồ, giống như đột nhiên hiểu ra điều gì, ánh mắt trừng lớn nhất thời đúng là có chút tức giận, được lắm, lão nhân này thì ra muốn cướp công lao à? Còn có tên Giản Thụ Huyền kia, tùy tiện tìm đại một người để báo ân, người có sữa chính là nương hủ? Chỉ có vài chữ đơn giản liền đem công lao của nàng đổ sông đổ biển sao?

Thắm Hà Hương càng nghĩ càng giận, nhất thời đi về phía trước từng bước, cảm xúc phẫn nộ nên không chú ý dưới chân, một viên đá bị đá vào thạch động, phát ra một trận thanh âm lộc cộc, người ở bên trong sau khi nghe được nhất thời quay đầu hướng về cửa động nhìn: “Ài?”

Thắm Hà Hương nghe vậy đột nhiên run rẩy, nhất thời tỉnh táo lại, sau lưng túa ra mồ hôi, nghĩ đến gì đó sắc mặt liền trắng nhợt sau đó xoa người liền chạy đi, vừa chạy vừa âm thầm tự mắng, xuẩn ngốc, vụn vặt chỗ gì mà lại gặp phải tình huống này, lần này thật đúng là há miệng mắc quai mà, chẳng lẽ muốn nàng vọt vào trong hang nói với người ta, thịt thối của tên nam tử này là nàng nạo ra, vết thương là nàng băng bó, mồ hôi cũng là nàng lau chùi? Được là nàng dứt, mệnh là nàng cứu? Không có khả năng, nàng sẽ không lấy lấy trinh tiết, sự trong sạch của chính mình để chứng minh.

Hơn nữa ai sẽ tin à? Vừa nghe liền biết là nói dối, không nói đến nàng một cái nữ oa sao có thể hiểu được chuyện xử lý miệng vết thương và hàm nẫu thảo dược, nàng còn tuổi nhỏ liền xé quần áo nam tử, nạo thịt và lau chùi thân thể cho nam tử cũng đủ kinh thế hãi tục rồi, cho nên thứ này chỉ thể để thối trong bụng cũng nói được nên lời.

Bởi vì chạy nhanh, khi xuống núi còn ngã một cú rất đau, cả người dính đầy bùn đất cò khô, đau đến nỗi Thắm Hà Hương ứa nước mắt, nàng cứu Giản Thụ Huyền ngoài việc cảm thấy đáng thương thì cũng có chút tư tâm, dù sao người này lòng dạ không khoan dung, không đảm bảo tương lai nếu hán cò quyền thế sẽ không báo thù, Thắm Hà Hương mỗi khi nghĩ đến cũng có chút bất an.

Cho nên cơ hội lần này khó có được, nàng cũng phải liều bất cứ giá nào, nghĩ nếu là mình cứu hán một mạng, về sau vô sự thì không nhắc tới làm chi, nếu một khi đúng như nàng dự liệu, đến lúc đó tìm cơ hội nói ra việc này, người đó biết mình cứu hán sẽ nể tình, hết thù sẽ dĩ hòa vi quý, nếu không nàng sẽ không bỏ mặc nhà thoải mái không ở, trời nóng như vậy lại phải đi hái, rửa thảo dược rồi hàm nẫu, còn khuya khoắt đi đến Hương Sơn trong nỗi sợ hãi để hủ hạ một người xa lạ như hán, làm người cũng có giới hạn, nàng cũng không phải Quan Âm nương nương phổ độ chúng sinh, nếu không phải có chút tư tâm ấy, ai cũng sẽ không mạo hiểm khuê dự (danh dự của con gái) bị hao tổn thanh danh đi làm loại sự tình này, có cho bao nhiêu tiền cũng sẽ không làm.....

Kết quả bận bịu một hồi, đến cuối cùng quả nàng hết sức trông ra, lại bị người khác dễ dàng hái mất, bản thân ngu ngốc trở thành trò cười, còn biến thành thảm hại như vậy, toàn thân ướt sũng nước bùn hôi rình, tóc tai rối loạn, một vòng dấu vết tím thâm ở cổ tay ngày hôm qua vẫn chưa tan hết, lại bị hòn đá sắc nhọn cứa rách da, nhất thời mụn có ngã đau mà rớt vài giọt nước mắt phẫn nộ uất ức.

Nếu không phải lãng phí đồ ăn sẽ bị thiên lôi đánh, nàng rất muốn đem đóng bánh nóng hôi hổi để trong giỏ trúc kia giẫm nát đem đi cho heo ăn, cuối cùng đành phải ịu xiù chui qua hàng giậu về nhà, tắm rửa một cái sau xong xuôi, sau đó cắn môi nằm xuống, chỗ thắt lưng khi ngã bị đụng trúng viên đá, chỗ da trắng như tuyết ấy, lúc này bị đụng vào cũng thâm tím rất đáng sợ, việc này tuyệt không dám nói với Liễu thị, cho nên chỉ có thể cắn răng nuốt xuống bụng mà thôi.

Kế tiếp mấy ngày, Liễu thị phát hiện khuê nữ mình mỗi ngày đều mệt mỏi, không có việc gì liền nằm nghỉ ngơi ở trong phòng, ngay cả khi Thắm phụ mua bánh táo đỏ mang về cũng đều có bộ dáng không nhắc nổi mình dậy.

Chương 14

Nghĩ đến lúc trước khuê nữ có đề cập qua muốn mua ít lụa trắng để làm áo mặc đi ngủ, khi đó Liễu thị còn cảm thấy quá mức xa xỉ cũng không đáp ứng, nay nghĩ đến khuê nữ vì chuyện đó mà sự rầu rĩ không vui, rốt cuộc nữ nhi do chính mình sinh dưỡng, nhìn thấy cũng thập phần đau lòng, liền cầm tiền đưa cho Thẩm phụ nói buổi chiều có lên kinh giao dầu bôi tóc cho Vu chương quỳ, lúc đó đi mua ít vải lụa trắng đem về, nghĩ đến gì đó liền đứt ruột lấy ra ba trăm đồng tiền nói: “Đến lúc đó ông lại mua thêm một thước rưỡi vải lụa màu xanh non mang về đây, ta có việc cần dùng.” Lần trước có miếng lụa thừa đã làm một cái yếm cho Hà Hương, Hà Hương cao hứng hôn mẩu thân một cái chẹt lên má, nhưng nói thật miếng lụa màu hồng cánh sen đó không tệ, nhưng dù sao cũng để đó nhiều năm rồi, màu sắc ít nhiều đều có chút bị mất màu, hiện tại khuê nữ đang ở lứa tuổi xanh tươi, thích nhất là loại màu sắc rực rỡ tươi tắn, màu sắc đó quá mức thành thực, nếu làm một cái mới với màu sắc tươi tắn hơn, nữ nhi hẳn là sẽ vui lắm đây.

Hai ngày nay có không ít quan phủ và nha dịch đi lên Hương Sơn, điều này làm cho cảm xúc trong Thẩm Hà Hương vốn có chút dịu đi nay lại khẩn trương lên, dù sao chung quanh chân núi Hương Sơn heo lánh, những hộ nông gia bình thường sinh sống cũng không nhiều lắm, thưa thớt lác đác đếm cũng chỉ hơn mười nhà, làm sao có thể đột nhiên dính dáng đến quan phủ, đừng nói là Thẩm Hà Hương, ngay Thẩm phụ và Liễu thị cũng đều cảm thấy kỳ lạ, cho nên đã nhiều ngày cũng không dám lên núi.

Thẩm Hà Hương mặc dù không đi ra ngoài, nhưng đã nhiều ngày đều lưu tâm đến chuyện bên ngoài, có một ngày xuyên qua cửa sổ có nhìn thấy có nha dịch dẫn theo một ông lão hơn sáu mươi tuổi đi qua con đường nhỏ qua cửa nhà nàng, nàng thậm chí còn nghe được lão nhân kia nói: “..... Quan gia cần phải tin tưởng ta, trong sơn động kia rõ ràng còn có một tiểu tử buồn lậu hương liệu, tuổi tác y phục và thương tích trên người đều giống hệt như trên lệnh truy nã dán ở kinh thành viết, mặc dù hắn đã đánh hơi được tin tức bỏ chạy rồi, nhưng đi đứng không tiện lợi chỉ sợ cũng không chạy được bao xa, đến lúc đó chúng ta.....”

Phía sau còn nói gì thêm nữa, Thẩm Hà Hương cũng không có nghe được, nhưng trong tim vẫn đập thình thịch, đây không phải cái gì kinh hi mà là bị kinh hách, vì thanh âm lão nhân kia nghe giống hệt thanh âm nàng đã nghe ở trong sơn động ngày ấy, hơi suy nghĩ một chút nàng liền đoán được sự tình trước sau từ đầu đến cuối.

Trước kia nàng đã nghe Thẩm phụ nói qua rồi, nếu bắt được một tên buồn lậu hương liệu, người tổ giác có thể lấy được năm lượng bạc, lão nhân kia hiển nhiên đó là thèm thuồng đến số bạc đó, nhưng loại người này ngoài mặt mạo nhận mình là ân nhân cứu mạng, sau lưng liền tìm nha dịch tới bắt người, hành vi thật đáng xấu hổ, cũng đáng đời lần này dẫn người vào núi, công đã trắng xe cát, không để hắn lục soát bắt được người.

Kết quả này ít nhiều cũng làm cho Thẩm Hà Hương hơi bình tĩnh lại chút, dù sao hơn trăm lượng bạc của tên Giản Thu Huyền kia vẫn được nàng chôn ở dưới gốc cây, người này không bị thì rất tốt, nếu một khi bị quan phủ bắt được, vậy thì có thể sẽ thân xác sẽ chịu tội đến khi nào khai ra chỗ giấu số bạc mới thôi, đến lúc đó một nhà ba người nhà mình vô cớ bị liên lụy, chỉ suy ngẫm thôi mà Thẩm Hà Hương đều cảm thấy phía sau lưng rét run.

Việc này kỳ thật nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, trong nhà nếu có chút tiền bạc xoay sở cũng đỡ hơn nhiều, nhưng tình huống hiện tại trong nhà, một khi bị tóm, kết cục cũng không thể tốt hơn tên Giản Thu Huyền kia bao nhiêu.

Thẩm Hà Hương thay đổi suy nghĩ, suy tính một chút mới bình tĩnh trở lại, vì lý do kiếp trước không nghe ai nói người đó có tai ương lao ngục, đời trước cũng thật bình ổn, hơn nữa nha dịch đó hai ngày nay cũng không lục soát được người, nàng không muốn làm rối rắm mọi chuyện tự mình dọa mình, đợi quan sát hiểu rõ mấy ngày, thấy không có nha dịch lên núi tìm người nữa, Thẩm Hà Hương mới hoàn toàn yên lòng, cũng không khỏi bội phục tên Giản Thu Huyền kia, quả thật lời nói của lão nhân đó giáo hoạt vô cùng, đã vậy còn dẫn theo nhiều người vào núi đều không lục soát tìm được người, chân hắn bị thương nghiêm trọng như vậy, cũng không biết có thể trốn được đi đâu.

Nhưng ý niệm này lóe lên trong đầu cho qua luôn, Thẩm Hà Hương cũng không tốt bụng đi tìm, nhưng trong lòng nghĩ sau này nếu có dịp làm việc thiện, nàng nhất định sẽ làm quang minh chính đại, tuyệt không lại lên núi để lại con ghen khuất.

Kể tiếp mười ngày Liễu thị làm cho Thẩm Hà Hương một cái tiểu y bằng lụa trắng, và một cái yếm màu xanh nhạt có thêu hoa sen, quả thực nhìn thấy khuê nữ hết sức thích, cứ cầm trong tay yêu thích không muốn buông.

Thẩm Hà Hương cũng từng sống phú quý, loại lụa này mặc dù thích, nhưng không nhất thiết như Liễu thị suy nghĩ thế, nàng vui mừng chỉ vì Liễu thị tự tay thêu cho nàng, đúng với tên nàng hai chữ Hà Hương, nụ hoa sen hé nở ngụ ý tuổi của nàng, toàn bộ hình thêu trông rất sống động, hiển nhiên là bỏ rất nhiều tâm huyết.

Khi còn bé nhà Liễu thị cũng là phú hộ, sau lại bại mới gả cho Thẩm phụ, cho nên khi còn nhỏ có tú nương chỉ điểm qua, luyện được một tay thêu công giới, thêu bất cứ thứ gì cũng y như thật, nhưng do thân thể không tốt Thẩm phụ không để nàng thêu nhiều, sợ nàng lao động quá mức bệnh tình lại tăng thêm, mà hiện tại trong nhà tiền bạc sung túc, đương nhiên cũng không cần nàng vất vả như vậy.

Thẩm Hà Hương cẩn thận vuốt ve đường thêu nhấp nhô chặt chẽ, biết mẫu thân là vì nàng thức đêm, nhất thời xúc động, nghĩ đến những sự tốt đẹp của mẫu thân kiếp trước, trong mắt không khỏi mờ mịt nước, giống như giọt sương lộ trên cánh hoa lưỡng lự rơi xuống, khóe miệng chúm chím, ngọt ngào nói: “Cảm ơn nương.....”

Liễu thị nhìn thấy mà lòng như tan chảy, thầm nghĩ một câu, đôi mắt khuê nữ nhà mình sao xinh đẹp thế, bình thường nhìn tựa như một đầm nước, khi rung rung lại ngập nước long lanh lay động lòng người, lúc này tình mẫu thân nổi dậy lại muốn dùng chút vải lụa còn sót lại làm thêm cho nữ nhi cái hà bao, rồi thêu lên hoa sen để nữ nhi đeo tùy thân bên người.

Buổi tối Thảm Hà Hương tắm rửa xong, dùng dầu hoa nhài bôi trơn thân thể, lại dùng tế vải bông nhẹ nhàng hút thấm chút nước trên da, thể mới mặc cái yếm xanh lá mạ có thêu hoa sen vào, áo khoác chính là tiểu y bằng lụa trắng, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, không bị ma sát với da như trước đây mặc vải bông, nói đến vải bông ma sát da, người khác nghe thấy có lẽ sẽ nghĩ quá mức nuông chiều rồi, chỉ có sinh ở phú quý môn, ngày ngày không cần lao động, như các tiểu thư phu nhân mới dưỡng được ra một làn da mềm mại trắng nõn như thế.

Giống nữ nhân nông gia có loại vải bông mịn thì đã vui vẻ như Tết đến rồi, nhưng Thảm Hà Hương đó là một thân ‘mệnh nha hoàn thân tiểu thư’, sinh ở nông gia làn da vừa non mịn vừa mềm mại, nàng nói vải bông mịn ma sát da nếu ai nghe được sẽ nói nàng được nuông chiều hư rồi, nhưng thực tế quả nhiên là nửa điểm không giả, Liễu thị lúc trước cũng không tin, nhưng sau khi nhìn thấy thì vừa vui thích vừa lo lắng.

Khuê nữ nhà mình có được làn da do ông trời ưu ái, trắng mịn như tơ gấm trắng, ngay cả cái lỗ chân lông cũng không thấy, đương nhiên so sánh với loại vải bông mịn thì quả thật loại vải đó thô ráp hơn nhiều, lại thấy nàng tuổi còn nhỏ mà thân mình đã cân đối, nghĩ với dáng người da thịt như vậy tương lai gả đi cũng sẽ được trượng phu yêu thương, ngoài niềm vui mừng đó lại nghĩ đến khuôn mặt kiều diễm kia, lại có chút sầu lo, nếu sinh ở phú quý môn, nhất định là cả đời vinh hoa phú quý, nhưng cổ tình là sinh ở nông gia, dung mạo như vậy ngược lại phúc họa khó liệu.

Thảm Hà Hương nào biết suy nghĩ trong lòng Liễu thị, tâm tình tốt nhiều ngày nay, dùng linh thủy trong tay bô tám giọt tuyền dịch vào làm hai hộp dầu bôi tóc và Quế hoa lộ đưa cho Liễu thị, trong tay nàng có nguồn linh thủy hữu hạn, một ngày chỉ có chín giọt, dùng không hết để vào bình sứ cất đi, ngày hôm sau sẽ không nhìn thấy đâu, cho nên ngày nào phải dùng hết ngày đó, nếu không liên lãng phí, khi ngâm hoa làm dầu bôi tóc và son phấn cũng chỉ dùng đến một hai giọt thôi, hoa Quế ngâm xong có thể làm vài hũ dầu bôi tóc và son phấn, giống hai hộp như vậy dùng nhiều cũng coi như xa xỉ.

Dùng loại được ngâm qua linh thủy để làm ra dầu bôi tóc vừa thơm mùi lại ngọt, không hề có cảm giác ngứa ngáy, bôi vào tóc còn rất đen mượt, son phấn thì lại tan thấm vào tay tức thì, hương vị ngọt ngào khắp mặt, dùng cây trâm khâu nhẹ một ít lấy ra tay xoa nhẹ vỗ vỗ trên mặt, rất tự nhiên như chưa hề bôi qua son phấn, có nữ nhân nào lại không yêu cái đẹp, từ bà lão bảy mươi xuống nữ tử mười tám, thậm chí tiểu oa nhi ba, năm tuổi, Liễu thị lại không ngoại lệ, chỉ mới vừa hơn ba mươi tuổi, diện mạo vốn đã thay đổi nhiều, màu da hơi trắng, trong khoảng thời gian đã loại bỏ bệnh khí trong người, hơi trang điểm một chút Thảm phụ liền cả ngày đều không thể dời mắt.

Thỏa mãn rất nhiều, Thảm phụ không khỏi lại có chút lo lắng, thế nữ trong nhà nhu nhược, nhìn thấy một cước đều có thể đạp ngã hàng giậu quanh nhà, Thảm phụ mỗi ngày đi ra ngoài lòng đều như mũi tên đã nấp trên cung, sau nhiều lần chịu tra tấn, ý tưởng cất nhà trong ông càng thêm mãnh liệt.

Kết quả không bao lâu một cơn mưa đông đã như ý nguyện của Thảm phụ, gian nhà bùn loãng cũ nát này đột nhiên sập xuống nửa mặt tường, vị trí vừa vặn đó là gian phòng ngủ của Thảm Hà Hương, ngày ấy tắm xong nàng liền đi nghỉ ngơi sớm, kết quả nửa đêm nghe thấy tiếng sấm đột nhiên tỉnh lại, thiên lôi đánh xuống vô cùng đáng sợ, làm cho nàng không khỏi nghĩ tới một chuyện ở kiếp trước, khi đó cũng trong một cơn dông tố một bên tường đất trong phòng nàng đột nhiên sụp đổ một mảng, tuy rằng không đè lên người nàng, nhưng vẫn bị tảng đá đập trúng vài cái, cánh tay đều bị rách chảy máu, thực sự quá mức sợ hãi, trên người tất cả đều là nước bùn cũng đặc biệt chật vật, khóc liền hai đêm.

Kiếp này Thảm Hà Hương cũng không muốn gánh con hành xác này, vội vàng chụp lấy giày thêu, ôm gối chạy đến phòng phụ mẫu, cuối cùng thành công chen chúc trong chăn mẫu thân quả nhiên không bao lâu liền nghe thấy một tiếng nổ đécc tai, tiếp theo là một loạt tiếng xôn xao kéo dài, ngay cả Thảm phụ người có giấc ngủ sâu đều bình tĩnh lại, lúc Thảm phụ cùng Liễu thị vội vàng khoác chiếc áo đi Tây phòng xem xét, nhất thời đều bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, may mắn khuê nữ vừa rồi sợ hãi sét đánh vội đến Đông phòng, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Hai người trở về Đông phòng, Thảm Hà Hương lại đang ngủ say trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, mái tóc đen quy củ bị bó lại một bên, Liễu thị hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, thể mới lấy số bạc tích góp được bấy lâu nay ra đếm, hơn bảy lượng, Liễu thị vẫn muốn cất một ngôi nhà lợp ngói lát gạch chắc chắn, trước đã tính toán qua, đại khái cần khoảng tám mươi lượng, tích lũy bạc lâu như thế, bây giờ còn thiếu hai lượng, Liễu thị thở dài sau đó nhỏ giọng thương lượng với Thảm phụ, hai người mãi cho đến hừng đông cùng chưa ngủ.

Ban đêm Thảm Hà Hương ngủ ngon giấc, buổi sáng thức dậy thần thanh khí爽, sau khi cẩn thận rửa mặt, liền vào phòng bếp lấy vài cái trứng gà, sau đó đập trong bát rồi đánh tan ra, tiếp theo làm món trứng chiên thơm phưng phức làm điểm tâm.

Ngay lúc làm cơm xong, nàng rửa tay định đến ngoài sân nhìn xem Thảm phụ đi ra ngoài đã về chưa, kết quả liền thấy được một thân ảnh lén lút bên ngoài hàng giậu, vừa đi vừa nhìn xung quanh sân nhà mình, dáng vẻ lưu manh trên mặt còn lộ vẻ tươi cười có vài phần vui sướng khi người gặp họa, Thảm Hà Hương nhìn thấy người này liền nghiêm mặt lại, thấy vô cùng phản cảm.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Người này không phải ai khác, đúng là Thẩm Mãn Phúc nhi tử của đại bá Thẩm Thành Trụ, lớn hơn Thẩm Hà Hương hai tuổi, năm nay mười ba, bị đại bá nể nung chiều thành ra cái nết đó, cả nhà mình bị người nhà cũ đuổi ra, trong đó không thiếu phần “ công lao” của Thẩm Mãn Phúc đâu, lúc này Thẩm Hà Hương nhớ tới chuyện đó trên mặt lộ ra sự lạnh lẽo.

Quả nhiên thanh âm của tên đáng ghét kia liền truyền đến: “Ha ha, ta tưởng nhà ai bị sụp chứ, không nghĩ tới là nhà người a, nhưng nói ra ngôi nhà bùn nát này cũng hơn mười năm rồi, để các người ở lâu như thế cũng coi như không thiệt.”

Thẩm Hà Hương tức đến nổi trợn mắt, nhìn cái bản mặt giống y chang đại bá, đột nhiên nhớ lại một chuyện, đó là trăm lượng bạc của Giản Thư Huyền, ở đời trước căn bản là không có khoản bạc này, nếu có cũng không đến nỗi Thẩm phụ sau đó phải đi làm liều, cho nên điểm ấy vẫn khiến Thẩm Hà Hương thâm nghĩ quái lạ, nhưng khi nhìn thấy tên Thẩm Mãn Phúc, nàng mới đột nhiên bình tĩnh, lảng máng nhớ kỹ lại kiếp trước tên Thẩm Mãn Phúc này đã từng lên lút chung quanh nhà mình, không lâu sau bên nhà cũ liền làm giàu bất chính, trong thành liền có ra cái tiệm bán sơn phấn, cuộc sống ngày càng dễ chịu, nhà mình so với họ thì càng khốn cùng, quần bách.

Nếu không đoán sai thì năm đó chắc khoản trăm lượng bạc kia vô cùng có khả năng là bị tên Thẩm Mãn Phúc này nhặt được, nghĩ đến đây ánh mắt Thẩm Hà Hương nhìn về phía hán đều đã kết một tảng băng, mà tên Thẩm Mãn Phúc kia da mặt dày, lúc này thấy Thẩm Hà Hương trừng mắt nhìn hán, định làm ra cái trò con nít giật tóc nàng rồi chạy, muốn nhìn bộ dáng nàng khóc oa oa, nhưng chưa đưa tay ra phía trước liền sững sờ.

Mới mấy tháng không gặp, xú nha đầu này sao giống như đã thay đổi, khi ở nhà cũ tuy rằng nàng ta không đến nỗi xấu xí, nhưng cả ngày mặc thô y xám xịt, không rất không thu hút ánh nhìn, lúc này đột ngột phát hiện ra nàng ta cư nhiên nhìn thuận mắt hơn, hơn nữa đôi mắt to tròn của nàng đang trừng lớn lại đẹp mắt vô cùng, ánh mắt Thẩm Mãn Phúc dừng lại trên người Thẩm Hà Hương nhìn nàng mặc quần áo vải bông mịn, nhất thời lộ ra ánh mắt như ngộ ra, con người đảo như bị, tức khắc nói.

“Chắc chắc, phòng trong nhà đều đã sụp đổ rồi, nha đầu nhà người cư nhiên còn có tâm tư trang điểm, hừ, khi về ta nhất định phải nói cho cha ta biết, đến lúc đó các người cho dù có lết quay về dù một văn tiền cũng đừng hòng mơ tưởng đến.” Hán nói xong vênh vác tự đắc héch mắt lên trời, chờ Thẩm Hà Hương quý xuống khóc cầu hán.

Thẩm Hà Hương nghe mà tức giận đến nghiêng răng, điểm này nàng đương nhiên là biết, cho dù trở thành khát cái quỷ gối ở cửa nhà cũ đi nữa, đại bá của bọn họ cũng sẽ không cho tiền, điểm này Thẩm Hà Hương sớm đã trải qua vô số đổ máu bị giáo huấn mới hiểu ra được, cho nên khi nghe thấy sự uy hiếp của Thẩm Mãn Phúc, ngoài tức giận ra cũng không thấy sợ hãi gì, thậm chí còn có ý nói: “Đúng vậy a, biện pháp này sao ta không nghĩ ra nhỉ, vậy thì nghe lời người nhà, một hồi nữa ăn điểm tâm xong chúng ta liền đi qua chỗ đại bá, người kêu đại bá cứ yên tâm, chúng ta không cần tiền, cho chúng ta một chỗ ở là được, các người nếu không chứa chấp chúng ta, ta và phụ mẫu liền nằm ăn vạ ở cửa nhà các người không đi !” Nói xong liền không chút khách khí đóng sập cửa lại, sau đó gài chốt cửa, cũng không thèm nhìn tới tên Thẩm Mãn Phúc đang tức đến nổi méo miệng kia, xoay người đi vào trong phòng.

Thẩm Mãn Phúc bị nhốt ở ngoài cửa tức giận muốn nhảy đùng đùng, không ai để ý đến đành phải ủ rũ bỏ đi, Thẩm phụ và Liễu thị không bao lâu đã trở lại, Thẩm phụ trong tay còn cầm một chậu nhỏ sửa bồn, Thẩm Hà Hương vội vàng tiếp nhận, sau đó nhóm lửa hâm nóng, nấu sôi lên liền bỏ thêm chút bột vừng, sau đó múc ra ba bát để trên bàn.

Người một nhà ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện, buổi sáng Thẩm phụ vừa đi tìm vài người trong thôn, ngoại trừ ba người khác đang đi làm ở bên ngoài thôn ra, thì những người còn lại đều làm việc nông vẫn khá rảnh rang, hiện tại cách thu hoạch vụ thu còn một đoạn thời gian, vừa vặn có thể hỗ trợ cát nhà, đối với bọn họ mà nói có thể ở trước cửa nhà kiếm tiền, cũng không ảnh hưởng chuyện gì, đương nhiên cầu còn không được, đều đáp ứng ngay tức khắc.

Thẩm phụ lại đi tìm người già trong thôn tính giúp nguyên liệu vật tư, trừ đi số gỗ không cần bỏ tiền ra mua, cái linh linh khác đủ loại và tiền công cộng lại cũng phải mất tám chín lượng bạc, nếu còn muốn dựng thêm mấy gian chứa đựng hương liệu hoa khô nữa, sân lại xây mở rộng thêm chút, vách tường vây lại cao hơn, chỉ sợ cũng phải hơn mười lượng bạc.

Nhưng Liễu thị cũng không hề lo lắng, vì lúc trên đường nàng đã thương lượng qua với Thẩm phụ, Thẩm phụ và Vu chương quỳ có quan hệ rất tốt, nếu mở miệng chịu vay nợ bốn năm lượng bạc hán là không phải việc khó, nếu thế thì trong tay có khoảng mười ba mươi bốn lượng bạc dùng để xây một ngôi nhà chắc chắn cũng còn thừa, nghĩ đến năm nay mùa đông liền có thể có ấm áp ở ngôi nhà không đột không nát, khuê nữ cũng không bị cảnh lạnh lẽo nữa, tâm tình Liễu thị liền vô cùng tốt.

Thẩm Hà Hương còn càng cao hứng hơn nữa, nhà cô bùn lầy này mùa hè còn có thể chịu được, mùa đông rét mướt lạnh lẽo, muốn tắm rửa một cái đều gian nan vô cùng, ở kiếp trước với điều kiện như thế cũng chỉ có thể chịu đựng, đời này nàng không thể chịu được cảnh một hai tháng mới được tắm một lần, suy tính thời gian, hiện tại nếu xây ngay, đầu mùa đông liền có thể chuyển vào nhà mới ở, đốt lò sưởi trong phòng chắc là ấm áp lắm đây, một ngày tắm rửa vài lần cũng không sợ.

Ăn xong cơm, Thẩm phụ lại vội vã đứng dậy đi vào trong thôn tìm vài người có tay nghề công tượng khéo léo, Liễu thị thì thu dọn đồ đạc trong phòng, buổi sáng bà đã nói với Triệu gia nhà bên cạnh rồi, nhà nàng ấy có một chỗ ở để không có hai gian phòng, sân viện này là chỗ ở của riêng Triệu thái thái, sau khi bà qua đời thì để không, gian nhà tường bùn lầy của mình hiện tại bị đổ, không thích hợp ở tiếp trong đó, trong nhà đã tính cất lại, tạm thời không thể xây xong, cho nên trước tiên phải tìm một chỗ dung thân, bà đã xin trước với nàng dâu Triệu gia rồi, một tháng sẽ trả năm mươi văn tiền, thu dọn xong xuôi buổi tối có thể qua ở.

Cũng may đồ đạc trong nhà không nhiều lắm, cách cũng không xa, mấy thứ như đệm chăn và vài thứ lặt vặt khác Liễu thị cùng Thẩm Hà Hương đi qua đi lại mấy lần là dọn qua hết, còn lại cũng không còn món nào quan trọng để đem đi hết, vị nàng dâu Triệu gia còn rất nhiệt tâm giúp xông hương đuổi côn trùng trong phòng, còn dọn gọn gàng ngăn nắp mọi thứ giúp họ.

Mấy ngày sau Thẩm phụ vội vã từ kinh thành trở về, thật sự có đem về năm lượng bạc, việc cất nhà mới cuối cùng cũng đã khởi công, Thẩm phụ trả mức

tiền công không hề thấp hơn bên ngoài, hơn nữa người trong thôn thuần phác khi làm việc cũng hết sức mình, cho nên sau khi gian nhà bị dỡ xuống, nền móng đã nhanh chóng được hoàn tất.

Theo thảo thuận, đến cất nhà cho họ sẽ được bao ăn hai bữa sáng trưa, trách nhiệm này liền rơi xuống trên người Liễu thị và Thảm Hà Hương, muốn nấu cho mười mấy người ăn cũng không phải là dễ dàng chuyện, buổi sáng thì đỡ hơn, buổi tối hôm trước chuẩn bị sẵn hai nồi bánh mì đen, có bỏ thêm dưa muối và thịt mặn, buổi sáng hấp lại là có thể dùng, hoặc nấu món cháo rau, bên trong có bỏ chút xương hầm, ăn kèm với bánh bột ngô, mười mấy nam nhân ăn như hổ đói, trước khi đi đã vét sạch trơn đáy nồi đáy bát..

Khó nhất đó là bữa trưa, vì buổi chiều là lúc người làm công mệt mỏi nhất, cần ăn uống tốt chút, nếu không kịp cung cấp cho họ ăn, người làm sẽ không vực dậy nổi tinh thần làm việc, cho nên Liễu thị và Thảm Hà Hương mỗi ngày đều làm đa dạng các món ăn, nhưng nông gia chỉ có vài loại đồ ăn như thế, phải vắt hết óc mới có thể phối hợp các món ăn mới, làm cho bọn họ ở trong thời tiết nắng nóng vẫn ăn một cách nhẹ nhàng khoan khoái.

Đổi lại người bình thường khác cứ có ăn là tốt lắm rồi, nhưng da mặt Liễu thị mỏng, dù có túng quẫn thêm nữa cũng sẽ không để người ta chỉ chỗ sau lưng mình mất vốn, cho nên cương quyết không quá tiết kiệm tiền, mua chút thịt mỡ xương heo, mỗi ngày đều đổi mới đa dạng món ăn, đảm công nhân khi ăn cơm đều mặt mày hơn hớn.

Thậm chí có một ngày vào bữa trưa, mỗi người còn được một khúc thịt kho mềm ngon, ăn ngon đến tận tâm can khiến mọi người hướng về phía Thảm Hà Hương, phụ gió thẳng ngón cái, khen trực tiếp là cưới được nàng dâu tốt, làm đồ ăn còn ngon hơn so với nàng dâu nhà mình làm, thực tế những món ăn này phần lớn đều là chủ ý của Thảm Hà Hương, Liễu thị mặc dù cũng thường nấu cơm, nhưng sao bằng được Thảm Hà Hương đã bị tên tiểu thương kia trăm bề tra tấn, kén ăn kén uống đựng cái là lật bàn, Thảm Hà Hương luôn phải cẩn thận hầu hạ.

Tuy rằng tay nghề tốt, nhưng vốn bị bắt buộc, không cam tâm tình nguyện, hơn nữa kiếp này có phụ mẫu ở bên người, đương nhiên là thích thì làm không thích thì để đó, lúc này thấy Liễu thị sốt ruột, thế mới đưa ra chút chủ ý, không nghĩ tới hiệu quả tốt như thế, ngay cả Thảm Hà Hương ăn vào cũng thỏa mãn tóa ra mồ hôi đầm đìa, cảm thấy rất kiêu ngạo, hai mẹ con ngày ngày đưa tới đồ ăn, ngay cả món canh suông sương hầm cũng sạch đáy nồi, một chút cũng không thừa, chủ nhà đối đãi thịnh tình, người làm đương nhiên phải ra sức, không hề dầy dụa kéo dài thời gian, cứ như thế khẳng định có thể cất xong nhà trước khi rét mướt đến, Thảm Hà Hương có thể ở nhà mới trước ngày đông chỉ rồi.

Vì nương Hồ Từ thường tới hỗ trợ, ngay cả tiểu muội của Hồ Từ, nha đầu mười tuổi Lý Nhị nha đầu chạy tới giúp nhóm lửa, Liễu thị áy náy liền đưa qua chút dầu bôi tóc và son phấn coi như là cảm tạ.

Thảm Hà Hương ngắm nghĩ, cảm thấy dầu bôi tóc son phấn tất nhiên tốt, nhưng nương Hồ Từ làm người biết giữ thân phận, là quả phụ cũng không dám sửa soạn sọ vạ mồm, vừa vặn nàng đang cân nhắc mùa đông làm xà phòng tắm bán, vì làn da khô nẻ không bằng mùa hè, dùng xà phòng tắm rửa có thể khiến làn da tương đối dễ chịu, không bằng bây giờ làm luôn mấy hộp, cũng tiện để nương và mình dùng luôn.

Làm bánh xà phòng tắm này ngoại trừ dùng một ít cánh hoa giã nát như bùn và hoa lộ tự chưng cất ra, còn cần ít xà phòng, một ít hạt đậu và hương liệu, sau đó trộn lẫn với nhau rồi mài hơn một ngàn lần, thẳng đến khi mài mịn, sau đó bỏ hộp để thật chặt, khi dùng thì lấy mảnh trúc bôi lên một cục, mặc dù không bì kịp loại son phấn nhẵn mịn nhẹ nhàng kia, nhưng có thể tạo bọt, rửa xong lại dùng nước sạch dội qua, làn da sẽ thấy đặc biệt trắng nõn, từ tầng lớp phú quý gia trong kinh thành, cho tới nhà hoàn giả sai vật đều dùng thứ này, đó là thứ mà nhà bình dân nào cũng để trong nhà một hộp.

Vừa vặn trong nhà có chút hạt đậu, còn thừa chút ít sau khi xào rau, Thảm Hà Hương mượn nàng dâu Triệu gia mài mất một ngày, lại lấy loại hoa nhài mà nàng yêu nhất giã thành nhỏ vụn, lấy hoa nhài lộ và một ít xà phòng, cộng thêm một loại nhựa của loại gỗ Du, làm ra hai hộp, tuy rằng không có hương liệu gì quý báu trong đó, nhưng có dùng vài giọt linh thủy ngâm nên hương hoa vô cùng tươi mát thơm ngát, mùi hương ngân nga, có thể khiến người người không hề có chút chán ngấy.

Lập tức lại dùng hoa quế làm ra hai hộp, thế mới dùng giò trúc đựng, đợi mấy ngày không thấy Hồ Từ nương đến, đúng lúc giữa trưa đưa cơm nàng liền lặng lẽ tìm gặp Hồ Từ, thấy không có người liền vội vàng lấy hai hộp bánh xà phòng tắm mùi hoa Quế ra nói:“Hồ Từ ca, ta chờ hai ngày cũng không thấy Lý tiểu muội đến, cho nên ca giúp ta đem thứ này về cho muội ấy đi.....” Khi thấy Hồ Từ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình rồi nhìn hộp, nàng vội giải thích nói:“Đây là bánh xà phòng tắm ta làm, tặng cho Ngô tẩu và Lý muội dùng, chiếc hộp làm bằng gỗ, dùng xong có thể ném đi, nắp hộp cứ như vậy mở.....”

Hồ Từ đã đủ mười sáu tuổi, hình dáng có chút cao lớn, lúc này cao hơn Thảm Hà Hương một cái đầu, lúc nàng đang cúi đầu giải thích cách dùng, Hồ Từ lộ ra ánh mắt có chút nóng bỏng nhìn khuôn mặt trắng nõn ẩm ướt của tiểu nữ tử trước mắt, và khi nói chuyện dung mạo nàng nhìn ôn nhu, nhất thời cư nhiên khấn hấn ngấm đến mức ngây người.

Đúng lúc này, cách đó không xa có một người đang đứng trên núi, ánh mắt có chút lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người, nhìn như kiểu không nóng không lạnh, nhưng lá cây trong tay lại không chịu nổi sự chấn động, cuối cùng trực tiếp bị nghiền thành chất nước xanh, sắc mặt cũng không biết là mặt trời chiếu hay là lí do khác, mà nhìn càng ngày càng đen.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tiết trời bắt đầu vào thu thực sự rất nóng, Thẩm Hà Hương giúp Liễu thị làm xong cơm, lại đội cái nắng gay gắt đưa cơm tới, suốt đường đi khắp người đều đã vã mồ hôi như tắm, áo trong đã dán chặt trên người, cực kỳ không thoải mái, mà hai má cũng đỏ mồ hôi ướt nhẹp, mấy lọn tóc đen mượt dính trên mặt, cả người thoát nhìn giống bị nước dính lên người, nhưng mỹ nhân chính là như thế, không chỉ không chật vật, ngược lại còn lộ thêm vẻ tóc đen da trắng làn môi hồng.

Mà lúc này tâm tình Thẩm Hà Hương đang vội vã, làm sao chú ý đến mấy thứ đó, nhưng vẫn nhân nhin nói ra một cách đơn giản tính chất của bánh xà phòng rồi nhét vào trong tay Hồ Tử, sau đó vội vã trở về giúp Liễu thị thu dọn, cũng mong sớm về để múc nước rửa mặt sạch sẽ, không có chú ý tới vữa rồi tay vô ý đụng tới tay Hồ Tử, trong đôi mắt của Hồ Tử lấp lánh chút ngượng ngùng và sắc mặt vui mừng.

Liễu thị cũng biết chút tật xấu ấy của khuê nữ, nồi nước ấm trong nhà phải để dành chút để nữ nhi rửa mặt tắm gội, thấy mọi người ăn cũng gần xong, bèn thu dọn sơ chút xú, đem bát đĩa đặt vào trong giỏ trúc của Thẩm Phụ để buổi tối khi xong xuôi công việc kêu ông gánh về giúp, làm xong hai mẹ con mới thuận đường về nhà.

Trong gian phòng nhỏ phía Tây ời bức, Thẩm Hà Hương đã ngâm mình trong thùng tắm mất nửa ngày, thể mới cảm thấy sức nóng toàn thân tan hết, mặt nước trong thùng tắm vẫn đang nổi lên những cánh hoa nhài, tuy rằng trong nhà điều kiện không cho phép, cũng không có hương liệu gì quý báu có thể dùng, nhưng điều này cũng không hề ngăn cản được nàng dùng phương pháp riêng, cố gắng khiến cuộc sống hàng trôi qua càng thoải mái chút, cho nên bèn thử qua vài lần, phát hiện bỏ cánh hoa vào trong nước tắm rồi nhỏ vài giọt linh thủy xuống, ngâm mình trong nước tắm càng dễ chịu hơn nhiều.

Tuy rằng trong lòng bàn tay chảy ra linh thủy không có tác dụng với người, nhưng lại có thể phát huy công hiệu đầy đủ với hoa, rõ ràng nhất chính là mùi hương sau khi ngâm linh thủy rất mê người, cũng không biết là ngâm lâu bị dính mùi, hay là do thân thể hấp thu hương khí trong nước tắm hoa, cho dù hôm sau dùng nước tắm lại, mùi hoa kia vẫn thần nhiên bám vào trên làn da mà không tiêu tan, so với trước đây đã từng bỏ vào loại hương liệu đắt tiền thì mùi hương còn giữ được bền lâu hơn.

Ngâm nửa canh giờ, lại dùng bánh xà phòng tắm một lần nữa, Thẩm Hà Hương thể mới bước ra khỏi thùng tắm, lau khô bọt nước trên người, sau khi mặc xong áo yếm quần lót, nhẹ nhàng ngáp một cái, cảm thấy toàn thân sảng khoái vui sướng, ngồi xuống chiếc ghế dùng vải bông lười nhác lau mái tóc ẩm ướt, thẳng đến khi mái tóc dài đen mượt được chải kỹ càng với dùng khăn vắt lên, rồi đi sát vào gương đồng soi mặt, chỉ thấy trong gương đồng hiện lên hình ảnh tiểu nữ tử đang mờ to cặp mắt ngân ngấn nước trong veo đang nhìn lại mình, làn da không hề bị phơi nắng, cũng không có dấu vết nổi mẩn đỏ ngứa, sắc mặt lo lắng mới vui đi.

Đã nhiều ngày dưới ánh mặt trời gay gắt, nàng giúp Liễu thị bận bịu việc trong việc ngoài nên cũng không thể để ý, cũng may nàng luôn chăm sóc da mặt kỹ lưỡng, không giống kiếp trước bị phơi nắng thành vẻ mặt đỏ nổi mụn, lập tức bỏ cái gương xuống đứng dậy đi rửa thùng tắm, sau khi xong việc, lại mở ra một chiếc hộp sứ có hình nữ tử đang phe phẩy chiếc quạt tinh xảo, khều ra một ít loại son phấn tự mình dùng lá trà làm thành óng ánh màu xanh nhạt, xoa lên mặt và cổ xong, thể mới đi đến trên giường ngủ bù giấc.

Mà ở bên kia Hương Sơn, có một chiếc xe ngựa cũ nát đứng ở chân núi, từ bên trong nhảy ra một nam tử mặc chiếc áo bào rách khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vội vàng đi vào núi tìm người có chút giậm chân nói: “Ai nha, Giản huynh, huynh sao còn ngăn người ở đây, thời gian của chúng ta không có nhiều đâu, Ủy quân Tây Bắc gọi nhập ngũ chỉ có ba tháng, hiện tại đã qua hai tháng rồi, lại trì hoãn nữa, cho dù hai ta không ngũ không nghỉ luân phiên nhau đánh xe cũng không kịp đến mặt, quân lệnh huynh biết đấy, nếu bỏ qua lần này lần sau sẽ không đến lượt hai ta đâu ……”

Nam tử kia đúng là tiểu tử lúc trước cùng Giản Thư Huyền buôn hương liệu, đồng dạng là gia đạo nghèo túng cha mẹ song vong, giống kiểu người như bọn họ vậy chấp niệm muốn quang tông diệu tổ, so với người bình thường thì càng tăng lên gấp bội, con đường làm quan đi không được liền nhập quân, tương lai nếu có thể lấy công trạng đổi lấy chức quan nào đó, cũng coi như đã không làm mất kỳ vọng của phụ mẫu tổ tiên, mà Ủy quân kia lại là nơi tốt nhất để đi, nghe nói võ tướng đi ra từ đó nhiều không đếm xuể, tuy rằng nghe nói tuyển nhận binh sĩ nghiêm khắc, mà còn huấn binh khủng bố lại nguy hiểm, nhưng đối với người muốn phấn đấu mà nói, không thể nghi ngờ là đường đi tốt nhất.

Tựa hồ phát giác ra biểu tình im re của Giản Thư Huyền có chút không bình thường, nam tử kia vừa nói vừa nhìn theo tầm mắt của hắn, vừa vận nhìn thấy bóng dáng một nữ tử mặc bộ y màu xám, nhìn dáng vẻ chắc khoảng tuổi tác chưa lớn, hắn có biết một ít về chuyện trong nhà Giản Thư Huyền, xem ra tiểu nữ tử vừa này là người đã dính thân với hắn, nhất thời có chút không bằng lòng.

“Giản huynh, đại trưởng phụ lo gì không có thể từ, tương lai nếu huynh lập được nhất đẳng quân công tiền đồ vô lượng, đừng nói là một nữ tử thôn dã, ngay cả khuê môn đích nữ tiểu thư đều có thể ……” Đến lúc đó lo gì không có mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ? Nam tử đó vừa nói vừa âm thầm lắc đầu, cho dù nàng kia có vài phần tư sắc dù sao cũng chỉ là một nữ tử thôn dã, hà cớ phải lưu luyến, đợi tương lai nhập quân quen biết nhiều, kiểu nữ tử nông gia này tự nhiên sẽ quên sạch.

Giống như được nam tử kia nhắc nhở, sắc mặt Giản Thư Huyền cuối cùng đã dịu xuống, hắn hướng về phía xa xa nhìn thoáng qua, thể mới thu hồi ánh mắt, giống như không hề lưu luyến ném đi nắm lá cây bị hắn bóp vụn vo viên thành cục trong lòng bàn tay, cũng không quay đầu lại xoay người nói: “Chúng ta đi ……”

Nam tử kia thấy thể sùng sốt, lập tức gạt đầu, vốn nghĩ đến khó có thể khuyên bảo, lúc này đối với sự quyết đoán của Giản Thư Huyền có chút bội phục, từ xưa người làm thành đại sự sao có thể để tư tình nhi nữ ràng buộc, xem ra lần này cuối cùng hắn cũng không nhìn lầm người, đương nhiên, nếu không phải hai người lúc trước từ Hương Vực trở về bị quan binh đuổi bắt, trong quá trình đào vong Giản Thư Huyền thay hắn bị bắn một mũi tên, hắn lại bỏ qua cơ hội đào thoát, cứ nhất định lãng phí thời gian đánh xe ngựa đến vậy, đây hoàn toàn là một lòng vì người huynh đệ này đây, hắn cảm thấy đáng thâm giao mới có thể như vậy.

Không bao lâu hai bóng người liền nhảy lên xe ngựa đậu dưới núi, nam tử kia dùng sức vung roi ngựa lên, nhất thời ngựa nâng lên móng trước hí dài một tiếng, nhảy mất liền xông ra ngoài, rất nhanh biến mất ở trong con đường núi.

Lúc này Liễu thị và nàng dâu Triệu gia đang ngồi ở khách theo Liễu thị học thêu uyên ương trên bao gối, nàng dâu Triệu gia thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Hà Hương ra bên ngoài đổ nước, bộ dáng vừa mới tắm xong của nàng ấy khiến cùng là nữ tử như nàng đây cũng thấy yêu thích không thôi, nhất thời cũng hâm mộ phụ phụ Liễu thị biết sinh, tại sao có thể sinh ra khuê nữ có bộ dáng đẹp đến thế, khuê nữ nhà mình mà so với người ta, chỉ giống với nha đầu thôn quê bình thường, còn dung mạo đó so với khuê môn tiểu thư trong thành cũng không kém nửa phần.

Nàng dâu Triệu gia là người thẳng tính, nghĩ cái gì nói cái đó, không khỏi mở miệng nói: “Thẩm gia nương tử, Hà Hương nhà các người với bộ dáng đó đứng đầu quanh khu vực này thôn xung quanh đây, ả, chính là đáng tiếc, Lâm Tử nhà chúng ta sinh muộn ba năm, nếu không liền mặt dày mày dạn cũng muốn các người đem Hà Hương gả cho Lâm Tử nhà chúng ta.....” tiểu tử mới có chín tuổi, nhỏ hơn Hà Hương hẳn ba tuổi, mỗi ngày chỉ biết chơi bời nghịch phá, làm sao biết cưới dâu là gì.

Nghe người ta khen khuê nữ nhà mình, Liễu thị đương nhiên cảm thấy đắc ý, không phải người khác nói, mà chính nàng cũng thấy như vậy, ngoại trừ khuê nữ yếu ớt hơn con gái nhà khác chút, thì những cái khác không chê được điểm nào, nhưng ngoài miệng cũng không thể nói chuyện như vậy, chỉ nói: “Khuê nữ dù sớm muộn gì cũng là con nhà người ta, sao giống nhi tử ở tại bên người, có thể chăm sóc thân già mình trước lúc lâm chung, nói đến nàng dâu Triệu gia bà mới là có phúc khí, sinh được một đôi nam nữ, tương lai chỉ chờ hưởng phúc thôi.”

Nàng dâu Triệu gia nghe vậy liền mặt mày hớn hờ: “Ai nha, có cái gì tốt nào, một đám cứng đầu như khi ấy, nghịch phá hơn đám quý, sao bằng Hà Hương nhà bà thanh tú lễ phép, tương lai nếu là gả cho người gia thế tốt, đó còn quý hơn sinh được nhi tử nhà.” Lập tức hạ thấp giọng nói: “Hon nữa, nương tử Thẩm gia à, bà còn chưa quá ba mươi đâu, dưỡng thân mình cho tốt vào thì không lo đến chuyện sinh thêm một đứa a.....”

Ở Tây phòng nương tử hai nhà đang ở đó nhỏ giọng thầm thì với nhau, mà Thẩm Hà Hương cũng vô tâm không phé đi vào mộng đẹp rồi, cánh môi đỏ thắm tươi rói như quả dâu tây hơi mở, lộ ra bên trong hai hàm răng nhỏ sắp xếp ngay ngắn, hình dáng từng cái đẹp đẽ, không chỉ trắng còn rất bóng, tựa như dương chi bạch ngọc tinh tế điêu khắc mà thành, quả nhiên là môi hồng răng trắng rất mê người.

Hồ Tử buổi tối lấy ra hai bánh xà phòng tắm mà Thẩm Hà Hương đã đưa cho hắn, Lý Nhị Nha khẽ dừng lại rồi vô cùng cao hứng chạy tới, khi nhận được trong tay còn rất vui sướng: “Nương, con cũng có bánh xà phòng tắm để dùng rồi nha.” Lúc trước nhìn thấy trên bàn trong phòng Thẩm Hà Hương có mấy chai dầu bôi tóc son phấn, Lý Nhị Nha tuy rằng hâm mộ nhưng cũng chỉ dám sờ qua, vì biết hoàn cảnh nhà mình nên cũng không dám mở miệng.

Ca ca đã sắp đủ mười sáu tuổi, đến tuổi cưới dâu, phòng ốc trong nhà cũng cần sửa mới lại, còn phải chuẩn bị sinh lễ cưới vợ, cha qua đời sớm, chỉ có Hồ Tử một người lao động chính trong nhà, cũng không có tay nghề gì, chỉ trông vào hai mẫu đất cần cỗi, khoản tiền này không biết góp tới khi nào mới đủ, cho nên nương Hồ Tử ngày thường một văn tiền đều hạn không thể tách ra làm hai cái để tiêu, thế là mấy văn tiền một hộp xà phòng tắm cũng đã lâu lắm rồi không mua, rửa mặt tắm rửa chỉ có thể lên núi hái chút nhựa xà phòng xuống dùng, lúc này ngửi thấy mùi hoa Quế thơm ngào ngạt trong hộp, Lý Nhị Nha như bị câu hồn mất rồi.

Mà nương Hồ Tử cũng là có chút lẳng nhìn Hồ Tử một cái, không ai hiểu nhi tử bằng mẫu thân, nhắc tới Hà Hương, ánh mắt kia của Hồ Tử người khác thì có thể giấu giếm được, nhưng sao giấu được bà, chỉ là nha đầu Thẩm gia kia năm nay mới mười một tuổi, qua năm cũng mới mười hai, tuổi vẫn còn nhỏ, Hồ Tử lớn hơn người ta hẳn năm tuổi, có nghĩa là phải chờ ít nhất cũng phải hơn bốn năm, bốn năm sau Hồ Tử cũng đã hơn hai mươi, tuổi này ở nông gia mà nói hải tử cũng đã biết chạy rồi, dối lời khác mà nói, Lý gia bọn họ hiện tại chỉ còn có một nòi giống này, làm sao có thể chờ lâu vậy.

Mặc dù chờ được, thân làm nương người ta cũng sẽ dùng cả cái mạng già này đi cầu xin Thẩm gia, nhưng Thẩm gia nay đã không giống trước kia nghèo khổ nữa, có tay nghề lại có nhà mới, có lẽ không quá vài năm sẽ trở thành phú hộ trong thôn, khuê nữ nhà người ta nếu đáng về bình thường cũng không nói, ngược lại xinh đẹp vô ngần, vậy làm sao có thể đồng ý gả đến nhà mình chịu khổ chứ, chỉ sợ dù mình có quảng hết mặt mũi đi van cầu chắc họ cũng sẽ không đáp ứng.

Hồ Tử nương giật giật khoe miệng định muốn nói, nhưng nhìn nét cười trên mặt nhi tử, nhất thời cũng không nở mở miệng, không khỏi âm thầm thở dài, nghĩ đến thôn bên mới có người nhắc đến một khuê nữ, hình dáng tuy rằng bình thường nhưng cũng may thân thể khỏe mạnh, làm việc nhà nông rất khéo léo, hơn nữa nhà gái cũng không quá mức yêu cầu sinh lễ, chỉ cần nhân phẩm tốt là được.

Nương Hồ Tử hai ngày trước khi họp chợ ở thôn bên, cô ý nhìn từ xa, đều là nông hộ coi như môn đăng hộ đối, chỉ tiếc là khuê nữ đó hình dáng quả thật không xinh đẹp, vốn còn do dự Hồ Tử sẽ không thích, nay xem ra cũng nên chọn ngày mau chóng định lại mối hôn sự này, chỉ có như vậy mới hoàn toàn chặt đứt sự nhớ nhung của Hồ Tử, không cho hắn lại suy nghĩ miên man nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Chỉ có người từng nghèo khổ mới biết được tiền bạc trân quý, khi không có tiền cuộc sống thật đáng sợ, cho nên Thẩm Hà Hương rất yêu tiền, phụ thân mẫu thân cho tiền tích góp lại cũng được nửa lượng bạc, mặc dù không đến mức mỗi ngày đều lôi ra đếm một lần, nhưng cũng đặt dưới gối để đêm đêm

ngủ ngon. Trước đó vài ngày bởi vì có quan phủ nha dịch thường lui tới Hương Sơn, Thẩm Hà Hương tuy rằng nhưng nhớ bọc ngân lượng mình giấu dưới tầng cây kia, nhưng lại không dám tùy tiện lên núi, trước mắt hoảng một cái đã qua thời gian hai tháng, hết thấy đều gió êm sóng lặng, hai ngày này trọng lòng nàng như có lửa đốt, ban đêm lẫn qua lộn lại ngủ không yên, rốt cục có chút kiềm chế không được .

Dù sao trăm lượng bạc đối nông gia mà nói cũng không phải con số nhỏ, đó chính bằng gia tài nhỏ của một tiểu thương, hơn nữa đây chính là khoản tiền vốn đầu tiên nàng định mua Hương Sơn, không thể để chút tổn thất nào xảy đến, hơn nữa nói đến cũng có chút thất sách, lấy được bạc lại gặp tên Giản Thư Huyền kia bị thương, Thẩm Hà Hương mặt ngoài không lộ ra, nhưng đáy lòng lại có tính toán nhỏ, lấy tiền đền đáp ân tình nhất cử lưỡng tiện.

Nghĩ đến điều này Thẩm Hà Hương bây giờ còn có chút buồn bực, ai có thể nghĩ kế hoạch cứ như vậy mà biến hóa cực nhanh, công lao cực khổ đào mất một cái đã bị người ta cướp đi một nửa, nhưng nhân tình bị người khác đoạt liền bỏ đi, nếu ngay cả tài sản này cũng đánh mất chẳng phải là đã phí công vô ích sao, trăm lượng bạc này tuy rằng là tiền bán mạng của tên Giản Thư Huyền kia, nhưng chẳng phải mạng của hắn cũng do nàng cứu được hay sao chứ, nàng tự nhận bản thân mình có tư cách mượn hân số tiền này, đợi ngày sau mở cửa hàng có tiền, trăm lượng bạc cũng chỉ bằng số tiền mấy hộp son phấn cộng lại, cùng lắm thì lúc đó bù thêm cho hắn trắng nợ nữa là được.

Một hôm thừa dịp Thẩm phụ và Liễu thị không chú ý, Thẩm Hà Hương liền men theo con đường nhỏ vụng trộm trốn lên Hương Sơn, đầu tiên là xem xét dưới tầng cây mình cất giấu bạc, nhìn giống như không có người động qua, tiếp theo lấy cái xẻng đào xuống dưới, thẳng đến khi nhìn thấy bọc áo mới yên tâm, đếm lại số bạc bên trong không hề mất mát, đôi mắt của Thẩm Hà Hương vốn long lanh ướt át như một đầm nước trong veo nhất thời mang theo một tia sắc hơn hờ, sờ một hồi thể mới đem đồng bạc lấp lánh đó chôn đi.

Chôn xong vốn định quay về, nghĩ đến gì đó gót chân nàng không khỏi quay lại, lại do dự mà đi về hướng trên núi, qua lâu như vậy cũng không biết son động kia còn có người không, Thẩm Hà Hương đẩy ra mấy cành mận gai nhòm vào hướng cửa động, động tác này nếu do người có ý xấu thì tất là mặt mũi gian xảo thấp hèn, nhưng lại do mỹ nhân làm ra thì lại không hề hèn hạ, ngược lại cổ vũ như thủy mị yêu kiều.

Nhìn trong chốc lát thấy bên trong một chút động tĩnh cũng không có, Thẩm Hà Hương thế mới yên lòng, nghĩ đến cũng đúng, lúc trước từng bị nha dịch vào núi lục soát vài ngày, chỉ cần tên Giản Thư Huyền kia đầu óc không bị hỏng, son động này nhất định hắn sẽ không dám ở tiếp.

Nghĩ đến lúc trước mình có lưu lại một ít bát chậu và chăn mùng, tuy rằng cũng không hề đáng giá, lại bị nam nhân nằm qua nên không định lấy cảm về, nhưng khó tránh khỏi những thứ đó là đồ đạc của nhà mình, lúc trước đám nha dịch vào núi nàng không nghĩ đến, sau mới nhớ tới không khỏi có chút nghĩ mà sợ, cho nên lần này đến đây chỉ muốn nhìn một chút trong son động có lưu lại vật gì không, nếu có tất yếu phải hủy đi dấu vết, miễn cho lúc đó xảy ra biến cố gì, hiện tại là ban ngày, Thẩm Hà Hương cũng không sợ, thấy không có người liền xách làn váy lên khe khẽ đi vào trong động.

Như nàng đoán, trong động sớm đã không có người, đám dụng cụ bằng sắt rỉ sét đều bị đám nha dịch lục tung bày khắp mặt đất, trên giường đá trống không, chỗ vốn để bát đĩa chậu đều trống không, chẳng lẽ là bị đám nha dịch đem đi rồi? Thẩm Hà Hương không khỏi có chút hoảng hốt, vội vàng đi vòng chỗ sắt đồ rồi tìm kiếm mọi nơi, cho dù là chút mảnh vỡ bị đập vỡ cũng tốt hơn là bị người ta mang đi, kết quả trên đất ngoại trừ chút nước sạch cũng không hề có thứ gì khác.

Trên mặt Thẩm Hà Hương không khỏi có tia thất vọng, trong lòng đành phải tự an ủi chính mình, đám đồ đó chỉ là đám bát chậu cũ nát, nông gia người nào lại không có mấy thứ đó, quan phủ muốn tra cũng không tra được gì, cái chăn mùng nàng đem đến cũng chỉ là cái chăn bình thường, mẫu thân cũng không thèm hay để lại ấn ký gì thuộc về nhà mình ở trên đó, ngẫm lại thật sự cũng không có gì cần lo lắng, chỉ là nàng mang đến một bộ y phục cũ của phụ thân, cũng đâu chứng minh được cái gì, kiểu quần áo kia mười người nông gia cũng phải có tám chín người mặc, cho dù ném trong một đám quần áo cũng không hề phân biệt được là của ai.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nàng vẫn không cam lòng nhìn xung quanh khắp động, rất nhanh có một thứ đập vào mắt nàng, ỉ? Thẩm Hà Hương vẫn cúi đầu, thuận tay vén sợi tóc rơi xuống má qua vành tai, đi vội qua.

Chỗ góc tường không xa có thêm một cái giỏ trúc, cái giỏ đó đương nhiên không phải do nàng mang tới, trong nhà tổng cộng có ba cái, thiếu một cái Liễu thị đều có thể phát giác ra, cái chăn mùng kia không bị Liễu thị phát hiện, vì nó là chiếc chăn nàng lót trên giường nàng, sau khi đem nó đi cho tên họ Giản kia Thẩm Hà Hương hơn một tháng phải ngủ trên chiếc giường cứng nhắc, sự chua xót trong đó lúc này nghĩ đến cũng thấy cực kỳ khuất, nhân tiện cái ý niệm không muốn gặp lại hắn càng bùng phát lên.

Đây chỉ cái sọt rổ ràng là của người khác ném đi không cần nữa, nàng chần chờ cúi người xuống, cánh tay trắng ngần lật cái nắp giỏ ra, kết quả phát hiện ra bên trong thế nhưng lại chứa những thứ nàng quen thuộc vô cùng là bát chậu và chăn mùng, Thẩm Hà Hương khẽ nhếch miệng nhỏ nhẩn, tiếp theo ngồi xổm xuống đem hết mấy thứ đồ trong đó lấy ra, hai cái bát đựng thuốc, một cái chậu nhỏ, chiếc chăn mùng đã được giặt sạch sẽ phoi nắng thơm tho xếp gọn bên trong, chỉ thiếu một bộ quần áo của Thẩm phụ thôi.

Đây..... Không cần đoán đại khái cũng biết là ai làm, nhưng hắn vì sao không đem mấy thứ này ném đi ngược lại để trong son động? Chẳng lẽ hắn còn có thể tính ra được có người hôm nay sẽ đến nơi này thuận đường lấy về, hoặc là chính vì lòng hảo tâm để lại cho người đến hang động sau này dùng? Thẩm Hà Hương có chút nghĩ không thông luôn vân vân về lộn tóe nghịch ngợm đợi nàng hơi cúi xuống là xô ra, thôi đi, nếu đã tìm được rồi mấy thứ này nàng cũng không cần lo lắng nữa, vì cẩn thận nên sẽ không đem mấy thứ này đem về nhà, nàng tùy tiện tìm con suối nào rồi nhấn chìm mấy thứ này, nếu sau này bị ai tìm ra thì sẽ không liên quan đến nàng, tâm tình tốt Hà Hương cứ thế xuống núi.

Cứ bận rộn mấy tháng trôi qua, căn nhà mới của Thẩm gia rốt cục đã hoàn toàn hoàn công trước Đông chí, buổi sáng thực dậy, Thẩm Hà Hương đưa bàn tay lạnh ngắt lên miệng hà hơi, sau đó lại chà chân trên đất thể mới đi vào nhà mới, vì mượn được của Vu chương quầy năm lượng bạc nên tiền xây nhà có dư, Thẩm phụ liền muốn xây tốt hơn, cho nên sân vườn bên trong có mở rộng thêm mấy thước, chung quanh tường cũng xây vây cao lên, mấy tên tiểu tử cũng đừng nghĩ dễ dàng trèo tường mà vào, sân thượng thì dựa theo khuê nữ nói lát gạch đá xanh, tuy rằng gạch đá xanh chọn loại kém chút, nhưng nhìn đẹp mắt vô cùng, cho dù là vào ngày mưa chân đi trên đó cũng không dính bùn, phòng trong nhà xây hơn sáu bảy phòng, trong đó có phòng chuyên để phơi hoa và chứa hoa khô.

Một bên hông lò sưởi Thẩm phụ còn để không một gian phòng nhỏ, Thẩm phụ nói là để dùng làm phòng chuyên cho Thẩm Hà Hương làm hương liệu, mùa hè thông gió, mùa đông ở bên trong cũng rất ấm áp, thậm chí còn có một máy mài trộn loại nhỏ, chuyên để sàng mài xà phòng hạt đậu, vừa nhẹ nhàng lại dùng tốt.

Thẩm Hà Hương nhìn vừa lòng cực kỳ, nhiều ngày nay Thẩm phụ đang kêu thợ mộc làm một ít dụng cụ, trong đó có thứ nàng muốn là bàn trang điểm và ghế chạm khắc, từ sau khi biết tin ấy, nàng rất chăm chỉ qua bên chỗ thợ mộc, trông ngóng từng ngày hoàn thành.

Nhà xây cũng gần như hoàn tất, mấy ngày nay Thẩm phụ cũng không để bản thân nhàn rỗi, cùng đám người Hồ Từ lên núi hái được không ít các loại hoa mà làm son phấn dầu bôi tóc cần dùng đến, dù sao mùa đông vạn vật khô héo không có hoa tươi dùng, đến lúc đó làm son phấn dầu bôi tóc chỉ nhờ vào đám hoa khô này, dưới con mắt người khác thì đồng hoa dại này không đáng giá tí nào, lấy về đi bán ở kinh thành cũng không được mấy văn tiền, nhưng dưới con mắt người Thẩm gia thì đây chính là bạc trắng óng ánh, hái thêm nhiều một ít nói không chừng mùa đông này không chỉ trả hết nợ cho Vu trưởng quây năm lượng bạc, còn có thể có chút dư, cho nên bằng mọi cách phải hái đủ.

Theo quy củ nông gia, nhà ai cất nhà mới phải mời bà con chòm xóm đi qua nhà náo nhiệt một chút, nhà nàng tự nhiên cũng không ngoại lệ, buổi tối Liễu thị và Thẩm phụ liền thương lượng với nhau, Thẩm Hà Hương lại một mình thu dọn trong phòng, rốt cuộc là lát gạch đá xanh, không phải loại nền đất bùn lồi lõm, bước đi trên đó cũng thoải mái hơn nhiều, giường tuy rằng không phải là loại gỗ chạm trổ tinh mỹ, nhưng cũng may được làm bằng loại gỗ chắc chắn, so với cái giường rách nát trước đây cứ hề động một cái là kêu cạ kêu kẹt thì tốt hơn không biết bao nhiêu, Liễu thị còn dùng loại vải sợi bông màu sáng làm màn chướng, trên giường còn lót một tấm đệm thật dày, nằm ngủ trên đó cực thoải mái, không bao giờ cảm thấy cần nữa.

Làm cho Thẩm Hà Hương vui thích nhất là, bàn trang điểm và ghế chạm trổ hoa cũng đã làm xong, Hồ Từ và Thẩm phụ buổi chiều liền khiêng vào phòng cho nàng, lúc này Thẩm Hà Hương đang đem gương đồng, lược gỗ, các loại bình son phấn của nàng bày hết lên, cuối cùng mới thả lỏng người ngồi lên chiếc ghế ba chân chạm trổ hoa đánh giá bàn trang điểm, hoa văn đều là theo ý nàng chạm trổ, tuy rằng tay nghề vị thợ mộc ấy không sánh kịp người năm đó ở Hậu phủ, nhưng cũng đứng đầu trong thôn, tiếp theo lại nhìn khắp chung quanh bốn phía, đồ đạc trong phòng mặc dù cũng đơn giản, nhưng so với gian phòng nhà tranh không giống cho người ở rách nát lúc trước thì miễn cưỡng có thể đề vào mắt.

Chuyển vào nhà mới, Thẩm phụ và Liễu thị tuy ngoài miệng không nói, nhưng mỗi ngày đối mặt với hàng xóm trong thôn hoặc hãm mộ hoặc khen ngợi thì luôn tươi cười đầy mặt, hai người đối với tương lai cũng tràn ngập chờ mong, cảm thấy cuộc sống tốt cuộc cũng có hi vọng, tin tưởng về sau cũng sẽ càng ngày tốt hơn, nhưng điều làm cho bọn họ không nghĩ tới là khi làm tiệc khánh thành nhà mới, đám người từ trước đến nay không qua lại không được mời tự dưng tới, nhìn thấy người nhà cũ bên kia khiến cho nụ cười trên mặt Liễu thị cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Nếu như phải nói đến ân oán với nhà cũ, trên thực tế thì có liên quan trực tiếp đến lão nhân gia đã qua đời của Thẩm gia, Thẩm lão gia khi tuổi trẻ cũng có chút anh tuấn, hơn nữa trong nhà lại có chút tiền tài, ở ngoài thành mua mấy chục mẫu ruộng tốt, trong kinh thành còn có một gian cửa hàng, ở nông thôn mà nói coi như là của cải giàu có, vì vậy khó tránh khỏi sẽ có chút phong lưu, cho nên Thẩm lão gia cả đời có lập ba phòng nàng dâu.

Nhất phòng là mẫu thân Thẩm phụ, do thân thể yếu ớt bước vào cửa hơn hai năm mà vẫn chưa sinh được mụn con nào, Thẩm lão gia liền lại lập thêm bình thê, đó là mẫu thân của đại bá Thẩm Thành Trụ, đợi đến khi Thẩm phụ sinh ra thì cũng đã là chuyện của ba năm sau rồi.

Cho nên đại bá cùng Thẩm phụ cũng không phải huynh đệ cùng một mẫu thân sinh ra, mối quan hệ như vậy vốn liền có chút lạnh nhạt, hơn nữa nương của Thẩm phụ qua đời sớm, mẫu thân của đại bá một bước nhảy lên trở thành chính thê, cuộc sống ở nhà họ Thẩm của Thẩm phụ trôi qua rất khó khăn vì không có nương ở bên chăm sóc, tuy rằng nương của đại bá cũng sớm qua đời do bị bệnh, nhưng địa vị của hần ta ở trong nhà vẫn không có gì thay đổi, Thẩm lão gia vừa mới ra đi một cái, một nhà Thẩm phụ liền bị đuổi thẳng cổ ra khỏi nhà, gia sản nên được hưởng cũng bị đại bá lấy nguyên do tuyệt hậu không có con trai để cướp mất.

Có một lần trước đó không lâu trong nhà thật sự quá đói khổ rồi, Thẩm phụ đi tìm đại bá thương lượng việc nộp tiền chậm trễ vài ngày cho bên nhà cũ, đại bá và kẻ mẫu nằng nặc không chịu, muốn vay tiền của họ là chuyện không thể nào, lần đó về sau, Thẩm phụ và Liễu thị mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng đối với người bên nhà cũ cũng lạnh lòng mất rồi, vì vậy ngay cả lần này cất nhà mới cũng không mời một tiếng, đây chính là có ý tứ đoạn tuyệt quan hệ.

Ai ngờ những người đó thể nhưng da mặt dày không mời mà tới, tuy rằng không vui, nhưng trước mặt người trong thôn đang ăn uống vui vẻ, Liễu thị và Thẩm phụ cũng không tiện chặn bọn họ ở cửa không cho vào, chỉ đành tỏ ra sự thân thiện lạnh nhạt mời vào nhà.

“Ai nha, Nhị thúc người lần này làm ra chuyện khiến người ta như bị đâm ngang cột sống nha, mừng nhà mới có mời hàng xóm cũng mời cả thợ làm công, tại sao lại không mời huynh đệ chất tử qua đây vui vẻ một trận, một bữa cơm có đáng gì, chẳng lẽ còn sợ chúng ta ăn cho người nghèo mặt rệp sao chứ.” Đại bá mẫu vừa bước vào phòng liền nhìn thấy gạch đá xanh lát nền mà mê mẩn, lại nhìn thấy đồ gia dụng bàn ghế trong phòng mới đóng, trên bàn ăn lại có đùi gà và sườn heo, trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc ghen tị, không nghĩ tới chỉ thứ hai gặp được vận cứt chó gì, không chết đói còn cất được nhà mới, đồ gia dụng còn mới hơn bên nhà cũ đến ba phần, mùi vị của ghen tức muốn che lấp lại cũng không được.

Liễu thị thấy nàng ta xô xiên liền trả đũa, lời trong miệng nói ra cũng không khách khí, “Chuyện như bị đâm ngang cột sống nhiều vô cùng, có người không sợ chúng ta sợ gì, lại nhắc đến lần trước cha Hà Hương có đi qua nhà cũ, đại bá của hân cũng nói rất rõ ràng rồi, nay hai nhà đã ở riêng, ngày sau chỉ cần hàng tháng định kỳ nộp lên hai trăm văn tiền đường lão cho nhà cũ, còn những chuyện khác sẽ không qua lại, sau này mọi người sinh lão bệnh tử cũng không liên quan đến nhau, sống hay chết ai cũng không xen vào của ai, người chết cũng không quản, hưởng chi chỉ xây cái phòng ở.....” Đại bá mẫu bị đáp trả có chút nghẹn, không khỏi nhìn người đang đen sì mặt là Thẩm Thành Trụ kia.

Nhìn thấy người không bằng mình trước đây, nghèo đến nỗi cơm không có mà ăn Thẩm Thành Thạch vậy mà cư nhiên cất được gian nhà chẳng kém gì nhà mình, trong lòng Thẩm Thành Trụ cũng không thoải mái gì, lúc này lại nghe Liễu thị nói thì nhất thời tức giận, chỉ trách lúc trước mình nói ra những lời quá tuyệt tình, hân cũng đâu có nghĩ đến có một ngày Thẩm Thành Thạch sẽ đòi đòi, nhưng lời nói đã nói ra, hiện tại thu hồi lại thì hân người làm đương gia sao có thể giữ bỏ lòng tự tôn đó được.

Kể mẫu vốn đang ngồi ở chủ vị thấy thế bèn cười nói lảng sang chuyện khác: “Nhị dẫu a, ta thấy căn nhà này các người xây cũng không tệ, ngày sau một nhà chỉ thứ hai các người cuối cùng cũng có chỗ che mưa che gió rồi, ta cũng coi như yên tâm, đứng rồi Hà Hương đâu, vừa rồi vào nhà sao không gặp con bé?” Nói xong liền tìm kiếm khắp nơi.

Thẩm Quế Hoa đứng bên cạnh nghe vậy cũng khinh thường bĩu môi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tủ bát có kiểu dáng mới kia, trong tay không khỏi vò chặt cái tay khăn, nghĩ rằng đợi khi về nhất định kêu mẫu thân làm cho mình một cái, Thẩm Quế Hoa chính là nữ nhi do kể mẫu Tiền thị sinh, Tiền thị là tam phòng mà Thẩm lão gia cưới, kém ông ta hơn hai mươi tuổi.

Thẩm Quế Hoa là nữ nhi mà Thẩm lão gia về già mới mới có được, nên rất mực cưng chiều, muốn gì có đó, Tiền thị cũng chỉ có mỗi một khuê nữ bèn coi như bảo bối, khi Thẩm Hà Hương ở nhà cũ, thường xuyên bị Thẩm Quế Hoa sai sử không khác gì một nha hoàn, hơi không có chút nghe lời liền bị cáo trạng trước Tiền thị và Thẩm lão gia, nên chuyện bị răn dạy như cơm bữa.

Lúc này người đang ở ngoài cửa nghe lén là Thẩm Hà Hương cũng tránh không khỏi, đành phải ra về vừa đi đến nhẹ tay đẩy cửa ra, sau đó đi vào, vừa bước vào, mọi người trong phòng nhìn lại, khi nhìn thấy nàng ngoài trừ Liễu thị và Thẩm phụ thì đều lộ ra biểu tình giật mình, cũng khó trách, khi ở nhà cũ nàng ta cả ngày mặc bộ y không xám thì đen, tóc tai rối bời, căn bản không thu hút ánh nhìn, thế nào mới có ra riêng hơn một năm, nha đầu xấu xí năm đó sao lại có thể trở mặt như bây giờ.

Ngắm dáng người bước vào kia, ẩn dưới làn váy lộ ra đôi gầy thon nhỏ nhắn màu hồng ôm lấy người rất thu hút, người vừa tiến vào lập tức liền làm cho người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời, Thẩm Hà Hương trên người có mặc một chiếc áo vải bông mịn màu hồng đào, phối với cái áo nhỏ ôm thân vải bông hoa, bên dưới là làn váy màu xanh lam đậm cũng là chất vải bông, vài quần áo không tính là thật tốt, màu sắc quần áo so với màu đỏ của chiếc áo khoác mà Thẩm Quế Hoa đang mặc cũng không được coi là bắt mắt, nhưng không biết tại sao lại làm cho người ta không dời nổi tầm mắt, không biết do ăn ngon hay sao nữa, vóc dáng đúng là cao hơn nửa cái đầu so với khi còn ở nhà cũ, nhìn duyên dáng yêu kiều.

Thẩm Quế Hoa thấy khuôn mặt Thẩm Hà Hương trắng nõn và dáng người nhẹ nhàng, nhất thời ghen tị đến đỏ mắt, lại thấy mọi người trong phòng bị hấp dẫn, lại vò nhàu khăn tay như muốn nát, nàng vốn tâm cao khí ngạo lại có chút tùy hứng, bộ dáng cũng có vài phần tư sắc, luôn luôn không đem người khác để vào mắt, nói chỉ đến chỉ thứ hai nha đầu xấu xí này, nay gặp lại với hình dáng còn xinh đẹp hơn nàng, liền cảm thấy toàn thân không thoải mái giống như mắc bệnh vậy.

Ngay cả Thẩm Mãn Phúc đang nhồm nhoàm ăn chân gà thịt cũng ngây ngốc sững người ngừng ăn lại, lúc trước hân đã cảm thấy hình dáng Thẩm Hà Hương thay đổi, lúc này thấy người không sơn phấn trang điểm kia còn đẹp hơn người có trang điểm sơn phấn là tiểu cô kia, lại nhìn vào đôi mắt như làn xuân thủy động lòng người, nhất thời nhìn không dời mắt.

Thẩm Hà Hương bước vào phòng liền đi về chỗ Liễu thị và Thẩm phụ, đến bên hai người họ nói: “Nương, bên ngoài nương Hồ Tử và Triệu thẩm đã giúp đỡ nhà mình cả buổi trưa nha, lát nữa con để Nhị Nha và tiểu đệ Triệu gia gói chút đồ ăn dư đem về nhà để tối ăn, đồ phải lại làm cơm ạ.” hôm nay Liễu thị đãi tiệc không tệ, cho dù là đồ ăn thừa, nông gia bình thường cũng rất ít ăn, nhà mình ăn không hết đưa chút cho người ta cũng coi như chút đền đáp với hàng xóm.

Liễu thị nghe xong sắc mặt dịu đi, cảm thấy khuê nữ không bỏ công mình giáo dưỡng, hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, thế mới lộ ra sự tươi cười gật đầu, lập tức nhìn về phía người trong phòng kia nụ cười lại nhạt đi, chỉ điểm này thôi liền nhìn ra sự khác biệt, đây gọi là thân thích tay trắng qua, ngay cả một người hàng xóm cũng không bằng, người ta còn bỏ sức giúp mình, ngay cả nàng khuê nữ đều biết đạo lý có qua có lại mới toại lòng nhau, lúc trước mắt mình bị mù, nay cũng coi như nhìn thấu, đám người này còn có thể trông cậy được ư.

“Đây là Hà Hương ư? Nhanh đến đây, bên cạnh nãi nãi này, ai nha thật đúng là thiếu nữ mười tám thay đổi lớn, năm trước ta thấy còn nhỏ xíu, vóc dáng chỉ có cao như vậy, đảo mắt một cái thành đại cô nương rồi.....” ánh mắt Tiền thị nhìn Hà Hương mang theo ý cười cực kỳ nhiệt tình.

Thẩm Hà Hương nhìn Tiền thị ngồi trên ghế với nụ cười chân thành, thầm nghĩ Thẩm lão nhân kia cũng biết chọn người quá nhỉ, nhìn có chút hiền thực rộng lượng, tuy rằng đó cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi.....

Nghe thấy Tiền thị nói thế trong lòng nàng thấy ngại ngùng, sang năm mình mới có mười hai, cách “đại cô nương” còn rất xa, lại vẫn ý tứ, thanh âm sợ hãi kêu một tiếng: “Nãi.....” Xoay người kêu một tiếng yếu ớt như giống với khi còn ở nhà cũ nhìn đại bá và đại bá mẫu của nàng.

Thẩm Hà Hương đang ở lứa tuổi e ấp nụ hoa, không cần tô son điểm trang cũng như hoa đào xinh tươi tháng ba, Thẩm Quế Hoa người đang bôi phấn trang điểm dày cộm so sánh với nàng liền có chút tâm thương, ngược lại mất hết nét đẹp tự nhiên còn bị già đi, Tiền thị vốn muốn khen Hà Hương một chút, nhằm giảm đi bầu không khí cứng nhắc trong phòng, nhưng không nghĩ tới lại khéo quá hóa vụng, nhìn Hoa Quế bên cạnh như muốn xé rách trước khăn tay, Tiền thị có chút đau đầu, sợ nữ nhi không biết tốt xấu làm hỏng chuyện, nhất thời ôn nhu nói: “Hà Hương, lão cô nương ở nhà thường xuyên nhắc tới người, đã hơn một năm mới gặp mặt một lần, mau dẫn cô của người đến phòng người trò chuyện đi.....”

Thẩm Quế Hoa xoay mặt không muốn đi, Thẩm Hà Hương lại càng không nguyên ý, nàng còn không quên năm đó khi mình gả vào Hầu phủ được hơn nửa năm, lão cô trên danh nghĩa này thế nhưng không để ý đến thể diện một mực muốn vào Hầu phủ thăm mình, ở lì đó mất nửa tháng, còn có ý đồ để lộ da thịt muốn câu dẫn tiểu Hầu gia, khiến mình thành trò cười của toàn bộ hầu phủ, giờ nhớ lại còn cảm thấy mặt mũi không biết để đâu, khi đó nàng tuy rằng chỉ là thiếp, nhưng cũng cần thể diện mà, trước đó bước vào Hầu phủ cũng là quang minh chính đại, chưa từng giống như Thẩm Quế Hoa thấp hèn như vậy.

Liễu thị cũng không muốn khuê nữ ở trong này nghe mấy lời chua chát, liền ra hiệu mắt nói: “Dẫn lão cô con đi chơi đi.”

Mí mắt Thẩm Hà Hương giật giật, đành phải nở nụ cười nói: “Lão cô, phòng của ta ngay tại bên cạnh, ta dẫn lão cô qua đó.”

“Hừ, có cái gì đáng xem !” Thẩm Quế Hoa cảm giận nói xong, thì Tiền thị néo nàng một cái, thế mới tâm không cam, lòng không muốn vò nát khăn tay đứng lên, giận dỗi đi lướt qua mặt Thẩm Hà Hương, Thẩm Hà Hương cố ý chậm rãi theo ở phía sau, sau khi rời khỏi còn cố ý xoay lưng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thấy hai người họ đi ra ngoài rồi, đại bá mẫu bèn nóng nảy nói: “Ta nói Nhị thúc à, căn nhà này của ngươi muốn xây cũng phải mất mười ba mươi bốn lượng bạc đi, một năm trước còn nghèo mạt rệp, bảo ngươi lấy ra hai trăm văn tiền hiếu kính nương ngươi đều đòi gia hạn, đây đột nhiên cất nhà lớn thế này, ngươi là bán nữ nhi ? Hay là có con đường phát tài gì hả.”

Thẩm Thành Thạch vốn đang ngồi một bên im bất, nghe xong đứng bật dậy giận trừng mắt với đại bá mẫu, Liễu thị cũng lập tức tiếp lời nói: “Đại bá mẫu nói kiểu gì vậy, nhà chúng ta chỉ có một Hà Hương một hài tử, dù có bán chúng ta cũng không thể bán nó, hơn nữa chúng ta có thể có đường phát tài lộc gì, phòng ở vốn bị đổ tường, không xây mới chẳng lẽ muốn nhà chúng ta ba người trốn chui trốn lủi giữa mùa đông giá rét để bị đóng băng chết sao? Hà Hương cha con bé chỉ là có giao hảo với Vu chương quỳ chốn kinh thành, nói hết lời người ta mới cho mượn chút bạc cất nhà, không giống như mấy người thân thích tuyệt tình tuyệt nghĩa, người sắp bệnh chết đến nơi muốn mượn trăm văn tiền mua thuốc cũng không cho!”

Thẩm Thành Tru nhất thời hừ một tiếng đứng dậy, cũng không nhìn Liễu thị, chỉ nói cùng Thẩm Thành Thạch: “Người rảnh rồi khác ta không để ý tới, ta hôm nay đến chỉ vì một chuyện, nghe nói ngươi luôn lấy hàng từ chỗ Vu chương quỳ bên kinh thành, tại sao nhà mình có còn muốn mua của người bên ngoài? Thấy ngươi sống quá khó khăn ta cũng không nói gì, ngươi nếu còn nhận người ca ca là ta đây, về sau không cho phép lại đi qua chỗ Vu chương quỳ nơi đó lấy hàng nữa, trực tiếp đến chỗ ta lấy, ta tính ngươi rẻ hơn chút đủ để ngươi kiếm tiền, cam đoan ngươi đủ nuôi gia đình.”

Phía sau Thẩm Hà Hương không nghe thấy được nữa, vì Thẩm Quế Hoa kia đã bước vào phòng nàng, ráng nhìn nàng kêu nàng ta vài tiếng, sợ nàng ta làm hỏng đồ, Thẩm Hà Hương đành phải do dự rồi khỏi chỗ cửa bước vào phòng, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng nghĩ đến phản ứng của cha mẹ, lúc trước nàng còn thấy vô cùng may mắn nhà cũ kia cư xử ân đoạn nghĩa tuyệt, không chỉ có phân nhà ở riêng mà tình nghĩa cũng dứt luôn, như vậy rất hợp tâm ý nàng, ngày sau dù cho nhà mình có sống tốt hơn thế nào cũng không cần để tâm đến bên nhà cũ, vì lý do làm ra những chuyện tổn thương nhau hay nói những lời cay nghiệt với nhau, mọi người đều hiểu, giống như bát nước hắt đi không hút lại được, muốn hồi hận cũng muộn rồi.

Nhưng nàng không nghĩ tới đám người nhà cũ như đeo mo vào mặt, thế mà còn đưa ra điều kiện cho được, Thẩm Hà Hương chỉ sợ Thẩm phụ Liễu thị nhất thời mềm lòng đồng ý, nếu như thế quả nhiên là hậu họa vô cùng, nhất thời tâm trạng lo lắng bước vào phòng, đảo mắt qua liền bắt gặp Thẩm Quế Hoa kia đã dạo qua một vòng trong phòng nàng, buổi sáng chăn màn nàng cẩn thận gấp gọn gàng đều đã bị bới lên, mấy bộ y phục đã gấp sẵn định bỏ vào tủ cũng bị lật lên, lúc này nàng ta đang nhìn đồng chai lọ bảo bối được bày trên bàn trang điểm của nàng.

Đảo mắt cái liền thấy nàng ta đang cầm lên lọ kem bôi mặt hương trà màu xanh ngọc bích, đó là Thẩm Hà Hương tự lên Hương Sơn hái những lá trà xanh tươi về, rồi bỏ vào đó năm giọt linh thủy ngâm, bỏ rất nhiều tâm huyết để làm, vốn định chuyên dùng bôi sau khi đi ra ngoài nắng về, sau lại phát hiện khi bôi lên da rất thoải mái, liền dùng hàng ngày sau khi tắm, giờ chỉ còn nửa bình nữa là hết rồi, Thẩm Hà Hương sợ nàng ta làm đổ mất, vội vàng bước nhanh đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thấy Thẩm Hà Hương bước nhanh đến bảo vệ bảo bối của mình, Thẩm Quế Hoa bĩu môi, vừa nãy nhìn thấy hoa văn chạm trổ trên bàn ghế hầu như là những mẫu mã mới ở kinh thành hiếm có, nàng ta đều như muốn lòi con mắt ra ngoài, cái mà nàng ta dùng đã nửa cũ rồi, lúc này hận không thể đem mấy thứ đồ đặc này dọn qua phòng nàng ta, cộng thêm trên bàn bày đủ thứ chai chai lọ lọ, còn có lọ dầu màu xanh biếc đang cầm trong tay nữa, bỗng chốc thấy ghen tị vô cùng. Cẩn rằng thăm nghĩ nhà Nhị thúc nghèo rớt mòng tòi, sao có thể nở bả ra tiền mua cho nha đầu đó nhiều sơn bột nước như vậy, trách không được hôm nay nhìn yêu mị tà khí đến thế, có nhiều sơn phấn dầu thơm thế này sao lại không vẽ được cái bộ dạng thế kia, nàng ta nói người khác yêu mị tà khí, mà chẳng biết ở trong mắt người khác nàng ta mới đúng là như thế, phấn trắng trét lên đến nỗi hận không thể đắp hết cái mũi, đôi môi tô đỏ chót như uống máu heo, dù sao thì nàng ta tuyệt đối sẽ không bao giờ thừa nhận nha đầu kia đẹp hơn mình.

Lại nhìn thấy hoa văn tinh mỹ bên ngoài bình sứ, nhất thời vừa tức giận lại ghen ghét, ngẩng đầu cổ nặn ra nụ cười nói: “Hà Hương, vừa vặn hộp kem bôi mặt của ta cũng dùng hết rồi, hộp này của ngươi ta lấy đi dùng, lão cô ngươi dùng của ngươi chút đồ vật này ngươi sẽ không nỡ không cho chứ?” Nói

xong liền nhìn chăm chăm vào Hà Hương.

Trong lòng Thảm Hà Hương đang phiền, nghe thấy lời nói đó cũng lên cơn tức, nếu ngày thường thì cho nàng ta cho rồi, lười cùng loại người như thế đây đưa, nhưng hôm nay nàng đang khó chịu bức bối, cả một nhà từ già đến trẻ đều đến bắt nạt người, cứ tưởng người khác là bùn đất muốn nặn sao thì nặn ấy, lập tức nàng liền không khách khí dùng sức đoạt lại cái bình, trên mặt lại cười nói: “Lão cô người nói đùa rồi, lọ dầu này ta đã dùng qua, sao có thể để lão cô dùng đồ thừa được.”

Tâm trạng Thảm Quế Hoa đang ghen tức như lửa rực, thấy Thảm Hà Hương hoàn toàn không giống trước kia nhất gan nữa, mặc dù cười cười nói nói, nhưng nụ cười kia nhìn rất sắc sảo, hơn nữa thấy nàng bảo vệ món đồ không cho, nàng ta liền nhất định phải có cho bằng được, ở nhận thức bên trong của nàng ta chỗ nào có nẫu thân và đại bá mẫu thì không có gì là nàng ta muốn mà không có được, “Người là chất nữ của ta cũng đâu phải người ngoài, ta không chê người là được, mau cho ta.” Nói xong liền giờ tay cướp.

Thảm Hà Hương lập tức lui xuống một bước đem chiếc lọ giấu sau lưng tránh thoát tay nàng ta, Thảm Quế Hoa thấy cướp không được bèn quay đầu tóm đại một hộp khác lên, “Vậy cái này cho ta.” Hộp đó chính là hộp phấn nước mà Thảm Hà Hương dùng hạt hoa nhài mà Thảm phụ hái xuống bào chế thành, so với loại dùng gạo mài thành không biết mịn màng bao nhiêu, bôi lên mặt vừa trắng lại đỡ phải bôi nhiều tránh lộ lớp phấn trắng dày cộm, mùi hương phấn hoa nhài cũng giữ được rất lâu.

Nàng vốn định kêu Thảm phụ mang đi giới thiệu cho vị phú hộ tiểu thư lúc trước, xem có thể bán được một lượng bạc hay không nhằm đỡ dần phần nào khoản nợ sau khi xây nhà xong, lúc này thấy Thảm Quế Hoa lấy đi, đương nhiên là không cho nàng ta, nàng biến sắc liền muốn đoạt lại, Thảm Quế Hoa thấy thế liền cố ý nghiêng cánh tay đi một cái, một nửa món đồ trên bàn trang điểm bị nàng ta gạt xuống, nhất thời một trận rơi vỡ loảng xoảng xuống sàn nhà, mấy bình sứ bị rơi xuống vỡ nát, bột son phấn rơi vẩy khắp sàn, có chút bừa bộn, Thảm Quế Hoa thấy thế nhất thời kinh ngạc bực miệng: “Hà Hương, ai kêu người tới giành chứ, người nhìn đi, mấy chai lọ đều vỡ nát rồi!” Đấy mắt lại mang theo chút hả hê, để xem người còn có thể lấy thứ gì ra để trang điểm.

Thật sự là khinh người quá đáng, trong nháy mắt Thảm Hà Hương tức giận đến đau xoắn tim, sau khi hít vào một hơi thật sâu, giấu đi sắc mặt, tiến lên từng bước, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở lớn tiếng nói: “Lão cô, người lấy thứ khác đều có thể, nhưng có thể đem bột nước trả lại cho ta hay không, cái đó đối với ta rất quan trọng, van cầu người trả lại cho ta đi.”

Thảm Quế Hoa chính là người như thế, đồ vật người khác càng quý trọng thì nàng ta càng phải cướp lấy, nay nghe thấy Thảm Hà Hương nói hộp bột nước này rất quan trọng thì nàng ta càng không trả lại, lúc này thấy Thảm Hà Hương đột nhiên tới gần, nghĩ rằng nàng sẽ giống lần trước đến giành lại, liền giờ khuỷu tay ra, ai ngờ Thảm Hà Hương đột nhiên giống như mặt bị nhéo một cái, vừa chạm vào là hét lên một tiếng “Aaa”, ngã xuống mềm nhũn.

Ngay tại khi còn ngất người, liền nghe được cánh cửa bị mở ra, Thảm phụ và Liễu thị cuống quýt vội tiến vào, đi theo đằng sau còn có kẻ mẫu Thảm gia và Thảm Thành Trụ, nghe được động tĩnh hàng xóm đã giúp Thảm phụ xây nhà cũng lục tục tụ tập ở cửa.

Đi vào liền thấy trên đất mảnh sứ vỡ tùm lùm, Thảm Hà Hương thì cả người giống như bị ai đó đẩy ngã lên trên nằm phủ phục trên đất, dưới thân còn một lớp mảnh sứ vụn, mà Thảm Quế Hoa lại đứng yên lành trước bàn trang điểm trong tay còn đang cầm một hộp bột nước, giờ khắc này tình cảnh này, ai còn không biết tình huống gì đã xảy ra chứ, chỉ thấy Thảm Hà Hương lúc này chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt giống như bị bột nước ngâm xung quanh đó au, tất cả đều là nước mắt đau đớn, cả người giống như kiểu bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu vì đau đớn hướng về phía Liễu thị kêu đứt quãng một tiếng: “Nương, nương.”

Người xông vào cửa đều nhìn rõ ràng nhất, người nhất gan kêu a lên một tiếng lui lại mấy bước, chỉ thấy một mặt Thảm Hà Hương máu me nhầy nhụa, khoe miệng còn lộ ra vết máu, trên người mặc dù vô sự, nhưng cánh tay tựa hồ bị mảnh sứ vỡ cắt, trên đất có một bãi máu, cánh tay nhắc lên máu cũng không ngừng nhỏ giọt, tiểu cô nương vốn yếu đuối nay nhìn thực thể thảm.

Liễu thị thấy thế thiếu chút nữa bị hôn mê, nếu không phải nương Hồ Từ ở phía sau đỡ nàng một phen, thì thật sự trực tiếp ngất đi thôi, làm nữ nhi có khuôn mặt là quan trọng nhất, dung mạo nếu bị thương rồi, không nói là gả cho người trong sạch, mà dù cho gả cho người tái giá làm thiếp người ta cũng đều bị ghét bỏ, trên mặt khuê nữ vốn trắng mịn màng nay thành một đồng máu, Liễu thị sao có thể không bị dọa cho choáng váng.

Nương Hồ Từ thấy Hà Hương bị thương, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn như bị máu che đi hết, trên tay máu lại chảy không ngừng, nhất thời lớn tiếng kêu người bên ngoài đi tìm Hồ đại phu đến, hỏi hồn lại Liễu thị liền bỏ nhà tới bên người Thảm Hà Hương, “Hà Hương a, nói cho nương nghe đi đây là có chuyện gì, vừa nãy còn yên lành sao giờ.”

Thảm Hà Hương hình như có chút không kiên trì nổi nữa chớp mắt, bàn tay đầy máu dùng sức tóm lấy Liễu thị, trong miệng chỉ nói một câu: “Lão cô nàng ấy, nàng ấy, lão cô.” Còn chưa nói xong liền té xỉu ở trong lòng Liễu thị, Liễu thị vừa nghe được hai chữ lão cô, ánh mắt tựa con cọp mẹ bảo vệ cọp con ngẩng đầu lên dùng ánh mắt thù hận trừng mắt với Thảm Quế Hoa, khi ở nhà cũ nàng ta luôn bắt nạt Hà Hương sau lưng bọn họ, nay đã ở riêng mà còn tới cửa bắt nạt tiếp.

Nhìn thấy biểu tình nhị thẩm giống như sắp nuốt tươi nàng ta đến nơi, lại thấy Thảm Hà Hương ngã trong vũng máu, Thảm Quế Hoa nào đã từng gặp phải tình cảnh này, nhất thời nhẹ buông tay, hộp hương phấn kia rớt xuống dưới, bắn tung tóe trắng xóa trên đôi hài của nàng ta, miệng không khỏi lớn tiếng thốt thào nói: “Ta không đẩy nàng ta, là chính nàng ta tự ngã sắp xuống, người, các người trừng mắt nhìn ta làm gì?” Nói xong nhìn về phía Tiên thị, ủy khuất nhệt miệng ghen ngào nói: “Nương, ta chỉ đòi Hà Hương chút son phấn, nàng ta không cho ta, liền, liền tự mình ném vỡ, tự mình ngã trên đất, nàng ta đổ tội cho ta, không phải con đây, ta không đẩy nàng ta.”

Nàng ta nghĩ rằng mình đang nói là lời nói thật, nhưng người khác nghe vào trong tai chẳng khác gì chuyện chê cười, mọi người đều nghe thấy lời nói đùn đẩy trách nhiệm nhưng chưa hề nghe thấy kiểu buồn cười như thế, giống như kiểu giấu đầu lòi đuôi, ai tin nổi, tự mình đập vỡ chai, tự mình ngã trên đất, hủy đi dung mạo vì muốn đổ tội cho nàng ta, đổ tội cho nàng ta có chỗ tốt nào a, thực coi bọn họ như người ngốc hết sao.

Tiền thị cũng biết tính tình khuê nữ nhà mình, hiểu được việc này mười thì có tám chín phần do Quế Hoa gây ra, bình thường thì không nói làm gì, nhưng hiện tại quan hệ hai nhà vừa mới có chút dịu đi, Quế Hoa liền gây ra chuyện ồn ào này, Tiền thị cũng có chút chi tiết rên rỉ không thành tiếng, nhưng còn có thể thế nào, dù sao cũng là khuê nữ nhà mình, đương nhiên phải bênh, liền kéo Quế Hoa sang một bên kiểm tra nòng ta quả thật không có bị gì, thế mới yên tâm rồi giả bộ răn dạy vài câu, đại bá nghe xong lơ đãng nói: “Đầy đủ là chuyện đùa nhỏ chơi đùa âm ỉ, lỡ tay, cũng không phải cố ý, chảy chút máu thì sợ cái gì, đợi lát nữa gọi Hồ đại phu lại đây kiểm tra một chút là được.”

Không đợi nói xong liền nghe thấy tiếng Thẩm phụ gầm lên giận dữ, “Câm miệng, nguoi cút cho ta! Các nguoi đều cút hết ra ngoài cho ta.” Thẩm phụ là người cha yêu nữ nhi như mạng sống khi nhìn khuôn mặt Hà Hương toàn là máu thì tay run bần bật, lại nhìn thấy khuê nữ ngắt xiu, Liễu thị thì chỉ biết khóc, trong khi đó một đám người nhà cũ lại còn đang nói lời giả dối bóng gió, đầy mắt đều như phun lửa rồi, đối với nhà cũ hẳn đã nhìn từ rất lâu, vì lý do hẳn vừa không phải là lão đại có thể đương gia, cũng không phải lão út được Thẩm lão gia sủng ái, hơn nữa tâm địa hẳn khoan hồng có miếng cơm ăn rồi liền không muốn so đo, cho nên cho dù bị đám người nhà cũ đuổi đi cũng chưa từng nói nặng lời câu nào.

Mà lúc này lại là thái độ khác thường, nét mặt đỏ bừng bừng như muốn liều mạng.

“Nhị đệ, nguoi đây là muốn làm gì?” Thẩm Thành Trụ thấy thế không nhịn được, không nể mặt nói: “Không phải chỉ là đùa nha đầu, rống to kêu to lên còn đem mẫu thân và người đại ca như ta để vào mắt ?”

Thẩm phụ không biết khi nào thì lấy ra một thanh gỗ chèn cửa sổ dày bằng cánh tay từ góc tường, giống như kẻ điên đem đầu gỗ chỉ vào Thẩm Thành Trụ nói: “Đại ca? Có loại đại ca nào đuổi đệ đệ của mình ra ổ chó ở không? Em đâu nguoi bệnh sắp chết đến nơi rồi, đến cầu nguoi mượn trăm văn tiền cũng không chịu cho, nguoi là loại đại ca nào chứ? Hiện tại thấy ta cắt được nhà mới, lại đây xưng huynh gọi đệ bàn chuyện mua bán với ta, nói trắng ra là, nguoi không phải là định nhòm ngó nhà của ta tính lừa tiền của ta sao? Nguoi nghĩ rằng ta không nhìn được ra, nay khuê nữ ta sinh tử còn chưa biết, nguoi ngay cả câu tiếng nguoi cũng không biết nói, còn bày ra vai vè đại ca, ta phi nhổ! Giống loại đại ca như nguoi, ta đây không muốn nói, cũng không cần!” Thẩm Thành Thạch dùng sức cầm thanh gỗ trong tay đập xuống chiếc bàn đá, toàn bộ tay đều bị ma xát đến nổi chảy cả máu.

“Ta hôm nay coi như đứng trước hương thân phụ lão trong thôn nói rõ ràng với nguoi, từ khi phụ thân vừa qua đời nguoi đã không để ý tình cảm huynh đệ đem một nhà chúng ta đuổi ra khỏi nhà cũ, từ ngày đó trở đi nguoi và ta tình huynh đệ đã ân oán nghĩa tuyệt, về sau mặc kệ sinh tử cả đời không qua lại với nhau, tương lai cho dù là chúng ta có đi đào rễ cây xin cơm cũng tuyệt không tới cửa nhà các nguoi, các nguoi về sau cũng đừng mơ tưởng bước vào nhà ta một bước, nếu không tựa như y phục này.” Nói xong liền nghe thấy một tiếng xé vải, hôm nay Thẩm Thành Thạch có mặc một chiếc áo bào xanh mới bị xé rách một góc.

“Vô lại! Nguoi dám.” Thẩm Thành Trụ nghe xong then quá hóa giận, vung nắm đấm ra muốn tiến lên, Thẩm Thành Thạch có mộc côn trong tay liền chỉ ra trước mặt, đã giống như người phát điên mắng: “Muốn bắt nạt lão bà, đứa nhỏ của ta, nguoi phải giẫm qua thi thể ta, các nguoi cút hay không? Được được được, hôm nay dám nguoi các nguoi ai cũng đừng đi nữa, ta liều mạng bắt đám nguoi các nguoi tuần táng cùng khuê nữ ta, dù sao cũng tuyệt hậu kiếm thêm một mạng cũng không không ít.”

“Trời ạ, nam nhân Thẩm gia bị huynh đệ chính mình ép cho điên rồi, mau giữ hẩn lại.” nương tử Triệu gia hô to một tiếng, nhất thời có mấy nam nhân trong thôn giật mình thanh tỉnh, vội vàng tiến lên chặn Thẩm Thành Thạch lại, cộng thêm Liễu thị đang ngồi dưới đất ôm khuôn mặt đầy máu của Thẩm Hà Hương gào khóc, tình cảnh loạn bát nháo, mà đám người nhà cũ Thẩm gia lại thuộc loại sợ chết, bọn chúng không đợi Hồ đại phu đến, người một nhà tựa như chuột chạy qua đường bàn chuẩn khỏi nhà mới.

Khi rời đi khuôn mặt Thẩm Thành Trụ như bị trét một lớp nhọ nồi đen sì lên mặt, người này dung mạo giống hệt nương hẩn, nhưng tính tình lại giống Thẩm lão gia, cực sĩ diện, lúc này bị huynh đệ đuổi ra khỏi nhà, nhìn thấy có người chỉ chỗ, bước đi như chạy trốn.

Sắc mặt kẻ mẫu kia lại càng không đẹp mặt, nhưng cũng không có ai thương xót bọn họ, đám người nhà cũ này là cái dạng gì mọi người biết cũng không phải một ngày hai ngày, đám người ác độc hiểm trá, tuy rằng người Yên Kinh quốc rất chú trọng hiếu đạo, trăm sự chữ hiếu làm đầu, nhưng đây cũng là tương hỗ cho nhau, hơn nữa thân mẫu và kẻ mẫu khác biệt cũng rất lớn, huống chi trước mắt đây còn là tam phòng của Thẩm lão gia, nhất phòng là chính thể, nhị phòng tính là bình thể, tam phòng chỉ có danh thực tế chỉ là thiếp, khi thủ về lúc đó Thẩm Thành Thạch đều đã lập gia đình, đây vừa không sinh hẩn cũng không dưỡng hẩn, nay mỗi tháng mưa gió không đều đều giao nộp cho bà ta hai trăm văn tiền đường lão, nòng ta đương nhiên không có lập trường giống như thân mẫu để răn dạy, tuy rằng mặt sạch mặt mũi cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Hơn nữa chuyện thân huynh đệ phản bội còn nhiều, Thẩm lão nhân khi còn sống thì không sao, lúc mất đi thì cũng như chén trà lạnh ngắt, quan hệ tốt thì thân thiết tiếp, quan hệ không tốt cũng liền phai nhạt đi, thôn dân cũng không cười nhạo gì mấy, nhưng thực tế thì ác danh của Thẩm Quế Hoa bị lan đi khiến tiền thị vô cùng lo lắng, nhất thời thanh danh được truyền lớn trong vòng mười dặm, biến thành ngày sau khi nòng ta đến tuổi thành thân mà không có nổi nửa bà mối tới cửa, coi như là Thẩm Hà Hương đã vì hai kiếp của chính trút được con tức.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trở về nhà cũ rồi, Tiền thị an ủi khuê nữ đang khóc sụt sùi một hồi, vậy mới dỗ dành được Thẩm Quế Hoa về phòng nghỉ ngơi, nhà cũ có nhiều

phòng, nay cả nhà Thẩm Thành Thạch đều đã rời đi nhà càng rộng rãi, Tiền thị ở trong một gian phòng có vị trí tốt nhất.

Tiền thị là nàng dâu tam phòng mà Thẩm lão gia nạp cuối cùng, tuổi tác so với Thẩm lão gia ước chừng nhỏ hơn một nửa, khi còn sống ông rất mực yêu thương, ngay cả khi ông đã chết, huynh đệ nhà họ Thẩm cũng coi như kính trọng, cho nên về chuyện chi phí ăn mặc cũng không thiếu, khi bình thường ăn mặc cũng có vẻ đoan trang hiền thực, nhưng thấy hơi già, nàng ta cũng chỉ mới có ba mươi sáu tuổi, tẩy trang đi thì càng trẻ trung hơn, từ trong thùng tắm bước ra chưa đợi đến khi đổ nước xong, một bóng người liền từ phía sau đột nhiên nhào lên đè nàng ta trên kháng (giường đất).

Người nọ thờ hồn hèn lấy tay mò vào bên trong chiếc yếm màu đỏ tím có thêu hình hoa quả lựu đỏ rực, bàn tay kia thì giống như biết nàng ta định mắng chửi người, bèn bịt chặt miệng nàng ta lại, lúc bắt đầu nàng ta không ngừng giãy giụa động đậy, nhưng sức lực của nữ tử sao là đối thủ của nam nhân được, không chỉ trước ngực rung rung bị sờ soạng mà ngay cả quần lót sát người nàng ta cũng bị tháo xuống.

Toàn thân có chút cảm giác mát khiến nàng ta càng giãy dụa lợi hại hơn, lúc này người phía sau đè nặng hẳn thờ hồn hèn như trâu oán hận nói:“Tiện nhân, hôm nay việc tốt đều bị khuê nữ nhà ngươi làm hỏng, ngươi vừa lòng rồi hả? Ta nói cho ngươi biết, ta rất mất hứng, nếu ngươi dám kêu ra một tiếng thôi, ta liền sai người bán khuê nữ ngươi vào nhà chứa lấy bạc dùng, để nàng ta sau này bị ngán người cười vạ người chà đạp người tin không? Tin hay không?”

Thấy người dưới thân khuất phục bất động, nam nhân kia rốt cục cũng nói lỏng tay, tiếp theo Tiền thị run rẩy bờ môi vừa kinh sợ vừa uất ức nước nở mưng:“Thẩm Thành Trụ, ngươi cái đồ súc sinh, đó là thân muội tử của ngươi a, ngươi còn là người không”

“Ta không phải người?” Thẩm Thành Trụ từ phía sau dùng sức tách hai đùi của Tiền thị ra, hai ngón tay kẹp vào chỗ khe hở, cả người Tiền thị liền mềm nhũn tê liệt trên kháng, “Nương ta bị bệnh, ngươi còn bận bịu quyền rũ lão già kia, lúc nương ta bị bệnh toàn thân sắp chảy mủ lên giò, ngươi và lão già đó lại đang hú hí rên rỉ dâm dăng, ta đến cầu ngươi giúp nương ta mua chút thuốc, ngươi đã nói thế nào ? Không có tiền? Còn cho nương ta mỗi ngày ăn thức ăn của heo, ta không phải người, nếu ta không phải người ta đã đem hai mẹ con đệ tiện nhà ngươi bán vào quán doanh làm nữ nô, một ngày bị mấy trăm nam nhân chà đạp, xem ngươi còn sống nổi hay không?” trên mặt Thẩm Thành Trụ có chút nanh ác nói.

Tiền thị nghe mà không khỏi chảy nước mắt, năm đó nàng ta tuổi trẻ không hiểu cách nhường nhịn, vì tranh giành vị trí đương gia nên giờ thủ đoạn gián tiếp hại Ngô thị, ai ngờ lão già đó tuổi tác cao vô dụng, không chờ nàng ta sinh hạ được nhi tử đã chết trước, nay chính mình rơi vào hoàn cảnh thế bị, ban ngày nhìn nàng ta là một vị kẻ mẫu đoan trang hiền thực, buổi tối thì lại là tiện nhân chịu nhục cho người ta phát tiết vũ nhục.

“Không muốn nữ nhi ngươi bị vạ người cười lên thì mau mở rộng chân ra, đồ đệ tiện. . . .” Thẩm Thành Trụ dừ tợn vỗ mông Tiền thị, dưới sự sợ hãi và khuất nhục nàng ta đành phải giang rộng chân ra, ngón tay Thẩm Thành Trụ như độc xà chui vào, Tiền thị nhất thời bị đau hô lên tiếng.

“Tiện nhân! Trước mặt người khác thì trung trinh hiền thực, sau lưng thì không khác *** gì mấy, ngươi cho là ta không biết ngươi ở dưới thân lão già kia phóng dăng kêu gào thế nào sao, hiện tại hẳn ta đã chết ngươi lại dạng chân ra để con trai hẳn chơi, thật sự là vừa ti tiện vừa đĩ đàng! Thật muốn kêu nam nhân toàn thôn đều đến xem, nhìn xem cái ** của ngươi là hình dáng thế nào?” Nói xong Thẩm Thành Trụ đem chất nước dính ướt đầm trên đùi bôi lên mặt Tiền thị, sau đó cời dây quần thả vật sừng sừng trong quần của hắn ra đâm vào, tay không ngừng dùng sức xoa nắn khuôn ngực đầy đặn của Tiền thị, hết như cười ngửa vậy hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của người dưới thân hắn đang bị chấn động.

Ở trong lòng Thẩm Thành Trụ, năm đó thâm trọng mẫu thân hẳn chết thảm và cảnh tượng hoan ái của Tiền thị và Thẩm lão đầu ở bên cách vách là sự đối lập rõ nét, khi hắn hơi biết chút xíu về tình yêu nam nữ thì đã gieo một hạt mầm xuống lòng, Thẩm lão gia đã chết, mà Tiền thị không thể nghi ngờ chính là người phải nhận hậu quả, hắn sẽ cứ như vậy giữ lại nàng ta, làm nàng nhục nàng ta, trả thù nàng ta, thẳng đến khi nàng ta bị chết đi mới thôi.

Tiền thị vốn còn đang rơi lệ, nhưng nương theo vật đang khuấy đảo trong người nàng ta, không bao lâu liền bắt đầu phối hợp động tác với người phía sau kia, miệng cũng phát ra từng trận thanh âm khó nhịn, cặp mông cũng dẩu cao lên để nghiêng hợp, qua thời gian một tuần trà, Tiền thị che miệng ngọt ngào kêu ra một tiếng, Thẩm Thành Trụ cũng thờ gấp, bên miệng vừa mưng tiện nhân vừa ra sức vận động.

Sau một lúc lâu, Tiền thị mới run lấy bấy kéo y phục dậy người lại rồi ngồi ở góc giường ôm mặt, nước mắt dính ướt hết cả tay, Thẩm Thành Trụ hừ một tiếng không để ý tới nàng ta, chỉ nói một cách khó chịu:“Cửa hàng hiện tại thiếu hụt rất lớn, thiếu hơn ba mươi lượng bạc, chuyện lão Nhị bên đó vốn có thể thành, nay bị khuê nữ ngươi làm hỏng, còn có mặt mũi khóc sao, ta mặc kệ, tự ngươi tìm cách, nếu không được ta liền rạch mấy nhát trên mặt nữ nhi ngươi để bồi tội cho khuê nữ lão Nhị bên kia.”

“Ngươi dám. . . .” Tiền thị nói xong liền lau khô nước mắt:“Quê Hoa mới mười hai tuổi, nàng ta thì biết cái gì, vẫn là một đứa nhỏ, nàng cũng là muội tử của ngươi, ngươi sao nỡ hạ thủ chứ, Thẩm lão Nhị bên kia nếu lúc trước không phải ngươi làm quá tuyệt tình, thì sao có thể ngay cả vị ca ca là ngươi cũng không muốn nhận, hết thấy còn không phải tại ngươi. . . .” Nhìn thấy Thẩm Thành Trụ có dấu hiệu tức giận, thân thể Tiền thị run run, nhất thời lại sửa lời nói:“Nhị đệ ngươi đột nhiên có thể cất được nhà mới, việc này ngươi không thấy là có chút cổ quái sao? Hơn mười lượng bạc không phải số lượng nhỏ, cho dù có chút giao tình người ta sao có thể lập tức cho mượn nhiều như vậy. Hơn nữa hôm nay ta nhìn Hà Hương nha đầu kia có không ít son phấn, loại rẻ nhất cũng phải hơn hai lượng bạc, loại phấn bột rơi trên giày Quê Hoa ta sờ vào, chỉ sợ không phải là loại hàng rẻ tiền đâu, nếu nói Nhị đệ ngươi xoay sở lung tung vay tiền cất nhà còn có thể hiểu được, nhưng tiền cất nhà đã không đủ, lại còn mua cho khuê nữ son phấn nữa việc này có chút không thích hợp, chỉ sợ sự tình không giống chúng ta tưởng tượng đơn giản như vậy, hơn nữa Quê Hoa khóc kể với ta nguyên buổi trưa, con bé chỉ đẩy nhẹ Hà Hương một chút, vậy sao có thể làm đứt mặt nặng thế, chỉ sợ bên trong có chuyện kỳ quái, ngươi tra lại xem. . . .”

“Tất cả mọi người đều thấy được, khắp mặt đều là máu có thể là giả sao? Ngươi đừng có mà giải vây cho khuê nữ nhà ngươi, khuê nữ ngươi vốn cũng không phải loại hiền lành gì, còn nữa Nhị đệ tên đó ngoài làm một tên bán hàng rong thì hẳn có thể làm gì khác? Trừ phi là nhặt được bạc.” Thẩm Thành Trụ cực kỳ tự phụ, hoàn toàn không để ý tới lời nói của Tiền thị, ngược lại nói:“Cho dù là hẳn có nhặt được bạc, ta cũng muốn moi ra, hẳn không phải không nhận ta làm ca ca sao? Được, không nhận thì thôi, nhưng hẳn chắc không thể không nhận người kẻ mẫu là ngươi a, Thẩm lão đầu trước khi chết đã dặn kĩ càng kêu hẳn đối đãi tốt với ngươi, hiện tại hẳn đã cất được nhà mới có của cải, nếu không cho ngươi tiền dưỡng lão thì không được, ngươi từ tháng sau bắt đầu đòi hẳn một lượng một tháng xem hẳn có đưa không. . . .”

“Một lượng! Ngươi muốn tiền phát điên rồi.” Tiền thị nghe xong không khỏi thốt ra, vừa nói xong liền bị Thẩm Thành Trụ cắn răng túm lấy tóc, quần áo trên người Tiền thị bị rơi xuống một bên, cả người từng mảng da trắng bị Thẩm Thành Trụ đè lên kháng không thương tiếc hung hăng chà đạp.

Mà bên kia Hồ đại phu đã đến, Thẩm Hà Hương cũng đã thay xong bộ quần áo khác nằm ở trên giường, Hồ đại phu hơn năm mươi tuổi, bộ dạng nhỏ gầy nhưng cặp mắt cực kì có thần, hẳn vừa thấy khuôn mặt Thẩm Hà Hương không kịp tẩy rửa dấu vết son phấn, ria mép liền run rẩy, bắt mạch xong liền kiểm tra miệng vết thương trên tay nàng, thể mới gấp gấp trùng mắt về hướng Liễu thị và Thẩm phụ bất mãn nói: “Ngươi kêu người ta la ó om sòm kêu ta đến đây, ta còn tưởng có đại sự gì, không phải chỉ là trên tay bị mảnh sứ vỡ cắt trúng chảy chút máu thôi sao, thật là, vết thương có chút xú dưng Hương bỏ hoang băng lại là được, không được dính nước ba đến năm ngày thì tốt rồi, còn cần mời đại phu gì chứ? Làm hại ta đi đòi nôi thuốc đang nấu.” Đây vẫn là xem Hà Hương là một nữ hài nhi, nếu không thì ngay cả đối với một lão nhân cũng đều không vấn đề gì, dùng nước lạnh rửa sạch một chút rồi tiếp tục làm việc cũng chả sao, không cần băng lại cũng được.

“Các ngươi nếu còn không yên tâm thì lấy Hồng quả khô và táo đỏ nấu canh bổ huyết, hai loại này trong nhà chắc có sẵn, nữ oa đó cho uống nhiều chút tốt cho sức khỏe.” Nói xong còn nhớ nhưng nôi thuốc đang nấu, đứng dậy liền đi ra ngoài, Thẩm phụ và Liễu thị thấy thế vội vàng đuổi theo để trả tiền, dù sao cũng đã để người ta đi một chuyến tay không, cũng không thể không trả phí khám bệnh được.

Đội Liễu thị quay về, liền nhìn thấy khuê nữ nhà mình đang ngồi dựa bên giường cười khanh khách nâng tay nhìn vết thương, nếu không phải biết nữ nhi không sao, Liễu thị phỏng chừng lại muốn khóc, sẽ nghĩ rằng khuê nữ mình bị dọa đến nổi đầu óc không bình thường, nào có ai nhìn miệng vết thương mà cười, mà trong đầu Thẩm Hà Hương lúc này đang hồi tưởng lại đám người nhà cũ Thẩm gia bị phụ thân mình dọa cho sợ vỡ mật bỏ chạy tan tác, thật sự đã trút được con tức này mà.

Tiếp theo Thẩm Hà Hương không khỏi bật ra tiếng hừ, thân mình co ro chui vào trong ổ chăn ấm áp, mùa đông trên đất lạnh giá, vừa rồi giả bộ bất tỉnh nằm lâu như vậy trên đất lúc này cảm thấy thật không thoải mái, chui vào ổ chăn ấm áp mới đỡ hơn chút, tiếp theo liền miễn cưỡng dùng một cánh tay không bị thương khác, cầm lấy chiếc khăn ướt vắt trên chậu đặt ở cạnh giường, sau đó nhẹ nhàng chà đi lớp son phấn trên mặt.

Thẩm Hà Hương là cực kì yêu bản thân, nàng mới không cần dùng khuôn mặt mình đem ra đấu với Quê Hoa đâu, lúc ấy cũng chỉ vì một ý nghĩ bất chợt, dưới tay áo có giấu một hộp son, khi nằm trên đất lợi dụng cơ hội đó bôi lên mặt vài cái định bụng muốn dọa đám người kia, ai ngờ khi chống tay trên đất, mảnh vỡ sứ chết tiệt kia lại cửa đứt lòng bàn tay nàng, nàng đau đến nổi nước mắt lập tức không nhịn được rơi xuống, biểu tình hoàn toàn tự nhiên không gì sánh kịp, nhìn không ra chút sơ hở gì, tình huống hừ hừ thực thực, không chỉ đã đuổi thẳng đám người bên nhà cũ đi, Thẩm phụ người luôn không bao giờ dám phản bác đại bá cư nhiên trước mặt người trong thôn chống đối quyết liệt với hắn ta, còn có chuyện nào so với chuyện này càng làm cho người ta vui sướng hơn?

Thẩm Hà Hương cảm thấy việc có thể làm cho Thẩm phụ nhận rõ bản chất của bọn chúng, cho dù có khiến nàng lại tổn thất thêm một ít chai lọ son phấn nữa, tay có bị thương thêm nữa cũng đáng giá, đang nghĩ thế, cánh tay kia giống như nhắc nhở nàng bắt đầu thấy đau đớn.

Sợ đau Thẩm Hà Hương hai mắt nhắm lè mòng lung nhìn thấy Liễu thị tiến vào, nhất thời nước mắt giống như kiểu tìm được chỗ thoát ra từng giọt nặng hạt rơi xuống, lòng Liễu thị đều như bị kim châm đau đớn, ngồi ở bên giường liên tục an ủi vỗ về mắt một lúc lâu, thẳng đến khi Thẩm Hà Hương phát tiết hết nước mắt ra, thể mới cảm thấy trong lòng bàn tay dễ chịu hơn chút, bản thân thoải mái rồi thì không thêm để ý đến người khác nữa, nhắm mắt lại gối đầu lên đùi Liễu thị liền chìm vào giấc ngủ–

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ngày tháng kế tiếp Thẩm Hà Hương trải qua khá thoải mái, trong phòng mỗi ngày đều đốt lửa ấm áp, vì vết thương trên tay mà các việc trong nhà như nấu cơm rửa chén Liễu thị cũng không cần nàng chạm tay vào, mà Thẩm phụ nghe xong Hồ đại phu nói, hôm đó lập tức đi Hương Sơn hái nửa sọt táo dại, thuận tiện còn tuốt một đồng quả Phi và quả Hạnh nhân dại.

Vào mùa đông vốn là thời điểm co ro trốn trong chăn, từng người một từ già trẻ lớn bé trong thôn không có việc gì đều ngồi trên kháng, hoặc là thêu thùa chút gì đó bán kiếm chút tiền tiêu vặt, hoặc là ngồi tụ tập một chỗ cắn hạt dưa ăn hoa quả khô tán gẫu với nhau, vốn định làm chút xà phòng tắm, nhưng trên tay Thẩm Hà Hương có thương tích, bèn lười biếng trốn ở trong phòng, mỗi ngày ngoại trừ ngủ ra thì đến phòng Liễu thị ăn nhân quả Phi mà phụ thân làm cho nàng.

Lúc rảnh rồi quả không có việc gì làm nàng dùng hai giọt linh thủy bỏ vào nước ngâm vài quả táo dại, vì tuyến dịch một ngày chỉ có vài giọt, cho nên trước đây dùng cực tiết kiệm, ngoại trừ để ngâm cánh hoa ra cũng chỉ dùng để ngâm trà hoa, mục đích muốn cả nhà cùng uống thưởng thức, hôm nay không có làm hàng nên còn thừa vài giọt, sợ lãng phí, bèn dùng nó ngâm táo dại, ai ngờ vốn là mấy trái táo dại khô queo, mấy trái đó sau khi đem lên từ nước ngâm, quả nào quả nấy đỏ tươi roi rói, so với mấy trái mới hái xuống từ cây còn tươi hơn.

Thẩm Hà Hương cầm lấy một trái lên khẽ mở hàm răng cắn một miếng, nhất thời chất nước táo chảy vào trong miệng, cái hương vị ngọt ngào ngon miệng kia không cần phải nói, đầu lưỡi tiếp xúc với táo hận không thể nuốt vào cùng nhau, ăn xong hồi lâu trong miệng vẫn còn dư vị mùi táo mãi không tan, Thẩm Hà Hương nhìn mà không khỏi thán thán, nếu đồng táo ngâm qua linh thủy này đem đi làm bánh táo đỏ, nhất định là sẽ mỹ vị hơn không biết bao

lần so với loại năm đó tiểu Hầu gia lấy từ trong cung ra

Thẩm Hà Hương vốn thích ăn táo đỏ, ở Hầu phủ khi rảnh rỗi liền học làm chút điểm tâm giết thời gian, làm nhiều nhất chính là bánh táo đỏ, tay nghề mặc dù không bằng được tay nghề của tiệm điểm tâm Đức Vân Trai, nhưng mỹ vị cũng tương đương, ăn qua một lần không người nào là không tán dương, đợi ngày nào đó tay khỏi hẳn, lúc nào ngứa tay sẽ làm một ít để Thẩm phụ và Liễu thị nếm thử, nhân tiện cũng để dành làm đồ ăn vặt.

Vì thế ngày hôm sau liền dùng hai giọt tuyền dịch ngâm ba sọt táo đỏ, tiếp theo liền dùng nước nấu cho ấm khoảng độ năm sáu phần sôi, sau đó liền bỏ hột đập nát thịt táo bên trong rồi bỏ vào trong vỏ bánh đã làm sẵn nhào nặn tiếp, bên trong lại bỏ thêm chút sữa bò và hạt hạnh nhân băm nhỏ, thậm chí Thẩm Hà Hương còn xa xỉ một lớp mặt ong rùm mà Thẩm phụ vô tình lấy được ở trên Hương Sơn về, đợi nồi lửa lên khoảng một canh giờ, kịp đến giữa trưa có thể mở được lồng hấp rồi, khắp nhà tràn ngập mùi hương thơm ngọt của táo, thu hút người đang trong phòng dán đề giấy là Liễu thị phải vất vả sang một bên đi vào nhà bếp.

Đợi cho Thẩm phụ gánh hàng trên vai trở về, trên bàn đồ ăn phong phú đã bày biện sẵn, mỗi ngày sữa bò đều phải uống, nướng Hồ tử mỗi lần đều cho thêm một ít, Liễu thị và Thẩm phụ vẫn có chút chịu không nổi mùi vị kia, ngẫu nhiên uống một chén nửa chén, còn thừa lại đều để cho Thẩm Hà Hương uống, tiếp theo là món thịt kho tàu Liễu thị làm, còn có vài món thức ăn nóng, hôm nay lại nhiều hơn một đĩa bánh táo đỏ đã cắt sẵn từng miếng.

Thẩm phụ nhìn thấy có chút kinh ngạc, mấy ngày gần đây hẳn cũng không có mua bánh về, vậy thì ở đâu ra ? Liễu thị thấy thế nhân tiện nói: “Đây là khuê nữ làm từ đồng táo ông đem về đó, ta vừa rồi nếm thử một miếng, mùi vị không tệ.....”

Thẩm Hà Hương lập tức cười hi hi gấp một miếng đưa cho Thẩm phụ nói: “Cha, nữ nhi làm không ngon nhưng cha cũng phải ăn đó nha, đừng ghét bỏ.....” Bình thường Thẩm phụ đều mua chút bánh táo đỏ về cho nàng, nhưng dù một miếng cũng không ăn, nói không thích ăn, nhưng ai lại nhìn không ra được, đó là tiếc tiền, hôm nay tự nhà mình làm ra không ít, một nhà ba người rốt cục có thể ăn cho bỏ.

Thẩm phụ nghĩ khuê nữ là nói thật, thầm nghĩ khuê nữ mình là lần đầu tiên làm bánh, tay nghề có kém thêm nữa hẳn cũng phải ăn nhiều mấy miếng, không thể để khuê nữ bị tổn thương nha, ai ngờ cắn một miếng liền sững lại, nhìn miếng bánh đang run trong tay, đây không phải ăn không ngon, đây là ăn quá ngon.....

Thẩm Hà Hương cũng gấp lên cắn một miếng, tuy rằng đã thật lâu rồi không làm bánh, hòa hẩu cũng hơi kém một chút, vỏ bánh nhào nặn lỏng hơn, nhưng do táo đỏ được ngâm với linh thủy nên khi ăn đúng là ngạc nhiên ngoài dự đoán, miếng bánh đó vừa vào liền tan trong miệng, mùi thơm của táo, vỏ bánh, nhân hạnh nhân mật ong trộn lẫn với nhau, với mỹ vị này đã bằng được năm sáu phần của Đức Vân Trai, cũng với tay nghề không tệ này và nguyên liệu tươi ngon, tương lai nếu mở một tiệm bán điểm tâm ở kinh thành chắc cũng không tệ đâu.

Bên kia Thẩm phụ liên tục ăn mấy miếng mới hạ chậm tốc độ, còn có chút chưa thỏa mãn, nếu không phải sợ khuê nữ và lão bà mình không có để ăn, chỉ sợ đây một đĩa kia cũng không đủ đâu, Thẩm phụ liên tục khen vài câu, ba người một nhà mỗi bát đều cầm đĩa ăn cơm.

Thẩm Hà Hương cơm nước xong đi bộ ở trong phòng một lát, giữa trưa nàng ăn mấy miếng bánh vài miếng thịt, chút thức ăn đó cũng không nhiều, cái làm cho nàng lo lắng chính là uống hai chén sữa bò, Thẩm phụ và Liễu thị chịu không nổi mùi vị đó, một lần chỉ uống chút xíu, còn lại đều là của nàng, hai người họ thấy khuê nữ uống chậm chậm liên tục, nghĩ rằng nàng thích uống thứ này, nhưng trên thực tế Thẩm Hà Hương uống sắp muốn ói đến nơi, bỏ bớt mè vào cũng chỉ làm bớt chút xíu mùi tanh, sau khi nuốt xuống mùi phản lại cũng là rất khó chịu.

Nhưng không có biện pháp, vì nàng muốn đạt được “tuyệt phong kỳ cảnh”, chút trả giá đó nàng chịu được, lúc này sờ vào khuôn ngực phẳng so với đá còn phẳng hơn của mình, nàng cảm thấy có hơi chút phiền muộn, tựa người trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong lòng lại suy nghĩ không biết mùi tanh nồng của sữa bò này phải uống tới khi nào, bộ ngực này có thể giống như ma ma kia hình dung “triều dâng sóng dậy” đẹp không sao tả xiết không nữa.

Thẩm Hà Hương hơn nửa tháng đều ở nhà “Dưỡng thương”, người trong thôn chạy qua chạy lại cửa nhà nàng rất cần mẫn, dù sáng hay tối cũng là quanh co lòng vòng hỏi thăm khuôn mặt của khuê nữ Thẩm gia, vì trước đó khuôn mặt nàng đầy máu, hiện tại toàn bộ người trong thôn đều nghĩ rằng nàng đã bị hủy dung, có chút tiếc, tự nhiên cũng có kẻ vui sướng khi người gặp họa, đáng về nàng xinh đẹp, cũng bị không ít người ghen tị, may thay Thẩm Hà Hương tuổi còn nhỏ, nếu lớn hơn chút không biết là sẽ bị nước bọt của tất cả các cô gái trong thôn nhấn chìm rồi.

Nương Hồ tử và nàng dâu Triệu gia cũng đến đây hai lần, thấy Thẩm Hà Hương không có việc gì đều chấp tay cảm tạ trời đất, lại không biết nương Hồ tử nhìn thấy khuôn mặt bóng loáng non mịn của Thẩm Hà Hương, nào có một chút vết thương, trong lòng thầm thở dài, trong mắt hơi hơi lộ ra chút thất vọng, tâm tư Hồ tử bà làm nương hẳn sao không hiểu, vốn chuyện đó là không có khả năng, nhưng nếu lần này khuê nữ Thẩm gia thật sự bị hủy dung, sự tình liền sẽ không giống trước, Hồ tử nếu nói muốn lấy Hà Hương, Thẩm gia không chỉ sẽ không từ chối, thậm chí còn ra sức lôi kéo, không phải nương Hồ tử khoe khoang, trong nhà mặc dù nghèo khó, nhưng Hồ tử cũng được tính là nam tử tốt nhất nhì trong thôn, bộ dáng cũng không tệ.

Thẩm gia nào biết tâm tư nương Hồ tử, nay trời đã vào đông, không được hai tháng nữa là hết năm, vì cất nhà mới nên đã nợ nần một khoản hơn năm lượng bạc, tuy nói có thể lấy dầu bôi tóc và son đi bán, nhưng đã vào mùa đông trời giá rét, làm hàng sẽ chậm hơn mùa hè làm, cho dù có đốt lò sưởi để thúc đẩy nhanh chóng quá trình ủ hương cũng phải mất hơn hai mươi ngày, hong khô son cũng cần phí chút thời gian, Thẩm phụ lại mấy tháng rồi không đi bán hàng, trong nhà tiền ra thì nhanh tiền vào thì chậm, nhất thấy không lâu sau sẽ phải đặt làm hàng Tết rồi, vậy sao không khiến Liễu thị sốt ruột cho được.

Thấy bộ dáng Thẩm phụ và Liễu thị có chút sốt ruột lo lắng, Thẩm Hà Hương cũng không thể đứng nhìn, sau khi tay khỏi hẳn thì bắt tay ngay vào việc điều chế, dùng hạt hoa Nhài làm ra mấy hộp phấn cầm cho Vu chương quầy gửi bán, giá phấn này khó định, dù sao thì hàng ở chợ bán đều dùng loại kê gạo bào nhuyễn, không có mấy ai dùng hạt hoa, vừa nẩy tiểu thư phú hộ gia kia lại phất nha hoàn đến mua dầu bôi tóc tiếp.

Lúc trước Thẩm phụ vì bận cất nhà mới, liên tục ba tháng không đi bán hàng, tiểu thư phú hộ kia dùng hết dầu bôi tóc son phấn, đợi mãi không thấy ông bán hàng rong đến đành phải mua ở chỗ tiệm trong kinh thành, kết quả sử dụng dù thế nào cũng không hài lòng, rõ ràng là loại trước kia không lâu thường xuyên dùng, hiện tại lại cảm thấy mùi hương dầu bôi tóc kia nhạt nhẽo, dính nhom nhóp thật ngứa, mà chính loại son phấn Hoa Hồng ở tiệm Thịnh

Hương giá một hộp ba lượng bạc, bồi lên mặt cũng cảm thấy thô ráp vô cùng

Tiểu thư miễn cưỡng dùng, tâm tình tự nhiên không tốt, nha hoàn bên người đành phải mỗi ngày canh cửa ngóng, nhưng vài người bán rong đi qua cũng không gặp lại người bán dầu bôi tóc hôm trước, đợi hơn một tháng đều không thấy bóng người, rơi vào đường cùng, nha hoàn kia mới nhờ người đi nghe ngóng chỗ ở của Thẩm gia, đồng thời ngồi xe ngựa do tiểu thư phân phó liền đi.

Thẩm Thành Thạch không thể tưởng tượng mình không đi bán hàng, cư nhiên còn có người mua tìm lại đây lấy hàng, vội vàng trở về lấy dầu bôi tóc và son đưa cho nha hoàn chọn, nha hoàn kia từ nhỏ được nuôi dưỡng ở trong đình viện, mặc dù không so được với tiểu thư, nhưng cũng người quen nhìn cảnh sung sướng, thế nào đã gặp qua đám đàn ông lộ nửa thân xây cát nhà, cảm thấy lỗ mãng không chịu nổi nên trong lòng cũng không kiên nhẫn.

Nhưng cũng may dầu bôi tóc và son đều đã lấy ra, Thẩm phụ còn tặng thêm cho nàng ta một bánh xà phòng tắm, nha hoàn thanh toán bạc xong mới nhẹ nhàng thở ra, vừa lòng rồi đi, sau khi trở về tâm tình tiểu thư quả nhiên tốt hơn nhiều, thậm chí còn thưởng cho nàng ta một cây ngân trâm, coi như an ủi nàng ta đường xá vất vả, buổi tối khi tắm rửa nha hoàn đổ liền hầu hạ tiểu thư dùng bánh xà phòng kia.

Lại nói tiếp bánh xà phòng này đựng trong hộp gỗ, trước nay tiểu thư nhà nàng nhìn thấy mắt cũng không thèm chớp, loại hàng giá rẻ này ở trong mắt kẻ có tiền, thì không đáng phải nhìn, nhưng hai lần dầu bôi tóc và son đều đem cho tiểu thư sự kính hi, tiểu thư dù do dự vẫn là dùng một ít chà lên thân thể, ai ngờ dùng xong tâm tình tiểu thư liền tốt lên, khi nha hoàn kì lưng mặc quần áo phát giác làn da tiểu thư so với lúc thường trơn nhẵn hơn rất nhiều, nói một cách khoa trương hơn là ngay cả lụa gấm kia phủ lên thân tiểu thư cũng không được, liên tục trượt xuống dưới, đêm đó tiểu thư ngủ thật sự sảng, có làn hương thanh nhã làm bạn đi vào giấc nồng.

Bánh xà phòng tắm dùng hết, tiểu thư không đợi người bán hàng rong tới cửa liền thúc giục nha hoàn đi Thẩm gia mua thêm hai hộp về, Thẩm phụ thấy thế liền đem hai hộp son phấn mà khuê nữ vừa làm xong ra chào hàng, liễu mạng nói hai lượng một hộp, nha hoàn kia thế mà cũng không trả giá lấy luôn một hộp và mấy bánh xà phòng rồi trả cho Thẩm phụ hai lượng rưỡi, sau đó ngồi xe ngựa rồi đi.

Khi Liễu thị cầm trong tay hai lượng rưỡi, như bị giật mình, nhìn không được cứ vỗ ngực mãi, dầu bôi tóc kia mặc dù làm đơn giản nhưng cần ủ lâu, điều chế ra son phấn thì phức tạp hơn chút, mà phấn sáp này khuê nữ dùng hạt hoa khô bảo chế mà thành, phụ liệu bỏ vào đó cũng là thứ không đáng tiền, vậy mà đáng giá hai lượng bạc? Tiền này cũng quá dễ kiếm đi, Liễu thị lại không biết sản lượng hạt hoa ít, Thẩm phụ hái được cũng không nhiều, tổng cộng cũng chỉ đủ làm ra hơn mười hộp, hơn nữa những hạt hoa ngâm qua linh thủy đều nở trướng lên, mãi thành phấn thì chất lượng tốt hơn loại bán ba năm lượng bạc ở kinh thành nhiều hơn không biết bao nhiêu, giá hiện nay bán hai lượng một hộp quả thật là vừa tốt vừa rẻ, đối phương đã tín nhiệm Thẩm phụ tự nhiên sẽ không chê đắt mà mặc cả làm gì.

Hôm đó vị tiểu thư phú hộ kia đã dùng phấn, hiệu quả không cần phải nói, da trắng má đỏ hương thơm ngát người, rất vừa lòng, ngay cả nha hoàn cũng đều không thể không thừa nhận hôm nay tiểu thư đẹp hơn vài phần so với ngày xưa, cũng khó trách khi tiểu thư trang điểm kĩ trước khi xuất môn, khi đi ngang qua ánh mắt Trần công tử kia cứ nhìn ngây người

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Thời điểm người trong thôn đang nhàn rỗi, thì Thẩm gia ngược lại bận cực kì, Liễu thị và Thẩm Hà Hương mỗi ngày lại phải làm son và xà bông tắm, mặc dù không đến nỗi bận tới mặt từ sáng đến khuya, nhưng cũng không hề có lúc nhàn rỗi, do sắp tới gần tết âm lịch cũng phải chuẩn bị hàng bán Tết, ngay cả loại gửi bán ở chỗ Vu chương quây cũng rất đắt hàng, dầu bôi tóc và son đều có người đặt hàng trước, cho nên tháng này chỉ mỗi mặt hàng son là hơn bảy hộp, dầu bôi tóc cũng hơn 5 bình, với số lượng hàng đó cũng đủ cho hai mẹ con nàng bận bịu đủ rồi. Cuối cùng loại phấn được làm từ hạt hoa Thẩm Hà Hương cũng không mang đi bán chỗ Vu chương quây, dù sao thì số lượng hạt hoa nhai ít, nàng còn muốn giữ lại hai hộp để mình và nương dùng, hàng hiếm buôn bán cũng không lâu dài, cho nên rảnh rỗi thời gian nàng liền dùng loại kê gao bình thường điều chế ra hương phấn, bên trong có trộn thêm bột hoa quế, tuy rằng kém hơn so với làm từ hạt hoa, nhưng người vẫn thật sự thơm, hơn nữa so với giá ở chợ cũng không khác bao nhiêu, thừa dịp bán được hàng, trong khoảng thời gian này Thẩm phụ chịu khó đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán hàng.

Cơ hồ hai ngày liền có thể bán hơn mười mấy hộp, giá một hộp hương phấn bán là ba mươi tám văn tiền, mười hộp là ba trăm tám mươi văn, nửa tháng chỉ mỗi hương phấn là đã bán được hơn hai lượng bạc, Thẩm phụ và Liễu thị hiện tại mỗi ngày đều nhiệt huyết bùng bùng, dù sao bán càng nhiều, tiền kiếm được càng nhiều, không đến một tháng thời gian, Thẩm phụ đã trả hết được món nợ năm lượng bạc đã vay Vu chương quây trước đó, con bận rộn qua đi cũng đã gần kề cuối năm, Thẩm phụ mỗi ngày đều gánh hàng đi bán hàng rất xa, tuy rằng mệt nhưng cũng kiếm được kha khá.

Nhất là xà phòng tắm, hương liệu đắt tiền mua không nổi, Thẩm Hà Hương và Liễu thị liền làm loại rẻ tiền, một hộp bán mười văn cũng không đắt lắm, hơn nữa xà phòng tắm dễ làm, trước tiên dùng đá lớn nghiền nát ra rồi dùng đá nhỏ mài lại đến khi mịn màng mới thôi, một ngày có khả năng làm ra được hơn hai mươi hộp, trong đó có bỏ thêm chút xà phòng tự nhiên và những cánh hoa đã ngâm qua linh thủy, khi dùng để tắm vừa sạch sẽ lại động lại hương thơm trên người, vừa rẻ vừa tốt, rất nhiều người đều mua một hộp dùng thử, dùng xong hộp đầu tiên thì ai cũng mua thêm vài hộp dự trữ, thuận tiện cũng mua những mặt hàng khác, Thẩm phụ bán rất đắt hàng, Liễu thị đếm tiền suốt mấy tối nay, khi chuyển về nhà mới nàng đã mua một cái tủ gỗ có khóa, bên trong để cái tráp đựng tiền, lúc trước cái tráp kia trống trơn lúc này đã nặng trĩu, dùng tiền để nhét đầy cái tráp không phải là cảm giác thành tựu bình thường.

Cả nhà cố gắng hai tháng, buổi tối cùng nhau kết sổ toàn bộ tiền trong tráp, trừ một ít tiền vốn, bạc vụn và những xiên tiền xu đếm tổng số lại cũng được

đến hai mươi sáu lượng, Thảm phụ và Liễu thị đều có chút kích động, đây đối với nông gia mà nói là gia tài không nhỏ, vì một mẫu ruộng tốt mới có bảy đến tám lượng bạc, hai mươi sáu lượng có thể mua hơn ba mẫu ruộng tốt, mới có hơn hai tháng mà bọn họ đã có thể kiếm được hơn ba mẫu ruộng, nếu như đổi lại trước kia là chuyện không thể tưởng tượng nổi, Liễu thị tuy cao hứng vô cùng nhưng nhìn khuôn mặt do vất vả mà gầy rộc đi của khuê nữ, trong lòng không khỏi xót xa cho nữ nhi, nghĩ thầm nếu không phải khuê nữ nhặt được phương tử chế tạo son phấn, cả nhà mình sợ rằng đang phải ở trong căn nhà bùn đất dột nát, ngày ngày ăn cháo rau dại cầm hơi.

Khó trách Thảm thị thương tiếc, mấy ngày nay Thảm Hà Hương thật sự là rất cực nhọc, cái khác không nói, chỉ có ngón tay nổi lên một tầng da mỏng, nếu không phải mỗi ngày nàng đều dùng bánh xà phòng tắm kì cọ thật sạch, buổi tối lại bôi lên một lớp dày dầu hoa lộ, chỉ sợ đã sớm nổi lên vết chai dày, bàn tay của nữ tử được coi như khuôn mặt thứ hai, cần bảo dưỡng lâu dài, nếu làm nhiều việc, các khớp ngón tay sẽ biến hình, bất kì một cô nương ham đẹp nào cũng không muốn có bàn tay xấu, chỉ những người làm nô tài mới có bàn tay thô ráp sần sùi, Thảm Hà Hương đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Khi Liễu thị và Thảm phụ đang cao hứng, nàng đã đang cân nhắc nếu sau này có tiền nhất định phải thuê hai người nô bộc để gánh vác bộn việc, nếu cứ làm mấy việc này vài năm nữa thôi, bàn tay non mịn của chính mình cũng sẽ không thể đường lại được nữa.

Thảm phụ cũng không phải chưa thấy qua tiền bạc, nhưng lúc đó đều là tiền của phụ thân bên nhà cũ, so với hiện tại không hề giống, đây mới là hoàn toàn thuộc về nhà mình, có thể sử dụng có thể tiêu tiền, cảm giác nhìn tiền của người khác sao mà so sánh được với cảm giác hiện tại, Thảm Hà Hương giúp Liễu thị cất gọn lại, đẩy nắp nắp xong mới cẩn thận nói với nương: “Nương, tiền này cố gắng đừng động đến, tương lai nhà chúng ta sẽ mua một cửa tiệm ở kinh thành, đều nhờ vào nó cả đấy nương,.....”

“Mua cửa hàng?” Liễu thị và Thảm phụ đang hưng phấn, nghe xong nhất thời sững sốt, không khỏi nhìn về phía Hà Hương, Thảm Hà Hương cũng chỉ nở nụ cười mỉm chỉ hướng về Thảm phụ nói nhỏ: “Cha, cuộc sống trong nhà dần tốt lên, cha không thể vẫn mãi muốn đi bán hàng rong a.....”

Có đôi khi nói một câu là đủ, nhiều lời ngược lại không hay, Thảm Hà Hương về phòng rồi mà Liễu thị và Thảm phụ vẫn còn ngồi ở trên炕, trong đầu không ngừng hồi tưởng lời khuê nữ mới nói, đúng vậy, không thể cả đời làm người bán hàng rong được, con người luôn muốn hướng tới chỗ cao, về sau chắc chắn phải cần một nghề ổn định nuôi gia đình.

Liễu thị nghĩ rằng, mỗi ngày Thảm phụ đi ra ngoài buôn bán, về trễ một lúc là hai mẹ con đã đứng ngồi không yên lo lắng, công việc nghề nông trong nhà lại thiếu người chăm lo, nếu có gian cửa hàng thì nam nhân nhà mình sẽ không cần vất vả đi khắp nơi bán nữa, nàng cũng có thể yên tâm chút, mà Thảm phụ cũng lại nghĩ đến tiệm tạp hóa của Vu chương quỳ, trước đây mặc dù không tính là vắng vẻ, nhưng khách cũng không đông, nay nương theo mặt hàng dầu bôi tóc son phấn bán chạy, trong tiệm đã có thêm một tiểu nhị, mỗi lần hắn đi tới lấy hàng trong tiệm luôn có khách ra vô tới lui, Thảm phụ cũng không phải kẻ ngốc, dựa theo số hàng mà Vu chương quỳ đặt làm càng lúc càng lớn, thái độ đối với mình cũng càng ngày càng nhiệt tình, liền biết mặt hàng nhà mình làm ra bán rất chạy ở kinh thành.

Một hộp son năm trăm văn, đào mất một cái đến tay Vu chương quỳ giá bán ra là ba lượng bạc, hai lượng rượu là giá bán cho khách quen, trong tay mình lại không có tiền bạc, chỉ có thể kì giở cho người khác bán, Vu chương quỳ là chỗ quen biết, tuy rằng giá thấp chút nhưng khi trả tiền hàng lại thấp phần sáng khoái, đôi nhà khác chỉ sợ họ còn muốn kéo dài khoản nợ, lúc trước Thảm phụ không có gì ý tưởng, lúc này nghĩ đến lại cũng có chút bất đắc dĩ không cam lòng.

Nếu muốn ở kinh thành mua một gian cửa hàng, ít nhất cũng cần hai trăm đến ba trăm lượng bạc, giống hần một bá tánh bình dân không có gia tài gì, nhiều tiền như vậy căn bản không dám mơ tới, ngọn lửa mới le lói lại bị dập tắt ngay, niềm vui sướng vừa kiếm được hai mươi sáu lượng cũng phai nhạt chút, nhưng lời khuê nữ khi này giống như vô tình đã gieo xuống trong lòng Thảm phụ và Liễu thị một hạt giống, cẩn thận ngắm nghĩ lại thấy có hi vọng, hơn hai tháng tích góp được hơn hai mươi lượng, vậy một năm liền có thể kiếm được trăm hai, một năm tích góp không đủ thì hai năm, hai năm không đủ liền ba năm, đợi sau này, hạt giống được ấp ủ lâu cũng sẽ nảy mầm kết trái thôi. Đồng nghĩa cái ý tưởng đó cũng nhanh chóng thành hiện thực

Thảm Hà Hương lúc này cũng đã là tấm rùa xong xuôi, nhà có nhiều bó củi, trong phòng luôn đốt lò sưởi ấm áp, nàng đang mặc tiểu y bằng lụa trắng ngồi ở bên giường, mái tóc nửa buộc nửa xõa sau lưng, sau khi dùng muối chà răng, nàng lại bỏ vào miệng những cánh hoa đã ngâm linh thủy nhai kĩ, thẳng đến khi cảm giác được mỗi chiếc răng đều ma sát với cánh hoa, thể mới nhổ ra, tiếp theo lại dùng trà hoa để súc miệng, thể mới lấy gương đồng ra soi, quả nhiên thời gian không phụ lòng người, mấy tháng trước hàm răng còn cảm thấy khô cằn, bây giờ lại xếp ngay ngắn cùng nhau, cái nào cái ấy sáng bóng, Thảm Hà Hương vừa lòng nhìn mãi, một lúc lâu sau mới đặt gương đồng xuống lên giường nằm.

Mấy ngày tiếp theo Liễu thị ngay cả số lần đi qua chỗ nương Hồ tử cũng ít đi rất nhiều, cả ngày bận bịu xoay như chong chóng, trong thôn có vài người thấy bắt đầu đỏ mắt, bọn họ mỗi ngày thấy Thảm phụ gánh đầy hàng đi, khi về thì giỏ hàng nhẹ bẫng, một ngày thậm chí gánh đi mấy chuyến, nhất thời có mấy nhà cũng cân nhắc việc đi bán.

Vì thế trong thôn có vài phụ nhân thường xuyên đến chơi, thừa dịp tán gẫu hỏi han Thảm phụ ngày thường đều bán loại hàng hóa gì, đến lúc muốn đi buôn bán thì kêu nam nhân nhà mình nhập loại hàng đó, vì Liễu thị và Thảm Hà Hương vẫn luôn ở phòng nhỏ mặt sau nhà làm dầu bôi tóc son phấn, cho nên không có người chú ý tới, chỉ ngửi được mùi, cũng chỉ nghĩ bình thường do Thảm phụ có bán một ít son phấn nên dính mùi, cũng không để trong lòng, chuyện này chỉ có Hồ tử và nương Hồ tử biết chút xít, cả nhà Hồ tử cũng không phải thuộc loại nhiều chuyện nên mọi chuyện không bị lan truyền.

Liễu thị đương nhiên cũng không tự vạch trần, về việc Thảm phụ bán gì rồi nhập hàng gì ở đâu đều khai báo hết, dù sao người bán hàng rong ngày thường bán cái gì, đi mua vài lần sẽ biết, cũng không cần thiết phải giấu diếm, hơn nữa gia đình nàng là nhờ vào việc bán son phấn mà phát lên, mấy đồ linh tinh bán kèm cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ khoảng hơn trăm văn chỉ đủ lót dạ.

Đào mất lại qua một tháng, lại đã đến ngày đưa tiền cho bên nhà cũ, Thảm phụ hiện tại đã kiên quyết không bước vào nhà cũ Thảm gia một bước, mỗi lần đi đều đứng ở cửa chờ có người bên trong đi ra lấy tiền, hai lần đầu người nhà cũ còn treo cái mặt lạnh lùng với Thảm Thành Thạch, cố ý để hắn ở bên ngoài chờ, Thảm Thành Thạch đợi nửa ngày không có người ra lấy bèn quay đầu đi luôn, muốn lấy tiền? Vậy tự đến mà lấy đi, như thế sau hai lần, người nhà cũ cũng biết thức thời, mỗi lần Thảm phụ đến liền mở cửa nhận tiền.

Một ngày nọ từ chỗ nhà cũ trở về, sắc mặt Thẩm phụ giận dữ, hai mẹ con đang nấu cơm dưới nhà thấy thế vội bỏ việc đang làm sang một bên hỏi thăm Thẩm phụ căn kẽ, vừa hỏi xong một cái là Liễu thị tức giận nắm ngực, “Đây là cái loại người gì vậy trời, một tháng một lượng bạc, bọn họ cũng dám mở miệng đòi cho được, không bằng kêu bọn họ đi cướp đi.”

Ở nông gia một nhà ba người chỉ cần ba trăm văn tiền dùng tiết kiệm chút liền đủ để sinh hoạt, lúc trước sau khi ở riêng đại bá quy định là hai nhi tử mỗi người đưa cho kế mẫu mỗi tháng hai trăm văn tiền sinh hoạt phí, đây đã là rất cao rồi, khi đó Thẩm phụ mặc dù nghèo khó nhưng cứ nghĩ đến phụ thân trước khi chết đã dặn dò lại, thế mới cắn răng đáp ứng, nay mới được có mấy tháng, mà từ hai trăm văn tiền đòi tăng lên một lượng bạc, trời biết nông gia nơi này có vài người có thể kiếm được một lượng bạc trong vòng một tháng, cho dù là trong tay đại bá có một cửa hàng tạp hóa, nếu buôn bán tốt sẽ kiếm được khoảng 5 lượng bạc, làm ăn không thuận lợi có khi chỉ kiếm được không đến ba lượng ấy chứ.

Đổi thành chuyện khác Thẩm phụ đương nhiên là không đáp ứng, nhưng việc này là đạo hiếu, không phải việc buôn bán có thể cò kè mặc cả, giải quyết không tốt sẽ bị nhà cũ bên quật ngược cho một cái, Thẩm phụ không thể không cẩn thận chút, Thẩm Hà Hương ngầm nghĩ cũng hiểu được việc này khó giải quyết, đại bá yêu cầu như vậy quả thật có căn cứ, hần nói: “Lúc trước định ra số tiền sinh hoạt là hai trăm văn là do mẫu thân thấy nhà người thực sự nghèo khó, nay khác xưa rồi, người còn cất được nhà mới, vậy tức là có tiền, có tiền nên có hiếu nhiều hơn, hiếu kính mẫu thân nhiều chút, hiện tại ta đây làm đại ca đều đã lấy ra một lượng, người người đệ đệ không biết xấu hổ này chỉ lấy ra hai trăm văn tiền thôi sao?”

Lời này vừa thốt ra, phụ thân cho dù biết rõ mình chịu thiệt cũng là không thể phản bác, trên mặt Thẩm Hà Hương cũng mất đi ý cười, đám người nhà cũ lấy chuyện này ra gây sức ép, nhìn Liễu thị và Thẩm phụ chau mày bức bối, Thẩm Hà Hương suy nghĩ rồi nói: “Cha, bọn họ muốn vậy thì cứ cho đi, chính là tiền này cũng không thể cho không rõ ràng.” Sau đó dừng lại chút, “Sáng sớm mai cha nhớ rõ chọn hai vò rượu ngon gánh sang cho Lý Chính, đến lúc đó lấy ra giấy trắng mực đen mời ông ta đứng ra giải quyết một cách công bằng.” Nói xong bèn cười nhẹ, đây cũng là một lần cuối cùng, một lượng bạc thì một lượng bạc, về sau bọn họ có tìm có muốn nhiều hơn, cũng không có cửa đâu! –

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Càng ngày chap càng dài nhưng có những nàng Strongerle, Ami, Anan... thì lại càng có động lực để edit!

Thẩm phụ suy nghĩ suốt đêm thờ dài, cuối cùng cũng chỉ biết dựa vào những lời khuê nữ nói, khi trời còn tờ mờ sáng liền đi ra quán rượu Vương gia ở đầu thôn mua hai vò rượu ngon, ở nông gia này mà nói lễ như vậy cũng không thường, Thẩm Hà Hương nghĩ đến đó lại bỏ vào trong giỏ 3 món đồ dầu bôi tóc, phấn, son, bình đựng đều là loại gốm sứ tinh xảo, nhìn liền biết là hàng xa xỉ, lại bỏ thêm khăn tay lụa và lược sừng vào, tổng cộng 5 món đồ, dùng tráp đựng, hết thấy mấy thứ này cũng tốn gần hai lượng bạc.

Thẩm phụ thấy khuê nữ hào phóng như thế, mặc dù không tiếc của nhưng cũng không hiểu, giúp đứng ra phân định công bằng có cần phải lễ lớn như vậy không, Liễu thị bên cạnh cũng giúp đặt quang gánh lên vai ông: “Vẫn là khuê nữ suy nghĩ chu toàn, ta nghe người ta nói là người bên đó rất sợ vợ, lấy lòng hần chẳng bằng lấy lòng tức phụ nhà hần còn hữu dụng hơn.” Năm đó nhà mình bị phân cho ba gian nhà tranh, không phải là hần đã được đại bá bên kia cho lợi lộc gì đó hay sao, khi đó nhà mình nghèo khó cơm không đủ để ăn, nào có tiền lo lót, giờ nhớ lại liền cảm thấy lòng chua xót.

Vì thế Thẩm phụ liền chọn hai vò rượu ngon, một bịch bánh táo đỏ nhà tự làm, bánh ngọt cùng tráp đồ trang điểm gồm năm món đồ, rồi đi nhà Lý Chính, câu nói có tiền có thể sai khiến quý sử, lời này quả thật không sai, lễ vừa đến một cái là mọi việc nhanh chóng hơn hẳn, Thẩm phụ vừa đem sự tình nói ra một cách đơn giản, tức phụ bên đó liền mừng to đại bá cùng kế mẫu bên nhà cũ lòng tham vô đáy, một tháng hai trăm văn tiền cũng đã không tệ rồi, nay lại có thể há miệng muốn đòi một lượng bạc, đây không phải là ức hiếp người thành thật sao? Xế chiều hôm đó Lý Chính liền dẫn Thẩm phụ đi qua bên nhà cũ.

Buổi tối Thẩm phụ trở về trong tâm trạng vui tươi hơn hờ, trong tay còn xách theo xiên thịt đầu heo, Liễu thị hỏi tí mĩ mọi chuyện, Thẩm phụ xuất ra tờ văn khế, trên đó có tên và dấu vân tay của Thẩm phụ, Thẩm Thành Trụ và Lý Chính ba người, chỉ một tấm giấy này thôi đem ra nha môn kiện là đủ dùng rồi.

Thẩm gia cũng coi như nhà giàu có ở nông gia, Thẩm Thành Thạch hồi nhỏ có đi học vài ngày ở trường tư thực, đọc chữ là không thành vấn đề, cũng không sợ bị gạt gẫm, Liễu thị nhận được mặt chữ, nhìn nội dung bên trên văn khế xong mới yên tâm.

Thẩm phụ uống miếng nước rồi nói: “Lý Chính kia lần này cuối cùng cũng đứng về phía nhà ta, vừa vào cửa đã mắng đại ca, cuối cùng định ra hàng tháng sinh hoạt phí của kế mẫu là năm trăm văn tiền, đại ca nộp một lượng.”

Liễu thị cẩn thận nhìn hai bên văn khế, nghe vậy liền cảm thấy lo lắng nói: “Đại ca ông hần không nói gì sao? Hần đồng ý?”

“Đương nhiên không đồng ý.” Thẩm phụ nói: “Nhưng hần không đồng ý cũng vô dụng, Lý Chính nói, thời điểm ở riêng hần đã được hưởng toàn bộ gia tài, phụng dưỡng kế mẫu là đương nhiên, nên chi nhiều bạc để hiếu kính, nếu hần có bất mãn thì Lý Chính lại đứng gia phân chia lại gia tài, hai nhi tử mỗi người một nửa, đến lúc đó liền xử lý sự việc công bằng, tiền hiếu kính kế mẫu đều nộp giống nhau, bà tương đại ca của ta chịu sao? Cho nên nào loạn

một hồi việc này liền quy định, về sau sẽ không sửa đổi lại nữa, nếu bọn họ muốn sửa, chúng ta đem tờ giấy này ra nha môn, bọn họ sẽ phải ngồi tù.....”

Thẩm phụ nói xong liền trầm mặc, lập tức buông chén nói:“Hà Hương, mẹ Hà Hương à, lần này ta nhìn thấu rồi, thế đạo này không có gì cũng được nhưng đừng không có tiền, có tiền là giải quyết được hết, nếu chúng ta còn nghèo khó giống như trước đây, không nói Lý Chính và người trong thôn, ngay cả chính thân huynh đệ mình đều sẽ khi dễ mình xem thường mình.....”

Liễu thị nghe xong thì mắt đỏ lên, biết là người nhà cũ còn nói cái gì khác nữa, gạt khước mắt ngồi xuống an ủi nói:“Cha Hà Hương à, ông đừng thương tâm, nhà chúng ta ngày sau sẽ sống càng ngày càng tốt.....” Thẩm phụ nghe xong giờ tay nắm chặt tay thê tử, con người sáng quắc, như muốn nói với Liễu thị hoặc như là nói cho chính mình nghe:“Uhm, sẽ, ta muốn để cho người khác biết, bà không gả cho một kẻ bất lực, không có người nhà cũ, ta cũng có thể chăm lo cho hai mẹ con nàng.....”

Lời nói của Thẩm phụ người ở bên ngoài đang nhóm lửa là Thẩm Hà Hương cũng nghe rõ ràng, trong lòng nhất thời cũng vừa hận vừa tức, nói phụ thân mình là kẻ bất lực chắc chắn là đại bá mấu, nữ nhân kia giỏi nhất là bởi việc, cha nàng mới không phải kẻ bất lực đâu, tên đại bá kia mới phải đó, nhưng đồng thời lại cảm thấy lời đại bá mấu này nói ra rất đúng, nếu không phải vài câu của bà ta, phụ thân làm sao có thể nhanh như vậy hiểu được tầm quan trọng của tiền bạc.

Thấy bầu không khí trong phòng giữa Thẩm phụ và Liễu thị đang tốt, nàng cũng không đi quấy rầy, nghĩ đến lễ vật buổi sáng đưa cho Lý Chính, Thẩm Hà Hương cảm thấy bỏ ra số tiền đó cũng không hề phí phạm, chỉ dùng những món đồ có giá hai lượng bạc để tiết kiệm được mấy chục lượng thậm chí trăm lượng của ngày sau, quả nhiên là rất có lợi.

Đám người nhà cũ không quấy rối nữa, một nhà Thẩm Thành Thạch cuối cùng cũng trải qua một năm khá hài lòng, cộng thêm cuối năm Vu chương quỳ đặt gấp một đơn hàng, cả nhà bận bịu đến nỗi chân đứng không vững, cuối cùng kiếm được tám lượng từ đơn hàng đó, tiền trong tráp của Liễu thị đều nhét chặt nịch, cuối cùng Thẩm phụ phải đi kinh thành đổi thành ba nén bạc đem về mới trông chỗ.

Còn lại hơn năm lượng bạc tiền chi dùng trong nhà, Liễu thị tính đặt mua chút hàng tết, hai phụ phụ dẫn theo khuê nữ ngồi xe lừa đến kinh thành mua chút hàng, qua tiệm vải vóc mua hơn hai lượng bạc vải lụa, sờ đi sờ ra nhiều tiền như vậy là vì nghĩ đến kẻ mấu nhà cũ nuôi khuê nữ toàn thân đều là tơ lụa, trang phục đa dạng, mà khuê nữ mình từ nhỏ đến lớn lại chỉ được mặc loại vải bông thô y, nghĩ thầm đã ủy khuất khuê nữ rồi, nay có tiền, Liễu thị liền cũng không keo kiệt giống như trước vậy, mọi chuyện không cần tính toán tỉ mỉ, cần rằng mua cho Hà Hương vài thước tơ lụa không hề rẻ làm áo, lại lấy thêm một ít vải tơ lụa màu xanh lam cho nữ nhi thêm váy, tuy rằng màu sắc nhuộm có chút tì vết, nhưng dù sao cũng là tơ lụa, dù kém chút cũng đẹp hơn nhiều so với vải bông kia.

Trung diện cho nữ nhi là vì cung chiều nữ nhi, chính mình và Thẩm Thành Thạch cũng không có thể quá tốt như vậy, dù sao nhà họ mới cất nhà, trong mắt người trong thôn là không dư dả, cùng lúc mà cả nhà ăn vận tơ lụa sẽ dễ gây chú ý, hơn nữa chính nàng cũng không nỡ bỏ tiền ra xài, liền mua chút vải bông tốt đem về.

Cách qua năm mới còn lại mười ngày, hai mẹ con cả ngày ngoại trừ chuẩn bị hàng tết thì là ngồi dưới ánh đèn tắt bật cất may y phục, kết quả là sau ba ngày đã làm xong, Thẩm phụ hai ngày này cũng không gánh hàng đi bán nữa, mà đang chuẩn bị củi để năm sau đốt.

Đợi đến ngày qua năm mới, bên ngoài tiếng pháo nổ râm ran, mà trong Thẩm gia đốt lò sưởi ấm áp, trên kháng bày một mâm đồ ăn, mọi thứ gà vịt cá đều có, Liễu thị cũng đã hâm nóng rượu cho Thẩm phụ, người một nhà ngồi ở trước bàn nhìn đồ ăn, nghĩ đến tình cảnh trước kia không khỏi thổn thức, khi ở nhà cũ miếng ăn ngon nhất đều ở trong miệng Thẩm lão gia, sau đó là một nhà đại bá, đến phiên Thẩm phụ ăn cũng chỉ thừa mấy miếng thịt, sau khi thú thê rồi sinh ra Hà Hương, hai mẹ con mặc dù không đến mức bị đói, nhưng vẫn là kiểu làm thì nhiều mà ăn thì ít, mà còn là chút cơm thừa canh cặn, nào giống như hôm nay đây một bàn ăn một nhà ba người có thể thỏa sức ăn.

Ngày thường Thẩm Hà Hương không mấy khi ăn mấy đồ ăn nhiều dầu, hôm nay cũng ăn nhiều hơn mấy miếng, chủ yếu là do Liễu thị chiến gà với ớt khô thơm phức, công thêm món cá chiên vàng óng ánh, tuy rằng không bằng loại cá bạc quý giá kiếp trước đã ăn qua, nhưng mùi vị cũng thực mê người.

Ngày bước sang năm mới trôi qua trong tiếng cười ầm ĩ không dứt của một nhà ba người họ, ngày hôm sau rời giường, Thẩm Hà Hương mặc vào tiêu y lụa màu hồng mà mẫu thân mới may cho, cổ áo nửa đứng và trên tay áo có thêu một vòng hoa mẫu đơn, chiếc váy màu xanh tuy màu sắc bình thường nhưng sờ vào cảm giác lại thật sự mềm mượt, Thẩm Hà Hương lại phối với đôi giày thêu mẫu đơn cùng màu, thế mới ngồi lên chiếc ghế đối diện với gương đồng trên bàn trang điểm vén lên mái tóc dài đằng sau, thời gian không phụ lòng người, một năm tỉ mỉ bảo dưỡng, chất tóc sớm đã không giống như loại khô vàng lúc trước, màu sắc đen bóng đỏ dài ra sau lưng suông mượt như thác nước, dùng một tay nắm lấy cũng khó khăn.

Thẩm Hà Hương phải dùng hai tay mất một lúc lâu mới quấn được mái tóc đen óng mượt lên đầu, sau đó liền giờ tay mở ra một cái hộp gỗ, từ giữa lấy ra một cái ngân trâm, là phụ thân dùng chính tiền lời kiếm được từ việc bán hàng rong tích góp lại mua cho nàng, nếu không tính cây trâm cũ mẫu thân cho nàng, thì đây là đồ trang sức đầu tiên của nàng ở kiếp này, tuy rằng thân cây trâm rất nhỏ, cũng không có gì quý báu như hoa tai Ngọc Thạch, chính là phía cuối có khắc mấy đóa hoa mai đơn giản, nhưng đối với người hiện tại không có đồ trang sức gì như nàng mà nói, thì đó đã đủ được coi là vật báu rồi, huống chi còn là phụ thân mua cho .

Nàng không hề ghét bỏ nhẹ nhàng đem cây trâm cài lên, cắm vào bên trong tóc, nhất thời một chút màu bạc kia liền giống như điểm tuyết khiến cho người trước mắt sáng ngời, đợi nàng lau qua mặt cẩn thận, lại tô chút son đường mới đi ra khỏi cửa phòng, Thẩm phụ thấy ngân trâm liền khen đẹp, Liễu thị thấy đều cảm thấy hạnh diện, nghĩ thời gian thoi đưa từng năm một trôi qua, khuê nữ nay đã mười hai tuổi, có khi nhìn khuê nữ chính nàng cũng phải kinh ngạc, từ khi Hà Hương mười tuổi, sao lại giống như nương Hồ Tử nói vậy, nụ sen nhỏ đã hé nở, bắt đầu biến đổi hình dạng theo từng ngày, ngay cả người làm nương như nàng cũng không thích ứng nổi, huống chi là người khác.

Kể đó trong thôn nhà nhà đi thăm họ hàng bạn bè, chúc Tết nhau thực không ít, Thẩm phụ đã tính chặt đứt hoàn toàn quan hệ với nhà cũ, năm nay

đương nhiên là không muốn về nhà cũ, nhưng có chút thủ tục không thể miễn, nếu không liền bị miệng lưỡi người đời đâm thọc, ông thương lượng với Liễu thị chỉ mang hai miếng bánh điểm tâm lớn nhà mình tự làm, cộng thêm hai mớng giò heo đông đông gói đem qua, thuận tiện đem qua năm trăm văn hiếu kính luôn, đỡ phải đi thêm một chuyến tránh bực mình.

Kết quả người nhà cũ thấy chỉ có chút đồ như vậy, đại bá mẫu ở trong phòng mắng chửi liền, có phải thứ ăn xin đâu, ở căn phòng lớn như thế, qua năm mới mà chỉ mang chút điểm tâm và giò heo, chỗ này cũng không đủ nhét kê rằng. Thảm phụ ngay phòng cũng không bước vào liền quay đầu bước đi, đại khái là lúc trước bị đám người nhà cũ kích thích rồi, hẳn cảm thấy trước kia chính là tự mình sĩ diện tự làm khổ mình, quá để ý đến những người này, rất coi trọng người thân, nay coi như đã nghĩ thoáng, cho dù mình có móc hết tìm phổi ra tặng không cho họ căn nhà đó cũng không được nổi một câu hay ho đâu, làm vậy để làm gì, chuyện cần làm đã làm, miệng trên người người ta, không thẹn với lương tâm là được, bọn họ thích nói gì nói, lại không mất miếng thịt nào trên người.

Về nhà Liễu thị và Thảm Hà Hương thấy hẳn vui tươi hơn hờ, thế mới yên lòng, buổi chiều cả nhà Hồ tử đến chơi, Liễu thị đem thức ăn vặt nằng đã chuẩn bị sẵn trước đó cho Hồ tử và Nhị Nha ăn, hạt dưa và hạt đậu rang thơm phức, còn có kẹo đường bọc giấy giòn tan, và các loại trái cây khô nhà tự làm.

Hồ tử sao còn có tâm tư ăn, từ ánh mắt đầu tiên liếc thấy Hà Hương hai ánh mắt hẳn cũng không biết bị mất đi đâu rồi, chỉ cảm thấy mới vài ngày trôi qua Hà Hương lại thay đổi rất nhiều, toàn bộ khuôn mặt rạng rỡ ôn nhu, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không tô nửa chút son nhìn rất trơn bóng, trên người mặc áo tơ lụa càng lộ ra vẻ kiều diễm long lanh, nhất thời giống như đi nhầm nơi, cứ tưởng như nhà của tiểu thư tôn quý nào cơ.

Thảm Hà Hương vốn xinh đẹp sẵn, từ lâu đã quen bị ánh mắt người khác đánh giá, cho nên cũng không để ở trong lòng, vì lúc bình thường nương Hồ tử thường xuyên cho nhiều thêm chút sữa, nên Thảm Hà Hương nếu có làm nhiều cái gì đó đều đem qua chia sẻ cho Nhị Nha, cứ qua lại vài lần quan hệ của hai cô nương ấy ngày càng gần gũi hơn, ngồi trong phòng Liễu thị một lát rồi hai người dẫn nhau vô phòng của Hà Hương.

Trong phòng có thêm vài thứ, không đơn sơ như lúc vừa chuyển tiến vào, ngoại trừ giường, tủ và bàn trang điểm ra, còn có thêm một cái sập (giường nhỏ hẹp hời), Thảm Hà Hương dùng cái này rất thuận tiện, mỗi ngày bôi dầu dưỡng lên đùi, chân cũng không khó khăn mất sức, lại không cần phải ngồi trên giường ngủ, có thể ngồi thoải mái trên đó chờ khô tóc, cũng có thể tùy ý thoa kem dưỡng da, hoa lộ khắp thân mà không sợ bẩn giường ngủ.

Thảm phụ biết khuê nữ yêu thích việc tắm rửa, bèn đi kinh thành tham khảo một số kiểu dáng bình phong, khi về thì đích thân lên núi chặt gỗ đem qua cho thợ mộc đặt làm một chiếc, chuyên dùng để che thùng tắm lại, như vậy vừa có cảm giác an toàn, lại không cần phải lo lắng nước bắn tung tóe vương vãi trên sàn, từ giường đến bàn trang điểm đều có lót một tấm chăn nỉ, đi chân không trên đất cũng không thấy lạnh, tắm rửa xong không cần đi hải vào, đi chân không ra cũng được, Nhị Nha không phải lần đầu tiên đến phòng, nhưng mỗi lần đều hâm mộ sờ mó khắp nơi, mấy thứ chai chai lọ lọ bất kì nữ tử nào cũng yêu thích nhất đặt trên bàn trang điểm của Thảm Hà Hương càng khiến nàng ấy không dời mắt được.

Thảm Hà Hương thấy nàng ấy mở to mắt với bộ dáng yêu thích, không khỏi cong môi cười, nhớ tới chính mình lúc trước cũng là như vậy, lại thấy trên mặt nàng ấy mặc dù có bôi chút dầu dưỡng, nhưng vẫn có chút khô nẻ bong da, liền tìm một hộp trong đám đó, mở ra kêu nàng ấy lấy ra một chút xoa mặt, Nhị Nha cẩn thận lấy tay khuê ra một ít, sau đó vừa thoa vừa ngửi, mùi hương thực sự rất thơm.

Tiếp theo nàng liền đem hộp kem đó tặng luôn cho Nhị Nha, vốn định tặng cho nàng ấy loại son mà Nhị Nha thích, nhưng bởi vì lúc trước bị Thảm Quế Hoa kia làm bẽ không ít, hơn nữa Thảm Hà Hương dùng phần lớn đều là loại kem bảo dưỡng, bảo vệ tóc, sáng tối bôi mặt và cả loại dưỡng mắt khi mùa hè tới nàng sưu tập các loại hoa lộ đem bỏ trong các chai nhỏ, khi dùng thì mở ra một lọ, còn có loại dưỡng trắng răng, loại dưỡng da mịn màng toàn thân có ba loại hoa lộ, lòng bàn tay đầu gối gót chân mấy chỗ dễ bị có vết chai nàng sử dụng một hộp xà bông chuyên dụng, chỉ riêng đám đó thôi đã bày la liệt trên bàn trang điểm rồi.

Ngược lại vì tuổi không lớn, ngày thường cũng không xuất môn, cơ hồ không dùng đến hương phấn và son nên cũng không làm thêm để dùng, cho nên lúc này nàng liền tìm một lọ vừa làm cách đây không lâu, hộp mới tinh kem dưỡng mùi hoa Quế tặng cho Nhị Nha, nàng ấy cao hứng vô cùng, mở ra liền bôi liền tiếp lên mặt hai ba lần, mặc dù nàng ấy biết nếu cảm về nương sẽ nói, nhưng vẫn không thể mở miệng từ chối, sau đó hai người ngồi xuống nói chuyện ríu rít.

Trên cơ bản đều là Nhị Nha đang nói, Thảm Hà Hương thì vừa câu được câu không ứng lời vừa đưa kim khâu hình Lạc Mai, đợi Nhị Nha nghĩ đến một việc, rồi nói nhỏ giọng một cách thần bí xong, ngón tay đang cầm kim khâu của Thảm Hà Hương nhất thời dừng lại, trái tim cũng nhảy lên một cái, không khỏi hỏi ngược lại Nhị Nha một câu: “Chính xác không?”

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

“Cái gì? Vu chương quây muốn mua Hương Sơn? Đây... sao có thể?” Hà Hương thấy Thảm phụ và Liễu thị đều là vẻ mặt không tin, nàng ngồi thẳng người nghiêm túc nói: “Ngay từ đầu con cũng tưởng Nhị Nha nhìn lầm rồi, cho nên không lập tức nói cho phụ thân mẫu thân nghe, nhưng Nhị Nha lại nói là do chính nhĩ tử của Lý Chính nói cho nàng ấy biết, ngày hôm qua Vu chương quây và tiểu nhị còn vụng trộm đi đến nhà Lý chính bàn bạc về chuyện hợp tác mua Hương Sơn, chỉ sợ việc này là thật.” “Vu chương quây buôn bán ở kinh thành, hẳn chạy xa lác xa lơ đến đây mua núi?” Liễu thị nghi vấn

nói, Thảm Hà Hương trầm mặc, cũng khó trách nương sẽ nghĩ như vậy, tuy rằng quan phủ hiện tại chịu khai khẩn đất núi, nhưng phần lớn mọi người đều muốn mua đất ruộng, nào có ai sẽ đi mua núi? Loại đất núi không thể trồng cũng o thu hoạch được, mua về chỉ có thể để không, cũng không tác dụng gì.

Thảm phụ giống như ý thức được cái gì, muốn nói lại thôi, nghĩ đến gì đó sắc mặt liền không tốt như cũ nữa, Thảm Hà Hương ngồi bên cạnh, cánh tay đặt lên bàn, nàng nói: “Nương nói cũng đúng, ngay từ đầu nghe Nhị Nha nói việc này con cũng không quá để ý, nhưng sau ngẫm lại liền cảm thấy rất kì lạ, cha, nương, hai người ngẫm lại mà xem, Vu chương quây bỏ qua đất ruộng không mua, cứ phải mua bằng được đất núi sau nhà chúng ta, làm gì có chuyện khéo như vậy? Ông ta là chương quây của một cửa tiệm, không lo việc kinh doanh buôn bán trong tiệm chạy đến mua núi để làm gì? Nói mua liền mua, vì sao lại muốn tránh né chúng ta?”

“Đúng vậy, đây là vì sao?” Liễu thị cũng thấy không thích hợp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thảm Hà Hương bình tĩnh không khách khí vạch trần nói: “Con đoán a, Vu chương quây kia muốn mua Hương Sơn chắc chắn là muốn chen ép chúng ta.” Lập tức nhìn về phía Thảm phụ nói: “Cha, cha ngẫm lại xem, nếu Vu chương quây mua đất Hương Sơn mặt sau nhà chúng ta, vậy núi là của ông ta rồi, nếu ông ta không cho chúng ta lên núi hái hoa làm hương liệu, vậy chúng ta không phải sẽ đi rất xa đến núi khác để hái sao, trên Hương Sơn cây cối hoa cỏ màu sắc chủng loại đa dạng, trên núi khác chưa hẳn có đầy đủ như vậy, đến lúc đó tránh không được phải mua một ít có sẵn ở cửa hàng để dùng, rõ ràng không cần tiền để mua, hiện tại lại phải bỏ tiền ra mua, vừa chậm trễ thời gian tiền lại càng ít, đây là chuyện phiền phức biết cỡ nào.”

“Vu chương quây không phải là người như thế chứ?” Liễu thị cũng không dám xác định hỏi.

“Nương, không phải con nói ông ấy muốn phá chúng ta, con đoán ông ấy chỉ là muốn mua lại Hương Sơn, nếu chúng ta chỉ bán sơn phần cho ông ta, ông ta liền cho chúng ta tự ý vào núi hái, đợi sau này nếu chúng ta không muốn bán cho ông ta nữa, đương nhiên sẽ không cho chúng ta lên Hương Sơn, chiều này của ông ta là muốn chặt đứt đường lui của chúng ta, về sau chỉ có thể buôn bán với ông ta.”

Thảm phụ nghe xong nhất thời đắm một quyền xuống mặt bàn, “Không nghĩ tới hắn sẽ có tâm tư này, trách không được khi đầu năm hắn ta cứ xin lãnh giáo cách điều chế sơn phần và phương tử, may mắn ta không nói cho hắn, đáng giận.” Khó trách Thảm phụ tức giận, Vu chương quây mua lại Hương Sơn bất quá chỉ mất có vài chục lượng bạc, nhưng cái chính là muốn chặn đứng nhà nàng, một năm mang đến cho hắn lợi nhuận bằng mười mấy cái Hương Sơn cộng lại ấy chứ.

Đối với cách làm của Vu chương quây, nếu tách ra để suy nghĩ, Thảm Hà Hương cũng thấy không có gì đáng trách, tục ngữ nói người không vì mình trời tru đất diệt, thương nhân chính là thế, nếu không sao gọi là gian thương, có được mấy người không tham lợi ích, nhưng chuyện này nếu đặt ở phía gia đình mình, bị người ta tính kế, cảm giác thực làm cho người ta căm giận.

Đây cũng là Thảm Thành Thạch trong hai tháng gần gần đã cho Vu chương quây buôn bán lời mấy trăm lượng bạc, đang được lợi lộc sao nở buồm tay, những khách nhân đã dùng qua sơn phần Thảm gia đều quay lại đặt hàng không biết nhiều bao nhiêu, hiện tại đã đến mức hết hàng, muốn có nữa phải đặt trước thời gian lâu, Thảm gia trong con mắt của Vu chương quây chính là thần tài mang tài lộc đến, khiến hắn không thể không vì tương lai mình mà nghĩ cách, hiện tại nhà Thảm Thành Thạch điều kiện chưa vững, khó đảm bảo tương lai có tiền sẽ thay đổi suy nghĩ không để cho hắn bán hàng nữa, vậy thì sẽ khiến cho cửa hàng của hắn tổn thất lớn lao, cho nên dưới tiền đề chưa tìm được nhà cung ứng khác thay thế, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi, thế mới muốn lên núi mua lại Hương Sơn, ngày sau nếu tan rã sẽ có vốn đặt cược.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Liễu thị nghe mà khản trương, cũng không khỏi nghĩ tới tối qua đã đếm một lần số bạc trong tráp.

Trước hai ngày cả nhà họ còn vì có ba mươi lượng bạc mà vui mừng, lúc này lại phát hiện tiền quá ít không đủ dùng, đừng nói là không đủ mua Hương Sơn, ngay cả muốn mua ruộng tốt cũng mua không nổi vài mẫu, Thảm phụ lại không có bằng hữu có thể mượn tiền, người nhà cũ lại càng không cần nói đến, một văn cũng sẽ không cho mượn, nhà Liễu thị vốn cũng coi như giàu có, nhưng năm đó gặp thủy tai lưu lạc đến đây, cha mẹ sớm đã qua đời nên bản thân không nơi nương tựa, nếu không cũng sẽ không gả cho Thảm phụ, cho nên năm đó nếu có một tia hy vọng, Thảm phụ cũng sẽ không bỏ lại hai mẹ con nàng đi liều mạng, cả nhà ngồi với nhau một lúc lâu, Thảm phụ thế mới đứng dậy định đi qua nhà Lý Chính hỏi thăm chút.

Liễu thị dưới hình huống vội vàng chỉ kịp chuẩn bị chút đồ ăn điểm tâm, còn bỏ thêm lạp xường và một khối thịt ba chỉ, năm mới không thể cứ tay không mà đến nhà người ta, Thảm phụ bụng đầy tâm sự xách giỏ ra khỏi nhà.

Mà Liễu thị về phòng cảm khung thù lên cũng đầy mặt u sầu, sao còn có nửa chút tâm tư thù hoa, Thảm Hà Hương ngồi ở bên cạnh cũng không nói một lời, trong lòng nghĩ tới chuyện khác, kỳ thật nếu muốn mua lại Hương Sơn cũng không khó, đó là món tiền Gian Thư Huyền lưu lại có chút lại lịch bất chính, không biết giải thích thế nào với Thảm phụ và Liễu thị. Hơn nữa nàng cũng không nghĩ tới, kiếp trước không có người mua ngọn núi hoang này, nay cư nhiên thành miếng mồi ngon, bị tên Vu chương quây kia cứ thế mà xía vào, chỉ sợ giá đất cũng không dễ dàng giảm.

Một lát sau bộ dáng Thảm phụ cảm giỏ không trở về có chút chán ngán thất vọng, trong lòng Thảm Hà Hương không khỏi trầm mặc, trong lòng tính đến chuyện xấu nhất, vội đứng dậy đi đến đón cha rồi nhỏ giọng hỏi: “Cha, Lý Chính nói như thế nào? Hương Sơn đã bán đi chưa?”

“Bán thì chưa, trước mắt vẫn là tháng giêng, người phụ trách việc này ở nha môn đã hỏi hương, cho dù việc đã xong, đi làm khế đất cũng phải mất mấy ngày nữa, chỉ là Lý Chính nói Hương Sơn kia đất đai rộng lớn, Vu chương quây lại là người ngoài thôn, ít hơn tám mươi lượng không bán, Vu chương quây chê đất cho nên ngày hôm qua chưa bàn bạc xong, Lý Chính nói, nếu người trong thôn chúng ta muốn mua, thì sẽ ưu tiên cho, người cùng thôn sẽ được giảm mười lượng, cũng chính là bảy mươi lượng.....”

“Bảy mươi lượng.....” Liễu thị vội buông khung thù trong tay, xuống đất mở hộp tráp đựng tiền ra, lật qua lật lại bên trong vẫn là ba nén bạc và một ít bạc vụn, số tiền này còn kém xa bảy mươi lượng, dù mình có cộng thêm cả căn nhà mới xây này lại nữa cũng không đủ, giờ biết làm sao đây.

Gặp Thảm phụ và Liễu thị mặt mày chau lại, trong lòng Thảm Hà Hương trần trọc một lát, đành phải mở miệng nói: “Cha, nếu người thật sự muốn mua

Hương Sơn, tiền sẽ có đủ.” Thấy Thẩm phụ và Liễu thị đều nhìn qua, Thẩm Hà Hương đành phải lộ vẻ mặt khiếp đảm nhỏ giọng kể lại sự tình nửa năm trước khi nàng lên Hương Sơn hái hoa, vô tình nhặt được một trăm lượng bạc trong động dành cho thợ săn trú qua đêm, rồi sau đó đem chôn dưới tàng cây, ngay cả chiếc áo cũ bọc đồng bạc đó ra sao cũng miêu tả sống động, tuy câu truyện không tình ái dạt dào, nhưng cũng có căn cứ đáng hoàng, Thẩm phụ và Liễu thị chỉ biết sùng sốt và sùng sốt.

“Con nói cái gì? Con nhặt được một trăm lượng bạc ở Hương Sơn?” Liễu thị nghe xong thì thảo hồi lại, lập tức nhìn về phía Thẩm phụ nửa ngày rồi mà vẫn không thích ứng được.

Thẩm Hà Hương thật tâm giải thích nói: “Cha, nương, lúc ấy con cũng sợ hãi vô cùng, nghĩ rằng có ai đó làm rơi, sợ bị động vật hoang dã trong rừng tha lời nên thuận tay chôn ở dưới tàng cây, thậm chí nếu sau có người đến tìm thì chỉ cho hẩn chỗ để, ai ngờ đoạn thời gian vừa rồi bận xoay không kịp, nếu không phải vì mua Hương Sơn cần tiền, chỉ sợ con cũng không nhớ tới nó nữa.”

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, cảm giác việc này thật không thể tưởng tượng nổi, khuê nữ nhà mình vận khí cũng qua smay mắn đi, lên núi tùy tiện chơi một chút liền nhặt được tám phương tử, lại lên trên núi tùy tiện hái chút hoa liền có thể nhặt được trăm lượng bạc, chuyện tốt nào cũng phát sinh trên người khuê nữ nhà mình, đây nếu đi nói với người khác, bọn họ khẳng định sẽ không tin tưởng.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, Thẩm phụ và Liễu thị nhìn nhau trong chốc lát, một hồi lại nhìn Hà Hương, đều có chút không dám tin, nếu không phải hai người họ biết khuê nữ nhà họ ngoài việc theo họ lên núi hái hoa thì ngày ngày đều ở nhà, ngay cả nhà hàng xóm cũng đều rất ít qua chơi, chỉ sợ sẽ hoài nghi tính chân thật của sự việc, dù sao chuyện nhặt được bạc trên núi này đem nói cho người khác nghe chỉ sợ người ta sẽ coi như chuyện đùa, kẻ ngốc mới đem trăm lượng bạc lên trên núi vất, cộng thêm người trong thôn đều nghèo rớt mòng tơi, đừng nói trăm lượng, dù là ba bốn lượng cũng không có, muốn vứt thì cũng không có của mà vứt.

Nửa ngày sau.

“Cha nó à, ông nói đây không phải là ý trời sao, muốn cho chúng ta mua lại Hương Sơn thế mới cho bạc.” Liễu thị nói.

“Nói bừa, Hương Sơn này rõ ràng là tòa bảo sơn, làm cho nhà chúng ta phát đạt.” Thẩm phụ kiên định nói, “Nếu không thì cả phương tử lẫn bạc đều để cho Hà Hương của chúng ta nhặt được.”

Thẩm Hà Hương cũng không biết là có phải nhịn nhiều quá bị tức nghẹn không, ánh mắt trừng thật to, hai má toàn bộ đỏ hồng, Thẩm phụ và Liễu thị nghĩ mãi sau mới nhẹ lòng, tiền này nếu nửa năm không có người tìm đến, vậy đó là vật vô chủ, là lão thiên gia muốn thưởng cho, thưởng cho người đương nhiên người được dùng, dù có bị ra quan phủ cũng không có tội.

Vì thế vào ban đêm Thẩm phụ liền cầm cái cuốc và giỏ trúc dẫn theo Thẩm Hà Hương lặng lẽ lên núi tìm, sau đó ở chỗ khuê nữ chỉ đào mất một lúc lâu, đang mùa đông trời đất đông cứng, đào nửa ngày cuối cùng mới đào tới góc áo, chiếc áo rách và đất cát dính lại cứng như sắt, khó khăn lắm mới tách được lớp bọc bên ngoài ra để lộ ra ánh sáng ngân lượng sáng chói, Thẩm Hà Hương thấy thế, lập tức dùng chiếc túi vải bố đã chuẩn bị sẵn nhặt bạc bỏ vài túi, sau đó bỏ vào trong giỏ trúc của phụ thân, hai cha con cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, cùng nhau xuống núi.

Qua hai ngày người làm bên nha môn đã trở lại, Thẩm phụ liền mang theo tiền đi tìm Lý Chính, lén nhét cho hẩn năm lượng bạc, việc này làm liền thuận lợi ngay, cùng là người trong thôn mua lại, dựa trên luật pháp của Yên Kinh quốc, Thẩm Thành Thạch có thể được ưu tiên mua bán, ngoại nhân có tăng thêm bạc cũng không thành, hơn nữa Lý Chính có mối quan hệ lo lót cho nha môn, cuối cùng Thẩm Thành Thạch chỉ tốn sáu mươi bốn lượng đã mua được Hương Sơn rồi, thủ tục cũng được làm cực nhanh, không mất mấy ngày, địa khế cũng lấy được luôn, Liễu thị cao hứng dùng giấy dầu bọc lại cả địa khế Hương Sơn và nhà mới cất lại cùng chỗ rồi cất vào tráp tiền bảo quản.

Hương Sơn bị Thẩm Thành Thạch mua lại, tin tức này lập tức liền truyền ra, sáu mươi bốn lượng bạc đó, người trong thôn sau khi biết đều chấn kinh rồi, Thẩm gia lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Việc này thực tế cũng khiến cho Thẩm phụ và Liễu thị đau đầu không thôi, đương nhiên không thể nói là khuê nữ nhặt được ở Hương Sơn được, cho dù có nói người ta cũng không tin, rõ ràng là gạt người mà, cũng may Liễu thị nghĩ đến chuyện khi còn chưa cất nhà mới, từng có một lão thái thái qua đường đến xin chén nước uống, sau đó bị ngã bệnh Liễu thị thấy bà đáng thương, liền giữ lại cho ở, nửa tháng mới đi, lúc này vừa vặn lấy việc đó ra làm cớ, nói là phương tử do lão thái thái cảm tạ tặng cho Thẩm gia, trước đó vài ngày có người mua phương tử, bọn họ liền bán chút cho người ta, trong tay tự nhiên có chút tiền.

Người trong thôn thế mới biết vì sao Thẩm gia đột nhiên đổi vận, thì ra là có phương tử điều chế son phấn, làm son phấn đi bán mới có thể cất được cái nhà lớn như vậy, ngoài mặt đều nói là Thẩm gia hảo tâm có hảo báo, nhưng sau lưng đều ghen tị muốn chết, thậm chí việc tốt này sao lại để Thẩm gia gặp được chứ, sau này nếu lại gặp được lão thái thái đi ngang qua thôn, ánh mắt người trong thôn liền như bó đuốc, nhiệt tình như lửa, người ta không muốn cũng cứng rắn lôi kéo người ta về nhà, nhất thời bầu không khí kính già yêu trẻ cực thịnh luôn.

Việc Thẩm gia mua lại Hương Sơn không mấy ngày liền truyền đến tai Vu chương quây, đồng dạng cũng là cả kinh, hẩn sờ đi không sợ không mua được đám đất đó là vì hẩn biết rõ nhất hiện tại trong tay Thẩm Thành Thạch cũng không có bao nhiêu tiền, muốn mua Hương Sơn cũng chỉ là hữu tâm vô lực, ai ngờ ngay tại lúc hẩn tràn đầy tự tin, Hương Sơn cư nhiên bị người ta mua đứt luôn một cách yên ắng, hẩn biết chuyện đã là khi người ta lấy xong địa khế rồi, vắn đã đóng thuyền, không khỏi cảm thấy hối hận lúc trước chính mình đã tự tin quá mức, nay biến thành gà bay trứng vỡ hai bên đều không thu được kết quả tốt.

Nhưng thương nhân dù sao cũng là thương nhân, vì lợi ích xé rách da mặt cũng là có thể và lại được, cách một ngày Vu chương quây liền mang theo trọng lễ đến chịu tội với Thẩm phụ, thái độ vô cùng thành khẩn, thậm chí còn xé đi khế ước cũ, mang đến một văn khế mới được viết lại, sau này Thẩm gia làm son phấn lợi tức song phương chia đều, chính là một hộp son bán ba lượng bạc, Thẩm phụ có thể được một lượng rưỡi, mà không phải giống trước kia là năm trăm văn tiền, số tiền đã tăng lên gấp ba.

Thẩm phụ trước đây ở nhà cũ cũng từng phụ giúp quản lý tiệm tạp hóa, lại làm người bán hàng rong lâu như vậy, đương nhiên cũng không phải loại người kiến thức nông cạn, sau khi cân nhắc lợi hại xong, không vội vàng trở mặt, dù sao điều kiện kinh tế nhà mình chưa có căn cơ nên cũng không có tư cách trở mặt, cuối cùng Vu chương quỳ bước ra khỏi cửa Thẩm gia trong tay cầm văn khế cao hứng, chuyến đi này cũng không phí công, về sau ít nhất hai năm thời gian các mặt hàng Thẩm gia làm ra sẽ được bán ở cửa tiệm của hắn, tuy rằng kiếm ít đi chút, nhưng so sánh lợi tức vẫn là cực cao, về phần hai năm sau.

Khi đó Thẩm gia nói không chừng đã đủ lông đủ cánh, chỉ sợ không còn là chỗ hắn có thể lôi kéo được, Vu chương quỳ khẽ thở dài một cái đem văn khế nhét vào trong tay áo, lên xe ngựa rời khỏi Lưu gia thôn

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Trước kia làm một hộp son được có năm trăm văn tiền, hiện tại một hộp là một lượng rưỡi, một tháng làm tám hộp, chính là mười hai lượng bạc, hơn nữa hương phấn xà phòng dầu bôi tóc, một tháng thấp nhất cũng có thể kiếm được mười ba mươi bốn lượng bạc, Liễu thị và Thẩm phụ cứ giống như chơi gà vậy, rất sung sức, Thẩm phụ bán hết số hàng tồn của năm trước thì không gánh hàng đi bán nữa.

Dù sao thể lực của hai mẹ con là hữu hạn, hiện tại số lượng hương phấn và son khá lớn, thấy vợ con ngày nào cũng cực như vậy, Thẩm phụ thân là một nam tử nhìn cũng đau lòng, cho nên việc hái hoa nghiền hoa già nát hoa đều là ông nhận làm hết, Liễu thị và Thẩm Hà Hương rốt cuộc cũng thoải mái hơn chút, năm ngoái Thẩm Hà Hương mỗi ngày phụ giúp nghiền hoa, đêm nào cũng thấy nhức mỏi ở cổ tay, có Thẩm phụ rồi, rốt cuộc cũng không cần lo lắng hai cổ tay mình lớn bé khác nhau nữa.

Sự vất vả trong tháng đầu năm mới, được đền đáp bằng hơn hai mươi tám lượng bạc, cả nhà đều cao hứng vô cùng, Liễu thị đếm bạc nhiều lần, khi Thẩm phụ từ chỗ Vu chương quỳ về, thuận tiện mua một số món ăn mà thê tử nữ nhi thích, cả nhà quây quần bên nhau ăn một bữa đã đời, trong lòng đều cảm thấy cuộc sống rất đáng mong đợi.

Nhưng luôn có một ít người không chịu được người khác sống tốt, cứ kiếm chuyện, đầu tiên là nhi tử đại bá Thẩm Mãn Phúc tự tìm đến cửa, nói là đưa chút bánh chưng hấp để Nhị thúc nếm thử, không ai nữ đánh bộ mặt luôn tươi cười, cho dù Thẩm gia có không vui về gì với sự thăm hỏi này, cũng không thể đuổi thẳng cổ tiêu bồi, vì thế Liễu thị đành phải giữ hắn ngồi chơi trong viện, bánh chưng cũng không cần, kêu Thẩm Mãn Phúc đem về.

Thẩm Mãn Phúc ngồi trong viện ánh mắt đảo như bị, nhìn Thẩm Hà Hương như kiểu con mắt sắp mọc trên thân nàng rồi, thế còn mở miệng kêu một tiếng Hà Hương muội muội, Thẩm Hà Hương nghe mà thiếu điều muốn ném quách cái sọt hoa khô sang một bên, trước kia ở nhà cũ ý vào sự yêu thương của đại bá và đại bá mẫu, hắn luôn vênh vào tự đắc, toàn kêu nàng là “ê ê”, “ngươi cút đi”, hoặc là trực tiếp kêu nàng là Hà Hương, lớn như vậy còn chưa từng nghe hắn gọi mình là “muội muội”, đến ngay cả Liễu thị đều phải cau mày, nói vài câu rồi đuổi hắn về.

Không nghĩ tới qua vài ngày Thẩm Quế Hoa cư nhiên cũng đến đây, còn mở miệng nói nàng ta cũng muốn làm chút son phấn kêu chất nữ dạy nàng ta, Liễu thị hiện vẫn còn ghi hận chuyện nàng ta làm hại khuê nữ mình chảy máu, tuy rằng Hà Hương hiện tại mặt không vấn đề gì, vết thương bị cửa trên tay cũng đã lành lại, không để lại vết sẹo.

Nhưng ở trong lòng Liễu thị Thẩm Quế Hoa là thứ sao chổi, khuê nữ mình gặp nàng ta sẽ không có nổi một chuyện tốt, hiện tại cư nhiên còn vác mặt đến đòi xin phượng tử, thật không biết xấu hổ, cuối cùng ngay cả cửa cũng không cho vào, Thẩm Quế Hoa đứng ngoài cửa nửa ngày, nhìn thấy trong viện có phơi hai bộ y phục tơ lụa kiểu dáng rất đẹp, nhất thời ghen tị vô cùng, hung hăng giậm chân, trừng mắt nhìn cổng lớn Thẩm gia nói: Hừ, các người cứ tạm thời đắc ý đi, xem nương ta trừng trị các người ra sao.

Liễu thị nói sao mấy hôm nay mắt nháy liên tục, quả nhiên, không cách mấy ngày sau khi Thẩm Quế Hoa đến, kế mẫu nhà cũ Tiền thị liền dẫn một nữ tử hai hai hai ba tuổi vào nhà Thẩm Thành Thạch.

“Nay ta đến nói ngắn gọn thôi, ta chỉ có một chất nữ như vậy, vị hôn phu của nàng vừa mới qua đời đến ở nhà ta vài ngày, đã bị Nhị thúc nàng chiếm tiện nghi, cô nương Tiền gia mệnh khổ, nhưng cũng không phải ai cũng có thể khi dễ, chất nữ ta đã dẫn đến đây, hôm nay hai phụ phụ các người phải có câu trả lời với nàng ấy!”

Một câu khiến Thẩm phụ và Liễu thị sùng sốt, trong phòng yên tĩnh quá mức đến ngay cả cây kim nếu có rớt xuống cũng nghe rõ, còn có tiếng khóc nhẹ nhàng nức nở của nàng kia, Thẩm phụ nhìn một lúc lâu sau cũng không nhớ tới người kia là ai, đành phải nói: “Không biết mẫu thân lời này là có ý gì, ta căn bản chưa từng thấy qua vị cô nương này.”

Một câu còn chưa nói xong nàng kia liền gục bên chân Tiền thị khóc lớn, Tiền thị như rất thương tiếc vuốt đầu nàng, sắc mặt trầm xuống: “Chuyện tự mình đã làm không dám thừa nhận sao? Được, ta liền thay người nói rõ ràng ra, ngày ấy người tới nhà cũ đưa tiền, có đứng ở cửa hay không?”

Thẩm phụ hồi tưởng, ngày đó đi đưa tiền hắn quả thật là ở nhà cũ, kế mẫu và đại ca đi ra cửa thỉnh hắn vào nhà, hắn lại chưa bước vào, đưa tiền xong liền rời đi, lập tức nói: “Ta là đứng ở cửa, nhưng cũng không có vào nhà.”

Kể mẫu Tiên thị không để ý tới hần nói, nói thẳng: “Chất nữ này của ta là con út trong nhà, cha mẹ tỷ muội yêu thương nhất, ai ngờ gã đi không được vài năm phải ở giá, đến chỗ cô mẫu ta ở vài ngày giải sầu, ai ngờ trở lại nhà cũ liền bị người ôm vào lòng, trong thôn không ít người đều nhìn thấy được, người phá hủy thanh danh của chất nữ ta, bây giờ còn tính chối cãi sao?”

Tiên thị nói xong lời này, Liễu thị vốn không tin nhất thời nhìn về phía Thẩm phụ, Thẩm phụ sao không biết trong mắt thê tử đó là có ý gì, vội giải thích cùng nàng: “Căn bản không có chuyện này, ta lúc ấy đưa tiên xong xoay người bước đi” Vừa nói xong liền giống như nhớ tới cái gì đó nói: “Chẳng lẽ” Thấy đáy mắt Liễu thị lộ ra sự giận dữ, cuồng quát nói: “Lúc ấy ta đi không được vài bước liền bị một người đụng phải, vì gió lớn cũng không thấy rõ là ai, theo như lời mẫu thân đó chính là nữ tử này?”

“Hừ, người nói đụng chính là đụng sao? Người trong thôn nhìn thấy người ôm người ta vào lòng, chất nữ ta trong sạch gả cho người ta, cũng trong sạch làm quả phụ, để để người khi dễ vậy sao!”

Liễu thị gả cho Thẩm Thành Thạch mười mấy năm, đương nhiên biết tính tình của hần, mấy năm nay cuộc sống tuy cực nhưng hần vẫn toàn tâm toàn ý đối mình, ai từng nghĩ hôm nay thế còn xảy ra loại chuyện này, còn bị người ta theo đến tận cửa, tuy rằng trong lòng khổ sở, nhưng nàng coi trọng mặt mũi, có ngoại nhân ở đây sẽ không để mất thể diện, cho dù lúc này không tin Thẩm phụ cũng muốn giả bộ tin hần, huống chi nàng vốn tin tưởng trưởng phu mình, nhưng cứ nghe thấy mấy chữ ôm vào lòng là bản tay vô thức siết chặt dưới áo.

Liễu thị ngồi thẳng tắp sống lưng nhìn nữ tử đang gục trên đùi Liễu Thị khóc nức nở kia, lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng Tiên thị nói: “Mẫu thân lời này ta là không tin, trưởng phu ta chỉ là không chú ý đụng phải nàng một chút, nàng ta lại kiên quyết nói là ôm, còn tự mình đưa lên cửa, đây sao có thể là chuyện của một nữ tử trong sạch có thể làm ra được.” Khi nàng kia vừa nghe thấy tiếng khóc nức nở nhất thời dừng lại, Tiên thị thu lại tay, nàng ta liền khóc rống lên.

Tiên thị nghe vậy đem mặt lời kéo: “Liễu thị, lời này người là có ý gì? Chẳng lẽ ta còn có thể vu hãm các người sao?”

Nhiều năm như vậy Liễu thị ở nhà cũ chưa từng chống đối Tiên thị, làm việc cũng không hề có nửa câu oán hận, nay thấy Tiên thị nhìn thẳng mình như thế, Tiên thị đứng là có chút chột dạ muốn dời ánh mắt đi, “Lời này hần là ta hỏi người mới đứng đi, mẫu thân ngài hôm nay mang nàng ta tới nhà của ta rốt cuộc là có ý gì? Không ngại nói thẳng ra đi, quanh co lòng vòng ta nghe không hiểu.”

Tiên thị tức giận vì bị Liễu thị nhìn thấu tâm tư đến hồ thẹn, nhất thời cao giọng nói một cách sắc bén: “Người đã hỏi như vậy, ta đây liền nói luôn ra, Liễu thị người gả đến Thẩm gia cũng đã mười mấy năm, chỉ sinh được Hà Hương một khuê nữ thì không thấy động tĩnh gì nữa, Thẩm gia lão Nhị tuyệt hậu mấy năm nay đã truyền đến mấy cái thôn rồi, mỗi khi bị người ta hỏi ta đều không ngóc đầu dậy được, lúc trước nghĩ các người trẻ tuổi còn có thể sinh, mấy năm nay vốn cũng không hỏi đến, nhưng hôm nay sau khi đã ra riêng cũng không thể để các người tiếp tục càn quấy, nếu không trăm năm sau ta gặp tướng công dưới suối vàng cũng không có mặt mũi gì, nếu hiện tại Nhị thúc hần đã coi trọng chất nữ ta, chất nữ ta lại không có ý kiến, ta đây thân làm mẫu thân và cô mẫu liền đứng ra làm chủ, tháng sau chuẩn bị đồ cưới liền cưới chất nữ ta làm bình thê, ngày sau liền sinh ra đứa trẻ mập mạp tận hiểu”

Còn chưa nói xong liền nghe được tiếng cười khúc khích, chỉ thấy Thẩm Hà Hương đứng ở mặt sau Thẩm phụ nhìn không được che miệng, ngay cả nữ tử đang phủ phục trên đùi kẻ mẫu cũng ngẩng mặt lên nhìn, nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng nhảy dựng lên, nàng nghe tỷ tỷ nói qua nhà Thẩm Thành Thạch có một khuê nữ, cũng không để vào mắt, lại không nghĩ rằng có hình dáng xinh đẹp thanh khiết như vậy, mới hơn mười tuổi đã như vậy, nếu trưởng thành rồi chẳng phải là mê hoặc chết người ta sao.

Thẩm Hà Hương cũng đánh giá nàng kia, tướng mạo chỉ có thể xem như bậc trung, mới hơn hai mươi đã da khô môi trắng mắt vàng, hiển nhiên là sống ở nhà trưởng phu cũng không tốt gì, cho nên mới da mặt dày đến nhà tỷ tỷ tìm chỗ dựa đi? Mẫu thân Liễu thị tuy rằng không phải tuyệt mỹ, nhưng so sánh với nàng kia còn hơn nhiều, so sánh liền thấy sao cha có thể coi trọng nàng ta? Không cần nghĩ cũng biết đây là do đám người nhà cũ giờ trò, thực cái gọi là nhất tiền tam điều, vừa có thể đem kẻ ăn không ngồi rồi gả ra ngoài, vừa muốn đặt cơ sở ngầm ở nhà Thẩm Thành Thạch, quan trọng nhất cũng là muốn cướp lấy phượng tử làm son phấn.

Người như vậy cùng các nàng khách khí chẳng khác nào tự vũ nhục chính mình, nghĩ thấu Thẩm Hà Hương nhẹ nhàng cười lộ hàm răng trắng bóng ngay ngắn làm cho người ta không dời nổi tầm mắt: “Gã đến Thẩm gia mười mấy năm, ngoài một nữ nhi không sinh nổi nữa cũng không chỉ có một người là mẫu thân ta, đừng không kể nãi nãi?”

Lúc trước đã suy tính kế hoạch cặn kẽ nhưng lại bị cái chết bất ngờ của Thẩm lão gia phá hỏng, Tiên thị hiện tại ở nhà cũ sống cũng không thuận lợi, lúc này nghe thế không khỏi giận dữ, nâng tay dùng sức vỗ xuống bàn lớn tiếng nói: “Còn nhỏ tuổi cũng dám chống đối trưởng bối, nương người dạy người thế há, nơi này phần của người nói chuyện sao? Đi ra ngoài!”

“Đây là nữ nhi của ta, ai dám kêu nàng đi ra ngoài?” Liễu thị thấy nữ nhi thay mình ra mặt bị mắng, nhất thời bản năng che chở con cái trỗi dậy, Thẩm Hà Hương không biết khi nào đã mang tới một cái chổi hợp thời đưa cho Liễu thị nói: “Nương, người ta đều khi dễ lên đầu hai mẹ con ta rồi, còn có nữ tử không biết xấu hổ kia muốn làm mẫu thân tiện nghi của ta nữa, nếu không đem các nàng ta đuổi ra đi, không chừng ngôi nhà mới chúng ta mới dọn vô ở đành phải nhường ra cho bọn họ thôi”

Liễu thị nghe xong lửa giận bùng bùng, nhất thời lấy cái chổi qua liền vọt đi lên, Tiên thị xem như trưởng bối nếu đánh là vô lễ, nhưng thứ quả phụ này thì khác, không đợi nàng ta phản ứng lại, liền bị Liễu thị mắng không biết xấu hổ rồi trút xuống mấy nhát chổi, Tiên thị thấy muội tử bị đánh đến nỗi chạy khắp phòng, nhất thời tức giận đến cả người phát run, khi bị đuổi ra khỏi Thẩm gia, Tiên thị liền nói một cách ngoan độc đối với Liễu thị và Thẩm phụ: “Ta đây là kẻ mẫu cũng có trách nhiệm nạp thê làm thịnh vượng gia tộc cho người, chất nữ ta người thú cũng phải thú, không thú cũng phải thú, nàng ta có vào cửa hay không, không phải do người quyết!”

Tiên thị vừa đi, Liễu thị liền đóng sập cửa phòng, vô luận Thẩm phụ nói gì cũng không mở, còn nghe được đến tiếng khóc thầm ầm ầm, bao nhiêu năm rồi Thẩm Hà Hương không có nghe tiếng khóc mẫu thân, đó là khi ở nhà cũ khổ sở thế nào bà cũng chỉ gạt lệ khóc thầm mà thôi, chưa bao giờ khóc ra

tiếng, ở trong lòng Thắm Hà Hương đến tận khi bà bị bệnh qua đời mẫu thân luôn là nữ tử kiên cường, lần này thật sự đã bị những lời của Tiền Thị làm cho đau lòng rồi.

Thắm Hà Hương đứng ở cửa, nhìn thân ảnh Tiền thị rồi đi, trên mặt nửa chút biểu tình cũng không có, nhưng không hề chớp mắt nhìn vào khoảng không, đời này không dễ dàng được sống lại một lần nữa, mọi chuyện đều trong dự đoán, cũng muốn tham lam được hưởng sự sủng ái của cha mẹ lần nữa, làm sao có thể cam tâm để người khác phá hư, ánh sáng trong mắt chợt lóe, không biết nghĩ đến cái gì, sau một lúc lâu, hình như đã có chủ ý bèn cười khê.

Buổi tối ngồi ở trên sập, nàng một bên nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay trái mềm mại, một bên hong khô tóc ngồi suy nghĩ, nghĩ đến hôm nay bộ dáng Tiền thị kia mà vô thức mà nghiêng răng, đám người nhà cũ đầy bụng xấu xa, tựa như độc xà luôn phục sẵn cắn bọn họ một miếng, vốn đang nghĩ nước giếng không phạm nước sông, nhưng người ta tựa hồ không nghĩ như vậy.

Cứ thế mãi chỉ sợ không có ngày yên tĩnh, nay chỉ có cách tóm được nó, nó mới có thể biết đau biết sợ, Thắm Hà Hương đem loại kem màu đỏ nhạt bôi lên ngón chân và bàn chân, bôi xong nhìn dưới ánh đèn, mười ngón chân châu tròn ngọc sáng, trong suốt trắng sáng, nhìn như chân hải tử, làm cho người ta nhìn không được muốn bỏ vào trong miệng cắn.

Thắm Hà Hương chậm rãi duỗi thẳng bàn chân, nửa cười nửa không ngập ngừng nghĩ: Đại bá không phải suốt ngày bày ra dáng điệu của người làm đại ca trước mặt cha nương mình sao? Tiền thị kia cũng không phải thích bày ra bộ dáng kẻ mẫu đơn trang hiền thực sao.

Không biết vạch trần bộ mặt thật của bọn họ trước mặt cha nương thì sẽ thế nào? Nghĩ sẽ rất thú vị đây

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tiết trời tháng năm cũng bắt đầu ấm dần lên, cả mùa đông không có mấy rau xanh ăn, nếu không phải có thể thường xuyên uống chút trà hoa ngâm linh thủy, Thắm Hà Hương chắc cảm thấy miệng mình đều đầy mùi vị dầu mỡ ngán ngấy, thời điểm này trên núi đã mọc những mầm rau dại, trong thôn rất nhiều nàng dâu, khuê nữ đều xách theo giỏ lên núi hái một ít đem về, cũng muốn trên bàn cơm gia đình có thêm màu sắc của rau xanh. Vì Tiền thị đến gây chuyện, hai ngày này Liễu thị vẫn không để ý tới Thắm phụ, Thắm Hà Hương đứng ra hoà giải hơn nửa hôm nay lại là sinh thân Thắm phụ, Liễu thị cho dù có tức giận thế nào vẫn nấu một bàn đầy đồ ăn, Thắm phụ có chút thụ sủng nhược kinh bước vào buồng trong, bữa ăn diễn ra một cách hòa thuận, Thắm Hà Hương nhìn sắc mặt Liễu thị, cuối cùng đề nghị buổi chiều lên trên núi hái chút rau dại về, buổi tối làm cho Thắm phụ món bánh bao nhân thịt mặn rau dại.

Trời biết trong khoảng thời gian này cứ bận bịu suốt, người một nhà bao lâu rồi chưa từng ăn cùng nhau thoải mái một bữa cơm, phu phụ họ Thắm luôn cùng chiều Hà Hương, hơn nửa năm nay khuê nữ vẫn luôn ở trong nhà không đi đâu hết, hôm nay đột nhiên nói muốn đến Hương Sơn hái chút rau dại, thuận tiện hái chút hoa Hòe hấp bánh, Liễu thị cho dù không vui vẫn đáp ứng, chuyển đi hái hoa ngắt rau là của hai mẹ con, nhưng Thắm phụ lại cực kì lo lắng cho các nàng, dù sao thế tử xinh đẹp, nữ nhi xinh tươi như hoa, nếu chuyển đi này hẳn không đi theo tâm trạng sẽ như kiến bò trên chảo dầu, cứ nằng nặc bám theo sau, đuổi cũng không về.

Thắm Hà Hương thay một thân bộ y, lại cầm theo mũ rom ba lô, thế mới khóa cửa, cả nhà lên Hương Sơn trong sự trầm mặc của Liễu Thị, đào được nửa sọt rau dại Thắm Hà Hương đã cao hứng cả khuôn mặt đỏ hồng, nhưng nẩy gốc cây Hòe đã bị người trong thôn chặt mất, liền lại làm nũng với Liễu thị nói muốn đi đến trên núi Tùng Sơn lân cận hái chút hoa Hòe, mới hái được chút không đủ ăn.

Liễu thị vốn không đáp ứng, nhưng thấy khuê nữ lâu như vậy mới xuất môn một lần, dọc đường đi kéo tay nàng nói cười riu rít rất hạnh phúc, nhất thời cũng không nỡ cự tuyệt, sau vài lần được nữ nhi năn nỉ, Liễu thị ngầm lại chỉ đi thêm có mấy bước, hiện tại thời gian còn sớm cũng không vội trở về liền đồng ý.

Liễu thị đều đáp ứng rồi Thắm phụ đương nhiên sẽ không cự tuyệt, cả nhà ba người vừa hái rau vừa xuyên qua rừng, Tùng Sơn là ngọn núi nhỏ mà Thắm Hà Hương khi ở nhà cũ thường xuyên cùng đám nữ hoa đi hái rau dại, thứ khác không có, cây Hòe thì rất nhiều, trên cây hoa kết từng chùm căn bản là hái không xuể, mà cách Hương Sơn cũng không phải quá xa, vòng qua dòng suối nhỏ là đến.

Thắm Hà Hương vừa đến Tùng Sơn liền ít nói đi, bước chân cũng đi nhanh hơn, Liễu thị luôn kêu nữ nhi đi chậm lại một chút, nàng cũng không ngừng bước, suốt đường đồ mồ hôi cũng không lau, sờ đi dần cha nương tới Tùng Sơn này, thật ra là có mục đích, mọi chuyện xảy ra ở kiếp trước, rất nhiều chuyện nàng đều nhớ không rõ lắm, nhưng năm đó khi Thắm phụ mất đi những chuyện ấy nàng lại nhớ rất kĩ, vì sau đó nẫu thân sẽ khổ sở vô cùng mỗi khi nhắc tới.

Đó chính là thời điểm trước sinh thân phụ thân một ngày, khi đó trong nhà nghèo đến nỗi ngay cả bát mì cũng không có mà ăn, phụ thân ngay cả sinh thân cũng chưa kịp được hưởng đã vội vã ra đi, lúc Thắm phụ trở về đã không còn nguyên dạng, nàng nhớ rõ ràng ngày đó tâm tình nàng và nương thật phần suy sụp, thừa dịp khi nương ngủ nàng vì quá đói bèn lên chạy lên núi hái hoa Hòe ăn, kết quả lại ngoài ý muốn nhìn thấy đại bá cùng một nữ tử trong một cái hang khuất chui ra, khi đó nàng thật phần sợ hãi vị đại bá hay thường xuyên la mắng nàng, không dám lộ mặt ra vội vã chuồn về nhà.

Ở nhiều năm về sau, nhìn thấy Tiền thị dẫn theo một nam hải tử mặt mũi giống hệt bà ta và đại bá, Thắm Hà Hương mới biết, năm đó người tặng tị với vị đại bá ấy lại là vị kẻ nãi nãi Tiền thị, hai người quả nhiên là che giấu vô cùng kín kẽ, đại bá nương đều bị che mắt chẳng hay biết gì, chỉ sợ đến khi nàng ta

bệnh chết cũng không biết người mình luôn kêu là nương, sau đó lại cứ nhiên sinh nhi tử cho trượng phu mình.

Vốn đời này Thẩm Hà Hương thầm nghĩ chỉ muốn yên ổn qua ngày, rảnh lo cho cha nương có cuộc sống thoải mái, chuyện nhà cũ thói nết nàng không thêm để mất, nhưng mặc kệ người không có ý hại độc xà, độc xà lại luôn muốn cắn người, độc xà nay đã có ý muốn nuốt người, hôm nay nếu không đem sự tình vạch trần ra, tương lai không chừng còn phải bị nó cắn trúng vài lần, nương nàng dưỡng tốt thân thể không phải để đám người đó giày vò, đôi con người Thẩm Hà Hương sáng rực, hiển nhiên là đã quyết định.

Liễu thị và Thẩm phụ bị Thẩm Hà Hương dẫn đi, dù sao từ nhỏ Hà Hương đã chơi bên cạnh núi, đối với Tùng Sơn thập phần quen thuộc, nên cũng không nghi ngờ gì, thậm chí Hà Hương còn nói, cha, con biết nói đây không xa có cái sơn động, bên trong có mọc loại cỏ thơm rất thơm, cha giúp nữ nhi hái để làm hương lộ đưa mẫu thân dùng. Liễu thị tuy rằng không giống khuê nữ mình cả ngày vệ sinh sạch sẽ, bởi cái này thoả cái kia, nhưng nàng cũng dùng sơn phấn nhà làm, thoa chút trên người trên mặt cả ngày liền thơm ngào ngát, Thẩm phụ người rất thích, ôm cũng đặc biệt có cảm giác, lúc này nghe thấy khuê nữ nói muốn làm hương lộ cho Liễu thị dùng, không nói hai lời liền dẫn Thẩm Hà Hương đi luôn.

Cả nhà đi đến bên cạnh khe sơn động bị che khuất, ngay tại khi Thẩm phụ mở miệng muốn hỏi khuê nữ sơn động kia ở đâu, ánh mắt Thẩm Hà Hương quét qua một vòng, lỗ tai giống như nghe được bên trong hình như có thanh âm gì đó, nhất thời lộ ra nụ cười khinh, sau đó chỉ vào miệng sơn động đó, mỗi ngọn núi đều có vài sơn động cho thợ săn qua đêm, trên Hương Sơn có, Tùng sơn cũng có, dân thôn này đều biết cũng không ngạc nhiên gì.

Thẩm phụ cũng không nghĩ gì khác, dẫn đầu đi vào trong cửa hang, Thẩm Hà Hương và Liễu thị đi theo sau, kết quả còn chưa đi vào được vài bước Thẩm phụ liền đột nhiên ngừng chân, lúc này ở ngoài động bọn họ còn không thấy gì lạ, đi vào Thẩm phụ và Liễu thị liền phát giác có gì không ổn, bởi vì trong sơn động đột nhiên truyền đến từng đợt gầm nhẹ và âm thanh rên rỉ.

Khe sơn động này vốn nhỏ hẹp, ngẩng đầu lên là nhìn thấy bên trong không xót thứ gì, Thẩm phụ ngừng lại, Thẩm Hà Hương và Liễu thị tự nhiên cũng ngừng bước chân theo, sau khi nhìn rõ tình hình, ba người đều sùng sốt, Thẩm Hà Hương không lên tiếng, Thẩm phụ và Liễu thị cũng nhất thời không biết phản ứng thế nào, có chút trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy chỗ khe đá hẹp này đang có một đôi câu nam nữ toàn thân trần truồng, thân người trắng bóng đang giao hợp, hoàn toàn không biết có người đã tiến vào nhìn bọn họ không sót chỗ nào, mà họ còn đang vĩnh mông cong đuôi lên.

Nữ tử kia hai tay bám vào nham thạch, một chân chạm đất, một chân bị tên nam tử thô bỉ phía sau nâng lên mở rộng ra, liền giống như chú chó đi tiểu nửa quỳ nửa không quỳ vậy, mà nam tử lại dán chặt trên thân nữ tử kia nhấp ra nhấp vào, vì trong khe đá vài tia ánh mắt trời chiếu xuống, hiện tại lại là ban ngày ban mặt, ánh sáng trong động vẫn rõ ràng, cho nên đến ngay cả vật nam nhân đen tuyền kia ra vào chỗ nữ tử đỏ hồng ấy cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nam nhân kia không biết có người đến, lại còn đang sượng khoái dữ tợn gầm nhẹ nói: "Người cái thứ đi điểm ngàn người cười vạn người chơi, nhanh kêu lên cho ta, nếu không ta cho nam nhân trong thôn và cả chó nữa đến chơi chết người." Nữ nhân đã quá thoải mái, cực khoái, nghe xong cũng không hề có nửa điểm phản kháng, ngược lại còn mở to cái miệng trắng trẻo ra, đồng thời phe phẩy phía trước ngực, rên ư ư nói: "Hảo ca ca, muội từ bên trong rất ngứa, ca ca cắm sâu vào trong đi, cắm, sâu hơn nữa." Đại khái là nói mới được một nửa thì mở mắt ra, kết quả liền thấy được trước cửa sơn động có một nam nhân với khuôn mặt xanh mét đang đứng nhìn, liền sợ tới mức hét lên tại trận, vừa lăn vừa té xuống đất rồi bò lên, mà tên nam nhân kia không kịp để phòng té chình ịch ngã người lên, cả người lão Nhị như chết sững đứng không nhúc nhích.

Thẩm Hà Hương ở phía sau Thẩm phụ nhìn thấy mà thiếu chút nữa bật cười, hai người này không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng thì không giống như vị đại bá uy nghiêm hay vị kế mẫu đoan trang hiền thực của ngày thường nữa, Thẩm vốn thấy được phải chuyện này thật xúi quẩy, đang muốn dẫn thể từ nữ nhi rời khỏi nơi này, kết quả nghe được thanh âm xong, động tác vốn muốn xoay người nhất thời ngừng lại, cho dù Thẩm Hà Hương ở sau lưng ông, cũng có thể cảm giác được phụ thân đang sùng sột như không thể tin nổi.

Sau một lúc lâu Liễu thị mới gượng ra bàn tay run rẩy che mắt Thẩm Hà Hương lại, nàng vốn hận Tiền thị, lúc này thấy cảnh bà ta đang chống mông mặc quần áo, trên đùi còn lộ ra dấu tích sau hoan ái, không khỏi đỏ mặt quát Thẩm Hà Hương thấp giọng nói: "Không cho phép nhìn thứ vô liêm si!" Nói xong liền kéo Thẩm Hà Hương rời đi.

Hai mẹ con không có đi xa, luôn ở bên ngoài cửa động đứng chờ Thẩm phụ, mơ hồ có thể nghe được thanh âm phần nộ nói chuyện của Thẩm phụ, và tiếng đại bá đập đầu quỳ lạy cầu xin hẳn đừng nói cho người khác, hẳn không muốn bị người ta dìm lông heo, Tiền thị ở bên cạnh cơ hồ không nói gì, chỉ đang không ngừng khóc thút thít, Thẩm Hà Hương cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, liền lôi kéo theo Liễu thị nói muốn về nhà, Liễu thị mời từ trong tình cảnh đại bá phụ cùng kế mẫu loạn luân phản ứng lại, lúc này nghe khuê nữ nói mới thanh tỉnh lại, nhất thời thấy phản cảm, thậm chí đứng tại đây đều cảm thấy dơ bẩn vô cùng, một khắc cũng không muốn ở lâu, cũng bất chấp việc đang giận dữ với Thẩm phụ, lên tiếng gọi Thẩm phụ về nhà.

Tiếp theo Thẩm Hà Hương liền nghe được thanh âm phụ thân đứt đoạn nói: "Thật sự là không bằng súc sinh. Ta đối với người đại ca như người. Các người tự giải quyết cho tốt đi." Từ đầu tới đuôi không hề nhìn Tiền thị một cái, nói xong liền đi ra khỏi sơn động, sắc mặt khó coi dẫn theo thể từ nữ nhi rời khỏi Tùng Sơn, khi đi Thẩm Hà Hương còn nhìn xuống con đường nhỏ dưới núi, trước khi lên núi nàng liền đi nhanh trước phụ mẫu vài bước, giấu Thẩm phụ và Liễu thị lặng lẽ cho một tiểu nam oa chín tuổi ba văn tiền mua kẹo ăn, cũng kêu hắn tiện đường đi tới nhà cũ nói cho đại bá mẫu một tiếng, đã nói: Thẩm Thành Trụ và một nữ nhân đi sơn động.

Dựa vào tính tình đại bá mẫu nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, tính toán thời gian, hiện tại hẳn là đã dẫn người lên đây rồi, kiếp trước hai người đó giấu kín chuyện loạn luân không ai biết, kiếp này đâu được may mắn đến thế, khi đến chân núi liền nghe thấy thấp thoáng những trận âm thanh giận dữ, Thẩm phụ và Liễu thị dọc theo đường đi sắc mặt ngưng trọng, nhưng Thẩm Hà Hương lại thấy rất bình thường, chỉ thiếu mỗi nhảy chân sáo ngâm nga câu hát thôi.

Hôm nay đầu tiên là để Thẩm phụ và Liễu thị thấy rõ bộ mặt thật của đại bá và kế mẫu, ngày sau sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ lui tới, lại có thể mượn đại bá mẫu để quấy nhiễu bọn họ, cho dù không bắt được bọn họ hiện nguyên hình, từ nay về sau đại bá và Tiền thị cũng đừng nghĩ yên ổn qua ngày, đến lúc đó bọn họ ngay cả thân mình còn lo chưa xong, làm gì có thời gian rảnh để lo chuyện lập thế thiếp cho cha nàng.

Mà đại bá nương kia quả thực dũng mãnh, nghe hải đồng nói xong lại liền tưởng đến biểu hiện trên giường của Thẩm lão đại trong hai năm nay, nhất thời

trong lòng nổi lên nghi ngờ, lúc này liền gọi thêm vài nữ tử nhà mẹ đẻ cùng nhau lên núi, cả nhà Thẩm phụ sau khi rời khỏi, Thẩm Thành Trụ và Tiền thị kia cũng không dám ở đó tiếp, vội vội vàng vàng chui từ trong động ra quần áo còn chưa chỉnh tề, cổ áo và nút thắt áo của Tiền thị còn chưa cài ngay ngắn, lộ một mảng cái yếm màu đỏ, bộ dáng hai người chật vật vừa vận bị đại bá mẫu và người nhà mẹ đẻ bắt gặp, cho dù Thẩm Thành Trụ và Tiền thị tìm đủ lí do, Tiền thị còn đang nao loạn đến long trời lở đất, mầm mống nghi ngờ này một khi đã được gieo xuống, sớm muộn gì cũng nở hoa kết quả, đủ để hai người vô sỉ kia tha hồ gánh chịu.

So sánh với bên nhà cũ đang gà bay chó sủa, Thẩm Hà Hương bên này lại sống thoải mái cực kì, Thẩm phụ và Liễu thị không chỉ chiến tranh lạnh kết lúc mà còn càng thêm ân ái, chuyện nạp binh thê cũng không thấy nhắc tới nữa, lúc này mùa xuân cây cối hoa cỏ động vật trên rừng tươi tốt, trên Hương Sơn một vài loại hoa thơm cũng lần lượt nở rộ, lúc trước còn lo lắng chuyện hoa khô đã xài hết, lúc này đây đã có hoa tươi rộ trời đương nhiên tiền tài cũng theo đó mà tới.

Cái nắng chói chang của mùa hè đã qua đi, Thẩm Hà Hương rốt cuộc cũng cáo biệt loại y phục vải bông khó chịu kia, mặc vào người y phục làm từ loại vải lụa mỏng nhẹ trơn nhẵn đang lưu hành ở kinh thành mà Thẩm phụ mang về, chỉ cảm thấy quanh thân thật mát mẻ, còn còn lo lắng dưới cái nóng bức mùa hè, trên làn da mịn màng sẽ bị nổi rôm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Thẩm gia hiện nay hàng tháng thu nhập khoảng từ mười ba lượng đến hơn hai mươi lượng, hiện tại tiệm tạp hoá của Vu chương quầy không chỉ có mặt hàng dầu bôi tóc và son, bánh xà phòng tắm và hương phấn cũng bán ra khá tốt, Liễu thị và Thẩm Hà Hương đều làm không xuể, cả Thẩm phụ lên núi hái hoa, đào cây cũng không đủ dùng, vì thế Thẩm phụ và Liễu thị liền thương lượng với nhau thuê nương Hồ Tử và Triệu đại từ đến phụ giúp, việc lên núi hái hoa đào cây thì mượn thêm vài thôn dân đang rảnh rỗi việc nông, trả chút tiền công cũng không để thôn dân thiệt thòi.

Kiểu như loại công việc không cần đi tỉnh khác làm công này, cũng không bỏ bê việc ruộng đồng ở nhà, người trong thôn đương nhiên cầu còn không được, Hồ Tử nương và Triệu đại từ nương ở nhà nhàn rỗi cũng chỉ biết ngồi không, giúp mài xay gạo hay nghiền nhỏ đậu, không có việc gì thì đốt củi nhóm lửa chuyện như vậy vẫn có thể làm, làm việc trong nhà không sợ mưa nắng, cũng không phải quá mệt, một ngày liền có thể kiếm bốn văn tiền, làm gì có ai không muốn làm chứ, phái nam càng không cần phải nói, lên núi hái hoa cũng đâu cần dùng sức lực gì nhiều, mỗi ngày lại kiếm được thêm bảy văn tiền, người trong thôn ai cũng tranh để làm.

Trên Hương Sơn hoa cỏ rất nhiều, Thẩm phụ cứ cách hai ngày liền dẫn người đi hái, số không dùng đến thì phơi nắng ở trong sân, phơi khô xong thì bọc kín cất trong kho, giữ lại để mùa đông lại dùng, hoa cỏ trên Hương Sơn hái hết thì dẫn người qua bên các vùng phụ cận hái, trong nhà có hai gian để trồng nay đã chứa đầy ngập, mùa đông năm nay cũng không cần lo lắng không có hoa thơm sử dụng.

Trong nhà có nương Hồ Tử và nương Triệu đại từ giúp đỡ, Liễu thị và Thẩm Hà Hương được thoải mái hơn chút, cơ bản là việc mài đậu hay nhóm lửa đều do hai người họ làm, Liễu thị phụ trách phần làm son phấn, Thẩm Hà Hương chỉ cần phân loại tất cả các loại hương hoa hương liệu, bởi vì nàng làm chủ yếu đều là bốn loại mặt hàng trang điểm rẻ tiền, bên trong không có hương liệu gì quý giá, tất cả đều là hương thảo hương mộc và hương hoa trên núi, cho nên cách điều chế cũng không đến nỗi phức tạp, chỉ cần nắm chắc phân lượng bột hoa và bột phấn của mỗi loại là được.

Mà tất cả hoa thơm đều do Thẩm Hà Hương một tay ngâm, mỗi một vại nước to đều được bỏ vào một giọt linh thủy, sau khi bị cánh hoa hấp thu lại rồi nàng mới đem chúng đi phơi nắng, mùa đông dùng đến sẽ không cần ngâm nữa, mùi hoa cũng sẽ vẫn được lưu giữ, mặc dù không so được với hoa tươi, nhưng mùi hương thì cũng chỉ sai lệch chút xíu thôi.

Thẩm phụ và Liễu thị hàng tháng kiếm được bốn tiền càng khiến cho hai người nhiệt tình hăng hái hơn trong công việc, cái tráp cất bạc đã chứa đầy mười đỉnh bạc trắng, khi Thẩm phụ đến kinh thành giao hàng thuận tiện đã đổi thành ngân phiếu, đến cuối năm trong tráp đã có hai tờ ngân phiếu một trăm lượng, còn có sáu đỉnh bạc lúc trước nữa, có tiền trong tay, Thẩm phụ và Liễu thị liền có chút ý tưởng.

Trong khoảng thời gian mùa đông này, Thẩm phụ thường xuyên đến tiệm của Vu chương quầy, có khi sẽ giúp tiểu nhị tiếp đón khách hàng, hẳn phát hiện các mặt hàng do nhà mình làm ra bán được rất nhiều, nhất là bánh xà phòng tắm, hương phấn, dầu bôi tóc, các mặt hàng này giá rẻ dùng lại tốt nên có rất nhiều người mua, vào dịp cuối năm mỗi tháng cũng đều bán ra được hơn mười hộp, vì thế những dự kiến không thực hiện được do lúc trước vấn đề tiền bạc không có đã nhen nhúm dậy khiến hắn đứng ngồi không yên.

Kỳ thật khế ước với Vu chương quầy thời hạn còn không đến một năm, lẽ ra là không nóng nảy, nhưng có một việc cũng làm cho Thẩm phụ nóng lòng như lửa đốt, ước gì lập tức chuyển ngay đến kinh thành, ngay cả Liễu thị một người luôn không rời xa ngôi nhà mới cất, cũng âm thầm tính, xét đến cùng cũng đều do khuê nữ nhà mình gây họa, qua năm nay khuê nữ liền bước vào tuổi mười ba, năm ngoái tuổi còn nhỏ nên còn đỡ, năm nay không ít những phụ nhân trong thôn ngoài thôn đều đến gõ cửa bàn chuyện hôn sự của Hà Hương với Liễu Thị.

Thẩm Hà Hương có dáng vẻ đẹp, ngay cả khi đặt trong một đám đông người liếc mắt một cái đều có thể nhận ra, ven xung quanh kinh thành tìm mãi cũng không có nổi vài người so được với nàng, hơn nữa gần hai năm nay trong nhà Hà Hương kiếm được không ít tiền, đã trở thành phú hộ gia trong thôn đếm trên đầu ngón tay, nếu có thể cùng nhà họ kết thân thì cũng như là chuyện đẹp đôi bề, người nào trong nhà nếu có nhi tử tuổi xấp xỉ Hà Hương

đều muốn thành chuyện hôn sự này, cho nên Liễu thị lo lắng ra mặt, hiện tại còn có thể nói nữ nhi tuổi còn nhỏ không gấp gáp, nhưng lấy cái cơ này dùng một hai lần thì được, dùng nhiều lần thì biến thành từ chối, mười ba tuổi mặc dù không thể gả ngay lập tức nhưng cũng có thể đính hôn.

Liễu thị có chút lo lắng, một cô nương mà trăm nhà đều muốn cầu hôn cũng không phải là chuyện tốt, cầu hôn đi cầu hôn lại thì bà con lối xóm đều trở thành kẻ thù mất thôi.

Mà Thẩm phụ thì lại càng giận dữ, đám nhãi ranh chưa mọc đủ lông đủ cánh vậy mà dám đánh chủ ý với khuê nữ nhà ông ngay trước mắt ông mới tức chứ, cứ loay quanh qua lại trước cửa nhà hoài, Thẩm phụ than là một người cha luôn che chở bảo vệ khuê nữ mình thì sao có thể không tức giận cho được, mỗi ngày không có việc gì liền đi đi lại lại trước cửa, nhìn thấy nam hài tử có mười mấy tuổi lại như nhìn thấy kẻ thù xông lên, khiến chúng cứ hề thấy Thẩm phụ là bỏ chạy, cứ như vậy vài lần, buổi tối Thẩm phụ và Liễu thị liền ngủ không yên, đều nhìn ngắm ngôi nhà mới ở được gần hai năm mà than thở.

Ngày cả nương Hồ Từ ngày đó cũng mạnh dạn mở miệng, tuy rằng chỉ lộ ra đầu đề câu chuyện, Liễu thị cũng cả kinh trong lòng, thầm nghĩ chính mình không ngại ngần, Hồ Từ năm nay đã mười bảy, ở tuổi này người ta đã có hài tử chạy khắp nhà rồi ấy chứ, Hồ Từ vậy mà vẫn chưa cưới vợ, vốn nghĩ rằng điều kiện gia đình hẳn túng quẫn, chưa từng nghĩ hẳn lại để ý đến khuê nữ nhà mình, đây đâu phải là không cưới nàng dâu, đây là đang đợi khuê nữ nhà mình lớn lên, người bên ngoài thì không nói làm gì, không thân không quen, nhưng nương Hồ Từ, chuyện này thật khiến bà nhức đầu, nói không cần thận sẽ dễ dàng bị hiểu lầm, thật đúng là rầu.

Đúng ra đứa nhỏ Hồ Từ kia ngấm lại ko hề tệ, tuy lớn hơn Hà Hương mấy tuổi, nhưng tính tình thật thà hồn hậu biết giữ bổn phận, vừa nhìn liền biết là người sẽ đối xử tốt với nàng dâu, nếu khuê nữ nhà mình bình thường chút, và hẳn có thể chờ được hai năm nữa, đây cũng coi như là mối hôn sự tốt, gả cho một hộ gia đình mà mình đã biết rõ gốc gác, nương Hồ Từ sẽ không đến nỗi không nề mặt mũi mà khiến cho khuê nữ nhà mình chịu áy náy.

Nhưng vấn đề là đáng về của Hà Hương lại xinh đẹp, có một nửa là giống bà, một nửa khác thì nghe Thẩm phụ nói lại là rất giống với nương của ông lúc còn trẻ, nghe nói tư sắc của nương Thẩm phụ lúc trước là đứng số một số hai trong vài thôn lân cận, nếu so với kinh thành cũng là một giai nhân ôn nhu, Liễu thị cứ nghĩ đến điều này là không yên tâm đem khuê nữ giao cho Hồ Từ, cũng không phải không tin Hồ Từ, mà là sợ hẳn không bảo hộ được khuê nữ nhà bà.

Ngày ấy trong thôn có xuất hiện một thầy tướng số bị mù, Liễu thị trước kia không tin mấy thứ này, nhưng vì những lời của nương Hồ Từ hôm đó trong lòng đang rất phiền muộn, liền đem chút tiền ra giúp ông ta trị bệnh xin bói một quẻ, lão tiên sinh thầy tướng số kia nói rõ ràng, khuê nữ nhà nàng bất tự kỳ lạ, dính xuống nước liền như đoá sen tàn thành bùn, sớm khắc song thân, hồng nhan bạc mệnh, không đáng đồng tiền, nhưng nếu có thể đập lên lòng vũ là có thể bay xa bay cao, cha nương được cậy nhờ, hậu nhờ con cháu, tương lai vinh hoa phú quý, muốn nói đến nhân duyên của nàng, sớm đã có duyên trời sắp đặt, hiện tại không cần phiền não, đến lúc đó tất sẽ biết được, cuối cùng dưới sự truy vấn mãi của Liễu thị, thầy tướng số mất mù kia mới nói, vị hôn phu của khuê nữ nhà bà nhất định là nam tử có thể hàng phục được khuê nữ, những cái khác không cần phải lo lắng, tương lai gặp được sẽ ở vị trí Tây Nam nhà bà.

Liễu thị thầm nghĩ người mù này có phải nói hươu nói vượn hay không, cái gì là sớm khắc song thân, nàng và cha Hà Hương chẳng phải vẫn rất tốt sao, còn có hồng nhan bạc mệnh, khuê nữ của nàng cũng không phải là nữ tử bạc mệnh, nếu không gia cảnh trong nhà sao có thể từ nghèo khổ đi lên có của ăn của để như bây giờ, hơn nữa tương lai khẳng định sẽ càng ngày càng tốt, khi về nhà bà cần nhắc kỹ càng, liền cảm thấy khuê nữ khẳng định chính là số tốt, tức là cái về sau mà thầy tướng số mù đã nói.

Nếu nói vị hôn phu tương lai của khuê nữ là người có năng lực lợi hại, vậy Hồ Từ liền khẳng định là không được rồi, ngày thường Hà Hương liếc hẳn một cái, hẳn liền xấu hổ mặt đỏ bừng, sao có thể trị nổi khuê nữ? Bị chính khuê nữ mình nuốt chửng mới đúng a, vốn đang do dự Liễu thị đành phải thờ dài, ngẫm nghĩ đến vị trí Tây Nam, không phải là vị trí trên kinh thành sao?

Liễu thị suy nghĩ hai ngày cảm thấy đau đầu vô cùng, liền đành phải thuận theo lời lão thầy bói mù nói là để thuận theo tự nhiên, về phần nương Hồ Từ bên kia Liễu thị cũng đành phải giúp đỡ tìm nương tử cho hẳn, xem như là gián tiếp cự tuyệt, vào giờ cơm tối trong nhà Hồ Từ giống như có trận cãi nhau rất lâu, hôm sau nghe nói Hồ Từ còn bị nương Hồ Từ đánh nữa.

Liễu thị vốn muốn đi thăm, nhưng lại cảm thấy lúc này đi sẽ khiến cho người ta có hy vọng, cái khác thì dễ nói, chậm trễ việc nhi tử của nhà người ta lại là đại sự, liền chỉ biết liên tục thờ dài, nhìn khuê nữ mình nhất thời cũng không hoà nhã, khiến cho Hà Hương luôn phải thận trọng dè dặt, còn tưởng rằng mình có chỗ nào lại chọc cho mẫu thân tức giận rồi, vội vàng lấy lòng chủ động bóp chân bóp vai cho Liễu thị.

Trong chốc lát Liễu thị liền hết tức, nghĩ đến cũng có chút áy náy, khuê nữ mình cho tới bây giờ luôn nhu thuận nghe lời, ngày thường dù xinh đẹp cũng chưa bao giờ đi ra ngoài rêu rao, mỗi ngày đều nghe lời ở nhà, nếu buồn chán cũng chỉ biết đi dạo trong sân, vừa hiểu chuyện vừa ngoan ngoãn, bản thân thật đúng là hồ đồ mới có thể trách khuê nữ, muốn trách cũng chỉ có thể tự trách bản thân và cha nàng không có bản lĩnh, nếu trong nhà có tiền có thế, thì làm gì có nhiều phiền toái như thế.

Liễu thị bắt đầu ngày ngày đếm bạc, nghĩ là vẫn nên nhanh chóng tích góp bạc nghe lời cha khuê nữ chuyển đến kinh thành thôi, sớm đã nghe nói các cô nương tiểu thư trong kinh thành ai cũng xinh đẹp, khuê nữ đi tới đó cũng không đến nỗi bị quá chú ý, cũng khiến bà bớt lo lắng hơn.

Liễu thị cứ đếm mãi bạc, cuối cùng cái tráp đó cũng đủ ba trăm lượng bạc, mà Thẩm phụ cũng thường xuyên loay quanh ở kinh thành, nhưng đáng tiếc việc tìm cửa hàng cũng khó y chang việc tìm nương tử, cửa hàng không tệ nếu không phải địa điểm hẻo lánh thì là phong thủy không tốt, nếu địa điểm tốt thì nhà cửa lại cũ nát hoặc là quá nhỏ, không thích hợp, dưới sự tìm kiếm khoảng thời gian gần nửa năm, mới rốt cục tìm được một cửa hiệu mặt tiền mà các phương diện đều coi như vừa lòng.

Cửa hàng này cũng là cửa hàng bán tạp hoá, nhưng vì nơi này có nhiều người bán tạp hoá, bị cạnh tranh nhiều nên không kiếm được bao nhiêu còn thâm vào vốn không ít, ông chủ cửa hàng này lao tâm lao lực mãi mới tính bán cửa hàng về quê mua ruộng trồng trọt.

Thẩm phụ tìm hiểu lâu mới cảm thấy vào mắt, liền cùng chủ quán kia thương lượng mất nửa ngày, chủ quán cửa hàng này vốn tính bán ba trăm lượng, thấy Thẩm phụ thật tình muốn mua, ngữ khí có chút thành khẩn, hơn nữa qua lời nói mới phát hiện ra hai người họ có điểm chung là chỉ có một khuê nữ thôi, đồng bệnh tương tư đều là tuyệt hậu nên có tiếng nói chung, hơn nữa hẳn cũng muốn sớm một chút dẫn nương tử và khuê nữ về quê, vì tri hoãn một ngày liền nhiều thêm một ngày tiêu dùng, đây chính là kinh thành, đồ vật đắt đỏ, ở nông gia năm văn tiền tiêu tiết kiệm cũng đủ cả nhà ăn một ngày, ở kinh thành chỉ đủ mua hai cái bánh bao, lại là loại không nhân.

Cuối cùng hai bên thành giao với giá hai trăm sáu mươi lượng, làm xong khế ước mua bán nhà rồi lại đi đăng kí tại nha môn, Thẩm phụ thế mới một đường ngồi xe lừa hưng phấn trở về nhà, Liễu thị nhìn thấy khế ước mua bán nhà khi thì xót xa cho số tiền trong tráp hồi trước, khi thì trên mặt lại lộ ra sự vui mừng, cái tâm tư kia người ngoài nhìn thấy cũng hiểu được phức tạp đến mức nào, Thẩm Hà Hương thì lại bẻ một miếng bánh hoa Quế mà Thẩm phụ mới mang về, nhẹ nhàng đặt ở trong miệng nhai, nhìn bộ dáng cha nương cao hứng thế kia, nàng cũng không khỏi vừa ăn vừa cười, nghĩ đến về sau gia đình mình ở kinh thành cũng coi như là có một nơi dung thân rồi, thật đúng là một chuyện vui về biết bao

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Thẩm phụ mua một cửa tiệm lớn ba gian mặt tiền trong kinh thành, Thẩm Hà Hương và Liễu thị đi xem nhà mà trên nét mặt lộ rõ sự vui sướng, Thẩm phụ cũng chưa nói cụ thể, hai người họ còn tưởng chỉ là một cửa hàng nhỏ, hai bên có sườn phòng có thể làm kho, ra cửa sau đó là sân vườn, còn có phòng để chứa hàng dự trữ, mặt sau nữa đó là một cái sân, còn khá là rộng rãi, cái sân ấy dù là giặt hồ hay phơi nắng đều có thể, vừa tiện lợi lại bảo mật. Mà phòng ở mặc dù không tinh mỹ nhưng cũng là nhà tường vôi trắng lợp ngói, các thợ công tượng trong kinh thành này tay nghề cực khéo, so với nhà mình ở trong thôn mới xây dựng theo kiểu dáng quy củ thì đẹp mắt hơn chút, nói đến ngôi nhà mới mà nhà mình mới dọn vào ở được hai năm, Liễu thị liền có chút không nở rời xa, theo ý của bà là không muốn bán đi, để nơi đó như một đường lui, nhưng đâu còn cách nào vì khi mua cửa hàng này xong, tiền bạc trong tay cũng không còn bao nhiêu.

Nơi kinh thành này không thể so với nông thôn, tiêu xài dùng đồ gì cũng cần tiền mua, hai mươi lượng bạc hàng tháng nhìn có vẻ nhiều, nhưng tiêu cũng không được bao nhiêu, hơn nữa Thẩm phụ cũng nói thêm ngôi nhà đó nếu không bán đi, không có người ở, nhà cửa sau một vài năm sẽ cũ hỏng không thành hình dạng như giờ, nếu làm phiền nương Hồ Từ hỗ trợ coi chừng, chẳng bằng bán quách đi cho bớt việc, vừa vặn có người đang muốn mua, thế là đến cuối cùng vẫn quyết định bán nó với giá mười lượng bạc.

Cộng thêm hai mươi lượng của tháng này, trong tay Liễu thị có bảy mươi lượng bạc, thế mới không hoảng hốt mượn xe ngựa chuyển đồ đạc trong nhà đến cửa tiệm mới, Thẩm Hà Hương tiến vào cửa hàng liền đánh giá mọi nơi, cửa hàng này coi như không tệ, vị trí rộng rãi bố cục hợp lý, căn nhà có ba lối vào, vừa có cửa hiệu mặt tiền đến bán hàng, hai bên sườn trong sân lại có thể làm xưởng, còn có chỗ ở khang trang, có thể nói là chìm sự tuy nhỏ nhưng ngũ tạng vẹn nguyên.

Hơn nữa mặt trái cửa hàng là một gian cửa hàng tư lự Khách Nguyên Thịnh Vượng, mặt phải là gian cửa hiệu lâu đời bán lương thực, hai cửa tiệm đó danh tiếng cũng không tệ, hơn nữa cũng không có lợi ích xung đột gì với cửa tiệm nhà nàng, đừng xem nhẹ vị trí địa điểm và hàng xóm, con người sống trong xã hội, cửa hàng cũng thế, nếu kinh doanh tốt sẽ khiến người ta đổ kỵ, đụng chạm va vấp sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn không nói, cũng sẽ khiến gia đình không yên, như hiện nay là vừa vặn tốt.

Mà đối diện cách không xa có hai ba nhà bán tạp hóa, trách không được cạnh tranh kịch liệt như vậy, nhưng đây lại có quan hệ gì đâu, cửa hàng nhà mình nếu đã mở được thì sẽ bán son phấn, so với bán tạp hoá cũng không có lợi ích xung đột trực tiếp gì, dọc theo đường đi thấy hai cửa tiệm bán son phấn nằm trên con phố khác, con đường này nếu nhà mình mở ra bán thì là tiệm duy nhất bán loại hàng hóa đó, không cần phải lo cạnh tranh.

Thẩm Hà Hương vừa lòng đi vào hậu viện với Liễu thị, Thẩm phụ đã đủ bận bịu nhiều ngày nay, đầu tiên là đem những hoa khô gói lại cẩn thận thuê xe vận chuyển đến hậu viện này, tiếp theo là vận chuyển một số đồ đạc gia dụng trong nhà cũ đến đây, khi Liễu thị và Thẩm Hà Hương đến đây thì đồ đạc cũng gần như bài trí xong rồi.

Hương Sơn bên kia cũng không có gì phải quan tâm nữa, lúc thường nhờ nhà Hồ Từ trông nom chút, đợi thời tiết ấm lên thì lên núi hái hoa rồi phơi nắng khô, việc này giao cho nhà Hồ Từ làm, đến lúc đó vận chuyển đến cửa hàng rồi thanh toán tiền công cho nhà họ, Thẩm phụ vừa giảm đi phiền toái, nhà Hồ Từ cũng có thể kiếm thêm chút thu nhập, coi như là vẹn cả đôi đường.

Thẩm Hà Hương ngồi xe lừa suốt một đường nên mông đầu ê ẩm, đi tham quan cửa hàng mấy vòng thì bị Liễu thị kêu vào phòng nghỉ ngơi, phòng của nàng vốn là phòng của khuê nữ chương quây cũ, nhỏ hơn so với Thẩm Hà Hương một tuổi, bên trong phòng Thẩm phụ đã kêu người bố trí lại, ngoài mấy thứ đồ đạc ở nhà cũ đem tới, đồ đạc trong phòng này vốn có vài thứ nhumtrường án và tủ đồ chương quây cũ cũng để lại, Thẩm phụ kêu người làm màn chường mới, đặt thêm một cái bàn gương trang điểm mới và giá để đồ, trên nền đất có trải chiếu đan bằng nan tre và cỏ lau, bài trí căn phòng như vậy có chút giống với phòng các khuê nữ ở kinh thành.

Thẩm Hà Hương đã nhiều ngày gấp gáp chuyển nhà cũng có chút mệt mỏi, mắt thấy chán mèn không được trải cũng lười nhúc nhích, tùy ý cời giày thêu nằm cuộn mình lại trên sập trong chốc lát, đợi cho Liễu thị tiến vào giúp nàng trải giường xong rồi mà nàng cũng chưa tỉnh lại, đang ngủ ngon giấc như chú sóc con trên cái sập của mình, Liễu thị nhìn mà nhin không được gio tay nhéo lên đôi má hồng hồng của khuê nữ.

Nghỉ ngơi một ngày, Thẩm Hà Hương đã chậm rãi hồi phục lại, liền bắt tay vào giúp Liễu thị thu dọn bên ngoài mất nửa ngày, đến buổi chiều thì trưng ra

bộ mặt sầu khổ, đây vừa phải làm son vừa phải sửa sang lại cửa hàng phía trước, trong nhà tổng cộng chỉ có ba người làm việc sao làm nổi chứ? Trước kia còn có nương Hồ Tử và Triệu nương tử hỗ trợ, nhưng chuyển đến kinh thành rồi, chân ướt chân ráo mới tới có quen biết ai đâu mà tìm người làm phụ.

Giữa trưa cả nhà ngồi lại thương lượng với nhau, thế mới quyết định đi Tây thị chọn hai nô bộc giỏi giang, sau này sẽ giúp nương dọn dẹp trước sau sân, ngoài ra trong tương lai cửa hàng cũng cần người trông coi, Thẩm gia chuyển đến kinh thành có cửa hàng nói như thế nào thì cũng coi như một hộ khá, mua hai nô bộc cũng không tính là gì.

Liễu thị mặc dù không nở ra tiền, nhưng cũng hiểu nhân công không thể tiết kiệm, buổi chiều bà liền đem theo bốn mươi lượng dẫn Hà Hương đi đến Tây thị, nơi đó là địa phương chuyên môn bán trâu ngựa súc vật, sau đó lại có những người tự nguyện bán mình thành nô bộc xuất hiện tại chỗ này, dần dần hình thành nên một cái chợ nhỏ.

Hỏi thăm đường xong, Liễu thị liền dẫn theo Thẩm Hà Hương đi vào một môn viện tàn tạ, bên trong lại có không ít người đang đi qua đi lại, không bao lâu có một tiểu nhị đi ra chào đón nói: “Hai vị muốn chọn người? Đến nơi của chúng ta đây ngài chính là đến đúng rồi, nam nữ già trẻ, cao thấp béo gầy tùy ý chọn, giá cũng không đắt, thế nào có muốn dùng không để ta kêu một vài người tới.” Liễu thị trong nhà mặc dù lại bại nhưng ngày trước cũng là xuất thân phú hộ, bên người ít nhiều cũng có một hai nha đầu hầu hạ, đối với việc này cũng biết rõ, mà Thẩm Hà Hương thì lại càng không xa lạ, hai người họ quen thuộc vô ngần, cũng không cảm thấy sợ hãi.

“Người tìm cho ta hai phụ nhân thân thể khỏe mạnh chút để chúng ta xem, đừng có bệnh tật hay thói xấu gì, bề ngoài không cần thiết, nhưng phải thích sạch sẽ.” Liễu thị đem yêu cầu của mình nói ra.

Tiểu nhị kia vừa nghe thấy vậy liền biết việc làm ăn này có hy vọng, bình thường có yêu cầu rõ ràng liền không phải loại người đến làm tiền, chuyện làm ăn này tám phần chắc chắn, nhất thời lại nhiệt tình vài phần, trước tiên kêu hai người họ chờ một chút, xoay người liền gọi người dẫn theo vài phụ nhân đi ra, trên mặt những người bị bán cơ bản là khóc còn nếu không thì là không biểu cảm đứng yên.

“Ngài xin mời xem những người này có phù hợp yêu cầu không?” Tiểu nhị vội vàng bước lên hỏi, thuận tiện còn trộm ngắm Thẩm Hà Hương đang đeo mạn sa che mặt kia, nữ tử Yến Kinh không phải là loại không bước chân ra cửa, ngược lại không hề thiếu những cô nương đi ra ngoài mua đồ, nhưng nữ tử chưa gả có chút cổ kị sẽ đeo mạn sa che mặt, năm nay kinh thành lưu hành loại sa ngắn nửa che nửa hở, cho nên gió thổi qua, sa kia sẽ hơi vén lên lộ ra cái cằm mềm mại xinh đẹp, vừa rồi có một trận gió thổi qua, chiếc cằm nhỏ nhắn như bạch ngọc kia khiến người ta mất sáng ngời, dù là tiểu nhị người đã nhìn nhiều mỹ nữ cũng phải nhìn thêm vài cái

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Liễu thị đi qua đánh giá vài người, nếu loại đi vết bẩn trên mặt bọn họ, còn lại bề ngoài nhìn cũng thấy sạch sẽ, nhưng người thì trên đầu dính rom, người khác thì kẻ móng tay đen xỉn, người khác nữa thì gấu quần bỏ trong giày dơ bẩn kinh người, Liễu thị vốn là người yêu thích sạch sẽ, cho dù có phải ở nhà tranh vách đất, bên trong cũng phải thu dọn sạch sẽ, Thẩm Hà Hương thì càng không phải nói.

Hơn nữa trong nhà lại điều chế các loại kem dưỡng da son phấn, mua về dạng nô bộc lười biếng lại ở bẩn nếu làm bẩn đồ thì thôi không nói, nhưng nếu làm hỏng việc làm ăn sẽ bị bồi thường, cuối cùng Liễu thị dời mắt đến trên người ba phụ nhân phía sau kia, mặc dù đều mặc loại váy y, nhưng trên người quần áo coi như chỉnh tề, đầu tóc tay chân mấy chỗ không mấy để ý tới cũng không thấy có gì không ổn.

Một người đứng ở giữa tuổi còn trẻ chút, khoảng hai mươi sáu bảy tuổi, bề ngoài không tệ, có vài phần tư sắc, Liễu thị không phải loại nữ nhân tâm nảo hẹp hòi, Thẩm phụ cũng không phải loại nam nhân ưa tầm hoa vẫn liễu, nhưng có một số việc có thể tránh trước vẫn nên tránh thì hơn, hơn nữa nhà mình chỉ muốn mua nô bộc về làm chút việc vặt vãnh, cũng không phải đại phú hộ, dung mạo cũng không quan trọng lắm, thế là bà nhìn về phía hai người còn lại, một người khoảng tầm bốn mươi tuổi, tuy có chút hơi lớn tuổi, nhưng kinh nghiệm có lẽ sẽ phong phú hơn.

Mà một người khác lại có vẻ bề ngoài rất bình thường, khoảng hơn ba mươi tuổi, bên cạnh đùi còn có một đôi bàn tay nhỏ ôm đùi nàng ấy, người thì lại trốn phía sau, người phụ nhân ấy thấy Liễu thị nhìn qua mình, thì lại là biểu tình cúi đầu lộ ra sự cay đắng, tiểu nhị thấy trong mắt Liễu thị có nghi vấn vội vàng giải thích nói: “Haiz, người nhìn trúng nàng ta? Đây thật ra có chút phiền phức, phụ nhân này làm việc tay chân lưu loát, dọn dẹp thu vén bất cứ cái gì cũng rất khéo léo, nhưng chết sống cũng phải dẫn theo khuê nữ nhà nàng, ngài muốn mua nàng ta thì nhất định mãi mua luôn con gái nàng ấy, nếu chỉ mua một người sợ là không được.”

Còn có quy định như thế ư? Liễu thị lại lần đầu tiên nghe nói chuyện mua người thì phải mua cả đôi, dù sao giá mua một người phụ nhân và một cô nương không giống nhau, dung mạo tiểu cô nương này chưa nẩy nở thường thì sẽ rất đắt, tương lai trưởng thành là một mỹ nhân, nếu chuyển nhượng cho người khác sẽ không phải chỉ là tám hay mười lượng đâu.

Tiểu nhị kia giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Liễu thị vậy, vội cười nói: “Ngài yên tâm, nếu ngài nhìn trúng họ, hai người cộng lại ta chỉ lấy của ngài tổng cộng mười lượng là được rồi.”

Mười lượng? Không chỉ có Liễu thị mà Thẩm Hà Hương cũng kinh ngạc, đây thật đúng là cực rẻ, phải biết rằng phụ nhân hơn ba mươi tuổi giá thấp nhất

cũng phải mất bảy lượng bạc, tiểu nha đầu có bộ dáng chính tề ít nhất cũng phải mười hai lượng, nếu thông minh lanh lợi thì phải là mười lăm lượng mới mua được, đây một lớn một nhỏ lại mới chỉ có mười lượng đã muốn bán? Trong lòng Liễu thị như đã hiểu ra, nhất định là tiểu cô nương kia có cái gì khuất khuất hay chứng bệnh gì đó, nếu không bọn buôn người bán giá đó có mà lỗ chết.

Bên này đang nghĩ thì tiểu nhị kia đã muốn giải thích: “Không dám dối gạt ngài, phụ nhân này là hàng cực phẩm, nhưng tiểu nha đầu của ngài ấy lại có chút bị hủy dung, do bị cha nha đầu đó hất một chén nước sôi lên mặt, dung mạo có chút tỳ vết, nhưng thân thể là tuyệt đối khỏe mạnh, ngài dẫn về nhà sai bảo nha đầu đó làm việc nặng không lộ mặt ra ngoài, tuyệt đối là không vấn đề, như vậy đi..... Ngài nếu không ghét bỏ thì cứ đưa ta chín lượng bạc rồi đem họ đi đi.”

Chín lượng bạc? Giá cứ tuột dốc, Liễu thị và Thẩm Hà Hương đều đã cảm giác được tâm tình của tiểu nhị này là liệu mạng muốn đẩy mặt hàng này đi cho lẹ, có thể không gấp sao? Lúc trước khi mua được vào tay, người phụ nhân khéo tay này có thể kiếm được một khoản, khuôn mặt bị hủy của tiểu nha đầu kia ai mà quản làm gì, ai ngờ phụ nhân này cũng là một người kiên cường, liều chết che chở khuê nữ, muốn bán thì phải cùng bán, nếu không thì thả dẫn theo khuê nữ cùng chết, cũng muốn làm cho bọn buôn người mất cả vốn gốc, phụ nhân cũng hiểu được rằng, khuê nữ ở bên cạnh mình còn có miếng cơm ăn, nếu là rời xa mình chỉ có con đường chết mà thôi.

Thương gia mà đi làm cuộc buôn bán lỗ có khả năng sao? Bọn họ muốn xác chết có ích lợi gì, thế này mới kéo dài đến giờ, từ lúc ban đầu muốn kiếm lời một khoản, đến hiện tại chỉ cầu không lỗ vốn, khách mua vốn rất vừa lòng người phụ nhân kia, nhưng vừa thấy đưa con riêng kia thì đều rút lui, tiểu nhị cùng người giới thiệu bắt đầu thấy có chút không kiên nhẫn, hôm nay gặp phải Liễu thị tựa hồ có ý muốn mua, bèn dốc sức giới thiệu cho hai mẹ con nhà họ, một lòng muốn tổng hai củ khoai lang phồng tay này bán đi.

Liễu thị thấy bàn tay nhỏ bé kia coi như sạch sẽ, liền hướng về tới mẫu thân đứa nhỏ nói: “Đứa nhỏ này tên gọi là gì, gọi đi ra để ta nhìn chút.”

Phụ nhân đứng ở nơi đó cúi đầu hốc mắt đỏ hoe, lúc này nghe thấy thế vội vàng túm khuê nữ đang trốn ở phía sau ra đằng trước, sợ chậm chút nữa tiểu nhị sẽ lỡ cảnh liễu ra đánh đứa nhỏ, “Hồi phụ nhân, nàng kêu A Xuân, đã mười tuổi rồi.....”

Liễu thị vốn là có chuẩn bị trong lòng, nhưng khi nữ oa đó bị lộ ra, bà vẫn thấy hoảng sợ, vừa rồi cảm thấy cuộc mua bán này cực kỳ có lời, lúc này ý niệm trong đầu bà nhất thời bị ngừng lại, vì tiểu nữ oa kia vừa đen lại vừa nhỏ giống cái tiểu oa nhi bảy tuổi cũng không sao, đã thế một bên mặt và cằm đều bị kín mít những vết sẹo bọt nước do bị bỏng, có thể là do lúc mới bị phỏng không có được bôi thuốc cẩn thận, cũng không bôi mấy loại thuốc trừ sẹo, vết thương để lâu vô cùng khó coi.

Nếu chỉ có chút sẹo nhẹ thôi, mang về nhà cho làm việc nhóm lửa nấu cơm cũng được, nhưng lại nghiêm trọng đến độ dọa người khác sợ hãi, Liễu thị mặc dù cảm thấy đáng thương, nhưng cũng không muốn dùng một người hầu hạ lúc nào cũng có khả năng dọa người ta chết khiếp, hơn nữa cả khuôn mặt đầy sẹo này cũng không may mắn, dẫn về nhà vẫn là không ổn.

Ý tưởng của Liễu thị như vậy cũng là ý tưởng của tất cả những người muốn mua nô bộc, “Người cha kia cũng thật nhẫn tâm, mặt đứa nhỏ này..... Aiz.” Liễu thị có chút đồng tình, nhưng rốt cuộc cũng bỏ qua ý niệm trong đầu, lại đem ánh mắt chuyển qua trên người phụ nhân hơn bốn mươi tuổi kia, nghĩ hôm nay mua một người về trước, qua vài ngày lại đến chọn người khác.

Mà người đứng một bên là Thẩm Hà Hương lại ngắm nghía nha đầu kia một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu nhị, hai người kia nếu bảy lượng có thể bán, chúng ta liền mua ngay.” Thanh âm tuy là mềm nhẹ, nhưng khi nói ra thì cứ giống như móc tim người ta vậy, tiểu nhị nghe mà xanh mặt.

Bảy lượng, nhớ ngày đó mua vào hai người đó với giá sáu lượng, nay hơn nửa năm ở đây ăn uống đi lại, còn mời một lần đại phu đến trị bệnh nữa, đâu chỉ tiêu phí một hai lượng, bán bảy lượng có mà lỗ chết, vốn tiền hoa hồng của tiểu nhị có được chính là lấy từ tiền bán được người, lần này tiêu phí nửa ngày vô mồm chỉ sợ chẳng những không kiếm được đồng xu nào mà còn bị mắng ấy chứ, nhưng nếu không nhanh chút bán đi tiếp tục lãng phí lương thực hẳn vẫn sẽ bị mắng, có thể còn bị trừ tiền, nghĩ như vậy nên tức chết đến nỗi mặt xám ngắt.

Liễu thị nghe vậy cũng âm thầm kéo khuê nữ một phen, mua một tiểu nha đầu mặt bị phỏng về chẳng phải nhìn rất xui xẻo sao? Cũng khiến cho người ta chê cười, nếu không cũng sẽ không lâu như vậy cũng không có người muốn mua, đồng tình là một chuyện, mua về nhà lại là chuyện khác.

Thẩm Hà Hương cách mạn sa che mặt, chiếc miệng nhỏ nhả ra những âm thanh êm dịu làm nũng: “Nương, chúng ta vừa tới kinh thành tiền bạc cũng không có nhiều, bảy lượng bạc mua hai người dù thế nào đều thấy có lời, hơn nữa có cái nha đầu hầu hạ, về sau nước tắm nữ nhi sẽ không cần tự mình đi đổ, phòng ở cũng có người thu dọn.....”

Liễu thị do dự, kỳ thật nàng đã sớm nghĩ muốn mua cho khuê nữ cái nha đầu để sai sử, dù sao khuê nữ nhà mình yếu ớt nàng đều hiểu rõ, tiền bạc buôn bán kiếm được có nuôi thêm một nha đầu cũng không ảnh hưởng gì, nhưng mua một người bình thường thì không sao, không nên mua một nha đầu mặt sẹo thế này, mai mốt ra đường sao dám dẫn theo.

Nói câu không dễ nghe, như vậy có cho không đại phú hộ gia làm người đồ phân họ cũng đều không cần, còn ghét bỏ ấy chứ, khuê nữ mình đang yên đang lành sao lại phải cần có đứa nha đầu thế kia, nhưng không đợi đến khi bà mở miệng trách cứ, bên kia tiểu nhị giới quan sát sắc mặt liền chốt giá dứt khoát: “Được, liền theo giá vị cô nương này ấn định đi, bảy lượng thì bảy lượng, nhưng ta xin nói trước, lần này dẫn đi cũng không thể dẫn trả về đôi, ngài đồng ý thì thanh toán tiền ngay là có thể mang đi.....”

Đây..... Liễu thị không nghĩ tới tiểu nhị thật đúng là đồng ý, nhìn vẻ mặt xám ngắt của hắn, bảy lượng phỏng chừng có mà lỗ nặng, nói thật giá cả mua một lớn một bé thế này thì quá rẻ, cho dù tiểu cô nương trên mặt có sẹo cũng vẫn lời, giá của phụ nhân kia ở chỗ khác dưới tám lượng họ sẽ không bán, tiểu nữ oa tuy rằng nhìn vừa vàng vọt vừa gầy yếu, nhưng người đủ chân đủ tay cũng có thể làm việc, không dẫn ra ngoài gặp người ta được thì để ở nhà làm việc vặt vẫn được.

Lại nghĩ đến sau này nhà mình còn nhiều nơi phải dùng tiền, hơn nữa khoản tiền tích góp cũng không còn bao nhiêu, Liễu thị lại lần nữa do dự, trong lúc

nhất thời cảm thấy “xui xẻo” cũng quang sang một bên, “Nương” Thẩm Hà Hương ra tiếng nhắc nhở: “Tiểu nhị đang chờ nương trả tiền đó, hơn nữa chúng ta còn phải trở về sớm một chút, nguyên một sân đang chờ mình làm đó.” Liễu thị vốn đang suy nghĩ vẫn vơ liền tỉnh người lại, bỏ đi, coi như hai mẹ con nàng ấy cũng đáng thương, đứa nhỏ phồng chừng ăn cơm cũng không đủ no, gầy như kiểu da bọc xương, nếu mình không mua hai người họ, chỉ sợ cũng sống không được bao lâu, coi như tích đức làm việc thiện vậy.

Liễu thị suy nghĩ thoáng đi liền lấy bảy lượng bạc trả cho tiểu nhị, sau đó lấy về hai tấm khế ước bán mình, phụ nhân kia vốn đang cúi đầu nhất thời trong mắt khóc rung rung, lấy tay ấn khuê nữ cùng nhau quỳ trên mặt đất dập đầu lạy tạ ơn Liễu thị. Liễu thị cũng là người miệng cứng lòng mềm, nay thấy vậy ngay cả một chút tâm tình không cam lòng, nhất thời đều quang đi hết, vội vàng lôi kéo phụ nhân và đứa nhỏ đứng lên, trong lòng đang nghĩ trên đường đi về nhà mua chút vải bông, để hai người này làm hai bộ quần áo, tuy rằng là hạ nhân, nhưng cũng không đến nỗi phải mặc đồ đến nỗi này.

Nếu đã mua hai người rồi, Liễu thị liền không mua phụ nhân hơn bốn mươi tuổi kia nữa, dù sao trong nhà căn cơ cũng chưa chắc chắn, mua hạ nhân về cũng phải lo cơm áo, những thứ này đều cần tiền a, một nhà năm sáu miệng ăn chi tiêu cũng không nhỏ, dẫn theo người chuẩn bị quay về, Thẩm Hà Hương hơi liếc mắt một cái, xuyên thấu qua tấm màn sa che mặt ngoài ý muốn nhìn thấy một người ở trong đám người đông đúc kia, khoảng hai mươi mấy tuổi, râu ria xồm xàm, ngay từ đầu nàng chỉ cảm thấy nhìn thật quen mắt, không nhận ra là ai, đợi nhìn kỹ lại xong Thẩm Hà Hương thiếu chút nữa cười không ra.

Người này nói đúng ra là nàng có quen biết, lúc trước hầu phủ ở kinh thành cũng có mấy chục gian cửa hàng, cơ bản đều là do đại phu nhân cai quản, nhưng nàng một cái phụ nhân sao có nhiều tinh lực quản việc này, cho nên toàn dựa vào một tiểu quản sự quan hệ xa trông nom quản lý, còn đừng nói vị quản gia kia thật sự là một người có năng khiếu kinh thương, tuổi còn trẻ, chỉ trong ngắn ngủn vài năm đã phát triển mấy chục gian hàng nổi như điều gắp gió, tiền tài như nước cuốn vào.

Nhớ tới hầu phủ năm đó chỉ phí tiêu dùng như nước chảy, đó là cuộc sống phú quý của Thẩm Hà Hương, cũng cảm thấy xa hoa tình mỹ đến cực điểm, trong đó phần lớn số tiền chi tiêu đó đều là xuất từ tiền lợi nhuận của mấy chục gian cửa hàng kia, ai từng nghĩ vị đại tổng quản Hầu phủ này lúc trước vênh vao tự đắc cũng có một thời nghèo túng bị bán thành nô bộc như thế này a, khi Thẩm Hà Hương ở hầu phủ bị thất sủng, người này chưa từng kêu người khác khề nàng trong khoản sử dụng chi phí, biết rõ đây là người đại phu nhân bí mật truyền dạy, nhưng Thẩm Hà Hương vẫn nhớ kỹ người đó

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thời điểm về đến nhà, Thẩm phụ đang bận bịu ở cửa hàng, chủ nhà lúc trước khi rời đi có để lại một số tủ và ghế, Thẩm gia nếu muốn mở tiệm tạp hóa vừa vặn sẽ dùng đến, nhìn thấy thế từ mang về hai lớn một nhỏ, nhưng khi nhìn thấy mặt A Xuân thật ra cũng không quá giật mình, người mua sau cùng tương lai sẽ trở thành đại tổng quản của Hầu phủ là Từ Năng xem ra cực kì có năng lực quan sát làm việc, vừa vào nhà liền xắn tay áo lên làm, hồi nhỏ nhà hắn từng mở cửa hàng, những chuyện thế này hắn còn quen thuộc hơn cả Thẩm phụ. Thẩm phụ thực vừa lòng, cảm thấy mua được người này thật tốt, Liễu thị cũng thực vừa lòng, mười hai lượng bạc cuối cùng đều không lỗ, Thẩm Hà Hương thì cười nhẹ nhàng đánh giá Từ Năng, cảm thấy mua hắn về thay nhà mình làm trâu làm ngựa kiếm tiền là đúng, chỉ có như vậy mới có thể trả lại hết đủ loại khắt khe mà kiếp trước hắn đối xử với mình.

Nương của A Xuân quả thực đúng như tiểu nhị kia nói, thu dọn nhà cửa đều rất có tay nghề, chỉ chốc lát toàn bộ đồ vật linh tinh trong sân viện được thu dọn sạch sẽ, cũng không cần Liễu thị phải chạm tay vào, đến ngay cả A Xuân tuổi nhỏ còn giúp đỡ nhóm lửa nấu cơm, lại rất nghe lời, Liễu thị càng nhìn càng vừa lòng, cảm thấy hôm nay bỏ tiền ra thật đáng đồng tiền.

Buổi tối Thẩm Hà Hương tắm rửa xong xuôi, A Xuân giúp nàng vuốt hết nước trên tóc đi, lại dùng khăn vải nhẹ nhàng lau khô, tiểu nha đầu kia vừa gầy vừa nhỏ nhưng khi làm việc lại cực kì cẩn thận, cực kì thận trọng không kéo đứt một sợi tóc nào của Thẩm Hà Hương, Thẩm Hà Hương cảm thấy thực vừa lòng, thay đổi y phục sạch sẽ xong liền lười biếng nằm trên sập đợi tóc khô, ánh mắt cũng đang đánh giá A Xuân.

Hiển nhiên vào Thẩm gia được ăn no, nàng ấy đã không giống lúc trước luôn thấy sợ hãi, cước bộ cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, đại khái là vì buổi tối có thể cùng mẫu thân ngủ chung một phòng nên cao hứng, cho nên vóc dáng nhỏ nhỏ kia khi làm việc cũng nhanh nhẹn hẳn ra, mức nước tắm đồ đi và lau khô chỗ ướt xong xuôi, nàng ấy lại vào nhà làm theo lời dặn của mẫu thân là trải giường cho tiểu thư.

Nhìn vóc dáng nhỏ bé ấy mặc một thân y phục cũ không hợp với người đang ở trên giường của nàng chạy qua chạy lại, thờ hồn hà hồn hẳn trải giường xong, Thẩm Hà Hương hí mắt hướng về phía nàng ấy vẫy tay: “A Xuân, người lại đây.”

A Xuân nghe thấy tiểu thư gọi nàng vội vàng chạy tới, khi Liễu thị bảo nàng về sau đi theo tiểu thư, nàng liền cảm thấy có chút bất ngờ vui sướng, tuy rằng nàng còn nhỏ nhưng cũng đã mười tuổi rồi, cũng hiểu được nhiều chuyện, biết trên mặt mình rất dọa người, bởi vì những người nhìn thấy nàng trong mắt đều là khủng hoảng và chán ghét, cho nên nàng chỉ được cho làm công việc vặt vãnh trong xó xỉnh, hoặc là trốn ở phía sau mẫu thân, người giống như nàng tiểu thư làm sao có thể để cho nàng đi theo hầu hạ chứ.

Lúc ấy nàng len lén nhìn vào mặt tiểu thư, tiểu thư có hình dáng xinh đẹp, ánh mắt nhìn nàng tuy rằng khiến nàng nhột nhạt, nhưng cũng không có cảm giác chán ghét như khi người khác nhìn nàng, buổi tối khi tắm rửa cũng để nàng ở bên cạnh hầu hạ, không đuổi nàng đi.

Thẩm Hà Hương lấy từ bàn trang điểm một lọ dầu hoa lộ: “Đến đây, xoa tay cho ta.” Nói xong liền dạy nàng đổ một ít hoa lộ vào lòng bàn tay, sau đó xoa làm ướt ra, sau đó bắt đầu ấn bóp trên tay Thẩm Hà Hương, A Xuân tuy nhỏ nhưng rất thông minh, dạy một cái là biết, sau đó liền ngồi ở trên ghế

bên cạnh sạp tập trung tí mỉ bóp tay cho Thẩm Hà Hương.

Thẩm Hà Hương cũng không ngừng ngắm nghía mặt của nàng ấy, hồi lâu liền gờ một tay lên nắm cầm nàng ấy xoay về bên trái, “Đừng nhúc nhích!” Nói xong liền bắt đầu nhìn kỹ vết sẹo trên mặt A Xuân, hành động này lại làm A Xuân sợ hãi vô cùng, cũng không dám chớp mắt một cái, toàn thân cứng ngắc ngồi bất động ở chỗ kia không dám nhúc nhích.

“Bị phỏng bao lâu rồi?” Thẩm Hà Hương sau khi nhìn kỹ một lúc lâu rồi hỏi.

“Nửa, nửa năm hơn...” A Xuân ngửi thấy trên người tiểu thư từng làn hương hoa nhài trong veo, ngón tay mềm mại có dính chút dầu hoa lộ đang đụng vào mặt mình, còn đặt lên trên lớp da cứng của vết sẹo, trong lúc nhất thời nàng ta khẩn trương đến nỗi nói chuyện có chút lắp bắp, tận đến khi Thẩm Hà Hương nhìn đủ mới buông ra, rồi kêu nàng ta đi ra ngoài.

Suy nghĩ trong chốc lát nàng liền lùi biếng đứng dậy, xỏ giày thêu ngồi ở trước bàn trang điểm, rồi lấy một hộp dầu bắt đầu tí mỉ bôi lên cổ và mặt, trong phòng đốt lửa ấm áp, dù mặc quần áo ít cũng không cảm thấy lạnh, Thẩm Hà Hương thoa xong hết các vị trí như tay chân đầu gối, thế mới cầm dầu hoa bôi lên hai lỗ tai bạch ngọc, nhìn khuôn mặt trong gương không hề có chút son phấn nào mà vẫn xinh tươi như hoa, trong lòng đương nhiên là cực kỳ vừa lòng.

Không uống phí ngày ngày nàng đều uống trà hoa thủy, lại dùng cánh hoa hồng phí công sức làm loại son dưỡng hồng nhuận mỗi ngày đều thoa hai lần, dùng son phấn tuy làm cho nhan sắc xinh đẹp, nhưng sau khi tẩy sạch cũng sẽ mất đi nhan sắc, nhưng nàng tí mỉ dùng linh thủy làm ra loại kem dưỡng môi này, ráng dưỡng vài năm, cho dù về sau không tô son, cánh môi cũng sẽ không cần tô cũng tự hồng thắm, không cần lo lắng mỗi ngày tẩy son đi cánh môi sẽ mất đi sự xinh đẹp.

Nhìn xong dáng người qua gương, nàng đem ánh mắt dừng ở trên ngực mình, cẩn thận lấy tay bóp nhẹ, rốt cục có chút vui mừng, mấy năm nay coi như không uống công uống sữa bò, lúc này trước ngực đã muốn phát dục, tuy rằng không phải như mấy loại núi cao nhấp nhô, nhưng cũng giống kiêu ngọc tuyết hồng mai linh lung đáng yêu, tự mình nhìn thấy cũng thích ngay, nửa năm này loại áo yếm mình mặc bên người đều là loại lụa trắng mềm mại nhất dễ chịu nhất, dây áo cũng không dám thắt chặt sợ đè ép hai cục nhỏ trước ngực, giờ tay chậm rãi xoa nắn một lúc, thấy buồn ngủ mới đứng dậy đi đến giường.

Hôm sau Thẩm Hà Hương liền xin Liễu thị nửa lượng bạc, sau đó đến cửa hàng hương liệu mua chút phong lan lâu năm, lại đi hiệu thuốc bắc bốc hai ba loại dược liệu, nhưng đều không quá một nắm tay, lại tốn hơn bốn trăm văn tiền, có thể thấy được thuốc này quý giá, hộ bình dân tầm chắc dùng không nổi.

Thẩm Hà Hương đem mấy thứ mới mua đem về nhà, sau đó dùng hai giọt linh thủy bỏ vào nước rồi ngâm một đêm, ngày hôm sau liền bắt đầu chưng cách thủy, sau đó là ba hấp ba nấu bất luận tính chất đông lạnh trong hoa lan hay dược chất trong dược liệu đều được hầm ra ngoài, sau đó lại bỏ thêm chút mủ nhựa cây và tinh chất hoa lộ, cuối cùng làm ra một hộp, Thẩm Hà Hương kêu nó là Lan cao, bên trong tản ra hương thơm hoa lan thơm ngát, màu sắc cũng không được đẹp như các loại kem dưỡng khác, hơi vàng một chút, còn có một mùi thuốc bắc thoang thoảng.

Vậy nàng mới lên tiếng gọi A Xuân, người đang lau chùi bàn ghế, chỉnh lại mấy thứ chai lọ trên bàn kia, nghe tiếng gọi nàng ấy vội buống xuống khăn lau sợ sệt chạy qua, “Sáng tối thoa một lần, trước khi thoa lên thì rửa mặt sạch sẽ, bôi ở những chỗ bị phỏng trên mặt ấy, ráng bôi đều nhau, dùng xong bình này rồi thì hãy nói với ta.”

Tiểu nha đầu đang cầm trong tay bình sứ, nghe lời nói của tiểu thư có chút ngây ra, đợi một lúc lâu sau mới phản ứng lại, có chút không hiểu, nhưng vẫn âm thầm hiểu được tiểu thư cho mình là đồ tốt, buổi tối liền đưa cho nương xem, lại đem lời tiểu thư nói lại một lần cho nương nghe, nương của A Xuân là Tú Lan ôm lấy khuê nữ mình khóc thầm, sau này khi làm việc càng phải tận tâm hết sức.

Mà trên thực tế Thẩm Hà Hương chỉ muốn thử một lần công hiệu của linh thủy, nàng biết linh thủy có tác dụng làm gia tăng mùi hương và tăng cao công dụng của dược liệu, nhưng có thể tăng cao công dụng bao nhiêu thì nàng lại rất mơ hồ, cho nên nhìn thấy khuôn mặt A Xuân nàng liền muốn thử xem thế nào, tuy rằng đã qua nửa năm rồi, vết sẹo này đã thành hình, bình thường các loại cao bôi tan sẹo đều không có tác dụng gì, nhưng nếu bỏ vài giọt linh thủy vào trong đó thì không biết có chút tác dụng nào không đây.

Có Từ Năng và Tú Lan, cửa hàng rất nhanh đều đã thu dọn bài trí thỏa đáng, cũng làm ra không ít bánh xà phòng tắm, son phấn, vì mùa hè năm trước có tồn trữ khá nhiều lượng hoa khô, cho nên mùa đông năm nay cũng đủ dùng, ngoại trừ cung cấp cho tiệm tạp hóa của Vu chương quây, tự cửa hàng cũng có thể bày bán một ít, tuy rằng đã có kí văn khế ước định với Vu chương quây, nhưng chỉ cam đoan là không cung cấp hàng cho các cửa hàng khác, Thẩm phụ tự mình bán là có thể.

Thời gian kí văn khế ước định với Vu chương quây cũng chỉ còn lại hơn nửa năm, cũng đến lúc nên lo liệu cho cửa hàng của mình rồi, Thẩm phụ chọn một ngày may mắn khai trương, cửa hàng bán son phấn đương nhiên là bán các loại phấn nước, dầu bôi tóc, phấn khô và son phấn, đều là các mặt hàng có thể để lâu, liền làm nhiều một chút, cái khác như bánh xà phòng tắm và cao son, vì là tiệm mới khai trương, bên trong bày bán mặt hàng cũng không đa dạng, cho nên khách vào rất ít, cửa hàng vừa khai trương đều như thế, Liễu thị có chút nóng vội đứng ngồi không yên, nhưng Thẩm phụ thì không, việc buôn bán này phải từ từ, không có khả năng mới mở mà đã đòi kiếm đồng bạc, ông rất có lòng tin với các mặt hàng nhà mình làm ra, không giống Liễu thị nóng vội như thế.

Trước kia Thẩm phụ thường gánh hàng rong đi bán cho mấy nhà phú hộ, nay họ biết hẳn ở kinh thành mở một cửa hàng, tên là Hương Bảo Trai, bèn tìm đến địa chỉ, cách mỗi nửa tháng đều sai nha hoàn đến Hương Bảo Trai mua hàng, thấy có người bước vào cửa tiệm mua, những người muốn mua son phấn cũng đi vào tham quan, Từ Năng cũng có chút kinh nghiệm bán hàng, từ từ công việc làm ăn tốt dần lên, một tháng mặc dù không kiếm được nhiều, nhưng tám đến mười lượng là vẫn có thể kiếm được.

Cộng thêm khoản kiếm được bên Vu chương quây, mới hai tháng thời gian trong tay Liễu thị đã tích góp được chút tiền, mặc dù không nhiều lắm nhưng

trăm lượng bạc là vẫn có, tiền bạc trong nhà không thiếu, cửa hàng của nhà mình cũng từ từ khởi sắc lên, Liễu thị liền có ý tưởng, khuê nữ Hà Hương năm nay cũng đã tròn mười ba tuổi, trước đây trong nhà không có điều kiện, đến con cũng không đủ mà ăn thì còn có nỗi ý tưởng gì nữa.

Nhưng nay đã khác xưa, trong nhà có nguồn thu nhập từ cửa hàng, lại ở tại kinh thành, nhìn khuê nữ của các chủ cửa hàng mỗi ngày đều đi Cửu Hoa Hạng học Nữ Học, bà liền cùng Thâm phụ thương lượng bỏ ra chút tiền để Hà Hương đi học, học không thành thì từ ca phú gì gì đó, ít nhất học chút phụ đức phụ dung, lễ nghĩa dung mạo cũng không tệ, nghe nói còn có nữ sư dạy thêu thùa và đánh đàn, chỉ cần bỏ thêm ít tiền là có thể học, nhưng một tháng ít nhất cũng phải đóng ba lượng bạc.

Ba lượng bạc mỗi tháng là nằm trong khả năng, hơn nữa cách cửa hàng cũng không xa, đường đi cũng an toàn, Thâm phụ không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, Thâm Hà Hương nghe nương nói việc này xong, vốn muốn nói không đi, nhưng nghĩ đến ánh mắt nào đó liền đồng ý.

Nữ Học của Cửu Hoa Hạng chỉ là nơi thu nhận nhi nữ của những phú hộ nhỏ hay thương nhân, nộp tiền ra là có thể học mà không cần thi cử kiểm tra gì, học mấy thứ cũng thô sơ, kiểu như tiểu thư danh môn khuê tú sẽ không đi Cửu Hoa Hạng học đâu, kiếp trước Thâm Hà Hương đối với mấy nội dung như phụ đức phụ dung này sớm đã rành rề đến không thể rành hơn được nữa, không biết đã chép bao nhiêu lần rồi, hiện tại muốn nâng học lại thứ này một lần nữa đương là không có hứng thú, nàng sờ đi đáp ứng nhanh như vậy, chính là có sự tính toán riêng, trong Nữ Học này nhiều nhất là cái gì, đương nhiên là nữ tử, mà nữ tử chú ý nhất là cái gì, khẳng định là dung mạo chính mình, son phấn cũng tự nhiên trở thành thứ mà họ yêu thích nhất.

Thâm Hà Hương sớm đã muốn có được khoản tiền tích góp riêng, mẫu thân mặc dù thương yêu nàng, nhưng không dung túng nàng cái tính thích cái gì liền mua cái đó, cho nên mỗi khi nhìn thấy món đồ nào mà mình muốn mua nhưng lại không có tiền mua, ý niệm có khoản tiền riêng trong đầu nàng càng thêm mãnh liệt lên, vừa vặn có cơ hội này, nơi có nhiều nữ nhân không lo kiếm không được tiền, đến lúc đó không cần mở miệng xin tiền nương, tự mình có thể mua đồ trang sức mà mình thích.

Nghĩ đến đây Thâm Hà Hương liền giơ tay lật qua lật lại hà bao đựng tiền bên mình, bên trong chỉ có chút bạc vụn không đến một lượng, khô cứng nằm ở trong túi, nặng nề nặng nề dốc xuống, âm thanh bạc vụn lạo xạo khiến nàng càng cảm thấy việc này khá thi đây

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Chap này dài lại còn khó edit nữa ^^.

Chỉ cần nam nhân Yên Kinh quốc có lòng đi theo nghiệp võ tướng đều biết danh tiếng của Úy Quân Tây Bắc, đó là đoàn quân nổi danh Thiết Huyết Quân, phàm là quân sĩ xuất thân từ Úy Quân ra người người đều cực kì bất phàm, tùy tiện bốc đại một người dẫn hơn nghìn binh cũng đều mạnh hơn một tướng lĩnh bình thường, chính là điểm này hấp dẫn vô số đối tượng muốn làm nên sự nghiệp, muốn đổi đời, nhưng tướng tượng thì luôn tốt đẹp, chỉ có người trong cuộc mới cảm nhận được sự thống khổ đầy dẫy mà người thường không sao hiểu được.

Nói Úy Quân là Thiết Huyết Quân thật không giả chút nào, những người đó coi tăng đá là con người, coi con người là thiết nhân, coi thiết nhân là kẻ kịch, chỉ mới nhập ngũ một năm, lúc trước tân binh hiện tại người người đã thoát thai hoá cốt tinh long hoạt hổ, mặc cho ngày ngày bắt chấp mưa gió ngày đêm đều phải rèn luyện, luyện tập đánh trận đến nỗi trên khắp mình mẩy không có chỗ nào là không thâm tím, đều phải biến dạng, nếu không muốn chết thì chỉ có thể làm cho xương cốt chính mình cứng rắn lên.

Cho nên, thời gian một năm này đều chịu đựng được, lúc trước trong hàng vạn người tuyển chọn được có tám trăm binh lính, nay lại chỉ còn lại không đến ba trăm, tuyển nhận binh lính Úy Quân vô cùng hà khắc, nghiêm khắc hơn gấp ba lần so với lựa chọn súc vật, ngoại trừ răng tóc miệng, thì đều có yêu cầu với thân hình, chiều cao, ngay cả eo đùi rộng hẹp ra sao cũng có yêu cầu, nếu có một cái không đạt đều sẽ bị loại ngay, lúc đó một chàng trai tinh thần hăng hái tràn đầy sức sống, cuối cùng bị người ta lựa chọn như hoàng đế tuyển tú nữ vậy, đều bị thoát quần áo để cho người ta đánh giá, ai cũng xanh mặt.

Thăng đến sau này mới biết được, tóc răng miệng là tinh khí tiên thiên của thân thể, thiếu một chút cũng không phải người có tố chất tham gia quân ngũ, khi lên chiến trường sẽ vì nguyên nhân thể lực không đủ mà bị giết chết sớm nhất, mà đo đặc độ cao thân thể và eo đùi, thì lại là muốn từ trong đó loại bỏ một số binh sĩ có sức bật yếu tính dẻo dai kém, nói cách khác, dựa theo tỉ lệ hoàng kim, cuối cùng sẽ lựa ra những binh lính bắt buộc phải có phần eo lưng dẻo dai, thể năng thích hợp với sức bật đầy đủ, sức chịu đựng bền bỉ.

Một thể trạng tốt mới có thể có điều kiện ở trên chiến trường kiên trì đến cuối cùng, sự thật cũng đã chứng minh điểm này, thời gian đã hơn một năm, người thường không thể kiên trì nổi hai tiếng huấn luyện thiết nhân, họ lại sống vượt qua hơn ba trăm ngày đêm, từ trong tám trăm người đó đã lọc ra một số sĩ binh được nuông chiều từ bé, tính tình hung bạo ác liệt, bị thương, bệnh nặng, số còn lại hơn ba trăm sĩ binh thuộc diện đỉnh cao nhất

Mười tên hắc y nhân khuôn mặt nghiêm khắc tay để ra sau lưng đứng ở sau ghế, đang ngồi trên ghế là một nam tử mặc cẩm phục khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, khỏe mắt hơi nhếch lên lại hơi có vẻ nữ tính, nhìn mây tờ giấy trong tay, nam tử trung niên cất lên giọng nói có chút biến thanh: “Vệ thống lĩnh, lần này ta là phụng ý chỉ Hoàng thượng, lệnh cho ta ở chỗ người lựa chọn ra một số người đơn độc huấn luyện tam chiến, sau này sẽ bảo hộ bên người Hoàng Thượng, ta thấy nơi đây của người mới vừa thu ba trăm tân binh, thời gian cấp bách, ta cũng không đoạt đi ái binh của người, thôi thì người cứ đưa ra số người xếp thứ tự phía trước một trăm trong đợt sát hạch trước, ta trực tiếp dẫn đi là được.”

Câu nói kia khiến công sức hơn một năm qua của Vệ thống lĩnh bị bắt đi một nửa, sự xót xa trên mặt muốn giấu cũng giấu không được, nhưng lại có thể làm gì khác, ý chỉ Hoàng Thượng ai dám chống lại, mà vị thái giám trước mắt này cũng không phải dễ chọc, tâm ngoan thủ lạt vô cùng.

Vệ thống lĩnh không nói hai lời liền sai thuộc hạ mang tới thành tích cuộc thi lần trước, cũng dùng bút khoanh tròn lại số người xếp thứ hạng từ một trăm trở về trước, vị nam tử mặc cẩm phục kia nhìn trang giấy hỏi: “Đều là người có gia cảnh trong sạch?” Gia cảnh trong sạch là điều kiện quan trọng nhất khi nhập quân, mỗi một người đều trải qua Ủy Quân tỉ mỉ điều tra, toàn bộ không thành vấn đề mới có thể được thu vào Ủy Quân, dưới sự điều tra kín kẽ như thế là tuyệt đối sẽ không thể có người là gian tế trà trộn vào được.

Vệ thống lĩnh vốn định đáp “Vâng”, nhưng nghĩ đến gì đó đột nhiên sửa miệng, chỉ vào hai người trong mười người đứng đầu nói: “Hai người này thân thể hơi có chút tỷ vết.”

“Ồ?” Vị cảm y nam tử thấy có chút hứng thú, ngẩng đầu nhìn về hướng Vệ thống lĩnh, phỏng chừng ánh mắt này quá mức “Hứng thú dạt dào”, Vệ thống lĩnh đành phải không kiên trì nói: “Hai người này đã từng đi qua Hương Vực dùng vài vốc để đổi lấy hương liệu, đã từng đi qua một ngàn hai trăm dặm.” Lê ra loại sự tình này nói lớn cũng đúng, nói nhỏ cũng không sai, nói lớn là thông đồng với địch, nói nhỏ thì chỉ là đám tiểu dân không hiểu biết, tham luyến bạc vàng, cũng không phải chuyện to tát gì.

Vệ thống lĩnh vốn tưởng rằng cảm y công công sẽ loại bỏ ra hai người kia, ai ngờ cảm y công công kia lại nói: “Nói vậy, hai người này không chỉ có can đảm hơn người, còn có thể chỉ dùng đôi chân của mình đi qua cả biên giới hai nước, tránh thoát nhân mã hỗn loạn của song phương giao chiến, một đường chạy trốn, thoát khỏi tay son tặc và nha dịch, ngân bạc còn chưa bị người khác đoạt đi, xem ra cũng là những kẻ đầu óc linh hoạt quả cảm đây, được, hai người này ta muốn.” Nói xong nhìn xuống nét bút Vệ thống lĩnh đã khoanh tròn đọc lên: “Giản Thư Huyền, Tạ Thanh Thành? Uhm ta sẽ ghi nhớ.”

Vệ thống tự bẽ đã đập chân mình, càng cảm thấy đau hết cả ruột, vốn nơi này hẳn đang cần người tài cấp thiết, nay thật vất vả mới được hai nhân tài có thể đào tạo, kết quả chưa dùng được ngày nào đã bị người ta cướp mất, nhất thời hẳn cảm giác có chút mất hết hy vọng, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, lão tử là vì cái gì? Bận bịu một hồi đều bị các người đến cướp phần, hẳn ở trong quân doanh cũng hơn mười năm rồi, bên ngoài nói đoàn quân này tiếng tăm rất vang dội, nhưng không ai hiểu rõ hơn hẳn, kỳ thật đây chỉ là một cái xa mã doanh, người đến người đi công dã tràng, mỗi khi điều đi một người cảm giác mất mát liền giống cảm giác hài tử được nuôi lớn rồi đột nhiên bỏ chạy mất tiêu, đau đớn như kiểu bị lấy dao cắt thịt vậy, ai có thể lý giải nỗi thống khổ của hắn?

Nhìn thấy Vệ thống lĩnh méo mặt trông mắt biến xanh, cảm y công công ngược lại lộ ra một tia tươi cười quái dị, cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng hẳn lại thích nhất là làm chuyện này, ngồi thưởng thức trong chốc lát, thế mới ngoảnh đầu ra phía sau hướng về một hắc y nhân nói: “Đội lát nữa Vệ thống lĩnh giao người cho người, người cần phải kiểm tra tỉ mỉ, để tránh bị người ta đổi hàng nhái.” Chưa nói xong liền thấy biểu tình người trong phòng Vệ thống lĩnh lộ ra vẻ mặt nhìn không được muốn rút đao, đôi số thứ tự chen hàng nhái đây là loại chuyện quả thực vũ nhục với tất cả quân sĩ Ủy Quân.

Vị cảm y công công kia giống như muốn chờ bọn họ rút đao vậy còn cố ý nói chậm, kết quả những người này so với hắn tưởng tượng còn thiếu ần nhẫn, ánh mắt của hắn thất vọng, ngữ khí liền không khỏi lạnh lùng lên, ngữ khí càng thêm lạnh lẽo hơn đối với đám người hắc y nhân phía sau nói: “Cho các người thời gian ba năm, ba năm sau ta đến nhận người, nếu có một người không vượt qua kiểm tra, các người hãy tự mình lấy đầu xuống tạ tội đi.” Bộ dáng tàn nhẫn không chỉ khiến hắc y nhân, mà còn khiến Vệ thống lĩnh đều cảm thấy ớn lạnh toàn thân.

Giản Thư Huyền nghiêng xong ba trăm cân thiết đằng, đội nước kì cọ mình xong toàn lưng nóng rực, đi về chỗ giường chung nhìn thấy Tạ Thanh Thành đang lấy ra một cái hà bao cũ ở trên giường hắn, mới chỉ thêu viền, không có chút kiểu dáng nào, cực đơn giản, hắn lại lật qua lật lại, khi nhìn thấy Giản Thư Huyền đi tới còn không trừu ghẹo nói: “Giản huynh, hà bao này giặt đến nổi bạc phách còn giữ lại?” Vừa mới nói được một nửa Giản Thư Huyền liền bước nhanh tiến lên, gơ tay đoạt lại hà bao.

“Nè nè Giản huynh, hà tất chứ, không phải chỉ là một thôn cô thôi sao? Hơn nữa người ta đều đã có ý trung nhân, sao huynh còn muốn dây dưa không rõ, muốn dây dưa thì cũng phải ở sát bên người ta, cách xa thế này, nói không chừng đội huynh trở về năng ta đã được gả đi hay sinh con rồi.” Nhìn thấy bộ dáng Giản Thư Huyền nhàu mày tức giận ngầm, Tạ Thanh Thành còn định trừu ghẹo thêm vài câu, kết quả bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng kèn, sắc mặt hai người nhất thời đại biến, mặc ngay y phục không nói hai lời liền xông ra ngoài, trễ một bước buổi tối nói không chừng sẽ bị đeo ba trăm năm mươi cân thiết đằng chạy vòng xung quanh doanh trại mười vòng, muốn mạng người ta mà. . .

Nhưng hai người họ lại không biết, tiếng kèn này đã không còn là thanh âm hiệu triệu luyện tập hàng ngày trong Ủy Quân, mà là tiếng gọi tử vong, khi mà bọn họ sắp phải mỗi ngày mỗi đêm sống sót trong vòng ba năm, mỗi một bước đi đều phải mạo hiểm giống như một bước nhân gian một bước địa ngục, tất cả đều là hiểm cảnh, đến lúc đó hồi tưởng lại những ngày tháng bị chửi mắng ở trong Ủy Quân, lại cảm thấy nó tốt đẹp như là đang du sơn ngoạn thủy vậy.

Trải qua một năm dài như mười năm, đội quân tinh nhuệ số lượng một trăm người này đã giảm xuống một nửa, mà số còn bám trụ lại này không chỗ nào trên người không phải là nửa chết nửa sống, ai cũng đều quần áo tả tơi, toàn thân vết thương chằng chịt, tất cả thứ đó đều là vào mùa đông vượt qua ngàn dặm sông lớn, mùa hè khi xuyên qua trăm dặm rừng rậm cây cối bị gai đâm toạc.

Lúc trước rồi đi quân doanh Ủy Quân, biết được bản thân tương lai có thể trở thành một thành viên trong cấm vệ quân, mỗi người là ôm hy vọng cùng bầu nhiệt huyết, sẽ trở thành ngư tiền cấm vệ bên người hoàng đế, thậm chí chương quân toàn bộ cấm quân trở thành thống lĩnh cấm quân, như có thể nắm bắt trong lòng bàn tay.

Sự thật là tàn khốc, một năm sau số còn lại trong lòng chỉ còn tồn tại hai chữ, phải sống, vừa mới xuyên qua đám rừng có đầy rắn rết độc trùng, đã chết mười mấy người, cản trước mắt bọn họ là một vách núi cheo leo khó mà vượt qua, trong mắt mọi người đều mang theo một tia tuyệt vọng.

Vài hắc y nhân vẫn đi theo phía sau bọn họ, giống như vĩnh viễn cũng không biết mệt mỏi, trong số trăm người cũng từng có người có ý đồ chạy trốn,

nhưng đều bị một kiếm hạ gục không ai đào thoát, nhìn thấy đám người này mặt xám như tro, trong đó một hắc y nhân thu hồi sợi dây thừng kiên cố vây quanh bên hông, hấn ngừng đầu nhìn ngọn núi cao ngất trong mây kia, giống như nghĩ tới điều gì rồi trầm ngâm một lát, nhưng nhanh chóng cất ra tiếng nói: “Ta biết các người đều mệt chết rồi, nhưng hiện tại tuyệt không thể dừng lại cước bộ, ngấm lại đi, các người đã trèo vượt qua chín mươi chín tòa núi, lội qua ba mươi sáu con sông, chỉ cần vượt qua ngọn núi cao trước mắt này, là đã tới đích cuối. Nơi đó đặc biệt xây dựng cho các người một tòa doanh thành, bên trong có hai trăm nô bộc cho các người đón gió tẩy trần, thư giãn gân cốt, có dòng suối ôn tuyền cực phẩm trong núi giúp các người tiêu trừ mệt mỏi, có gần trăm loại đồ ăn được đưa ra từ trong cung để các người thưởng thức, còn có thuốc trị thương từ các tiệm tốt nhất trong kinh thành thậm chí là từ hoàng cung đưa ra cho các người dùng chữa thương, chỉ cần vượt qua ngọn núi trước mắt này, hết thảy các người có thể lập tức hưởng thụ được, hơn nữa tương lai mỗi một ngày đều được sống như thế, cho đến khi các người rời doanh địa mới thôi!” Lời hắc y nhân nói đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ đó là mang một lực hấp dẫn trí mạng.

Bởi vì đi chung đường một nhọc, trên đường cảm nhận đủ loại mai phục kinh hoàng, tử thần như lúc nào cũng sát bên, thân thể vô cảm, lời nói này như chạm đến mỗi cơ quan trong cơ thể họ, nỗi khát vọng không nhiều còn sót lại trong họ được chảy ra, chỉ là những thứ đơn giản không thể lại đơn giản hơn được miêu tả liền khiến tinh thần bọn họ chấn động. lúc này đây bọn họ khát vọng được bổ sung đồ ăn, khát vọng được dòng nước ấm rửa sạch thân thể, khát vọng được chữa trị vết thương vẫn đang chảy máu trên người, khát vọng có được một hoàn cảnh an ổn nghỉ ngơi.

Còn lại đã không đủ số năm mươi người đã bắt đầu đều bò lên núi, nhưng núi này quá dốc, tuy rằng trong tay có cái dây thừng móc câu của hắc y nhân kia đưa cho, nhưng chỗ thạch bích nhô ra nếu dùng sức quá đều sẽ rớt xuống, nhưng mới bò được qua một phần mười, liền đã có hai người kêu thảm thiết ngã xuống, với độ cao như thế khả năng sống sót là không thể.

Nửa thân thể của Giản Thu Huyền đã muốn đổ thối, lổa lỗ, trên người chỗ phía sau lưng vết thương chùng chắt, hấn không nhìn đỉnh núi cao ngất trong mây kia, mà đưa tầm mắt đến khoảng hai mét tìm kiếm phán đoán chỗ nào trên vách núi dựng đứng có thể cắm chặt móc câu, mồ hôi từng giọt từng giọt men theo mép tóc trên trán chảy xuống, làn da trên người đã bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt cháy sạm, thậm chí vùng trước ngực và bụng không ngừng ma sát với vách núi đá làm chảy máu, nhưng hấn cũng không dám tạm dừng, giống như nếu dừng lại thì cơ bắp sẽ một nhọc không kìm hãm được sự run rẩy, cánh tay liền sẽ không còn khí lực mà nhấc lên, đồng thời chân cũng không còn sức lực đâu mà trèo lên nữa.

Không biết trải qua bao lâu, bên tai vang lên vô số tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng không cam lòng, thậm chí có thể nghe được ai đó ngã trên đá, cái loại âm thanh rắc rắc nứt xương khiến người ta ê cả răng, không dám nghĩ nhiều, cũng không dám hỏi tường, chỉ lo không chú ý một chút thôi sẽ bị trượt tay ngay, vậy thì người bị rơi xuống vách đá kia chính là mình, một lần lại một lần tìm kiếm điểm thạch bích phù hợp, một lần lại một lần ném ra cái móc sắt, chết lặng như một con nhện tiến lên phía trước, không biết trải qua bao lâu, ánh nắng ác liệt lặn mất vách đá biến lạnh.

Lại nhìn về hướng kia rồi phát hiện không biết khi nào hấn đã gần tiếp cận đỉnh núi, giờ khắc này rốt cục hấn cũng cảm giác được lồng ngực tựa hồ có cái gì đang kịch liệt nhảy lên, trong cơ thể giống như đang trào ra một loại sức mạnh, khiến cho hấn liêu lĩnh hướng về phía trước, nhưng một khắc sau hấn lại phát hiện khoảng cách của chính mình và đỉnh núi chỉ có một đoạn vách núi cuối cùng, trơn tuột một mảng, không có chỗ nào có thể đâm móc câu, đây không phải là một quá trình tệ hại nhất, nhưng lại là kết quả khiến người ta tuyệt vọng nhất, cách thành công chỉ còn một bước cuối cùng, nhưng không cách nào bước đi.

Đôi mắt Giản Thu Huyền đã đỏ như máu, hai cái đùi cũng đã đến cực hạn, có thể nói thân thể hấn bất kì bộ phận nào đều đã đến cực hạn, nếu là không thể một hơi đi lên, thì chờ đợi hấn đó là vận kiếp bất phục.

Hết lần này đến lần khác không cam lòng dùng sức quăng móc câu, các ngón tay đâm chặt vào vách núi máu tươi đầm đìa, hai mươi tám lần, hai mươi chín lần, trời không tuyệt đường người, một lần cuối cùng nhưng lại ngoài ý muốn không biết đã móc phải một cạnh góc nào trên vách núi, mây mù không thể phán đoán được chỗ đó có vững chắc hay không, nhưng giờ này khắc này chỉ có thể dùng sức bắt lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng này, vì cánh tay hấn đã nặng trĩu không có khí lực để quăng nổi móc câu lần nữa, cho nên giữa sự sống và cái chết chỉ có thể đánh cược một lần.

Từng bước đi lên đỉnh núi mây mù, từng bước vạn trượng vực sâu, khuôn mặt Giản Thu Huyền đã bị những bụi đá không ngừng rơi xuống đập trúng mà hoàn toàn biến đổi, hấn cố sức duỗi ra một bàn tay sờ đến chỗ áo lót rách tả tơi nhuộm đầy máu, đụng đến một cái hà bao cũ nát một nửa đã nhiễm máu, bàn tay máu chảy đầm đìa bóp chặt nó ở trong tay, hấn nghĩ tới cảnh nhà tan cửa nát, nghĩ đến thân thích thờ ơ lạnh nhạt, nghĩ đến nữ oa tròn trĩnh kia chỉ vào hấn, nói ra từng chữ móc hết tim gan với hấn, cặp mắt kia đột nhiên bắn ra tia ánh sáng rực rỡ dưới đôi con ngươi đen bóng tĩnh mịch.

Hấn không thể chết được, nguyện vọng của phụ thân, trách nhiệm làm rạng rỡ tổ tông, hấn chưa thể chết được, nếu chết rồi nữ tử tham luyến hư vinh kia nhất định sẽ gả cho kẻ có tiền yên tâm mà làm thiếp, nghĩ đến khuôn mặt ngây thơ không hài lòng khi nhìn mình, cái hà bao trong tay Giản Thu Huyền cơ hồ muốn nặn ra máu, nhưng một khắc này, gương mặt hấn vốn đã xám ngất như tro tàn đột nhiên có một tia thần thái, hấn đang cười, tuy rằng điệu cười rất khó coi, nhưng hấn nhất định phải sống, tay hấn dùng sức kéo chặt sợi dây thừng cuối cùng, khẽ động khóe miệng đã cứng ngắc, hấn sẽ không để nữ nhân kia đạt được ý nguyện, cho nên, hấn cần phải sống, còn sống trở về để nàng ta khi nhìn thấy mình, khuôn mặt sẽ kinh hoàng thất vọng ra sao.....

Vài hắc y nhân thờ ơ lạnh nhạt nhìn đám người này từng người một ngã xuống, lại có một số ít cả người đầm máu bò lên kéo dài hơi tàn, giờ phút này dưới con mắt của bọn họ, ngã xuống vị tất là thất bại, leo lên cũng không nhất định sẽ thành công, bởi vì đỉnh núi này cũng không phải điểm cuối của chuyến đi này, ngược lại là điểm khởi đầu cho trận chiến huấn luyện tàn khốc này.

Đương nhiên những hưởng thụ cao nhất mà hắc y nhân đã nói với những người này là tuyệt đối chân thật, không có nửa điểm hư ngôn, thậm chí một người có năm tên nô bộc hầu hạ, mỗi người có thể sống trong một tòa biệt viện, vô số sơn hào hải vị ừn ừn không ngừng vận chuyển lại đây, thậm chí còn nữ nhân, nhưng đi đôi với những điều ấy, bọn họ tất nhiên cũng phải đương đầu với sự huấn luyện như địa ngục, còn có chiến trường tử vong tàn khốc kia nữa.....

Hắc y nhân nhìn số người đã leo lên được, trong mắt hiện lên một tia thương hại như có như không, ở lúc này người có thể chết đi ngược lại là giải thoát tốt nhất, bởi vì những người còn sống phải đối mặt với cảnh ngộ trong suốt hai năm tới sẽ sống không bằng chết, thậm chí ở lúc cuối cùng, bước cuối cùng sẽ bỏ lỡ dịp may thành công thời.

Bởi vì không ai so với bọn hắn rõ ràng hơn, ý nghĩa của cánh tay cuối cùng mà vị thống lĩnh kia vươn tay ra chào đón

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

“Tiểu thư, chiếc trâm Bạch Ngọc hoa Lan này thật đẹp quá.....” Bích Yên ngạc nhiên tán thưởng nói, Bích Yên là nha hoàn mà Liễu thị sau này đã dùng mười tám lượng bạc để mua cho Thẩm Hà Hương làm nha hoàn tùy thân, Thẩm gia căn cơ mỏng, nhưng cũng không thể để khuê nữ một mình đi Nữ Học, để người ta chê cười không nói, Thẩm phụ và Liễu thị cũng rất lo lắng, giống như một ít gia đình phú thương, khuê nữ trong nhà xuất môn liền có ba bốn nha hoàn đi theo hầu hạ, đó lại không cần thiết, nhưng một nha hoàn thì nhất định phải cần.

Lần này Liễu thị thay đổi một nhà, đồng thời bỏ đủ tiền để lấy thể diện, chỉ nhỏ hơn Thẩm Hà Hương một tuổi, bộ dạng khéo léo nhanh nhẹn rất khiến người khác yêu thích, con người cũng thông minh, hơn nữa trước khi bán còn được ma ma dạy bảo qua, vốn là đã được một phú hộ chọn trúng nhập phủ, đứa nhỏ này tuy được lựa chọn từ trong đám nha hoàn còn sót lại, nhưng cũng không phải là bất cứ một nha đầu nào ở chợ nô lệ có thể bì kịp.

Thẩm Hà Hương tán dương nhìn Bích Yên một cái, được dạy bảo quả nhiên không giống nhau, vô luận là con mắt nhìn đồ vật hay tay nghề phối y phục, một nha đầu nông thôn sao có thể sánh bằng, không phải kẻ nông cạn nhìn thấy trâm cài liền trở thành tục nhân không dòi nòi mắt, nói đến điều này Thẩm Hà Hương liền nghĩ đến tình hình năm đó chính mình khi mới nhập Hầu phủ, nhất thời có chút nóng mặt, lúc trước mình cũng không phải chính là kẻ nhà quê thôn cô sao, nhìn thấy vàng bạc ánh mắt đều không dời đi nổi, ăn mặc quần áo bừa bãi, thẳng đến sau này bị chê cười nhiều lần, ném mùi đau khổ rồi, tầm mắt cũng tốt hơn, thế mới hiểu được sự tinh tế lịch sự tao nhã của quý phủ nhà cao cửa rộng.

Thẩm Hà Hương đem ánh mắt một lần nữa dừng ở chiếc trâm ngọc đựng trong chiếc hộp trước mặt, ngọc chất và màu sắc đều không thể soi mói, đó là chiếc trâm cài đầu Ngọc Lan hoa cũng được trạm khắc trông rất sống động, thậm chí trong nhụy hoa còn có một chú ong mật đáng yêu hơi giống với màu sắc nhụy hoa, quả thật vô cùng tinh xảo, càng nhìn càng làm cho người ta yêu thích.

Chưởng quầy cửa hàng thấy vậy cất lời: “Tiểu thư thật đúng là có ánh mắt, đây là loại trâm hoa lan bốn tiệp mới nhập về, ngọc chất này và trạm trổ cũng không lời nào để nói, chất liệu đều là thượng đẳng, tiểu thư có thể cầm lên xem, có đề nặng tay hay không, khó được mặt hàng không có nửa điểm tỳ vết nào.....”

Lấy việc Thẩm Hà Hương bị quý môn kia hun đúc nhiều năm mới ra được con mắt “Xảo quyết” này, nàng cũng đưa tay cầm chiếc trâm cài lên, nhìn trong chớp lát, thế mới hỏi “Chưởng quầy, chiếc trâm này đáng giá bao nhiêu ngân lượng?”

Chưởng quầy cửa hàng này nghe xong trên mặt mang theo nụ cười, vì Thẩm Hà Hương không chỉ một lần mua ngọc sức ở tiệm của hắn, phàm là nàng mở miệng hỏi giá tiền đó là có ý muốn mua, vì thế vội hỏi: “Trâm hoa lan này hình thức độc đáo chỉ có một cái, kinh thành tuyệt đối tìm không ra chiếc thứ hai đâu, tiểu thư cũng là khách quen trong tiệm, ta cũng không muốn nhiều, liền đưa giá thấp nhất, tám mươi lượng tiểu thư thấy sao?”

Bích Yên vừa nghe nhất thời đứng ở bên cạnh lú lẫm, thật sự là quá đắt đi, so với trâm vàng còn đắt hơn, Thẩm Hà Hương lại lấy trâm ngọc lên nhìn kĩ lại, chưởng quầy này cũng coi như chân thực, chiếc trâm này qua vài năm nữa đó là trăm lượng bạc đều mua không nổi, tám mươi lượng cũng quả thật là giá chính xác, vì thế cũng không suy nghĩ lâu, kêu Bích Yên thanh toán ngân phiếu.

Còn lại hai mươi lượng nàng lại chọn một đôi khuyên tai bạch ngọc cùng màu, đeo lên trên vành tai xinh đẹp, càng làm tôn lên làn da trắng như tuyết, chưởng quầy thấy Thẩm Hà Hương ra tay hào phóng, cũng chưa bao giờ kì kèo giá, đương nhiên là có hảo cảm, liền tặng cho nàng một đôi trâm ngọc trai, tuy rằng không đáng giá nhiều, nhưng hình thức cũng mới mẻ độc đáo.

Rời khỏi cửa tiệm trang sức, Thẩm Hà Hương liền đem một chiếc trâm ngọc trai thưởng cho Bích Yên, Bích Yên một tay cầm túi sách của tiểu thư, một tay tiếp nhận lấy cái hộp, cười hi hi nhận lấy, nàng biết ngay tiểu thư nhận được chúng khẳng định sẽ thưởng cho nàng, vì trang sức của tiểu thư hơn nửa năm nay tuy chỉ có tám hay mười cái thôi, nhưng mỗi một cái giá trị lại bằng hai ba cái của người khác, mỗi một cái giá trị đều xa xỉ, tính một chút thì trâm cài tiểu thư dùng chưa cái nào dưới năm mươi lượng bạc cả, giống loại trâm rẻ tiền này tiểu thư sao có thể dùng chứ.

Nhưng dưới con mắt của Bích Yên chiếc trâm ấy tuy là hàng tặng, nhưng ít nhất cũng phải mất ba bốn trăm văn mới mua được, kiểu dáng cũng là loại lưu hành gần nhất trong kinh thành, đương nhiên nếu không phải tiểu thư lần này một lần mua hết trăm lượng đồ trang sức, chưởng quầy kia mới không tặng không cho đâu.

Bích Yên cảm thấy đó là đồ vật quý trọng, nhưng dưới con mắt của Thẩm Hà Hương coi như là những đồ vật phải đeo ra ngoài, tương lai cũng không đến nỗi sinh ra ghét bỏ đặt ở góc xó xinh bụi bặm, dù sao hiện tại tuy rằng nàng không thiếu hụt tiền bạc, nhưng muốn chất đầy tráp các loại trang sức quý báu đó là không có khả năng, cho nên chỉ có thể như vậy cách một đoạn thời gian thì bổ sung một món, vì lựa chọn tinh tường kĩ lưỡng, tuy ít nhưng đều là thứ tinh xảo quý giá có thể dễ dàng kết hợp với y phục không làm mất thể diện khi cần xuất hiện.

Thẩm phụ bận bịu công việc trong cửa tiệm nhà mình, trong khoảng thời gian này việc làm ăn trong cửa hàng tốt biết bao nhiêu, trong nhà lại muốn thêm một tiểu nhị, thừa dịp khi rảnh việc, ông liền đứng trước cửa tiệm từ xa trông chờ khuê nữ và Bích Yên bước chậm rãi, đi về hướng cửa tiệm.

“Lão gia, ngài sao lại nữa rồi, nô tì và tiểu thư cũng không phải không biết đường đi, trên đường người nhiều như vậy, còn sợ giữa thanh thiên bạch nhật

thế này tiểu thư bị người ta cướp mất sao?” lúc đầu Bích Yên bị mua về còn có chút sợ hãi, nghe người ta nói những hộ nhỏ thường ép buộc hạ nhân vô cùng tàn nhẫn, những công việc bẩn thỉu vất vả đều bị ép làm hết, nhưng ở được hơn nửa năm nàng liền to gan lên, từ lúc vào nhà đến giờ chưa thấy Thảm lão gia phát cáu, phu nhân cũng thiện tâm, cũng không khắt khe các nàng, mặc dù khi làm sai cũng bị răn dạy, nhưng nhiều nhất cũng chỉ bị đối một bữa, ngày thường cái ăn cái ở cũng không có đãi ngộ khác biệt nhiều, chủ từ ăn gì các nàng ăn cái đó, càng đừng nói trong nhà điều chế sơn phấn, công việc nhẹ nhàng còn có thể vụng trộm làm chút hoa cao bôi mặt, tiểu thư mặc dù có khi cũng trợn mắt với nàng, nhưng chưa từng phạt bao giờ, cuộc sống của nàng trôi qua cũng tốt đẹp, lúc này cũng đang nói giỡn với lão gia.

Thảm phụ nghe xong nét mặt già nua đỏ lên, nhất thời đuổi kẻ không biết quy tắc là Bích Yên đi chỗ khác, dẫn khuê nữ vào nhà, Thảm Hà Hương đi vào cửa hàng liền tháo xuống chiếc mũ sa che mặt đặt vào tay Thảm phụ, nở nụ cười ngây thơ với Thảm phụ, “Cám ơn cha, vừa rồi đi ngang qua Túy Ông phường con có mua loại rượu cha yêu thích nhất đó, Bích Yên lát nữa sẽ để ở cửa hàng, cha đừng cho nương biết đó.”

Thảm phụ nghe được khuê nữ mua rượu cho mình, tâm so với mặt còn ngọt hơn, xoa xoa tay ngập tràn sự tươi cười trên mặt, con nghiện rượu lên, thấy khuê nữ đi vào sân viện, ông liền nhón gót chân đi chuyển vào cửa hàng, Thảm Hà Hương vừa nói chuyện với cha xong thì quay đầu liền gặp Từ Năng đi tới, khi nhìn thấy nàng vội cung kính kêu một tiếng: “Tiểu thư.” Đã hơn một năm nay hẳn so với lúc trước ở với bọn buôn người râu ria lún phún thì bộ dáng nay đã thuận mắt hơn, nhìn thấy Thảm Hà Hương, trong mắt Từ Năng hiện lên một tia kinh diễm, khuê nữ Thảm lão gia mặc dù mới vừa mới mười bốn, nhưng dáng vẻ vô cùng tốt, sao giống như các khuê nữ của tiểu phú hộ, vô luận là ăn mặc hay tính tình so với các đại tiểu thư của đại phú hộ gia càng kiểu diễm hơn, cộng thêm nhìn càng yêu điệu, lại có tay nghề kiếm tiền, quả nhiên là khiến hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Quả nhiên, Thảm Hà Hương không có cho hắn nửa điểm hoà nhã, ánh mắt long lanh nhìn hắn như nhìn vào khoảng vô hình, Từ Năng cũng có chút không hiểu ra sao, không biết bản thân khi nào thì đắc tội với tiểu thư, thậm chí có một lần hắn thế nhưng phát hiện tiểu thư cư nhiên hung hăng trừng mắt hắn ở sau lưng, thật đúng là khiến người ta rợn cả tóc gáy, cũng không biết chính mình có phải là loại người xấu xa không, cho dù bị đối đãi như thế còn cảm thấy trong tim nháy nhót, ngược lại còn chủ động tiến lên chào hỏi, có nhiều người thích tự ngược vậy.

Người trong không khí còn sót lại mùi hương hoa nhài thanh tân ngọt ngào, Từ Năng ngửi ngửi lúc lâu mới quay về cửa hàng, trong đầu tất cả đều là màu sắc tươi mới của làn váy tơ lụa hoa lan như sương khói kia, và đôi giày thêu điểm tuyết những viên trân châu nhỏ xinh.

Thảm Hà Hương đối Từ Năng kia mặc dù không đến mức kiếm chuyện, nhưng nhất định không cho sắc mặt tốt, nhưng cứ nghĩ đến sau này hẳn làm trâu làm ngựa cho nhà mình, thì tâm tình lại cảm thấy tốt lên, vào sân liền nhìn thấy A Xuân đang múc nước cốt đỏ xanh, Bích Yên đứng bên cạnh thì tại lúu rúu nói chuyện, nói mấy chuyện tiểu thư ở học đường, lại có bao nhiêu người tìm tiểu thư mua Ngọc Cơ cao, mới lại cái trâm ngọc trai nàng vừa được tặng, chường quây tặng một đôi, tiểu thư nói hai nàng mỗi người một chiếc, A Xuân rửa tay cầm lấy trâm thật sự là rất vui sướng, nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc là tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, nhìn thấy hoa a bướm a đều xinh đẹp không tả được.

Hai người nhìn thấy tiểu thư tiến vào viện, Bích Yên lập tức lấy lòng nói: “Tiểu thư, nước trong thùng tắm đã chuẩn bị tốt rồi, nô tì đã thử qua, vẫn còn ấm” Thảm Hà Hương như không như có liếc nha đầu kia một cái, nha đầu đó cũng thật khôn như quý, quen trộm công lao của người khác, mới có chốc lát thời gian nha đầu đó đã chuẩn bị xong nước? Thực coi nàng như tiểu thư gốc mà, lập tức ánh mắt nhìn về phía người vì làm việc mà khuôn mặt đỏ bừng là A Xuân kia.

Vết sẹo trên mặt đã phai nhạt đi vài phần, màu sắc gần như giống với màu sắc da vốn có, tuy rằng vẫn có chút lồi lõm làm ảnh hưởng đến dung mạo, nhưng ít nhất cũng không dọa đến người ta, nhìn sát lại gần cũng không làm cho sắc mặt người ta đại biến, vết sẹo cũ còn như thế, vết sẹo mới đương nhiên sẽ rất tốt, điểm này nàng đã thử qua trên mặt của vài nữ sinh ở trường Nữ Học, không chỗ nào không hoàn mỹ, đồng thời cũng khiến nàng buồn bán lời không ít bạc, hiện tại nữ tử trong Cửu Hoa Hạng Nữ Học người nào mà không biết trong tay nàng có Ngọc Cơ cao dùng tốt vô cùng, mười lượng bạc đều khó cầu một lọ.

“Tiểu thư, đây là hai bình Ngọc Cơ cao nô tì vừa làm xong.” A Xuân lau khô tay rồi mang tới hai bình sứ, Thảm Hà Hương đưa tay nhận lấy rồi mở nắp ra nhìn, hương khí hoa lan thanh nhã, cơ hồ như lấn át gần hết mùi thuốc, toàn bộ cao dèo quánh, đặc biệt giống như mật đặc sền sệt, trên mặt Thảm Hà Hương không tự giác lộ ra sự tươi cười, nàng cảm thấy lúc trước mua A Xuân thật sự là quá hời, lúc đầu chỉ muốn tìm A Xuân thử được, lại đánh bậy đánh bạ phát hiện ra A Xuân có thiên phú làm sơn phấn.

Thảm Hà Hương chỉ hơi chỉ điểm vài câu, nàng ấy liền có thể điều chế ra loại cao mùi càng nhã nhặn, màu sắc càng trong trẻo hơn so với dự đoán, người như vậy chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, nhất thời sảng khoái Thảm Hà Hương lưu động nhìn A Xuân, như nhìn vào khối vàng vậy, mở miệng cũng ôn nhu hơn: “Ta có mua chút điểm tâm và Tô Tâm cao, lát nữa ngươi và Bích Yên chia nhau ăn đi.”

Thảm Hà Hương chân trước mới vừa đi, Bích Yên liền tiến đến bên tai A Xuân ghen tị nói: “Tiểu thư đối với ngươi cũng thật tốt, cố ý mua Tô Tâm cao, cho ta chỉ mua Hoàng Mật cao, tiệm Phụng Cao kia cũng thật biết cướp tiền, có mấy miếng bánh mà mất hơn sáu trăm văn tiền, nhưng nghĩ qua thì rất là thơm, so với bánh của Lưu nương tử ở trước cửa bán thì ngon hơn nhiều.”

Ngâm mình trong thùng nước chốc lát, sau khi rửa sạch một thân mồ hôi, Thảm Hà Hương bước ra khỏi thùng tắm, đơn giản chụp vào người áo lót và tiết khổ ngồi ở trên tháp bắt đầu làm từng bước bôi xoa các loại kem dưỡng khác nhau trên từng bộ phận cơ thể, lúc này trên bàn trang điểm có bày rất nhiều chai lọ so với hồi trước thì không có gì để nói, vì mỗi bình đều làm vì chính bản thân mình, chọn loại chất liệu tốt nhất, đoá hoa tươi mới nhất, hương liệu quý nhất, tự tay đem chúng ngâm với năm giọt tuyến dịch, lại nhờ vào bàn tay khéo léo của A Xuân cẩn thận bào chế ra, mỗi một bình dầu dưỡng đều có thể nói là ôn hòa nhất để chịu nhất và sang quý nhất.

Thoa không sai biệt lắm, Bích Yên cũng ăn vụng xong điểm tâm, vội vàng đi lên chải đầu cho tiểu thư, đẩy cửa vào liền thấy tiểu thư đang ngồi ở trước bàn trang điểm, sau lưng xõa ra mái tóc đen bóng mượt, trên thân chỉ khoác chiếc yếm màu hồng phấn, dây lưng cùng màu thắt trên vùng eo nhỏ tinh tế, cũng lộ ra một tấm lưng xinh đẹp nhắn mịn trắng hơn tuyết, đó là nữ tử nhìn mà không dời nổi tầm mắt, nếu là vị hôn phu tương lai của tiểu thư nhìn thấy chẳng phải là muốn đem trông mắt mắc trên người tiểu thư sao, mới lại, thân chỉ mặc một chiếc váy lụa ngắn, đang ngồi ở trên tháp soi gương nhẹ nhàng ăn đi ăn lại nhiều lần.

“Ai nha tiểu thư, sao không mặc thêm y phục bên ngoài, tuy không có ai đi lên, nhưng cái này tóm lại không hợp quy củ...” Yến Kinh quốc nữ tử mặc dù cũng khá coi mờ, nhưng cũng không thể tùy ý ăn vận, cho dù ở chính phòng mình cũng phải mặc chỉnh tề, tóc cũng không có thể tùy tiện khoác trễ vai, không chỉ Liễu thị nói, mà Bích Yên nhìn thấy cũng đỏ mặt, không ngừng quở trách.

Thẩm Hà Hương cũng chỉ mới vừa tắm rửa xong, thân thể cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, bôi mấy thứ kem dưỡng sợ làm bẩn y phục mới, thế mới để như vậy trong chốc lát, lúc này nghe nha đầu kia nói cũng không để vào lỗ tai, thanh âm miễn cưỡng nói: “Được rồi được rồi, nhiều lời như vậy, một hồi mặc vào là được, lại đây chải đầu cho ta.....”

Bích Yên nghe xong, thế mới nuốt những lời muốn nói xuống, đi về hướng tượng đài mỹ nhân kia, một mái tóc dài mượt mà như lụa, người ngồi ở chỗ kia sắp gục xuống đất rồi, còn có toàn thân da thịt mềm mại kia, nhìn gần ngay cả cái lỗ chân lông cũng tìm không ra, trước kia từng kì lưng cho tiểu thư, làn da non mịn tựa như loại cao nhũ mới hấp ra, làm hại nàng cũng không dám dùng nửa phần lực, Bích Yên lấy chiếc lược bằng sừng tê giác chải xuống, nhẹ nhàng chải vuốt những lọn tóc, vừa chải vừa nhìn tiểu thư, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ muốn chết.

Cũng không biết tiểu thư phát triển chỗ đó như thế nào, rõ ràng tiểu thư chỉ lớn hơn mình một tuổi, nhưng chỗ trước ngực tựa như có hai con thỏ nhỏ, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào hai chú thỏ nhỏ ấy là dường như chúng muốn lao ra khỏi cái áo yếm hồng phấn kia, đầy đặn đến mềm mại, mà của mình sờ một cái liền giống như loại đậu cô ve, hay như đụng phải tảng đá, khi nào thì nàng cũng có thể mọc được như vậy thì nàng liền thỏa mãn rồi.

Chải tóc xong, nghe theo tiểu thư tùy ý vắn tóc thành búi hơi lỏng, sau đó mở một cái tráp đựng toàn đồ trang sức ra, từ trong tráp lấy ra một chiếc trâm hoa màu tím mà ngày thường tiểu thư yêu thích nhất, cẩn nghiêng ở giữa tóc, vừa tùy ý lại không mất đi vẻ thanh nhã, cây trâm này mua hết hơn trăm lượng, nàng đều thay tiểu thư đau lòng, nhưng mua nhiều rồi, đau đớn cũng trở nên mất cảm giác, dù sao tiền tiểu thư tiêu đi có thể lại kiếm trở về, không cần nàng phải quan tâm.

Lại đeo đôi khuyên tai trong suốt màu tím vào, Thẩm Hà Hương thế mới buông bàn tay tròn bóng đầy dầu hỏi: “Cửa tiệm tạp hóa đối diện họ đã bán được chưa?”

“Còn chưa đâu tiểu thư, cửa hàng đó chỉ bằng một nửa của chúng ta, đi vào đến mông cũng không nhúc nhích được, vậy mà còn muốn bốn trăm lượng bạc, kẻ ngốc mới đi mua nó.”

“Uhm, chờ vài ngày nữa sẽ tìm người đi ép giá, khoảng ba trăm lượng thì mua nó đi.” Nói xong lại nói: “Chỗ ta còn bao nhiêu bạc?”

“Chỉ còn hơn hai trăm lượng...” Bích Yên lật qua lật lại mấy đồ trong tráp, vẻ mặt đau khổ nói, tiểu thư tuy rằng kiếm được nhiều, nhưng tiêu cũng rất nhanh, một cái tủ chứa ngập y phục tơ lụa đều là tiền cả đấy thôi, ngay cả đôi giày thêu có điểm tuyết ngọc trai cũng đáng giá hai mươi lượng.

Ánh mắt Thẩm Hà Hương rơi xuống hai bình Băng Cơ cao trên bàn kia, không khỏi cười nói: “Lo lắng cái gì, ngày mai bạc tự nhiên sẽ đưa tới cửa...” Con cừu non lớn thế kia không làm thịt để đó làm gì?

Với suy nghĩ ấy, trong lòng lại đang không ngừng tính toán, nàng đã dùng nửa năm thời gian cuối cùng mới thuyết phục được nương chấp nhận, đáp ứng nàng trước tiên mua một gian cửa hàng học kinh doanh, kinh doanh tốt sau này còn có thể đem nó trở thành đồ cưới, nàng chờ đợi ngày này thật sự đã quá lâu, chỉ chờ dùng ba trăm lượng mua cửa tiệm đối diện, rồi cẩn thận bài trí lại một phen, tiền bạc sẽ không ngừng ào ào tiến tới.

Tốt nhất là biến thành nơi tinh mỹ lịch sự tao nhã, lại mướn thêm hai tiểu nhị mua thêm một nha đầu, để cho A Xuân và nha đầu kia lui về phía sau điều chế cao, mỗi ngày chỉ làm mấy hộp, hàng làm ra đều là thượng đẳng giá trị cao, đợi sau khi danh tiếng vang xa, sẽ không lo không kiếm được bội tiền, đến lúc đó cũng không cần giống hiện nay khắp nơi tìm hiểu, tạo sự chú ý với người khác mới kiếm được tiền.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

“Thẩm Hà Hương, ta kêu ngươi làm Ngọc Cơ cao đâu?” Một tiểu cô nương tầm mười bốn mười lăm tuổi dẫn theo ba nha hoàn đã đi tới, ngữ khí và bộ dáng rất cao cao tại thượng, lúc này mọi người đang trong phòng học thêu, mười mấy nữ tử đang tốp năm tốp ba chụm đầu vào nhau tập thêu những mẫu thêu của nữ giáo đưa cho. Thẩm Hà Hương và một tiểu cô nương nữ nhi của tiệm bán tơ lụa là Đường Vũ Gia đang ngồi cùng nhau, vừa nói chuyện vừa miễn cưỡng thêu một bức đồ án hoa Hải Đường, nghe được có người gọi đích danh mình, liền ngẩng đầu lên, thuận tiện nhìn nữ tử đang đứng từ trên nhìn mình cũng nhìn một lượt lại nàng ta từ trái qua phải.

Người dân Yến Kinh quốc chú trọng dung nhan, cực độ tôn sùng làn da trắng và làn môi đỏ mọng, cho nên nữ tử không ai mà không lấy việc có được làn da trắng mà tự hào, từ trên người nữ tử trước mắt này liền có thể nhìn thấy hai nét đặc trưng đó, đầu tiên là khuôn mặt trắng không biết là bao nhiêu lớp phấn dày cộm đến nỗi không dính nổi nữa, khi nói chuyện bột phấn còn như rớt xuống, như thế cũng không sao, nhưng lại còn tô màu môi đỏ tươi như máu, nếu buổi tối đi ra ngoài có thể dọa chết người, nhìn bộ mặt này sẽ khiến tâm người ta không rét mà run.

Lại khỏi cần nhắc tới việc trên đầu nàng ta treo đầy những trâm vàng, nhiều hơn mười chiếc thật khiến người ta choáng váng hoa mắt, bên hông còn đeo

một túi hương không biết là đã nhét bao nhiêu thứ hương liệu vào bên trong, nồng nặc mùi hương, khiến người ta nhức cả đầu.

Vốn là người ngày thường nàng chả buồn quan tâm đến, Thẩm Hà Hương trái lại với tính lười nhác cũ, nhìn nàng ta tới tình thần bèn phấn chấn lên, trên mặt còn mang theo nụ cười, bỏ xuống việc thêu đang dở, thực ngoài ý muốn sai Bích Yên người đang đứng phía sau bắc ghế lại, nhiệt tình tiếp đón vị nữ nhi của thương buôn lương thực lớn nhất kinh thành Lã Ngọc Trân Lã nhị tiểu thư này.

Lã Ngọc Trân là kiểu chủ nhân thích khoe khoang, hình dáng lại không tệ, trong nhà có tiền đương nhiên là những vật dụng nàng ta dùng đến những nữ nhi của tiểu phú hộ sao sánh bằng, người nơi này đều là nữ nhi của một ít tiểu thương, muốn tiền không có tiền muốn địa vị không có địa vị, cho nên nàng ta luôn luôn mắt mọc trên đỉnh đầu, bộ dáng không đem những người này để vào mắt.

Hơn nữa Thẩm Hà Hương người trước mắt này dung mạo xuất chúng, nàng ta gần đây đoạt đi sự nổi bật của mình ở Nữ Học, lại là cái đỉnh trong nhất cái gai trong thịt, nhưng biết thế nào mình có việc cần nhờ nàng ta, Ngọc Cơ cao kia dùng vô cùng tốt nàng đã nghe nói lâu rồi, đã sớm muốn mua hai bình dùng thử, vì người khác có lẽ không biết, nàng ngày ngày phải đội bao nhiêu lớp phấn lên vì dưới những lớp phấn ấy là một làn da thô ráp vô cùng, sờ vào rất sần sùi, nàng đã dùng qua rất nhiều loại hương cao hay kem dưỡng đắt tiền nhưng cũng không tác dụng.

Cho nên nhìn thấy những vết mụn bọc trên gương mặt của Vương Tú Hoa đã được trị lành, nàng liền có chút khó giấu nổi, vài lần phái nha hoàn tìm Thẩm Hà Hương đặt mua Ngọc Cơ cao, nhưng Thẩm Hà Hương mỗi lần đều nói do vật liệu không đủ mà nhiều lần từ chối, lần này nàng ta thế nhưng trái ngược với bộ dáng lúc bình thường vui vẻ thì nói vài câu, mắt húng liên xa cách, Lã Ngọc Trân cũng cảm thấy hồ nghi.

Ánh mắt không khỏi há khắc đánh giá Thẩm Hà Hương, cặp mắt long lanh như làn xuân thủy kèm theo nụ cười như đón gió xuân khiến người ta không thể ngừng được, đôi bàn trắng nõn mềm mại như mầm cây chớm nở, vì cử động nhẹ nên lộ ra cổ tay trắng muốt tinh tế dưới làn tay áo, khi nói chuyện cánh môi xinh như hé mở, lộ ra hàm răng trắng như ngọc, càng xem càng làm cho Ngọc Trân ghen tị cực kì, hận không thể lột lớp da kia xuống khoác lên người mình.

Thẩm Hà Hương biết Lã Ngọc Trân kia đang dùng ánh mắt “đục khoét” nàng, nhưng vẫn làm theo ý mình không để ý, ngược lại kêu Bích Yên đem một hộp gỗ đã chuẩn bị từ sáng đem tới đây đặt trên bàn, từ trong hộp lấy ra một cái tráp gỗ tinh xảo tuyệt đẹp, nữ nhi của nhà lương thực thương hộ này được nuông chiều thành tánh, từ nhỏ mắt cao hơn đầu, những nữ tử sở hữu dung mạo không tệ đều trở thành kẻ địch của nàng ta, tính tình cổ chấp bực này ngay cả Thẩm Hà Hương cũng đều chịu thua.

Nhưng nói cách khác, người như vậy lại dễ bị lợi nhất, nàng đã khơi dậy sự hứng thú của vị nữ nhi của Lã lương hộ này lâu như vậy, chính là chờ đến ngày này, nếu mọi sự thành công thì số tiền mua cửa hàng trang bị mặt tiền cửa hiệu ngày sau không cần phải lo lắng nữa rồi.

Bích Yên mở tráp ra, Thẩm Hà Hương tươi cười nhìn Lã Ngọc Trân, sau đó từ giữa lấy ra hai bình sứ có họa tiết mỹ nữ trang điểm đặt trên bàn nói: “Đây là hai bình Ngọc Cơ cao hôm qua vừa làm ra, bên trong có bổ thêm một số loại hương liệu quý giá, dùng hiệu quả sẽ tốt vô cùng, nhưng giá cũng sẽ đắt chút, nhưng chút tiền ấy Lã tiểu thư cũng sẽ không để vào mắt đâu nhỉ.”

Trong nhà Lã Ngọc Trân có tiền liền thích nhất là khoe của rồi, người khác hâm mộ nàng ta nịnh bợ nàng ta, nàng ta lại càng cao hứng, Thẩm Hà Hương nói tăng bốc nàng ta như thế, nàng ta quả nhiên liền có chút lảng lảng, “ Bao nhiêu bạc? Hương cúc đưa cho nàng ta! ”

Thẩm Hà Hương khẽ mỉm cười, Bích Yên đứng phía sau đưa mắt thật dài nói: “Tiểu thư nói Ngọc Cơ cao là được đặt làm, làm mất bảy ngày mới xong, một lọ đưa năm mươi lượng cũng không nhiều, cho nên hai bình này liền đưa chúng ta một trăm lượng đi.”

Vừa nói xong nữ tử chung quanh đều hít một hơi dài, tuy rằng mọi người đều là nữ nhi của thương nhân, nhưng điều kiện trong nhà cũng không giống nhau, mười lượng hai mươi lượng lấy ra còn dễ dàng, nhưng phứt chốc lấy ra trăm lượng, cũng thật không có khả năng vung tiền mạnh đến vậy, ngay cả Lã Ngọc Trân đều nhất thời trừng mắt nhìn Thẩm Hà Hương, đem mấy chữ “ sao ngươi dám mở miệng đòi ngàn ấy bạc ” viết ở trên mặt.

Ánh mắt Thẩm Hà Hương nhẹ nhàng di chuyển, lập tức liền đem sắc mặt của nàng ta thu vào đáy mắt, tức khắc không nói hai lời quay đầu nói với Bích Yên: “Xem ra Lã nhị tiểu thư không cần, đem Ngọc Cơ cao thu lại đưa cho người khác đi.”

Vừa nói xong liền thấy Lã Ngọc Trân dựng thẳng cổ vội nói: “Đợi chút.” Thẩm Hà Hương này không dễ dàng đưa ra đồ, một khi đưa ra thì không thứ nào là không tốt, giống Ngọc Cơ cao, hoa lộ dưỡng da và phấn Tử Hương, đều có người tranh cướp, vài lần trước nàng sai nha hoàn đến mua nhưng đều bị làm khó, hiện tại thật vất vả nàng ta mới đưa ra hai bình, nàng làm sao có thể không cần, hiện tại không cần thì lần sau chẳng phải càng khó lấy hay sao, năm nay nàng đã mười bốn tuổi, sang năm sẽ cập kê tìm chồng phụ, cho nên nàng cần Ngọc Cơ cao, chỉ cần có thể giống Thẩm Hà Hương, đừng nói là trăm lượng bạc, dù là năm trăm lượng so với gương mặt nàng thì tính là gì.

Đợi giữa trưa khi về nhà, Bích Yên hưng phấn dị thường, bởi vì lúc này trong tráp gỗ có chứa ba trăm lượng ngân phiếu, nàng thật đúng là bội phục tiểu thư nhà mình, nói có mấy câu không chỉ bán được hai bình Ngọc Cơ cao kiếm được trăm lượng, cộng thêm buổi sáng mang đến một ít hoa lộ và hương phấn son môi đều bán sạch cho Lã nhị tiểu thư kia một bình cũng không thừa, một lần bán lời ba trăm lượng bạc, tiền mua cửa hàng không cần lo rồi.

Nhưng nghĩ đến mấy bình kia vốn là của chính tiểu thư, không khỏi lâu bầu: “Lã nhị tiểu thư kia đoạt được thứ tốt, đều là những thứ A Xuân làm cho tiểu thư.”

Thẩm Hà Hương lại cười, Bích Yên không quá rõ ràng tình hình, nhưng trong lòng Thẩm Hà Hương đều có tính toán hết cả rồi, ngày thường loại mình dùng đều có bỏ vào năm giọt tuyền dịch, nhưng mấy bình bán cho Lã Ngọc Trân sớm đã có dự bị, chỉ bỏ vào một giọt, tuy chỉ một giọt cũng sẽ rất hiệu quả, không đến mức đập đổ chiều bài nhà mình, nhưng những thứ này dù sao cũng không phải tiền đàn thần được, bồi lên một chút dung mạo liền bảo dưỡng vĩnh viễn, đồ vật dù cho có tốt thế nào chẳng nữa cũng cần một quá trình bảo dưỡng tích lũy dần.

Cho nên một hai bình căn bản là không đủ, hơn nữa một khi dùng qua sản phẩm của nàng, sẽ thấy có bao nhiêu chỗ tốt, nếu nàng ta lại đổi loại hàng của

hàng khác sẽ bị mất hứng ngay, cho nên cho dù giá cao tới đâu nàng ta vẫn sẽ tìm mình để mua tiếp, dù người đã mặc qua loại tầm ti cảm y tinh tế, ai lại sẽ cam tâm đi mặc loại vải sợi dày thô ráp?

“Hà Hương tỷ.....” Ở phía sau khuê nữ của tiệm tơ lụa Đường gia Đường Vũ Gia dẫn theo nha hoàn đi theo, nữ học một ngày chỉ học có hai canh giờ, vô cùng nhẹ nhàng, vì đệ tử hơi nhiều, mỗi ngày vừa đến giờ tan học, liền có nhiều nữ tử thành đàn đầu đeo mũ mạng sa che mặt, tay xách túi sách túi thêu rời khỏi Cửu Hoa Hạng, Thẩm Hà Hương có khi tự mình dẫn theo Bích Yên rời đi, có khi sẽ cùng đồng hành với Đường Vũ Gia rời đi, vì nhà hai người cách nhau gần, tự nhiên cũng gần gũi nhau hơn chút.

Thẩm Hà Hương nghe thấy thanh âm của Đường Vũ Gia, liền dừng lại cước bộ đợi một lát, Đường Vũ Gia so với Thẩm Hà Hương nhỏ hơn một tuổi, bộ dạng cũng mềm mại đáng yêu, lúc này cũng đang đeo mũ mạng sa giống nàng, che nửa bên mặt, khuê nữ Đường gia thường xuyên đi tìm Thẩm Hà Hương thuê thùa, thuận tiện còn có thể xin được mấy hộp son, mà trong nhà nàng ấy nếu có loại tơ lụa tốt nào, Thẩm Hà Hương cũng sẽ được phân chia một ít, vì khuê nữ hai nhà quan hệ tốt, nhóm đại nhân cũng có chút gần gũi hơn, lúc bình thường cũng có chút qua lại.

“Buổi chiều đến nhà ta chơi đi, đại ca của ta lần này đi Giang Nam có mang về một ít yên sa mỏng xanh biếc, rất đẹp đó nha, còn có một cây nhuễn sa màu lam nhạt thượng đẳng, và một khúc Tử La sa nhạt, đại ca của ta nói không bán đâu, để lại cho hai ta làm xiêm y.....”

Thẩm Hà Hương vừa nghe thấy mắt liền sáng rực, y phục năm trước đã mặc đến phát ngán rồi, nàng đang muốn làm thêm vài bộ, hơn nữa xanh lam tím màu sắc của ba loại đều rất tươi sáng, mặc trên người chắc chắn là đẹp, đồng thời loại Yên sa thượng đẳng giá trị xa xỉ vô cùng, nhuộm được loại sa mỏng thượng đẳng thì ba tháng có thể làm ra một khúc đã là may mắn lắm rồi, nếu không có quan hệ giao hảo với Đường Vũ Gia, thì sao có thể mua được chứ, phần lớn đều được đưa vào các hộ đại phú đại quý.

Nghe vậy đôi môi Thẩm Hà Hương nở nụ cười xinh đẹp, lập tức đáp ứng, đợi qua bữa cơm trưa, Thẩm Hà Hương bèn ngâm một ít cánh hoa tươi rồi kêu Bích Yên làm chút hoa quế cao mà Đường Vũ Gia thích ăn nhất, dù sao đến nhà người ta không thể đi tay không được, tự tay làm chút điểm tâm mang đến cũng coi như biểu đạt chút tâm ý nhỏ nhỏ.

Ăn cơm xong Thẩm Hà Hương tắm rửa sạch sẽ rồi mặc lên người chiếc váy màu nhạt tựa mây khói, trên mình khoác một chiếc tiểu y màu hồng đào với những bông hoa đào nhỏ li ti, áo khoác bên ngoài là loại sa tinh tế màu trắng, trên đầu có đeo một chiếc trâm Bạch Ngọc Lan hoa mới mua hai ngày trước, trên vành tai trắng muốt cũng đeo đôi khuyên tai giọt lệ trong suốt, trên mặt cũng cẩn thận trang điểm một lớp nhẹ, nếu không cười cả người như có vẻ muốn bay lên trong gió vậy.

“Tiểu thư ngài như vậy là vì ai a?” Bích Yên cười xấu xa nhìn Thẩm Hà Hương đang luồn chiếc vòng tay bạch ngọc vào cổ tay, ngày thường tiểu thư rất ít khi mang ngọc, một tháng nhiều nhất chỉ mang một hai lần, bình thường thì chỉ đeo cái vòng bạc là ổn, vì vòng ngọc tông cộng chỉ có hai cái, nếu như lỡ tay làm vỡ thì phải mua bù lại, hôm nay vừa mới nói đi đến Đường gia, tiểu thư lại vừa ăn mặc rạng rỡ lại vừa trang điểm.

“Xứ nha đầu, đừng có mà mơ tưởng ta sẽ mua bánh trứng cho ngươi.” Thẩm Hà Hương mắng Bích Yên, thế mới dùng cam lộ thu nhập từ cánh hoa lan nhẹ nhàng làm dính ngón tay rồi bỏ vào mắt, mắt lúc lâu mới mở mắt ra liền cảm thấy trông mắt lành lạnh thoải mái cực kỳ, lấy ra một ít son bôi lên.

Liễu thị biết khuê nữ muốn đi Đường gia, mặc dù nhăn mặt nhăn mày nhưng vẫn không nói gì, đến kinh thành này đã vài năm bà cùng Thẩm phụ quản Hà Hương rất chặt, bởi vì khuê nữ sinh ra có bộ dáng tốt, hai người vừa cảm thấy rất mát mắt, đồng thời cũng cảm thấy lo lắng vô cùng, cho nên ngoại trừ ở trong nhà, xuất môn nhất định phải đội mũ mạng sa che mặt, cũng may ở Nữ Học đều là nữ tử, không có nam tử xuất nhập, Hà Hương cũng cực kì nghe lời, khiến hai người rất yên tâm.

Liễu thị cũng không phải muốn ngăn cản khuê nữ lui tới với tỷ muội tốt, nhưng Đường gia không chỉ có một khuê nữ, còn có nhi tử, cái này có chút không ổn, nhi tử của Đường gia còn chưa thành thân, năm nay vừa mới mười sáu tuổi, điều này nam nữ chưa hôn phối cần phải tị hiềm, nói tóm lại là không hợp quy củ, nhưng nghĩ đến người Đường gia coi như là gia đình phúc hậu, khuê nữ cũng không phải thường xuyên đi đến đó chơi, cho nên cũng bỏ qua, chờ lần này khuê nữ trở về bà liền căn dặn Hà Hương vài câu, chú ý chút là được.

Khi Đường Vũ Gia đến thì thấy Thẩm Hà Hương cùng Bích Yên, có xách một hộp hoa quế cao nóng hổi đang đứng chờ ở cửa, thấy hai tiểu thư gặp mặt nhau, hai nha hoàn liền lủi rủ nói chuyện, rồi họ cùng đi về hướng Đường gia.

Chờ vào đại viện Đường gia, liền gặp một nam tử từ từ trong phòng đi ra, thân mặc trường bào nguyệt sắc, tóc được buộc chặt vắn lên bởi bạch ngọc quan, diện mạo tuấn nhã ngũ quan đoan chính, lại toát lên vẻ phong độ của người trí thức mà Thẩm Hà Hương của hai kiếp đều thích, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Hà Hương cặp mắt của hắn liền sáng như sao, tràn ngập kinh hi, đang bước nhanh đi tới.

“Vũ Gia, muội mời Thẩm cô nương đến chơi sao không nói với ta một tiếng, trước đó ta sẽ phân phó đầu bếp làm chút đồ ăn.....” Trên mặt nam tử kia có chút ửng đỏ, nhưng ánh mắt nhìn về phía Thẩm Hà Hương lại cực kì nóng bỏng.

Thẩm Hà Hương đứng ở nơi đó cũng không nói gì, chỉ đang khẽ mỉm cười, ánh mắt lưu chuyển lại đang đánh giá hắn, cảm thấy từ đầu tới chân đều thực vừa lòng, cũng không uổng nàng dụng tâm trang điểm diễn trò lâu như vậy.

Kiếp trước vì nàng trèo cao nên bị chết thực thảm, kiếp này nàng cũng đã tự biết thân biết phận, không muốn đi cầu người khác ban thưởng cho vạn loại phú quý, làm thiệp cho người ta, hưởng thụ sung sướng không đến vài năm không nói, còn phí công vất vả, cho nên kiếp này chỉ cần gả cho người môn đăng hộ đối là được rồi.

Nam tử trước mắt này vừa thích chính mình, lại nho nhã thủ lễ, tiền đồ cũng rất có vài phần hy vọng, một nam tử thương hộ như vậy lấy làm trọng phu xem ra cũng cực kì không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Sau đó không lâu giới quý nữ trong kinh thành lưu truyền một loại phấn cao, tên là Ngọc Cơ cao, một hộp chỉ bằng ngón tay cái, lại bán với giá hai mươi lượng một hộp, giá mặc dù đắt nhưng khi dùng xong thì làn da láng mịn tinh tề, lúc đầu là một ít quý nữ dùng xong thấy tốt rồi chia xẻ bí quyết với tỷ muội thân thiết, sau đó tiếng tăm càng ngày càng xa, hơn nữa Ngọc Cơ cao rất ít hàng, tìm khắp các cửa tiệm bán son phấn cũng mua không được, bỗng chốc giá tăng lên đến năm mươi lượng một hộp, dù vậy nhưng muốn có được một hộp cũng rất khó khăn. Ngay tại lúc nhóm quý nữ hỏi thăm khắp nơi với tâm trạng nóng lòng, lại phát hiện ra một cửa hiệu mới được mở tên là Băng Cơ Phường, có bán loại sản phẩm hương khí y hệt Ngọc Cơ cao, chuyện này liền một truyền mười, mười truyền trăm, dẫn tới vô số nhà hoàn quý phủ đến cửa tiệm thăm dò, chỉ tiếc tiểu nhị nói Ngọc Cơ cao điều chế ra rất khó, một ngày trong tiệm chỉ bán ra có năm hộp, nếu muốn mua xin mời ngày mai hãy tới.

Vì thế trong kinh thành bán Ngọc Cơ cao chỉ có một cửa tiệm duy nhất không có bất cứ một tiệm tên Ngọc Cơ cao khác, trong giới quý nhân danh tiếng của sản phẩm đó được lan truyền rộng, bất luận là phu nhân tiểu thư của quý môn, hay thiên kim tiểu thiếp của phú hộ, đều tranh giành nhau mua, khiến cho Ngọc Cơ cao trong một thời gian trở nên đắt đỏ rất khó có được một lọ, sự nổi tiếng tăng vọt.

Có người mua không được Ngọc Cơ cao, liền quay ra dùng loại son phấn, phấn nước của cửa tiệm, lại phát hiện ra dùng vào không thứ nào là không phải hàng tốt, sản phẩm dùng thoải mái hơn của cửa tiệm khác, vì thế dần dần các mặt hàng khác của Băng Cơ phường bán ra cũng bắt đầu tốt lên, phẩm là sản phẩm nào được điều chế ra đều bị tranh nhau cướp lấy, người mua không được hàng còn thấy ảo não vô cùng.

Việc làm ăn của Băng Cơ phường càng ngày càng tốt, nhìn đồng ngân phiếu chất chồng trong trap càng ngày càng dày, tâm tình Thẩm Hà Hương phấn chấn chưa từng có, trong con mắt ngập tràn nét cười, giống như tìm được mục tiêu trong cuộc đời, đời trước nàng sống quá hồ đồ, đời này được sống lại, nàng cảm thấy dựa vào đôi bàn tay chính mình kiếm tiền rồi xài chúng thoải mái hơn rất nhiều, vì thế càng đặt nhiều tâm tư vào việc điều chế hương phấn.

Thế là xuân đi đông đến, đã hơn một năm trôi qua, toàn bộ Băng Cơ phường đã trở thành phường bán son phấn nức tiếng ở kinh thành, trong hộp trang điểm của nhóm quý nữ có thể không có phấn nước của Đức Thục trai, cũng không thể không có Ngọc Cơ cao của Băng Cơ phường, dùng son phấn của Băng Cơ phường cơ hồ sắp trở thành tượng trưng cho thân phận của giới quý nữ, dù sao thì sản phẩm của cửa hàng đều đắt giá, một bộ trang điểm của tiệm ngay cả phú hộ thiên kim cũng phải cắn răng mới mua nổi, giống như một số thứ nữ của gia đình họ nhỏ cũng mua không nổi.

Vào buổi sáng bên ngoài có chút âm u, không bao lâu liền bắt đầu đổ một trận tuyết nhỏ, Băng Cơ phường vừa mới khai trương, việc làm ăn của cửa tiệm Thẩm gia cũng thịnh vượng theo, theo đó mà không ít quý nữ có thân phận thường xuyên lui tới, đoạn đường này cũng là tắc tắc vàng, dẫn tới chường quầy tiệm tạp hóa củ phải dậm ngực dậm chân, cảm thấy lúc trước bán cửa tiệm với giá ba trăm ba mươi lượng là quá rẻ rồi.

Có người biết được kia Băng Cơ phường và cửa tiệm Thẩm gia là một nhà, vì thế không ít bá tánh bình dân đều đi tới cửa hàng Thẩm gia mua son phấn, mua không nổi sản phẩm của Băng Cơ phường, mua sản phẩm cùng một nhà cũng coi như dính quý khí, hơn nữa son phấn của Thẩm gia quả thật so với son phấn cùng loại của cửa tiệm khác tốt hơn, đương nhiên là tài vận cuộn cuộn, mỗi ngày khách nhân đến xem và mua hàng nườm nượp, chen lấn chật chội, nhất thời cửa hàng vốn rất lớn liền có chút không đủ dùng.

Mấy ngày nay Thẩm phụ lại tìm một cửa hàng rộng lớn của một con phố khác mua lại với năm trăm lượng, chuẩn bị mở một chi nhánh nữa, rồi lại nghe theo khuê nữ đề nghị, bỏ ra một trăm lượng đi tìm một sân viện nào đó nằm ở chỗ không đắt đỏ, cũng không cần mở tiệm buôn bán, cứ chuyên môn dùng để làm nơi gia công hương liệu cho nhà mình, dù sao toàn bộ Hương Sơn cộng thêm gần trăm mẫu ruộng được Thẩm phụ mua lại, loại hương liệu tự trồng ra ước chừng có thể chứa được trong mười gian phòng, sân viện nhà mình đã chật đầy không có chỗ chứa nữa, mua một viện từ rẻ chuyên dùng để ngâm chế các loại hương liệu được vận chuyển đến từ nhà mình, đến lúc đó cất chứa lại, để nhà mình dùng hoặc bán đều được, hơn nữa cách cửa tiệm không xa cũng rất tiện lợi.

Trời bắt đầu nhập đông, Hồ Từ đang đỗ chiếc xe lừa nhà mình mới mua đứng ở trước cửa tiệm Thẩm gia, trên xe là những bao hạt đậu khấu và đinh hương cuối cùng đã phơi nắng xong, lúc này Hồ Từ đã phấn chấn hơn hẳn, vì năm trước vừa cất được nhà mới, cũng cưới được hoa khôi thôn bên cạnh, năm nay lại mua được một cỗ xe lừa, trong nhà tiền bạc sung túc, vợ chồng coi như là ân ái, muội tử Nhị Nha cũng vừa mới định việc hôn nhân, vị hôn phu mặc dù cũng là nông gia, nhưng của cải giàu có, chỉ tính ruộng đất là đã có sáu mươi mẫu, chỉ là ngồi chờ thu tiền thuê cũng không lo đến chuyện ăn mặc rồi, mà hết thấy những điều này đều là do Thẩm gia mang đến, Hồ Từ và Hồ Từ nương đều thập phần biết ơn, mấy năm nay giúp Thẩm gia trông nom quản lý Hương Sơn và hoa diên cũng càng thêm thấu đáo.

Mấy hôm nay trời trở lạnh, Thẩm Hà Hương mỗi ngày đều thức dậy trễ so với bình thường chút, Liễu thị và Bích Yên một người sủng ái khuê nữ, một người thì đau lòng tiểu thư, cũng đều mở một mắt nhắm một mắt, Thẩm Hà Hương ngủ thẳng đến khi tỉnh giấc mới thôi, rồi mới chui từ trong chiếc chăn tơ gấm ra, thẳng đến lúc nhẹ mở cửa ra mới phát hiện bên ngoài đã nổi lên những bông tuyết mịn màng, Bích Yên luôn trực sẵn ngoài cửa vẫn hướng vào trong phòng nhìn, thấy tiểu thư thức dậy, liền bưng ngay chậu nước ấm luôn để trên bếp lò tiến vào, sau đó thấm ướt khăn tơ lụa rồi đưa cho Thẩm Hà Hương lau mặt chùi tay.

Đội Thẩm Hà Hương dùng muối chà khô răng, lại cắn một miếng bánh thom làm từ phấn hoa để trong miệng nhai chậm rãi, đợi cho các chiếc răng đều dính vào hoa dịch thể mới phun ra, dùng nước trà hoa còn ấm để súc miệng xong xuôi, liền uống bát canh ngô sen và hai miếng điểm tâm nóng hổi, một chén sữa bò nóng để làm ấm bụng do Bích Yên bưng tới, nhiều năm như vậy nàng đã quen với hương vị kia, cũng không cảm thấy khó uống nữa.

Ăn đến sáu phần no, nàng liền ngưng, vài năm này Bích Yên chuyên môn hầu hạ Thẩm Hà Hương, cho nên đối với hết thảy thói quen của Thẩm Hà Hương nàng ấy đều quen thuộc, khi làm cũng rất thuận tay, nhanh tay nhanh mắt, thấy tiểu thư ăn cũng tương đối rồi, liền rót thêm trà hoa vào cốc, thế mới tay chân lạnh lẽo dọn dẹp khay đem đi, khi trở về đã thấy Thẩm Hà Hương súc miệng xong, đang ngồi ở trước gương trang điểm, cầm trong tay đánh giá một cây trâm cài ngọc Thạch Anh được khảm những hạt trân châu xung quanh.

Vừa rồi nàng chỉ vấn tóc lên một cách đơn giản nhất cho tiểu thư, lúc này thấy vậy liền vội vàng đi qua tháo tóc ra, sau đó một lần nữa vấn lại, tiểu thư có mái tóc vừa dày vừa đen, bị túm trong tay rất trơn tuột, rất khó chải, phải mất một hai khắc mới vát và chải xong kiểu tóc Bích Lạc, nàng lập tức mở nắp trang sức để bên cạnh ra.

Nhìn ba tầng tráp kia tràn đầy đủ loại trâm cài trân châu, san hô, phi thủy, Thẩm Hà Hương cảm thấy bản thân cách sự vinh hoa phú quý mà lúc trước nàng mong muốn đã lại gần thêm một bước, nàng nhìn ngắm một hồi, lập tức giờ tay lấy ra một chiếc trâm hoa mai tơ vàng ở tầng cuối, đây là quà của mẫu thân cho nàng lúc cập kê, cũng tự tay cài lên mái tóc nàng, với hàm ý là điểm tốt trong hôn nhân.

“Cài chiếc này đi.” Thẩm Hà Hương đưa chiếc trâm cho Bích Yên, Bích Yên trong lòng nói thầm: lúc bình thường tiểu thư không quá thích mang nhiều mấy đồ vàng bạc, ngoại trừ lí do tránh cho người ta nghĩ mình khoe của ra, cũng cảm thấy mấy thứ này đeo lên tuy đắt giá nhưng trông rất tục khí, ai ngờ hôm nay thế nhưng lại đòi mang, nhưng nghĩ món đồ này là do phu nhân tặng cho tiểu thư lúc cập kê, liền cũng lý giải được tâm tình của tiểu thư.

Thẩm Hà Hương đương nhiên là cao hứng, sau khi cập kê về đương nhiên là muốn gặp một mối hôn sự tốt, nghe nói Đường gia phu nhân kia đã đã lộ ra ý tứ cùng mẫu thân kết thân, đối với Thẩm Hà Hương cũng là khen không dứt miệng, mẫu thân cũng không có lập tức từ chối, chỉ nói muốn giữ lại Hà Hương thêm một năm nữa, đợi đến lúc mười sáu tuổi mới định chuyện hôn nhân, Đường gia kia cũng hiểu được ý tứ.

Hai năm nay việc buôn bán của Thẩm gia càng ngày càng phát đạt, lại mở thêm một chi nhánh còn có hương liệu phùng, khuê nữ Thẩm gia lại là người biết kiếm tiền, vô thanh vô tức mở một Băng Cơ phùng, kinh thành quý nữ có người nào không giao hảo cùng nàng ta chứ, chỉ mới có nửa năm cửa hàng có thể ngày kiếm đầu vàng, nay nói không chừng còn kiếm nhiều tiền hơn so với cửa hàng Thẩm gia, nghe Thẩm gia phu nhân nói tương lai Băng Cơ phùng kia sẽ đưa cho Hà Hương làm đồ cưới, Đường gia đương nhiên là cầu còn không được.

Lúc trước khi Thẩm gia vừa mới đến kinh thành, Đường gia tuy rằng không đến mức khinh thường bọn họ, nhưng cũng không chủ động kết giao, nhưng nay tình thế đã khác xưa, hiện tại Thẩm gia nói một câu hai phu phụ Đường gia cũng cần cẩn thận suy nghĩ một chút, nay mất thấy hai nhà đã thân thiết, khuê nữ lại cùng ở Nữ Học, nhĩ tử nhà mình lại nhìn trúng khuê nữ Thẩm gia, hai đứa nhỏ tuổi lại xấp xỉ nhau, việc hôn nhân này nếu không có gì bất ngờ xảy ra đó là chắc như đinh đóng cột rồi.

Đường phu nhân thậm chí đã tự cho mình là thân gia, mà Liễu thị thì có suy nghĩ khác, vài năm này có bà và trượng phu bảo hộ, không dễ dàng cho khuê nữ đơn thân ra ngoài, đều quấn chặt chẽ dưới mắt mình, cho nên không ít người chỉ biết nhà bà có một khuê nữ, cũng không biết bộ dạng khuê nữ như thế nào, nhìn vào nhân phẩm và việc buôn bán nhà họ Thẩm, gần hai năm nay người tới cửa cầu thân cũng nhiều hơn, nhưng đều là tiểu hộ, Liễu thị cũng chưa vừa lòng, cho nên vẫn cũng không định hôn sự cho khuê nữ.

Nhưng khuê nữ sớm muộn gì cũng phải xuất giá, dù bà không nỡ cũng không thể cản trở mối hôn sự này, Đường gia có ý tứ này, bà cũng hơi hơi động tâm, dù sao nếu khuê nữ gả vào Đường gia sẽ chỉ cách bà một cái sân viện, bà muốn gặp liền có thể gặp, không cần mỗi ngày trông mỗi con mắt nhớ nhưng, hơn nữa Đường gia được xem như một gia đình phúc hậu, không đến mức khắt khe với khuê nữ, nhưng Liễu thị vẫn là có chút không cam lòng, dù sao ở trong mắt bà mà nói khuê nữ nhà mình là ủy khuất.

Không phải Liễu thị tự khen, nhưng nhan sắc Hà Hương ở kinh thành cũng có thể khiến người ta sáng mắt, tính tình vừa nhu hòa lại hiểu thuận, nữ hồng xuất chúng lại học vài năm Nữ Học, dù có gả cho môn đệ làm chính thê cũng không tính là ủy khuất, đây gả cho nhĩ tử của thương nhân thực có chút bình thường, nhưng cũng may nhĩ tử của Đường phu nhân kia học hành cũng tốt, đợi mùa xuân sang năm sau khi khoa cử kết thúc, nếu là có thể trúng cử nhân, bà sẽ định mối hôn sự này, đến lúc đó khuê nữ cũng mới mười sáu, xuất giá cũng vừa vặn.

Thẩm Hà Hương nhìn Bích Yên cố định cái trâm cài, lại thấy nàng ấy cài trong tóc mình một chuỗi hạt dây kết bằng bạc tơ, sau đó lại lấy một đôi khuyên tai vàng hình hoa khảm ngọc bảo đeo lên cho nàng, mà khi Bích Yên đang vấn tóc, Thẩm Hà Hương đã mở cái chai ra, lấy chút dầu hạnh xoa trong tay rồi phết lên trên mặt, cả khuôn mặt trắng như bạch ngọc nhất thời sáng bóng lên, tiếp theo nàng liền thoa lên một lớp hương phấn, thế mới chu môi tô lên một son hồng tươi, cả người liền toát lên vẻ kiều diễm.

“Tiểu thư cho dù không thoa mấy thứ này lên vẫn đẹp, thoa lên thì càng đẹp hơn……” Bích Yên phát ra từ nội tâm nói, Thẩm Hà Hương cũng nửa hờn nửa cười nhìn nàng ấy một cái rồi nói: “Chỉ biết ba hoa, nhanh đi lấy áo khoác lại đây, chốc lát ta muốn đi Băng Cơ phùng……”

“Tiểu thư, bên ngoài đang có tuyết rơi, đợi tuyết ngừng rồi đi.” Bích Yên thấy tiểu thư không nhẹ không nặng trừng mắt nhìn nàng một cái, liền đành phải chu môi đi tới gần tủ lấy lấy ra một tấm áo choàng lông cáo trắng ra, cái này là do lão gia kêu người vận chuyển về cho tiểu thư mặc, tiểu thư thích nhất.

Thẩm Hà Hương lúc này đang khoác áo choàng lông cáo, cảm thấy thân mình ấm áp cực kì, một vòng lông trắng của cổ áo vạt áo trước thật là mềm mại dán sát vào làn da, Bích Yên cột sợi dây áo trước ngực Thẩm Hà Hương xong, thế mới cầm ô giấy dầu và mũ mạng sa đi theo phía sau Thẩm Hà Hương.

Bên ngoài tuyết đã từ tiểu tuyết rơi rải rác mà biến thành đại tuyết lông ngỗng rồi, cũng may không có gió mấy, nên cũng không thấy rét lạnh, đi đến ngoài cửa hàng nhà mình, Thẩm Hà Hương ngừng cước bộ, quay lại phía sau giờ tay lấy chiếc mũ mạng sa Bích Yên đang chia ra, tuy rằng cứ đi ra ngoài một bước liền phải mang thứ này thật phiền toái, nhưng Thẩm Hà Hương biết rõ kinh thành này mặc dù là nơi dưới chân thiên tử, nhưng cũng là nơi tốt xấu lẫn lộn, chú ý nhiều một chút sẽ tốt hơn, hơn nữa nghe lời cha nương cũng đỡ phải để họ phải ở nhà lo lắng, cho nên vài năm này đã dưỡng thành thói quen, cứ bước ra khỏi cửa là phải mang.

Vừa lấy mũ mạng sa thì liền nghe được cách đó không xa truyền đến một tiếng: “Hà Hương……” Trong thanh âm có chút kích động, Thẩm Hà Hương

nghe thấy không khỏi quay đầu, liền thấy trước cửa hàng có chiếc xe lừa, Hồ Tử đang nắm dây lừa, trong mắt lộ ra sự kinh hãi nhìn nằng.

“Hồ Tử ca.” Thẩm Hà Hương không khỏi sùng sốt, lập tức cười tươi xán lạn, nhẹ bước về phía trước, lúc này vì trời đang có tuyết rơi trên đường người đi đường ít, trước cửa cũng không mấy người, có đứng trò chuyện một lát cũng không sao, Bích Yên vội đi nhanh đuổi theo vài bước bung dù che cho tiểu thư.

“Ta là đưa hương liệu đến đây, đây là một xe cuối cùng, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp muội.” Hồ Tử xoa tay cười nói, nhưng trong ánh mắt cũng có chút cô đơn, năm đó tâm ý hẳn đối với Hà Hương, chỉ sợ đến cuối cùng Hà Hương cũng không có nửa điểm phát hiện ra, mẫu thân nói rất đúng là hẳn trời cao, lúc trước hẳn nhìn không thấu, hiện tại gặp lại nữ tử xinh tươi trẻ trung như hoa này cùng với hình ảnh nữ tử nông thôn mặc vài bông lúc trước là hoàn toàn khác biệt, trong lòng dâng lên một tia chua xót và thù thái.

“Hồ Tử.” Trong xe có một mảnh rèm cửa bị xóc lên, một nữ tử mặc áo bông màu đỏ lộ đầu ra, vừa vận nhìn thấy Thẩm Hà Hương đang đứng trên bậc cửa, nhất thời chững lại không nhúc nhích, tưởng thấy quý nữ nhà ai, Hồ Tử vội vàng đi qua cẩn thận đỡ nàng xuống xe, “Đây là nàng dâu của ta, đã có thai ba tháng, lần này theo ta đến kinh thành đưa hương liệu, thuận tiện đến mua chút gạo và mì.”

Nói xong liền quay qua phụ nhân mặc áo bông màu hồng thanh tú nói: “Đây là nữ nhi của Thẩm chương quây, tên là Hà Hương, trước đây ở bên cạnh nhà chúng ta, Nhị Nha kêu nàng ấy là Hà Hương ty.”

Phụ nhân thanh tú ấy nhìn mà sợ ngây người, nàng không chỉ một lần nghe bà bà và trượng phu nói về chuyện lúc Thẩm gia chưa dọn đi, khuê nữ nhà họ còn cùng tiểu cô Nhị Nha giao hảo, trong tưởng tượng của nàng chỉ nghĩ đến một nữ tử từ nhà nghèo, lại không nghĩ rằng sẽ là một nữ tử khiến người ta kinh diễm bức này, ý cười và cử chỉ như vậy nông gia làm sao có thể nuôi dưỡng thành?

Nay đang ở trước cửa cửa hàng, Thẩm Hà Hương cũng không tiện nói nhiều, liền kêu Bích Yên chuẩn bị bộ trang sức bằng bạc cực kì tinh xảo, mỗi một thứ đều là là bạc đủ tuổi nặng trĩu, còn có một đôi vòng bạch ngọc, đôi vòng ngọc là tặng cho tân nương coi như lễ gặp mặt, trang sức còn lại thì tặng cho Nhị Nha, một nhà Hồ Tử hiện tại làm việc cho nhà mình, Hương Sơn bên kia toàn dựa vào một tay hẳn chăm nom quản lý, cũng không biết đã đỡ đàn bao nhiêu công sức cho Thẩm phụ, hơn nữa mọi người đều là hàng xóm cũ, năm đó cũng nhận được không ít sự giúp đỡ từ gia đình họ, tặng chút quà này một mặt là lời kéo, cùng lúc cũng xuất phát từ chân tình.

Tân nương của Hồ Tử thấy từ chối không được, đành phải nhận, nói chuyện vài ba câu giữa trời tuyết, Thẩm Hà Hương liền dời mắt nhìn hai người rời đi, ngồi ở trong xe ngựa trong lòng tân nương của Hồ Tử nhất thời có chút không biết là tư vị gì, thì ra nàng ấy là Hà Hương, vốn nàng còn không phát giác ra, thẳng đến khi có một lần Hồ Tử nói mới kêu một tiếng Hà Hương, nàng thế mới cảnh giác lên, nhưng việc này nàng vẫn giấu ở đáy lòng không có nói cho bất luận ai nghe.

Hôm nay cũng là ý vào chuyện mình mang thai mới nắn nỉ Hồ Tử cùng nhau đến kinh thành, đó là muốn gặp nữ nhân đã làm cho trượng phu mình khi ngủ cũng không thể quên, kết quả khiến nàng không thể chịu nổi, vốn chỉ nghĩ đến gương mặt giống tiểu cô mặt lớn mũi tẹt, lại không nghĩ tới đó lại là một mỹ nhân với gương mặt xinh đẹp, nàng ở trong thôn nhan sắc cũng được xếp vào loại đẹp được trên đầu ngón tay, nhưng hôm nay đứng tại chỗ đó, nữ nhân kia như một tiểu thư yêu kiều, nàng lại như là một nông phụ đứng chắt, nữ nhân đó khoác chiếc áo choàng màu đen lông trắng, nàng mặc một thân áo hồng đáng vẻ càng thêm quê mùa, nàng không khỏi bóp chặt cái túi hương thêu chỉ vàng đựng đôi vòng bạch ngọc, trong lòng nhất thời dâng lên một sự không cam lòng sâu kín, cho dù dọc đường đi tuyết tan đi không ít nhưng sự cam lòng ấy vẫn không vơi tan đi chút nào.

Thẩm Hà Hương dẫn theo Bích Yên đến Băng Cơ phường, A Xuân vội vàng đi lên nghênh đón, tiếp nhận lấy mũ mạng sa của tiểu thư, trong phòng cực kì ấm áp, trước cửa còn đốt hai chậu than ngân bạc, Bích Yên đứng phía sau lấy ôa khoác trên người Thẩm Hà Hương xuống, để vào nội đường, lúc này trong tiệm không có bao nhiêu người, chỉ có A Xuân và hai nha đầu mới mua đang coi tiệm, tiểu nhị thì đang đi giao hàng, có ít khách quý đặt hàng với giá cao, có hàng là lập tức cho người giao qua luôn.

“Tiểu thư, hôm nay trên phố vắng vẻ, nhưng tiệm nhà chúng ta không đến nỗi, buổi sáng nha hoàn quý phủ Lý đại nhân đến mua một bộ sấp son, Thẩm Hà Hương nghe xong gạt đầu, cời áo khoác rồi, trên người nàng có mặc chiếc áo nhung thêu hoa văn đơn giản, dưới thân là một chiếc váy lụa hoa xếp li màu tối, trên gáy bên ngoài áo còn đeo một cái vòng cổ kim ngân Thẩm phụ mua tặng cho nàng rất thời thượng mà thiếu nữ lúc cập kê rất thích đeo, đúng là đẹp hơn cả mong đợi.

Bên hông chỉ đeo đồ trang sức mã não màu tím đề vẩy, nhưng vì có đeo vài cái chuông nhỏ, khi bước đi vang lên tiếng “Leng keng” nhỏ, quả thực rất vui tai.

Thẩm Hà Hương bước đi trên đôi giày thêu đính bảo thạch và kim cương, đi đến các dãy trưng bày trong Băng Cơ phường nhìn ngắm, đã hơn một năm nàng vất hết óc cho thêm vào sản phẩm những kỉ vật, cộng với sự khéo tay của A Xuân cũng đều điều chế ra nhiều sản phẩm mới lạ hấp dẫn, hàng tiêu thụ cũng khá tốt, chỉ riêng dầu bôi tóc đã có hơn mười loại với đa dạng mùi thơm, còn có bán loại bánh xà phòng tắm có bỏ thêm hương liệu quý giá và bột trân châu.

Hương phấn cũng có ba loại màu sắc khác nhau, trong đó có một loại được bào chế từ dược liệu, nếu thường xuyên thoa trên mặt sẽ làm cho làn da trở nên trắng nõn, bán cực chạy, A Xuân lấy trên giá trưng bày xuống những loại sản phẩm nhỏ mới được điều chế, rồi đặt lên bàn mở ra lần lượt từng loại một.

Thẩm Hà Hương nhìn tỉ mỉ, trong đã có năm màu sấp son, đỏ thắm, đỏ hồng, hồng phấn, hồng tím, và trà lục, mấy loại này đều bán tốt, loại mà trà lục ngay từ đầu cũng chưa có người mua, nhưng đến ngày mùa hè lại bán chạy hơn cả loại đỏ hồng và hồng phấn, chỉ vì thoa lên rất dễ chịu chứ không đơn thuần là vì màu sắc, điều này đối với những quý nữ hiểu được hưởng thụ mà nói, cũng dễ dàng tiếp nhận, bá tánh bình dân ngược lại không coi trọng điều này.

Lập tức A Xuân lại lấy ra một loại son dưỡng mà Thẩm Hà Hương lúc trước lấy về, nàng ấy lại làm ra một ít, đều dùng một đoạn trúc 5 tấc để chứa, loại

son đường khác với son thường, phải làm càng tinh tế nồng đậm, ngoài màu đỏ, hồng phấn ra, còn làm màu da cam và màu nhũ bạch, hơn nữa phân biệt chỉ dùng bã vỏ quýt và sữa bò để làm, loại màu da cam này là do Thảm Hà Hương lấy được phương tử từ chỗ một phụ nhân, khi môi nàng bị khô da, bôi loại này lên sẽ cải thiện ngay, Thảm Hà Hương sử dụng sau vài lần, cảm thấy trên cánh môi đều bóng mịn no đủ, thế mới kêu A Xuân làm ra để bán, còn loại màu nhũ bạch là nàng tự nghĩ ra, sáp son sữa bò hoàn toàn không có mùi tanh, ngược lại có vị thơm của sữa, và vị mật cũng rất ẩm ướt, không nghĩ tới mỗi loại làm hơn mười ống, hiện tại thế mà chỉ còn lại ba cái, hiển nhiên là tiêu thụ tốt.

Nhóm thực nữ quý môn là tinh tế nhất, đồ nào đó như thế nào liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được, nhìn không rõ nhưng khi dùng thử một lần cũng biết rõ ngay, không hợp tâm ý sẽ không dùng lại, vài ngày trước Thảm Hà Hương lại chỉ A Xuân làm chút bánh hương nhỏ, làm thành hình dáng các loại đoá hoa, một cái chỉ to bằng móng tay, toàn bộ chỉ dùng cánh hoa hương liệu và một ít hương liệu không mùi vị cấp thực phẩm để chế thành, ăn ở trong miệng một hồi nhỏ ra, toàn bộ mùi hôi trong miệng sẽ trở thành hư không, hương thơm nhàn nhạt sẽ lưu lại trong miệng cả ngày, loại này thay tác dụng của canh thơm súc miệng, cũng tiện dùng hơn, vài năm sau kinh thành liền có người làm ra loại này.

Thảm Hà Hương thì lại sớm một bước khiến các thiên kim quý nữ phải móc hà bao ra, mà A Xuân cũng sớm bội phục tiểu thư sát đất, tiểu thư hễ rảnh rồi là đầu óc vận động liền, có ngay nhiều cách kiếm tiền, Băng Cơ phường này nhìn không giống với các cửa tiệm bán son phấn người ra vô não nhiệt khác, nhưng người tới tiệm không người nào là không có nhiều tiền, bán một món cũng hơn tiệm nhà khác bán mười ngày nửa tháng, cửa hàng này có tiểu thư quả nhiên là thay đổi phong thủy, thành nơi tiền tài kéo đến như nước.

Thảm Hà Hương đang nhìn trong tiệm vừa bỏ bánh mai hoa hương vào lò sưởi tay, kết quả một nha đầu liền vội vàng tiến vào nói: “Tiểu thư tiểu thư, phu nhân vừa rồi té xỉu”

Cái gì? Tay Thảm Hà Hương run lên, bánh huân hương mai hoa đang cầm trong bị rớt xuống đất, “Nương ta bị sao vậy?”

“Phu nhân nói khi giữa trưa tự tay làm chút hạnh nhân giòn cho tiểu thư ăn, kết quả hạnh nhân phu nhân còn chưa cầm vững đã té xỉu” Không đợi nha đầu kia nói xong, Thảm Hà Hương liền cao giọng gọi Bích Yên, liên tục gọi ba tiếng, sau đó vội vàng lấy áo choàng, ngay cả mũ mạng sa cũng quên mang liền bước nhanh khỏi Băng Cơ phường, vội vã bước về nhà –

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Lúc này ở một khách điểm ba tầng lầu không xa, tên là Ý Thủy khách điểm, ở kinh thành cũng là có chút danh tiếng, bởi vì trong khách điểm không chỉ cung cấp chỗ ở và nước nóng, còn có thức ăn nóng hầm hấp và rượu ngon, quan trọng là còn có đám oanh oanh yến yến bán nghệ đàn hát, vừa ăn cơm vừa nghe tiểu khúc, coi như là tú sắc có thể thay cơm, lúc này bên ngoài đang có tuyết rơi, nhưng bên trong khách điểm cũng rất náo nhiệt. Tuy rằng đám nữ tử này trong miệng nói là bán nghệ không bán thân, nhưng có người nào không phải từng lặn lội trong chốn phong trần, nữ tử phổ thông sao lại dám đến loại địa phương đây rầy nam nhân tìm vui này, cái gọi là người chết vì tài, mà chim chết vì ăn, chỉ cần đưa giá cao và có quan hệ, thì đâu có thể chỉ có một vẻ bán nghệ thôi đâu, lúc này một bàn gần cửa sổ, có ba nam tử ngồi ở đó, bên cạnh còn có hai thiếu nữ trắng trong thuần khiết ôm tỷ bà nhẹ gầy ra những âm thanh róc rách như nước chảy.

“Khó được ban ngày có thời gian rảnh rồi, chúng ta bữa này không say không về đó.” Một nam tử mặc một thân thanh y cười tiếp đón: “Uống a, Lưu huynh, Giản huynh, bây giờ ta mời khách, các vị không cần khách khí đâu.”

Cái người bị xưng là Lưu huynh cười khổ lắc đầu nói: “Tạ huynh đệ, tối hôm qua ta cùng huynh đệ uống mấy chén, sáng nay mà uống tiếp thì không nổi.” Tâm lại nghĩ, đều lớn tuổi như vậy rồi sao có thể bì với đám người trẻ tuổi các ngươi, hiện thời cảm quân quả nhiên như lang tựa hổ, mấy tên mới gia nhập cảm quân đi thi hành nhiệm vụ cứ như không cần mạng vậy, uống rượu như uống nước, khiến hắn người nhiệm chức ở cảm quân bảy tám năm rồi, thêm hai năm nữa có mà chỉ biết về hưu hưởng phúc chứ sao chịu nổi.

“Giản huynh, đến nào, hai ta cùng uống. . .” Tạ Thanh Thành nói luôn miệng giờ bát lên, nhìn về một hắc y nam tử gần phía cửa sổ nói, toàn thân hắc y nam tử kia lạnh lùng, khi không có biểu cảm chỉ cảm thấy quanh thân tỏa ra sát khí, khuôn mặt cương nghị kỳ thực cũng không khó nhìn, nhưng đường cong trên mặt lạnh lẽo cứng nhắc không hề có cảm giác mềm mại, nhất là chỗ gần thái dương có một vết sẹo dài bằng ngón tay, nhìn từ xa thì không sao, nhưng khi nhìn gần thì cả người toát lên vẻ cực kì bất thiện.

Hắn vốn đang ngồi ở chỗ kia, đại khái là do nhiều năm nghiêm khắc huấn luyện, toàn bộ thất lưng dựng thẳng, cánh tay để ngang trên bàn vẫn không nhúc nhích, giống như một tượng đá điêu khắc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngoài cửa sổ, nghe Tạ Thanh Thành nói thế mới quay đầu lại, đáy mắt cực kì bình tĩnh nghiêm nghị, giọng nói cũng hàm chứa nghiêm khắc ấn tay cầm bát rượu của Tạ Thanh Thành xuống nói: “Một chén cuối cùng, buổi tối chúng ta có nhiệm vụ!” Nói xong liền đổ đầy một chén, ngửa đầu uống cạn.

Tạ Thanh Thành uống xong không khỏi nói thầm: “Giản huynh a Giản huynh, huynh cũng thật mất mặt, uống rượu mà còn nhăn mày nhăn mặt thật sự mất hứng quá rồi, nam nhân mà, khi đắc ý thì cần tận lực vui vẻ, không có rượu không có mỹ nhân còn sống có ý nghĩa gì.” Ba năm địa ngục kia hắn có thể chống cự qua là hoàn toàn nhờ vào những cái này, bằng không sớm đã toàn thân vấy máu đi khắp kiến phủ mẫu dưới địa phủ rồi, nghĩ đến chiến trường tàn khốc sau này, rơi vào bên trong thiên quân vạn mã hoàn cảnh sống chết, đó là một quân tử trong đám tù binh đã khiến hắn ở trong tuyệt vọng

dâng lên một dục niệm sinh tồn, bộ ngực to cặp mộng vĩnh cong lão tử còn chưa có hưởng thụ đủ, sao có thể tùy tiện chết đây, nghĩ đến vài đêm sung sướng đến cực hạn, nhất thời lại uống vào một chén rượu trắng nóng bừng.

Ánh mắt không khỏi chuyển qua trên người hai tiểu nữ tử đang đệm khúc kia, trong đó một tiểu nữ tử có bộ ngực thật no đủ, cảm giác nắn bóp hẳn là không tệ, Tạ Thanh Thành hí mắt nhìn một lát, lập tức không biết nghĩ đến gì đó liền cười hắc hắc hai tiếng, quay đầu định nói gì đó, nhất thời liền thấy được cảnh tuyệt bên ngoài cửa sổ bị Giản Thu Huyền mở ra.

Đây cũng không cần gấp, mấu chốt là dưới lầu cách đó không xa đang có một nữ tử với thanh âm yêu kiều răn dạy nha hoàn phía sau nói: “Bích Yên, người đang lễ mễ gì đó? Nhanh chút đi. . . .” Trên đường người qua lại ít, cho nên thanh âm này nghe qua cực kì rõ ràng, tuy là thanh âm giận dữ mắng mỏ nhưng cũng cực kì thanh thúy dễ nghe, không khỏi làm cho người ta muốn đưa ánh mắt tìm kiếm, cẩn thận nhìn đến chỗ vang ra thanh âm đó.

Mấy người họ nhãn lực phi phàm, trầm mặc cũng không phải nói, hướng chỉ là khoảng cách lầu trên với lầu dưới, tự nhiên là nhìn thấy rõ ràng, nhất thời trong mắt Tạ Thanh Thành sáng ngời, trong miệng không khỏi toát ra âm thanh tán thưởng, “Thật là nữ tử kiều mị, thân hình quá mê hoặc. . . .” Đợi nhìn thấy vị tiểu thư yêu kiều kia răn dạy xong nha đầu của mình, bèn vội vàng nhẹ tay nâng váy, cũng bất chấp lễ nghi của nữ tử, bắt đầu bước lớn chạy tới.

Vì nữ tử không có áo choàng, bên trong chỉ có một chiếc áo cẩm y mỏng, kiểu dáng là lối cắt may kinh thành hiện lưu hành nhất, lúc này đang gắt gao dán sát lên thân hình nữ tử, ngực to eo nhỏ là không thể nghi ngờ, nhất là khi chạy lên, ngay tại khi Tạ Thanh Thành hết sức chăm chú, miệng còn nói: “Kinh thành quả thực ngoại hồ tàng long, trên phố phường cư nhiên còn có nhan sắc bậc này. . . .” Nhất thời hận không thể ánh mắt mọc dài hơn vươn tận ngoài cửa sổ, đột nhiên cửa sổ bị một bàn tay dùng sức đóng lại, mang theo một sự tức giận bắn tung tóe tuyết lạnh trên bàn.

“Nè nè, Giản huynh người đóng cửa sổ làm chi, nhanh chút mở cửa sổ đi, huynh đệ muốn nhìn nàng kia là phú hộ thiên kim nào, sau này còn đi tặng sính lễ thú qua cửa, người cũng không thể hòng chuyện chung thân đại sự của huynh đệ a. . . .” Tạ Thanh Thành vừa gào to vừa nói xong kia liền nhận ra nét không bình thường của Giản Thu Huyền, bởi vì phút chốc trong ánh mắt lãnh ý tung bay, trông mắt hắc ám nhìn về phía mình như muốn chém hấn làm đôi, khiến hắn nhất thời thu hồi tầm mắt lại, nửa câu còn lại chưa kịp nói cũng phải nuốt xuống.

Tạ Thanh Thành đứng nhìn ngày thường miệng bô lô bô la không biết điều, các loại tính xấu đều có, cờ bạc rượu chè trai gái, nhưng chỉ có một điều là trong lòng đặc biệt phục Giản Thu Huyền, có thể không phục sao? Không có người này, hắn không biết đã chôn xác ở đỉnh núi gốc mai nào rồi ấy chứ, tính lại lúc trước khi chưa nhập quân đã được Giản huynh dùng một chân để cứu mạng mình.

Sau khi vào địa phương nửa người nửa quỷ ấy, nếu không phải Giản Thu Huyền mấy lần liều mạng âm thầm hạ thủ lưu tình, chi sợ hắn đã sớm chết dưới tay huynh ấy vài lần, lại càng không nói đến nơi chiến trường vị huynh đệ tốt được mệnh danh là Địa Ngục Diêm La này, hắn làm sao có thể toàn thân lành lặn thoát ra, rồi tiến vào hoàng cung, khi đó hắn đã gơ tay thế, ngày sau nhất định phải làm trâu làm ngựa cho Giản huynh.

Lúc này thấy ánh mắt Địa Ngục Diêm La kia tái hiện, Tạ Thanh Thành dù là một đại nam nhân cũng không khỏi run sợ trong lòng, nói sợ đến chết thì nói quá, nhưng một thời gian dài lạm dụng uy quyền, đầu lười nhất thời chuyển động linh hoạt, đồng thời trong lòng cũng hồi tưởng lại bản thân vừa rồi có nơi nào nói sai rồi, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không có a, vì ngày thường hắn cũng thường xuyên nói chuyện như vậy, khi ở thanh lâu nói càng quá hơn đều có, sao bỗng nhiên Giản huynh liền như vậy mất lạnh nhìn hắn, giống như nếu hắn nói thêm một câu thôi sẽ ăn đấm ngay, nhớ tới thiết quyền của Giản Thu Huyền Tạ Thanh Thành lại cảm thấy da mặt run run, ai có thể nói cho hắn biết đến cùng là Giản huynh bị trúng gió hay trúng tà vậy trời.

Nam nhân họ Lưu ngồi đối diện thấy thế vội chuyển đề tài, miễn cho hai huynh đệ ra tay nặng với nhau ở khách điểm này, bọn họ đánh nhau không quan trọng, nhưng chi sợ khách điểm này bị phá tan tành mất, mà Giản Thu Huyền lúc này nào có tâm tình nói chuyện, trên mặt là mây đen kín mít, một bàn tay còn nắm chặt cái cốc, ai cũng không thấy quanh thân cái cốc kia bị nứt toạc như kiểu chạm nhẹ một cái là vỡ tan tành.

Hắn chỉ nghĩ đến vừa rồi nữ tử kia kéo làn váy lên, lộ ra đôi giày thêu khảm bạch trân châu không dễ dàng để ngoại nhân nhìn thấy, và một thân y phục không giống kiểu nữ tử nhà lành hay mặc, là cảm thấy trong ngực như có ngọn lửa bao trùm, nhất thời đốt cháy lí trí của hắn, nhưng tâm cảnh của hắn đã từng được tôi luyện trong địa ngục, càng nất lý trí ngược lại càng bình tĩnh hơn, chỉ là hai vò rượu trên bàn kia cuối cùng đều đổ hết vào bụng hắn.

Thẩm Hà Hương vội vàng vào nhà, Thẩm phụ vừa vặn cũng nghe được tin vội vã chạy trở về, cha và khuê nữ về mặt sốt ruột đi vào phòng của mẫu thân, chỉ thấy Liễu thị đang nằm trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng đã tỉnh lại, tỉnh thần lại đỡ hơn chút, Thẩm Hà Hương thấy thế không khỏi nước mắt rơi lã chã, nàng đã mất đi rồi một lần, chịu không nổi sự dả kích lần thứ hai, cố nén lệ quý sát đầu giường hai tay nắm chặt lấy tay mẫu thân.

Thẩm phụ cũng cuống quýt cực kì, thúc giục hai lần cuối cùng mới thỉnh được đại phu qua đây, lão đại phu kia ngồi công đường xử án hơn ba mươi năm, râu đã bạc trắng rồi, lần đầu tiên bị tên tiểu nhị kéo chạy, một đường thờ hồn hèn thiếu chút thờ không nổi, còn tưởng rằng nhà này có người bị bệnh nặng bộc phát, kết quả bắt mạch xong người trong nhà đều sợ ngây người.

“Đoạn đường đến đây như muốn mệnh lão phu vậy.” Nói xong lão đại phu liền thu lại hòm thuốc tùy thân vác trên vai nói: “Lệnh phu nhân đây là hỉ mạch, đã hơn hai tháng, chỉ là thân thể hơi hư nhược, trong khoảng thời gian chịu khó tĩnh dưỡng cho tốt không nên vận động nhiều, nếu không yên tâm thì ta kê cho phương thuốc an thai, trước tiên để phu nhân dùng. . .”

Thẩm phụ như đi trên mây thanh toán tiền chẩn bệnh, tiễn đại phu ra cửa, khi quay lại mới rút cuộc hồi hồn, hơn ba mươi tuổi đầu thế nhưng giống tiểu tử mười mấy tuổi lên lên vào phòng, đứng bên giường nhìn tay thế tử cũng không biết để chỗ nào, thanh âm kích động đều đang run run: “Vân nhi, đứa nhỏ. . . .” Liễu thị sớm cao hứng không biết làm sao cho phải, đôi mắt luôn ngấn lệ quang bản tay thì đặt trên bụng.

Sao có thể không kích động chứ, nửa đời người chịu sự châm biếm của bên nhà cũ, bị người ta nói là tuyệt hậu vô tử, bị người ta nói là gà không biết đẻ trứng, nam nhân đều chịu không nổi, có người phụ nhân nào trong lòng không đau đớn, nhưng trước kia Liễu thị không phải là không khám qua, Hồ đại phu đã nói thời điểm nàng sinh Hà Hương thân thể bị thương nặng, sau này lại bị hàn khí xâm nhập, không dễ dàng có thai, khi đó Thẩm phụ và Liễu thị đều tuyệt vọng, cho rằng cả đời chỉ có một đứa nhỏ là Hà Hương thôi.

Chuyển đến kinh thành cuộc sống trong nhà dần tốt lên, Liễu thị cũng không phải chưa từng nghỉ nạp thiếp cho Thẩm phụ, nhưng Thẩm phụ cực kì yêu thương thể tử và khuê nữ, nghĩ nếu nạp thêm một phụ nhân vào cửa, gia đình sẽ không êm ấm, tối ngày gà bay chó sủa, khiến cho thể tử cùng nữ nhi chịu tội, Liễu thị cũng chỉ đành cho qua.

Sau này dưới sự khuyên bảo nhiều lần của khuê nữ, lại tìm vị đại phu ngồi công đường xử án trong kinh thành tinh thông chứng bệnh này bắt mạch cho, vị đại phu kia nhất trí với cách nói của Hồ đại phu, nhưng không giống Hồ đại phu khẳng định không chữa khỏi, ông lại kê cho nàng phương tử nói phải kiên trì dùng, sau bảy tám năm có lẽ thân mình điều dưỡng tốt lại sẽ may mắn hoài thai, lúc đó Liễu thị liền hết hy vọng, bảy tám năm sau nàng đã gần bốn mươi tuổi, vậy còn có thể sinh con sao.

Nhưng khuê nữ vẫn chấp nhất dựa theo phương thuốc đi bốc thuốc tự tay nấu, bạc bỏ ra cũng không thể đồ bỏ, Liễu thị cũng chỉ coi như là điều dưỡng thân thể liền uống đúng như đại phu dặn dò, trong lòng cũng thầm suy nghĩ, nếu bảy tám năm sau thật có thể điều dưỡng tốt, nàng sẽ liều mạng dù chết cũng muốn lại sinh thêm cho Thẩm gia một trai hay một gái, lại không nghĩ rằng không cần đợi đến bảy tám năm, chỉ hai ba năm thôi, đã được hoài thai, tâm tình kích động của Thẩm phụ và Liễu thị không cần nghĩ cũng hiểu được.

Thẩm Hà Hương lặng lẽ đóng cửa lại về phòng mình, trên mặt vui sướng mang theo nét kinh hi, khi nàng nghe thấy nha đầu nói mẫu thân té xỉu, trong lòng rất cuống cuống lo lắng, thân thể mẫu thân không tốt nàng và phụ thân đều biết, ngày thường ngoại trừ chuyện trong nhà, chuyện hàng hóa bên ngoài cửa hàng đều không để nương quan tâm đến, tuy rằng hai năm qua đã tốt hơn nhiều, nhưng di chứng căn bệnh hồi ở nhà cũ vẫn còn, thường nổi cơn đau đầu nhức óc, hơn nữa nàng nhớ được ở kiếp trước chính là năm nay mẫu thân bị bệnh nặng qua đời, thời gian đối chiếu lại, sao lại không khiến lòng Thẩm Hà Hương nóng như lửa đốt chạy về.

Lại chưa từng nghĩ đến lại là hi sự, kiếp trước Liễu thị chỉ có một khuê nữ là Thẩm Hà Hương, đến khi chết vẫn cảm thấy thẹn với Thẩm phụ, cuối cùng hậm hực mà chết, mà đời này Thẩm Hà Hương cuối cùng là dùng toàn lực bù lại sự tiếc nuối của cha nương, người khác chỉ biết nàng thường xuyên đi hiệu thuốc bốc thuốc, lại không biết nàng nhiều lần tự tay ngâm thuốc, rồi bỏ vào đó bảy giọt tuyến dịch, chỉ hy vọng được hiệu có thể tốt một chút.

Thẩm Hà Hương vào phòng vừa ngồi ở trước bàn trang điểm, thì Bích Yên ôm áo choàng vành mắt đỏ hoe đi đến, nhìn thấy tiểu thư thì cong miệng lên, vừa rồi ở trên đường cái đã bị tiểu thư mắng một chập, nàng đang ủy khuất đấy, thì bị mắng trong nhà là được rồi, làm gì cần mắng ở trên đường chứ, nha hoàn cũng cần thể diện, hơn nữa tiểu thư từ trước đến nay có như vậy đâu.

Thẩm Hà Hương từ trong gương thấy bộ dáng của nàng ấy, nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười, nhìn xem nhìn xem, tính tình nha đầu kia không phải của nha đầu, đều do nàng chiều quá hóa hư, nếu ở phú hộ gia là đã bị ăn gây đuổi đi rồi, còn có thể để nàng ấy đứng ở trong này, nhưng lúc này tâm tình nàng tốt, sẽ không so đo cùng nha đầu ấy, liền ra về như không thấy rồi nói: “Một lát nữa kêu phòng bếp làm canh có dinh dưỡng dễ tiêu, về sau trong đồ ăn bỏ ít đồ dầu mỡ chút, làm nhiều mấy thứ phụ nhân thích ăn, còn nữa, nhớ đi mua một ít mứt quả chua về để đó cho phụ nhân uống thuốc xong dùng.”

Bích Yên thấy tiểu thư không nhắc đến chuyện ban nãy, đành phải lên tiếng đáp lời, lại nghĩ đến phụ nhân có thai, tiểu thư và lão gia đều cao hứng, nếu mình cứ ỉu xiu sẽ khiến chủ nhân không vui, nếu lấy lòng được không chừng có thể được thưởng nhiều bạc, nhất thời lại lộ chút tươi cười nói: “Tiểu thư, hai ngày trước phụ nhân nhận được thiệp mời của phú hộ Triệu gia, nói là đi ngoại viện Triệu gia thưởng mai, chính là ngày mai, nhưng hiện tại thân mình phụ nhân không tiện, có phải nên trả lại thiệp hay không.”

Thưởng mai? Thẩm Hà Hương cầm lấy cây lược trên bàn chải đầu, trong lòng lại nghĩ đám thương hộ có tiền kia cũng không chịu nổi nổi tịch mịch, càng muốn học diễn xuất của nhóm kinh thành quý nữ, bày ra cái hội thưởng mai thưởng cúc, kỳ thực chính là cùng nhau lôi kéo quan hệ, ganh đua lẫn nhau, địa vị thương hộ tuy rằng thấp, nhưng mấy năm nay nương theo sự giao hảo của một ít đại thương nhân và một chút quan viên có quyền, sau đó Hồng thương Kim thương lần lượt xuất hiện, địa vị của thương nhân rõ ràng được tăng lên từng bước, mua quan cũng có không ít, Triệu gia hương liệu phú hộ này là một trong số đó, mới vừa kết thân cùng quan to tam phẩm kia, vậy đã bắt đầu khoe khoang rồi.

Nhưng người ta dù sao cũng là đại hộ, giống Thẩm gia một tiểu hộ cũng không thể trâu vào, trả lại thiệp không thể nghi ngờ là đánh vào thể diện người ta đương nhiên không thể làm, mẫu thân có thai nên không tiện đi lại, vậy cũng chỉ có thể để nàng đi thay, cũng may hai mẫu nữ Đường gia cũng muốn đi, và lại cũng đã hẹn trước với Liễu thị rồi, đến lúc đó đi theo xe ngựa Đường gia là được, dù sao cũng chỉ là một hội hoa xuân chẳng ra gì của thương hộ, nàng cũng không mấy lưu tâm.

Nhưng không nghĩ tới, chuyện đi này nhưng lại sẽ khiến nàng hối hận đến nổi da đầu tím ngắt, nếu có thể được chọn lại một lần nữa, nàng tình nguyện trả thiệp đặc tội với Triệu gia cũng sẽ không đi tham gia cái loại thưởng mai hội gì đó đâu, quả thật là xui tận mạng rồi! ——

Bạn đang đọc truyện *Hương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Buổi sáng thức dậy, Thẩm Hà Hương còn có chút buồn ngủ, nhưng hôm nay là ngày phải đi đến Triệu phủ, đường xá hơi xa cần phải đi sớm, đành phải chịu đựng cơn buồn ngủ để Bích Yên giúp nàng chải đầu rửa mặt, đợi xong xuôi, lại uống một chén sữa hạnh nhân, 16cuối cùng cũng có chút tinh thần,

thấy Bích Yên như muốn thi thố tài năng bày biện ở trên bàn một đồng đồ trang sức của kiểu vấn tóc cao, Thẩm Hà Hương nhìn mà không khỏi nhũn mày.

Bích Yên đương nhiên là muốn trang điểm kiểu nổi bật cho tiểu thư, đây tuy rằng là hội thường mai, nhưng người đến tham dự đều là thiên kim có máu mặt của thương hộ phú hộ tại kinh thành, không trang điểm cẩn thận một phen chẳng phải là khiến người ta khinh thường sao?

Thẩm Hà Hương cũng không muốn chịu tội như thế, kiểu búi tóc cao này là nhóm quý nữ thường hay chải, thương nữ không có địa vị nếu chải kiểu tóc đó chẳng phải buồn cười lắm sao, tuy có thể làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng kiểu tội vạ thế này nàng cũng buộc phải gánh, vừa nặng vừa không thoải mái, dù sao chỉ là một hội thường hoa nên nàng cũng không muốn chịu trận, chỉ yêu cầu Bích Yên vấn kiểu tóc bách hợp dùng hai cái trâm cài cổ định ở sau ót là được, Bích Yên tuy có chút không hiểu, nhưng chải kiểu tóc nào trang phục ra sao trong lòng tiểu thư đều có tính toán hết rồi, đành phải đem mấy thứ trâm cài điểm lệ loại hồng lam bảo thạch thu lại, chọn ra một cây trâm bạc khảm một viên đại trân châu có hình thức tinh tế.

Mái tóc đen dày trơn mượt của Thẩm Hà Hương liền bị đôi bàn tay khéo léo của Bích Yên túm lấy từng túm một vấn lên, một tầng một tầng từ chặt đến lỏng nhét vào giữa tóc, đuôi tóc cuối cùng thì cẩn thận từng tí một búi lên, lại dùng cái ngân trâm trân châu kia cố định lại, chiếc trâm cài trân châu này mặc dù hình thức nhìn đơn giản, nhưng chỗ loá mắt nhất chính là hạt trân châu quý hiếm kia, vừa lớn vừa tròn, phát ra ánh hào quang vô cùng tốt, là hai trân châu khó tìm, trước đó vài ngày Thẩm Hà Hương vừa bỏ ra số bạc lớn để mua lại, mới vừa làm ra cây trâm này, bỏ vàng dùng bạc là vì không muốn làm phân tán ánh sáng màu sắc đẹp đẽ của trân châu.

Bích Yên nhìn vào gương đồng, cảm thấy chiếc ngân trâm trân châu cài lên trên mái tóc đen mượt như nhung của tiểu thư vô cùng bắt mắt, tuy không nổi bật giống vàng bạc đá quý, nhưng lại không thất lễ, cả người liền toát lên vẻ nhu hòa như ánh sáng dịu mắt của trân châu, nhìn càng thêm dịu dàng động lòng người.

Thẩm Hà Hương cũng cực kì vừa lòng, mấy năm nay không uống công chi dạy cho Bích Yên, ít nhất tay nghề chải đầu này so với nha hoàn nhị đẳng của đại hộ cũng không kém bao nhiêu, kiểu tóc được chải đúng như ý nàng bông bênh như sương, xinh đẹp dị thường, nhất là trên mái tóc đen kia có điểm tuyết một viên trân châu trắng, tựa như nét bút điểm tuyết, làm tôn lên khuôn mặt nổi bật như dương chi ngọc điệp, mịn màng mà trơn bóng.

“Tiểu thư, chỉ cài một cây trâm có chút đơn điệu, cài thêm một cái đi mà.” Thấy tiểu thư gật đầu Bích Yên liền thức thời lấy ra một cây trâm Hi Thước Đãng Mai, cây trâm này chính là cây trâm khảm ngọc, điêu khắc tinh tế, ngọc chất tinh xảo đặc sắc, trên đáy trâm có chạm khắc hai loại trân châu đen trắng, đầu trâm dùng tơ vàng không cùng kích thước làm thành thân cây hoa lá, còn đá quý làm thành cánh hoa, lại làm thành sợi dây rút, nhẹ nhàng động vào, cánh hoa lá cây kia sẽ không ngừng lay động. Hình tượng sống động như thật. Cài trên đầu, không thể nghĩ ngờ sẽ càng làm cho dung mạo tư thái nữ miều hơn.

Bích Yên lấy ra cài lên giữa tóc Thẩm Hà Hương, đây là chiếc trâm cài mà tiểu thư đặt làm của tiệm vàng khảm ngọc cũng mới được đưa tới, chỉ là phí gia công liền tiêu phí rất nhiều tiền, giờ xem ra hiệu quả rất không tệ, lại đeo lên cho tiểu thư đôi khuyên tai trân châu, trang điểm xong, lúc này Bích Yên đang chiêm ngưỡng thành quả của bản thân, rốt cục cũng cảm nhận được ý nghĩa của câu mà tiểu thư không chỉ một lần nói ở trước mặt nàng ‘tinh nữ không ở chỗ nhiều’, có đôi khi đây đâu toàn là trâm cài kim ngân bảo thạch không nhất định là đẹp, cho dù chỉ là một hai cây cũng khiến người ta phải sáng mắt nhìn.

Thẩm Hà Hương vốn muốn khiêm nhường chút, dù sao nàng cũng chỉ thay mẫu thân đi xã giao thôi, đến lúc đó đưa lễ đến là được, cũng không cần lưu lại lâu, huống chi lần này đám oanh oanh yến yến nhận được thiệp cũng không thiếu, ai mà chẳng trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, nếu nàng cũng trang điểm xuất chúng ngược lại càng bị người ta ghen tị, nàng đang bận tâm về mẫu thân cũng không muốn đi lên đầu sóng ngọn gió làm gì, nhưng không biết làm sao dung mạo chính là xuất chúng như vậy, muốn ẩn dấu cũng vẫn gây chú ý.

Cũng khó trách nàng sẽ có chút tự kỷ như thế, trong gương đồng phản chiếu ra một gương mặt mỹ nhân kia cũng là nửa điểm không giả, gương mặt không bôi phấn da cũng trắng như ngọc, môi không thoa son cũng tự hồng, thanh tú xinh xắn, dù không trang điểm lên cũng kiều mị hơn so với người có trang điểm, cho nên nàng tự kỷ là có cơ sở.

Cuối cùng dứt khoát chỉ thoa chút hoa lộ và lộ thủy nhuận mắt, liền kêu Bích Yên đi lấy bộ quần áo mùa đông cùng giày thêu mới làm xong nhưng còn chưa mặc tới kia, y phục của Thẩm Hà Hương đều do Bích Yên thu xếp, đương nhiên nói là nàng ấy biết liền, lập tức từ trong tủ lấy ra, tiểu thư bất luận là dùng hay ăn, đều là những thứ tinh xảo vô cùng, sẽ tuyệt đối không cầu thả, mà bộ quần áo này xem như là bộ tương đối không nổi bật nhất trong đồng y phục của tiểu thư, nhưng dù là dùng chất vải, đường may, tú công đều thật tinh xảo, hoa văn hoa mai mặc lên là vừa đẹp.

Thẩm Hà Hương thay xong y phục, bên ngoài lại khoác lên một chiếc choàng dài làm từ loại da bụng cáo, thế mới dẫn Bích Yên cáo biệt Thẩm phụ và Liễu thị, rồi bước lên xe ngựa Đường gia trong sự căn dặn của phụ mẫu, Hà phu nhân cùng Đường Vũ Gia và hai nha hoàn đã ngồi chờ sẵn bên trong xe ngựa.

Vì xe ngựa rộng lớn, Thẩm Hà Hương và Bích Yên bước lên sau cùng, dù là sáu người ngồi cùng một xe cũng không chật chội, trong xe kín mít, hơn nữa có bày trí không ít lò sưởi, nên không có chút cảm giác rét lạnh, sợ ngồi đè hẳn hết chiếc áo choàng nên Thẩm Hà Hương liền cúi xuống để Bích Yên giữ gìn, dù sao gia công được một chiếc áo choàng như thế này cũng đã tiêu phí không ít, nàng còn muốn nhiều mặc thêm mấy mùa đông nữa, nếu không phải do trời mới đổ con tuyết lớn bên ngoài cực lạnh, nàng cũng sẽ không lấy nó ra mặc sớm như vậy.

Hà phu nhân và Đường Vũ Gia mặc trang phục lộng lẫy cực kì, một thân kim ngân tơ lụa toát ra vẻ phú quý vô hạn, dù sao cũng là gia đình phú hộ kinh doanh tơ lụa, loại y phục lựa chọn đương nhiên đều là thượng phẩm, cất may cũng cực kì tinh xảo, những dưới con mắt đang nhìn đánh giá của Hà phu nhân trên người Thẩm Hà Hương thì vẫn rất hâm mộ cái áo choàng da bụng cáo, một tấm áo choàng như thế tính cả trong ngoài phải dùng hết không dưới mười tấm da bụng cáo nguyên vẹn, nhà bà tuy rằng giàu có, nhưng cũng sẽ không chi tiêu rộng rãi thế này, nhi tử thì có thể có một tấm, nhưng khuê nữ sợ là nửa tấm cũng không có.

Từ đó suy ra Liễu thị là vô cùng sùng ái nữ nhi, đồ cưới trong tương lai nhất định cũng sẽ không ít, nghĩ đến gian Băng Cơ phường của nhà nàng, trên mặt

Hà phu nhân lại treo nụ cười mỉm, một lọ Ngọc Cơ cao bán với giá năm mươi lượng, một ngày không biết kiếm bao nhiêu bạc, Liễu gia mặc dù không có nhi tử nhưng cuộc sống ngày càng tốt hơn, có thể thấy nữ nhi nhà họ nhất định là phúc tinh.

Hơn nữa sau này nếu cưới về nhà, Băng Cơ phường sẽ trở thành sản nghiệp nhà mình, nghĩ đến từ lúc dùng Ngọc Cơ cao và các loại son phấn trong Băng Cơ phường thì nếp nhăn trên mặt cũng phai nhạt đi vài đường, nên càng nhìn Thẩm Hà Hương cũng càng thuận mắt hơn, thậm chí còn thân thiết hỏi thăm thân thể của Liễu thị.

Thẩm Hà Hương đều là nhẹ nhàng mỉm cười cực kì hữu lễ đáp lời, nhất thời không khí trong xe hòa hợp vui vẻ, mà Đường Vũ Gia từ lâu đã coi Thẩm Hà Hương trở thành tẩu tử mình, kéo Bích Yên qua bên kia, nàng ngồi xuống bên người Thẩm Hà Hương, hôm nay nàng mặc một thân váy hoa ngân to thêu trăm điệp, phối một chiếc áo kim tơ hoa văn hơi tối, lại trang điểm phong cách đậm vốn còn cảm thấy rất đẹp, nhưng sau khi nhìn thấy Thẩm Hà Hương lại không khỏi có chút hối hận đã trang điểm như thế, quá mức ra vẻ người lớn, nàng vốn nhỏ hơn Thẩm Hà Hương một tuổi, lúc này ngồi cùng một chỗ ngược lại có vẻ nàng lớn hơn, thật sự là hối hận vô chừng.

Vừa nói chuyện vừa tinh tế đánh giá một phen, thiếu chút nữa Đường Vũ Gia nói ra ý định muốn đổi y phục với Thẩm Hà Hương, vì hạ thân Thẩm Hà Hương là chiếc váy gấm màu lục, nhìn ban đầu không hấp dẫn mắt, nhưng mặt trên lại có thêu mấy nhánh hoa mai, tựa như cảnh điểm tuyết trong đêm thu êm ả, quả thật có nét đẹp cổ điển trầm tĩnh, thân trên là một chiếc áo khoác lụa chít eo ngắn đơn giản nguyệt bạch sắc, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện bên chỗ eo của áo và váy đều dùng trỉa ti thêu vài điểm hoa mai, cổ áo cùng cổ tay áo cũng giống vậy, chỉ thêu cũng là ngân bạch sắc, chỉ có tí mi nhim mới phát hiện ra, bằng không sẽ chỉ nghĩ là một chiếc áo trắng thuần khiết.

Sau khi phát hiện lại cảm thấy thập phần tinh xảo, nàng chưa từng thấy phương pháp thêu hoa giấu kín không để người ta nhìn, mà một đôi giày thêu nguyệt sắc cũng là dùng Hồng Bao Thạch ghép thành một nhánh hoa mai, màu sắc của đá quý tinh xảo nhẫn nại, bình thường ẩn nấp dưới lớp y phục, chỉ khi bước đi mới có thể lộ ra một chút, làm cho người ta nhìn không được muốn đuổi theo để nhìn, quả nhiên là một thân trang phục đơn giản mà lại không đơn giản, so với một thân trang phục với màu sắc chói lọi của nàng không biết đẹp hơn biết bao nhiêu.

Một đường đi Đường Vũ Gia lú lo hỏi suốt, Hà Hương tỷ, cây trâm trăn châu mua ở đâu? Trâm hoa mai đặt làm ở đâu? Sợ dây tua đề váy là do nha hoàn nào kết, vòng tay khảm ngọc trăn châu cho cửa tiệm nào chế tác.

Trước giữa trưa xe ngựa cuối cùng đã tới biệt viện Triệu phủ, Triệu gia quả thật là tài vật vô biên, biệt viện xây tại vùng ngoại thành kinh thành, ruộng đất chung quanh đã bị Triệu gia mua lại toàn bộ, không trồng lương thực ngược lại là khoanh vùng lại rồi xây lầu các, đào hồ, dời non bộ, còn đem toàn bộ cây cối chặt hết chỉ trồng cây hoa mai, đến mùa đông nguyên một mảng rực hồng, quả nhiên là cảnh sắc tuyệt đẹp dưới nền trời tuyết, phong cảnh tự nhiên cực kỳ.

Hai mẫu nữ Đường gia cùng Thẩm Hà Hương xuống xe ngựa liền được một nha hoàn dẫn vào một chỗ chính viện, còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong náo nhiệt, hiển nhiên nữ tử phú hộ trong kinh thành hôm nay đều tụ tập nơi đây không ít, đều đến sớm một bước so với nàng, mỗi một vị khách nhân đến Triệu phủ đều sẽ có người thông báo, làm giống hệt kiểu hội thương viên của kinh thành danh khuê, nhưng cũng rất tiện lợi.

Đưa thiệp đương nhiên phải đưa thêm phần đại lễ, dù sao Triệu gia cũng đã kết thân với đại quan tam phẩm trong kinh, không chỉ có gả nhập vào quan gia, vừa vào phủ liền nâng làm bình thân, đây đối với thương hộ mà nói là vinh quang thật lớn, một loại nữ nhi thương hộ nếu được làm thiệp cho quý nhân cũng đã có thanh danh tốt lắm rồi, huống chi còn có thể cùng vợ cả ngồi chung bàn.

Biết việc này xong ai mà không nói tiểu thư Triệu gia có phúc khí, trèo được cành cao, ngày sau nhi tử Triệu gia lại thi khoa cử đoạt được công danh, nói không chừng thương hộ cũng sẽ như cá chép vượt long môn, trở thành vừa phú vừa quý, bởi vậy không ít nữ tử từ nhà giàu đều đỏ mắt rơi lệ, thậm chí nghĩ chuyện tốt này sao không rơi trên đầu mình, người người ghen tị cực kỳ, nhưng đồng thời quả lễ của phú hộ thương hộ đưa đến đều nhiều hơn ba phần so với lúc bình thường.

Đường gia lần này chuẩn bị lễ là vài khúc tơ gấm Kinh Quyên và một chùm trang sức cài đầu bằng vàng, cũng khoảng hai ba trăm lượng, không tính là keo kiệt, mà Thẩm Hà Hương thì kêu Bích Yên đưa lên hai tráp đã chuẩn bị trước, một cái là đựng một bộ son phấn đựng trong bình ngọc của Băng Cơ phường, một cái khác là đựng một số hạt trăn châu lần trước Thẩm Hà Hương mua, nàng từ trong đó chọn chọn một vài hạt to tròn nhất làm trang sức rồi, số còn thừa lại hơn mười viên còn chưa động tới, lúc này lấy ra làm quà cũng không tính là lễ mọn, Bích Yên vẫn có chút đau lòng, loại trăn châu tốt không dễ mua, lần này đều tặng hết, tiểu thư cũng không còn để dùng.

Triệu gia là đại phú hộ, tiểu thư Triệu gia cái gì mà chưa gặp qua, kim ngân trăn châu mấy thứ này ở trong mắt nàng ấy cũng không tính hiếm lạ, biểu cảm cũng luôn luôn không mặn không nhạt mỉm cười, nhưng khi thấy Thẩm Hà Hương, tiểu thư Triệu gia lại trước mắt sáng ngời, vì Thẩm gia Băng Cơ phường kia thật sự danh khí lớn, đều được nghe danh tiếng trong giới Quý nữ, tuy rằng địa phương hơi xa, hơn nữa đều oán trách một lọ Ngọc Cơ cao cũng chỉ có chút xiu, dùng nửa tháng đã hết, đồ vừa nhỏ giá tiền lại đắt.

Nhưng người trả tiền để mua vẫn có khối người, không nói cái khác, vô luận là son phấn hay là dầu dưỡng đều dùng tốt, thoa lên mặt không đến mấy ngày liền sẽ mịn màng và bóng loáng, nữ tử kinh thành đã dùng qua không ai không yêu thích, dù là thứ nữ cũng liều mạng để dành tiền riêng mua.

Đội mở hộp ra nhìn thấy quả thực có bày một số bình ngọc hoa lộ son phấn, ngay cả kinh thành năm đó lưu hành nhất loại son hoa hồng cũng có nữa, tiểu thư Triệu gia cực kì cao hứng, nghe nói mấy ngày trước đây màu son này ở Băng Cơ phường đều hết hàng, không nghĩ tới chớp mắt liền tặng cho mình, những bình ngọc này nhìn tỉ mỉ chút đều là sản phẩm bán chạy nhất của Băng Cơ phường, tiểu thư Thẩm gia này cũng có tâm, chỉ riêng bộ bình ngọc này thôi đều mất mấy chục lượng bạc, một bộ trang điểm này nhất định là giá trị xa xỉ, nghĩ đến đây, tiểu thư Triệu gia không khỏi hướng về Thẩm Hà Hương cười, vốn ý mừng động ở khoe mắt nay càng cao hứng hơn mấy phần.

Đưa lễ lên xong Đường phu nhân liền đi tới phòng phụ nhân, Đường Vũ Gia cùng Thẩm Hà Hương thì đến chỗ các tỉ muội học cùng trường Nữ Học tán gẫu, trọng tâm đề tài của nữ tử đơn giản là đồ mặc trên người, việc thêu thùa cùng son phấn, Thẩm Hà Hương làm người hào phóng, bạn ở Nữ Học đi mua son phấn ở Băng Cơ phường đều tặng thêm một hộp bánh xà phòng tắm trị giá hai lượng bạc, cho nên nhân duyên cực không tệ, nhìn thấy nàng là

các tí muội tươi cười đón chào.

Nói là tán gẫu, một lúc sau liền đều thỉnh giáo Thẩm Hà Hương một ít vấn đề về ngày thường dùng son phấn dầu dưỡng, vì bản thân nàng cũng đang dùng, phương diện này cực kỳ tinh thông, nhưng những người này không phải người lạ, đều là những thân tài của nàng, liên quan đến việc buôn bán của Băng Cơ phường, dù không hưng trí cũng phải giữ vững tinh thần ứng phó, cơ bản có vài vấn đề liếc mắt một cái là rõ như lòng bàn tay, phần này dùng hơi đây, dầu dưỡng bôi hơi ít, còn muốn nhắc nhở các nàng ấy những son phấn mua ở tiệm khác không thể dùng xen lẫn với loại son phấn của Băng Cơ phường.

Tuy rằng đều là nữ tử nhà giàu, nhưng loại trang dung này sơ sẩy vẫn rất nhiều, có lẽ phụ mẫu đều là một ít tiểu thương nhân hoặc nông gia lập nghiệp lên, tuy rằng ăn tốt mặc đẹp lên, hiện tại đã vững chân ở kinh thành, nhưng dù sao cũng không thể so sánh với đám nữ tử quý tộc được chiêu chuộng từ nhỏ được, loại cuộc sống tinh tế đến từng chân tơ kẽ tóc không thể bắt chước vài ngày là ra, đây cũng là nguyên nhân vì sao nữ tử quý môn thường khinh miệt nữ tử thương hộ.

Tuy rằng Thẩm Hà Hương cũng phiền chán đám người quý nữ cao ngạo kia, nhưng lúc này nhìn thấy nhóm nữ tử thương hộ này cũng cảm thấy rất nhức đầu, nữ nhân tuy rằng đều yêu thích trang điểm, nhưng về trình độ trang điểm thì còn rất nhiều thiếu sót, ý nghĩ kỳ lạ, ít nhất cũng phải làm đến mức tương đối chứ, son phấn là bôi ở trên mặt, không phải là thoa dưới mí mắt, cũng coi như là học theo lối ‘hoa đào mi’ phong lưu đi chăng nữa, tốt nhất cũng là dùng phấn hoa đào nghiền nát nhẹ nhàng dính lên một ít, đầu mà giống hai bông mắt sung húp như mới vừa khóc xong kia, đặc biệt còn tự cho là rất đẹp, đi đâu cũng khoe.

Còn có người da hơi ngăm đen đánh phấn lên chỉ bôi mỗi mặt, lỗ tai và cằm cổ vẫn đen, lại càng không nói đến da mặt vừa vàng vừa khô, làn da thô đen, mà hơn một nữ tử hàm răng đều có chút biến vàng, các nàng ấy ngày thường vừa không có thói quen ăn bánh hương bảo dưỡng, lúc vệ sinh rửa sạch răng cũng qua loa đại ý, thường xuyên như vậy, hàm răng biến vàng sẽ rất khó khôi phục lại màu trắng, làm cho người ta dờ khóc dờ cười là còn hỏi những câu như có thể dùng phấn bôi mặt thoa lên răng hay không.

Trong nhà này người nhiều lên sẽ nóng, hơn nữa than đốt càng ngày càng rực, cửa nẻo trong phòng đóng chặt, trong túi hương trên người nữ tử bỏ đủ các loại hương liệu, hương khí hỗn độn ở cùng nhau tiêu tán không đi, lại có một ít người hơi nách hay miệng hôi, các loại mùi vị hỗn tạp truyền đến, người nhiều khiến Thẩm Hà Hương cảm thấy đầu thật sự choáng váng, ngay tại lúc không nín được nữa muốn đi hít thở không khí, nha hoàn Triệu gia rốt cục cũng đẩy cửa ra thỉnh mọi người đến phòng khách dùng bữa, một đám oanh oanh yến yến thế mới đứng dậy đi đến phòng khách.

Triệu gia cực kì có sở trường khoe khoang, ở phương diện ăn uống càng là như thế, món ăn trên bàn đều là những món ăn nhẹ không kêu nổi tên, muôn hồng nghìn tía thật đẹp mắt, mỗi lần lên một món đều có người giải thích kỹ càng, còn đặt lên những cái tên học đòi văn vẻ, cái gì như Sơn hoa lạn mạn, Vũ hậu phong quang, Ngọc lâu xuân tuyết, Hoa hồng diệt thủy.

Nhưng nghe ra cũng rất có tập tục ăn uống, Thẩm Hà Hương cũng thật là lâu không có ăn được đồ ăn tinh xảo như vậy, dù trong nhà cũng có vài món, nhưng không phô trương như hiện tại.

Vì thế vừa cùng Đường Vũ Gia nói chuyện vừa chậm rãi nhấm nháp các món thức ăn, còn nhét cho phía sau Bích Yên không ngừng tiết ra nước miếng một miếng mứt hạnh, một chủ một nô đang ăn vui vẻ, lại không chú ý đến nha hoàn Triệu gia trong tay đang bê bát canh cá đem qua, vì đi nhanh nên một khi chao người là cảm không vững, nhất thời cả bát canh cá toàn bộ rơi sau lưng Thẩm Hà Hương.

Nương theo một tiếng thét chói tai của nha hoàn kia xong, Thẩm Hà Hương lập tức cảm thấy phía sau lưng nóng hừng hực một mảng, trên chiếc đũa kẹp một miếng sò tươi chiêm run lên lại rút trở về, sắc mặt nhất thời từ đang cười lộ răng đến tím môi, còn có chuyện gì so với chuyện bị nguyên bát canh cá hắt vô người càng khiến người ta mất khẩu vị?

Nha hoàn thét chói tai lập tức đưa tới sự chú ý của người Triệu gia, thấy nha hoàn nhà mình gây ra họa, nhất thời đuổi ra ngoài, cũng chuẩn bị bộ đồ váy mới sai người dẫn Thẩm Hà Hương đến sương phòng thay y phục.

Áo tơ lụa hấp thụ nước cực nhanh, chậm một chút nữa sẽ ướt đến tiểu y, nàng cũng không kịp nói gì, đành phải vội vàng đi theo người ta đến Đông sương, ở trong phòng Bích Yên hầu hạ nàng thay đi bộ quần áo ướt, người mùi tanh của cá, Thẩm Hà Hương chưa bao giờ chán ghét canh cá hơn so với giờ khắc này, đổi thay xong bộ y phục Triệu gia đã chuẩn bị cho, một chủ một tớ càng cảm thấy há hốc mồm.

Quần áo này hẳn là của tiểu thư Triệu gia, quần áo cũng vẫn tốt, chính là áo có chút nhỏ, bộ dạng tiểu thư Triệu gia như sợ gió bay đi mất, cực kì gầy yếu, mặc dù nhìn xấp xỉ với thân hình tiểu thư nhà mình, nhưng tiểu thư nhà nàng là chỗ nên gầy thì cực gầy, chỗ nên có thịt. thì nửa chút cũng không gầy, chỉ thấy quần áo kia cũng thích hợp, nhưng vạt áo trước căng đến mức cực kì no đủ, cho dù là y phục mùa đông, nhưng trên chỗ eo, hai bầu ngực càng nhô lên cao ngất.

Tuy rằng cuối cùng là mặc vào rồi, nơi nào cũng không lộ ra, cũng tuyệt không tính là khó coi, thậm chí còn rất đẹp, nhưng bao bọc chặt như vậy, dán sát vào đường cong thân thể như vậy, thật sự có chút không đoan trang, Bích Yên nhìn thấy đều cảm thấy mặt đỏ cực kỳ, Thẩm Hà Hương cũng cảm thấy hai bầu ngực chặt kinh khủng hận không thể cởi ngay hai cái nút thắt, nhưng quần áo mình thì âm toàn bộ phần lưng áo không thể mặc nữa, hiện tại chỉ có một kiện này, không thể lại cởi ra, vì thế vội đề Bích Yên đi ra ngoài lấy áo khoác lại đây.

Sau khi Bích Yên rời đi, Thẩm Hà Hương cảnh giác vừa sờ lên đầu, viên trân châu trên ngân trâm chẳng biết đã rút lúc nào, hạt châu lớn như vậy rốt thật đáng tiếc, làm đồ trang sức mới đeo được có một hồi, nhìn thấy lúc này một thân quần áo mình rất thích ban sáng nay như đồng vải rách ném xuống đất đã không thể mặc nữa, hơn nữa trên người loáng thoáng mùi cá, bụng còn bị đói, hôm nay trăm sự không thuận, vận xấu kéo đến ừ ừ.

Đúng lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến vài thanh âm, nghe không rõ ràng, nhưng có thể nhận ra là giọng nói nam tử, Thẩm Hà Hương nhất thời khẩn trương đứng dậy chạy đến cạnh cửa, hiện giờ quần áo nàng không chính tề không tiện gặp người, càng miễn bàn là nam nhân, liền muốn đem cánh cửa đang khép hờ kia khép chặt lại, nhưng trước khi khép nàng vẫn quét ánh mắt ra ngoài cửa, lại vừa hay nhìn thấy chính diện những người đó đến gần.

A, mặc dù nàng không phát ra thanh âm, lại cảm thấy tim như sắp ngừng đập. .

Bạn đang đọc truyện *Hương Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Edit: Heidi

“Giản huynh, lần trước khi ở Sơn Trang đa tạ huynh ra tay cứu giúp, hôm nay ta đã sai người chuẩn bị tiệc rượu, không bằng huynh vô nhà đối ẩm một phen?” Công tử Triệu gia cung kính nói với hắc y nam tử bên cạnh, hai người vừa rồi ngẫu nhiên gặp nhau, lần này nếu không phải muội muội bày ra cái gì mà thưởng mai hội, hẳn nhất định sẽ mời khách ra chính sảnh, chiêu đãi tận tình rồi kết giao một phen.

Lỗi tai Giản Thụ Huyền khẽ nhích động, giống như nghe được tiếng động nào đó, nhưng đường nét trên mặt vốn lạnh lẽo cũng hòa hoãn lại, nhàn nhạt cười mới chấp tay nói: “Chỉ là việc nhỏ Triệu công tử không cần khách khí.”³²

Không nghĩ tới đối phương lại không cự tuyệt, Triệu gia công tử càng nhiệt tình hơn, vì người trước mắt đây không chỉ là một Đại Nội Cẩm Vệ, nghe nói lần trước khi đi săn, Thánh Thượng gặp chuyện người này đã biểu hiện một cách anh dũng khiến mọi người kinh diễm, chỉ trong thời gian ngắn liền từ một phổ thông cẩm vệ không có tiếng tăm gì biến thành người tâm phúc bên cạnh Đương Kim Thánh Thượng, trước đây không lâu còn vừa thăng chức thành Tam phẩm ngự tiền đối đạo cẩm vệ.

Trong cung cẩm vệ tuy rằng đều được hưởng đặc quyền tùy ý xuất nhập cung, nhưng có thể đeo đao bên người thì không nhiều lắm, ngự tiền cũng chỉ có sáu người mà thôi, nếu không phải lần đó ngựa của hắn bị chấn kinh đúng lúc được người này giúp chế phục, Triệu công tử còn không biết nên như thế nào kết bạn với người này.

“Giản huynh, thỉnh.” Đội người đi vào trước, công tử Triệu gia vừa quay đầu lại đã thấy một nha hoàn vội vã bước đến, không khỏi thu lại ý cười trên mặt, không kiên nhẫn hỏi: “Ta phân phó đều an bày xong chưa?”

Nha hoàn đó sợ tới mức vội cúi đầu: “Vâng, đúng vậy thiếu gia, đã đem người an trí ở sương phòng bên cạnh, nha hoàn bên người Thẩm cô nương cũng bị dụ đi chỗ khác rồi.”

Công tử Triệu gia nghe xong trên mặt thể mới hiện ra một tia tươi cười đắc ý, quay đầu nhìn vào trong phòng, Giản Thụ Huyền đã ngồi ở trước bàn tự mình rót rượu, vội đuổi nha hoàn kia ra ngoài, tuy rằng nửa đường có chút ngoài ý muốn, nhưng một lát nữa cùng Giản Thụ Huyền uống vài chén sẽ lấy cơ dĩ vệ sinh, sau đó. . .

Nghĩ xong lập tức gợn tay từ trong tay áo lấy ra một chiếc ngân trâm tương khảm trân châu, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, khoe miệng không khỏi cong lên như kiểu cảm chắc trong lòng bàn tay, nghĩ đến mấy ngày trước trên đường nhìn thấy vị Thẩm gia tiểu thư kia, trong lòng vẫn cảm thấy ngứa ngáy cực kỳ, đáng người kia ước gì hiện tại có thể đặt dưới thân mặc sức làm. . . Vài ngày nay hắn nhìn như vẻ bỏ bạc ra vì muội muội tổ chức hội hoa, thực tế là mượn cơ mà thôi.

Mắt thấy lần này hẳn đều đã âm thầm an bày xong xuôi, cũng không uổng phí hắn hao tổn tâm trí một phen, chỉ cần một lát đi vào gian phòng kia, trong tay lại có cây ngân trâm nguy tạo này, danh dự của Thẩm gia tiểu thư sẽ bị vấy bẩn cũng chỉ có thể gả hắn, đến lúc đó chi tiêu phí chút bạc đã có thể thu vào tay Băng Cơ phường và một mỹ thiếp kiều diễm, thật là một tên trúng hai đích, nghĩ đến tư sắc của Thẩm tiểu thư kia, Triệu công tử lại cảm thấy dưới bụng nóng lên, nóng đến nỗi muốn tự mình đẩy cửa bước vào ngay.

Nhưng lại nhìn vào trong phòng đành phải khẽ cắn môi rồi giấu trâm cài đi, quyết định chính sự quan trọng hơn, để trễ hơn một khắc. nghĩ xong xuôi liền nở nụ cười xoay người vào phòng.

Mà ở cách vách Thẩm Hà Hương cũng vội vàng cài chặt thanh chốt cửa lại, nghĩ đến khuôn mặt nam nhân vừa rồi kia còn cảm thấy ngực như bị nghẹn, không khỏi cần rằng nghĩ thầm người kia sao có thể xuất hiện tại nơi này? Dù sao kiếp trước gặp lại hắn cũng là thời điểm năm năm sau khi mình tiến vào Hầu phủ, Thẩm Hà Hương hơi có chút nôn nóng đi qua đi lại.

Muốn nói đối với Giản Thụ Huyền nàng quả thật là có chút sợ hãi, cảm giác này thật sự quá phức tạp, có thể là lúc trước cái loại ánh mắt lạnh lùng mang theo hàn ý từ trên cao nhìn xuống, cũng có thể là khi hắn nhà tan cửa nát, nhà mình đã không chia tay giúp đỡ ngược lại còn khi dễ hắn không có phụ mẫu bên cạnh liền hủy hôn, trong đó còn có chính mình khi còn nhỏ không hiểu chuyện nói ra những lời không nên nói.

Từng sự kiện cộng lại. . . tóm lại là khiến Thẩm Hà Hương lo sợ bất an như thỏ con sắp rơi vào bẫy, nàng cẩn thận hồi tưởng lại lúc trước khi nhìn thấy người này xong đã cho người đi thăm dò tình hình, sau năm năm ở tại Hầu phủ, hắn tựa hồ đã trở thành Thống lĩnh Cẩm quân trong cung, còn có danh hiệu Nhất đẳng võ quan Cẩm vệ, chức quan nhất phẩm, đặc quyền vô số, chính là người tâm phúc bên cạnh hoàng đế, mặc dù không thể nói dưới một người trên vạn người, nhưng cũng là ngoại trừ Thánh Thượng ra không ai dám ra lệnh với hắn.

Mà không biết lúc đó bao nhiêu người muốn nịnh bợ hắn, Tiểu Hầu gia đối với hắn như bằng hữu huynh đệ cực kì nhiệt tình, trí nhớ Thẩm Hà Hương càng rõ ràng, trong lòng càng cảm thấy lạnh lẽo hết sức, cũng không biết là do mặc ít hay là nhiệt độ trong phòng lạnh lẽo, nàng bỗng thấy nhũn chân.

Thà khi dễ ông già tóc bạc, chứ đừng khi dễ thiếu niên khôn cùng, đối với nữ tử mà nói, phòng chừng đời này chuyện hận nhất chính là một tiểu tử nghèo kiết xác năm đó, tương lai quyền cao chức trọng, ánh mắt nhìn mình như nhìn một con kiến, càng đáng sợ là, người này tương lai bóp chết người thân nhà mình dễ dàng như bóp chết một con kiến, không, không cần đợi đến tương lai, hiện tại đại khái cũng đã có thể, dù sao năm đó phụ mẫu hắn mất sớm, hiện tại cũng hắn cũng vẫn sống tốt.

Khi nghĩ đến đây, Thẩm Hà Hương không khỏi sốt ruột đi tới đi lui ở trong phòng, cũng bắt buộc bản thân phải tỉnh táo lại, dù sao hiện tại không phải là năm năm sau, người kia cũng chưa có quyền thế lớn như thế, hơn nữa hắn cũng không nhất định biết mình đã ở kinh thành, chỉ cần đợi đến tháng ba năm nay Đường Vinh Hiền thi cử xong, đoạt được công danh sau đó thú nàng vào cửa, người kia dù muốn động tới nàng cũng cần phải suy nghĩ, đến lúc đó nàng sẽ dẫn theo cha nương tạm lánh đi xa.

Cho nên, giờ này khắc này nàng tuyệt đối không thể để bản thân xuất hiện trước mặt người này, cái khác dễ nói, nếu gọi lên kí ức không tốt của hắn, vậy thì nguy mất, nghĩ vậy nên Thẩm Hà Hương liền có chút đứng ngồi không yên, hơn nữa lâu như vậy mà nha đầu Bích Yên kia còn chưa trở về, chẳng lẽ là do ngoại trạch Triệu gia quá lớn đi lạc đường rồi? Ai nha, thật sự là nha đầu tay chân vụng về.

Thẩm Hà Hương tức tối gục xuống mép giường, nhất thời cảm môi, lập tức đứng dậy sửa sang lại y phục trên người, tuy rằng trên thân hơi chật nhưng không đến nỗi không gặp được người, dù sao y phục này không của mình, không thích hợp cũng rất bình thường, cùng lắm thì bị người ta nói nàng là hồ ly tinh, so với cứ chờ ở đây lo lắng bị người khác tiến vào nhìn thấy.

Nghĩ thế, nàng liền gói cẩn thận lại bộ y phục bị dính canh cá của mình lại, sau đó gấp lại cột thành một bọc đồ, khi ở hậu phủ, tiểu thiếp rất nhiều, cả ngày tranh đấu gay gắt, tự nhiên cái loại chuyện dơ bẩn cũng gặp nhiều, tuy rằng nàng hiện giờ là nữ nhân thương hộ, chẳng có gì khiến người ta tổn tâm tư tính kế, nhưng cẩn thận chút tốt hơn, có khi một bộ y phục có thể mất mạng, đồng dạng một bộ y phục cũng có thể hủy đi danh dự của một người.

Sau khi đóng gói quần áo thành bọc đồ xong, liền ôm ở trước ngực, vừa vận che được chỗ xấu hổ ấy đi, nghĩ đến cái ngân châm trên châu kia không biết rơi ở nơi nào, trong lòng Thẩm Hà Hương cảm thấy có chỗ không ổn, nhưng cũng không tìm được ở trong phòng, đành phải cho qua, sau đó nàng chạy đến cửa khẽ kéo cửa ra, qua khe cửa hé mắt nhìn chung quanh, vừa vận lúc này ít người, cách vách cũng không thấy người nào đi qua đi lại, lúc này mới khẽ mở cửa, học theo nha hoàn cúi đầu bước nhẹ, thuận lợi chạy ra ngoài.

Vội vàng đi vào phòng khách, lại phát hiện đại sảnh đã không còn ai hết, chỉ còn lại vài thô sử nha hoàn đang dọn dẹp, Thẩm Hà Hương vội vàng kéo một người trong đó ra hỏi, nha hoàn kia nói các vị tiểu thư đã đi về rừng mai phía trước thườn mai rồi.

Thẩm Hà Hương không khỏi tức giận chần, những người này sao phải đi nhanh như vậy, vốn định vội vã muốn đi về nhà, nhưng nghĩ đến nàng thân là một nữ tử sao có thể không biết tị hiềm ở một mình với mã phu, nhất thời cũng ảo não, hơn nữa nha đầu Bích Yên kia cũng không biết đi nơi nào rồi, sao lại tìm khắp nơi không gặp, thật sự là lo lắng muốn chết, nàng đành phải tìm một thô sử nha đầu dẫn nàng đi Mai viên bên kia, nhìn xem có thể tìm thấy Hà phu nhân cùng Đường Vũ Gia hay không, đến lúc đó sẽ lại thương nghị chuyện sớm hôm phu.

Mai viên Triệu gia khá lớn, trồng gần nửa đỉnh núi, thô sử nha hoàn dẫn Thẩm Hà Hương đến lối vào Mai viên liền vội vàng trở về làm việc, Thẩm Hà Hương nào còn rảnh rỗi đi thưởng thức cốt cách của hoa mai, chỉ đành phải vừa đi vào trong vừa tìm chung quanh, cũng may một đám nữ tử như vậy dạo chơi tham quan nhất định là ríu ra ríu rít, cho nên mặc dù cách hơi xa, vẫn còn có thể mơ hồ phân biệt được phương hướng thanh âm.

Tiếp theo càng chạy càng cảm thấy thanh âm càng gần, nhất thời cảm thấy buột lòng, bước chân liền nhanh hơn chút, vì hôm nay tiết trời thật sự lạnh, khi trên người dính canh cá nàng liền chán ghét mùi vị đó đã ngấm sâu vào y phục, cho nên ngay cả áo lót cũng đã cởi ra, chỉ mặc cái áo yếm rồi khoác luôn chiếc áo mỏng của Triệu tiểu thư vào, lúc này đúng là phong cảnh đẹp, con gió Bắc thổi hoa mai rơi rụng trên nền tuyết trắng xóa, nhưng nếu không phải trên người rét căm căm khó chịu, chân đi đôi giày thêu đã bị đông cứng thì sẽ tốt hơn chút.

Kết quả nhất thời nóng vội nên sợ ý, đi đến Mai viên cạnh chân giẫm phải một nhánh cây, dưới chân như hệt một cái, cả người nhất thời rơi xuống một cái hố đã được đào sẵn, Thẩm Hà Hương tuy rằng sinh ra ở nông gia, nhưng chưa làm qua việc nặng, thân mình dường như mấy năm nay đã sớm yêu kiều mềm mại, sao có thể chịu nổi cảnh bị rớt xuống tận đáy hố trong khi không có chút phòng bị nào, ngay lúc cổ chân tiếp đất lại cảm thấy đau đớn hết nư kim đâm, ngồi một lúc dưới đáy hố mới hồi hồn, phát ra âm thanh kêu rên, cũng từ chỗ đau nhức trên chân bình tĩnh lại.

Ngẩng đầu, trời ạ, đây, đây là địa phương nào? Thẩm Hà Hương ôm chân nước mắt lưng tròng nhìn trên đầu, lúc này nàng như ngồi đáy giếng ngược lên nhìn trời xanh, không dám tin nhìn miệng hang nhỏ như miệng bát mà lệ rơi đầy mặt, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhi nông gia, từ nhỏ lại sống gần núi, hiểu được cũng nhiều hơn chút, sớm đã nghe nói qua có một vài thợ săn lên núi săn thú sẽ đào một số cái hang mục đích để bẫy những con mồi đi ra tìm thức ăn vào mùa đông.

Chẳng lẽ mình rơi vào bẫy của thợ săn? Nhưng đây thật sự cực kỳ hoang đường, Triệu gia vì sao phải đào bẫy ở trong Mai viên, không cần thận giẫm lên chẳng phải cũng sẽ bị sập bẫy sao, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy trừ phi Mai viên này lúc trước là một phần của ngọn núi, không ai biết điều này mới có thể như vậy, nhưng nói như thế thì bản thân mình cũng xui tận mạng, sao bao nhiêu người mới đi qua không sao hết tự dưng mình lại giẫm phải.

Thẩm Hà Hương ngây người như gỗ một lát, lập tức lại cảm thấy không ổn, bởi vì mới một khắc trôi qua, nàng lại cảm thấy dưới nền đất này lạnh hơn trước, hàn ý lan nhanh từ chân lên não, chỉ chớp lát sau thân mình liền bắt đầu run rẩy lên, tuy rằng hiện tại trời vẫn còn sớm, nhưng nếu không thể đi ra ngoài sớm một chút, căn cứ vào tiết trời lạnh lẽo thế này, nàng lại ăn mặc mỏng manh như vậy, không cần đến trời tối cũng sẽ bị đông chết ở trong này thôi.

Trong lòng quỳnh lên, Thẩm Hà Hương liền dựa vào tường miễn cưỡng đứng lên, chân trái đã bị trật, chỉ có thể dựa vào chân phải đứng dậy, nhìn cái

hang có độ cao gấp mấy lần mình, muốn leo lên đó nghĩ cũng đừng nghĩ, dù chân không bị gì cũng không có khả năng, hiện thời chỉ có thể gọi người tới cứu, nhưng đây hồ sâu, hét to lên kêu gào âm thanh cũng không vang ra bên ngoài, Thảm Hà Hương ngửa đầu ngửa cổ mỗi nhử, kêu gào đến khản cổ, ngay cả một bóng người cũng không xuất hiện.

Thậm chí ngay cả thanh âm nói chuyện nghe không rõ của đám nữ tử cũng biến mất, bốn phía ngoại trừ tiếng gió rít gào thì chỉ còn lại không khí tĩnh mịch, Thảm Hà Hương không khỏi càng ngày càng sốt ruột, nhất thời vành mắt ửng đỏ, nếu sớm biết như thế, còn quản cái gì là thanh danh, nàng qua bên chỗ mã phu ngồi chờ chứ không đến nơi quý quái này, nghĩ tới hết thảy điều này đều do tên Giản Thu Huyền kia làm hại, trong lòng không khỏi là vừa giận vừa hận, mà thân thể vừa lạnh vừa đói, mà trong đầu nghĩ không ra cách, nghĩ đến không được gặp phụ thân mẫu thân mà bị đông chết ở trong này, không khỏi ôm chân ngồi bệt dưới đất nước mắt rơi lộp bộp, nhất thời không chú ý tới một bóng đen dừng ở phía trên.

Người đó giống như thường thức một lát tình trạng quần bách của nàng, rồi mới nhếch khóe môi kiểu cười như không mở miệng nói: “Khóc cái gì? Người hiện tại hẳn là phải cảm tạ người đào cái hang này không đặt dưới đó những cọc gỗ vót nhọn hay đinh sắt, bằng không người đã sớm bị cọc nhọn đâm thủng ruột nát gan rồi, kia còn có thể thoải mái ngồi như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit: Heidi

qThảm Hà Hương bị giọng nói lạnh lẽo kia khiến cho ớn lạnh, đợi đến khi nhìn thấy người, không chỉ là ớn lạnh đơn giản như vậy, còn run cầm cập một cái, không phải bởi vì rét, mà là vì tên đó kẻ mà nàng trăm phương nghìn kế muốn tránh không đụng mặt, lúc này liền rảnh rang ngồi xổm phía trên, ánh mắt hết như thợ săn đang tuần tra địa bàn riêng, tìm kiếm con mồi sắp bẫy.

Vốn Thảm Hà Hương nghe được có người đến trong lòng liền có chút hy vọng, đợi nhìn thấy người đến là ai, chớp mắt liền thấy hết hy vọng, nước đóng thành băng, lãnh khốc cực hạn cũng bất quá chỉ như thế, chẳng lẽ mong vào người này cứu mình sao? Dựa vào quan hệ hai người, hẳn không bỏ đá xuống giếng ném xuống hồ mấy tảng đá thì đã tốt lắm rồi.

Nghe lời nói mới rồi liền biết ngay, hẳn ước gì đây hồ này có bày sẵn cọc nhọn, để nhìn thấy bộ dáng nàng bị đâm thủng ruột đây, chỉ nghĩ thôi liền rung mình, quả nhiên là ác độc làm cho người ta giận sôi gan, chuyện đến mức này, Thảm Hà Hương lau khô nước mắt, không khỏi cắn chặt răng thầm nghĩ, đó là dù chết cóng ở trong này cũng sẽ không đi cầu xin hắn, nàng tuy là nữ tử, nhưng chút cốt khí ấy vẫn phải có.

Lập tức liền tiếp tục ngồi trên gói đồ, ôm chân rồi ngồi thu người sát trong hố, tựa đầu đặt trên đầu gối quay mặt về phía tường đất, không hé răng một tiếng như không nhìn thấy người bên ngoài kia, thấy thế sắc mặt người nọ nhất thời biến thành màu đen, nhìn nàng một lúc lâu sau mới đứng lên, nhìn sắc trời, lập tức khoanh tay hừ lạnh một tiếng: “. Người đã muốn ở đây lấy đất làm giường, lấy tuyết làm chăn ta cũng không ngăn cản ngươi, nhưng Mai viện Triệu gia này mới xây không lâu, thỉnh thoảng sẽ có dã thú đi kiếm thức ăn, giống kẻ không có sức phản kháng như ngươi, một khắc liền bị xé nát bầy.”

Nữ tử dưới đáy hồ nghe thấy cả người khản trương run rẩy, nam tử thấy thế rõ ràng ngập ngừng một cái, một lúc sau liền cười lạnh lẽo nói: “Đương nhiên, nếu như ngươi thích hồ này, ta cũng có thể đi tóm một con sói đói ném xuống làm bạn cùng ngươi.”

Vốn Thảm Hà Hương còn đang cố giả bộ trấn định lúc này lại không chịu được nữa, rõ ràng mới khắc trước còn cứng miệng, khắc này nghe thấy vậy bỗng sợ hãi run người, chết kiểu này với cái chết bình thường khác biệt, chết được toàn thây và đầu thân hai nơi cũng không giống nhau, nghĩ đến dã thú mà hắn nói, có nữ nhi gia nào không sợ hãi, không thét chói tai đã tốt lắm rồi.

Tục ngữ nói đúng, chết từ tế không bằng sống vô lại, lúc trước tên buôn hương mỗi ngày đều tra tấn ép nàng làm công việc nặng nhọc, nàng không chết, hiện tại dựa vào nỗ lực chính mình đã được sống ngày tháng phú quý, thì làm sao có thể bỏ rồi chết thảm thiết như thế, tuy rằng biết rõ lời nói của tên Giản Thu Huyền kia nửa thật nửa giả, nhưng khó chắc tên này không bị hận thù lên não, vì muốn tra tấn nàng mà sẽ đi bắt sói ném xuống hố. Nghĩ thôi cũng bị hù chết rồi, Thảm Hà Hương lập tức ngẩng đầu nhìn người nọ, nhất thời môi đỏ trắng bệch, chỉ vào người nọ “Ngươi ngươi.” nửa ngày, môi hồng run rẩy nói không ra hơi.

Cảm thấy trâu đùa đủ rồi, nhìn thấy ánh mắt nàng hẳn cũng có chút mềm lòng, thế mới ngồi xổm lại xuống cạnh hố, sau đó một tay chống cạnh hố một tay hướng xuống hầm, ý tứ khác không cần nói cũng biết.

Thảm Hà Hương nhìn cánh tay hữu lực phía trên kia, nhất thời nổi lòng bay tán loạn, trong lòng vốn đang có chút ý niệm cậy mạnh nhất thời không cánh mà bay, mạng chỉ có một cái, nàng còn chưa muốn cứ thế chết đâu, hơn nữa đáy hồ cũng thật sự rất lạnh, nếu lại ngốc đi xuống chỉ sợ ngay cả khí lực trèo lên đều không có, cho nên nàng cũng không dè dặt lâu, cố sức đứng lên, chịu đựng đau đớn trên chân, khập khễnh từng bước tiến về trước, sau khi đứng thẳng, mới vươn cánh tay cố hết sức đi móc vào bàn tay đang đặt giữa không trung của nam tử, tuy rằng cử động lần này không tuân nữ huấn, nhưng hiện giờ nào có tâm trạng để tâm đến chuyện nam nữ khác biệt, trước thoát khỏi nơi đây đã.

Tuy rằng nàng nghĩ tới hành động cứu người này có thể là vì trâu đùa nàng, tựa như trâu chọc con mồi, xem sự giãy dụa cùng tuyệt vọng trước khi chết của nàng, đợi cuối cùng hẳn trâu đùa đủ rồi, lại hung hăng ném nàng từ không trung xuống, nhưng cứ cho vậy đi, nàng cũng không có biện pháp cự tuyệt

cơ hội có thể rời khỏi đây, cho dù hi vọng chỉ là một phần nhỏ, dưới sự do dự nặng vẫn dùng sức vươn cánh tay.

Sau đó dùng sức kiễng nhón chân lên, qua vài lần mới túm được bàn tay to kia, tuy rằng tiếp xúc ngón tay nàng cảm giác cực kì thô nhám, giống như tảng đá vậy, nhưng lại không sao ám áp ngoài ý muốn, Thẩm Hà Hương không khỏi dùng hai tay nắm chặt hắn, cuối cùng hắn đem hai bàn tay nàng bọc trong lòng bàn tay, sau đó hơi dùng lực kéo lên.

Thẩm Hà Hương liền giống chú gà con bị người ta xách cổ lên, mới ra khỏi hố đất lập tức bị một luồng gió Bắc rét lạnh quét tới, còn mang theo những giọt tuyết li ti, thổi tạt trên mặt như bị đao cắt, không đợi nàng kêu lạnh, cả người liền bị ôm vào bờ ngực rộng lớn cứng rắn lại ám áp, nhất thời nàng cũng quên mất mọi thứ, tự nhiên vươn cánh tay ra vòng bả vai hắn, thậm chí muốn tham luyến sự ám áp trên thân hắn mà tiến sát hơn chút.

Nhưng một lát sau, cảm giác được cái tay bên hông kia siết chặt eo nàng, lực đạo mạnh đến phát đau, cuối cùng mới tỉnh lại, còn chưa chờ giãy dụa thoát khỏi, liền nghe được ở bên tai vang lên thanh âm người nọ lạnh như băng: “Động đậy nữa đi, ta liền ném ngươi xuống. . . .” Lời này vừa nói ra, Thẩm Hà Hương lại cảm thấy sợ run, vì sợ hắn thật sự có khả năng ném mình xuống, cánh tay ngược lại quán quýt lấy hắn càng chặt, ôn hương noãn ngọc trong ngực như thế, sắc mặt nam nhân cuối cùng hòa hoãn lại, mang theo nửa phần ý cười, yên tâm thoải mái ôm nàng rời khỏi hố.

Cách không xa Mai viên có căn nhà gỗ, là chỗ ở của công tượng khi xây dựng, hiện thời đã bỏ hoang, “Ái, người nhẹ chút, đau chết mất. . . .” Một thanh âm nữ tử khó nhịn truyền đến, đứt quãng thực khiến người ta sinh nghi.

Nhưng thực tế cũng là một nữ tử ngồi ở trên mép giường cỏ khô, hai tay ôm chân vờn mắt hồng hồng, ngập nước tức giận nhìn người đối diện, mà đôi giày thêu đính hồng bảo thạch tinh mỹ kia cũng bị ném ở một bên.

Đồng dạng nam tử đối diện kia nửa điểm thần sắc cũng không lộ ra, bàn tay đang nắm lấy chân ngọc tinh xảo trắng mềm như dương chi vuốt ve, đại khái là vì rất đau, nữ tử giãy dụa lợi hại, chiếc quần trong lụa trắng cũng không tự nhiên cuộn lên, lộ ra bắp chân nõn nà chưa từng bị ai nhìn thấy.

Nhìn trong mắt quả thực nhai nuốt trắng nõn hết sức, nam tử thấy tới mắt nhất thời có ngọn lửa nhỏ leo sáng, khi ngẩng đầu lại ản ỉm không thấy nữa, nữ tử cũng không nhận ra, chỉ đang chau mày nhìn đau thử rút chân về, hai giọt nước mắt dính lông mi sớm không biết khi nào thì lưng lay rớt xuống, có vẻ hết sức khổ sở động lòng người.

Chứng kiến bàn chân nhỏ nhắn tinh tế được mình bảo vệ được bị Giản Thu Huyền chà xát ở trong tay, Thẩm Hà Hương chỉ biết ngồi tức giận ghen không dám nói, cũng không biết tên Giản Thu Huyền kia có đôi tay thế nào không biết, quả thực so với da cây khô còn thô nhám hơn, tuy rằng nơi cổ chân bị chà xát đã tốt hơn nhiều, nhưng làn da lại bị hắn xoa nắn đến đau rát, nhất là khi bàn tay kia như có như không xẹt qua lòng bàn chân, chà xát làm cho nàng cảm thấy toàn thân run rẩy như nhũn ra, như bị gãi ngứa khó chịu, nếu không phải sợ hắn dùng lực vặn gãy chân mình, nàng đau ngứa thật đúng muốn đập hắn mấy cái.

Cũng may hố đất kia mặc dù sâu, nhưng phía dưới có rơm rạ cỏ khô, chân mặc dù bị trật nhưng không nghiêm trọng, ngay từ đầu Giản Thu Huyền đúng là xoa chân, nhưng càng xoa càng cảm thấy luyến tiếc buông tay, ánh mắt hắn đánh giá tỉ mỉ bàn chân trong tay mình, chưa từng thấy chân nữ tử lại có thể trắng nõn nà như vậy, tay xoa đến chỗ nào cũng mềm mịn, ngay cả lòng bàn chân chút vết chai đều không có, mềm mại không xương cảm xúc thật sự là cực kỳ thoải mái, vì thế lực đạo tay cũng nhẹ dần đi, cuối cùng cơ hồ chính là đang ngả ngón vồ về chơi đùa.

Thẩm Hà Hương sau khi đau đớn, trong đầu cũng dần dần tỉnh táo lại, không nghĩ tới người này không vứt nàng xuống hố, còn thực sự cứu nàng lên, nhất thời cũng cảm thấy bản thân có phải đã nghĩ về hắn quá xấu xa rồi hay không, bỏ đi những thứ khác không nói, giữa họ cũng không có thâm cừ đại hận không giải được, nếu có thể dễ dàng trút hết giận, cũng là một chuyện tốt, vì thế nàng mới nén giận đến bây giờ.

Nhưng cho dù có nhẫn nại tiếp đi nữa, bàn chân non mịn của mình bị bàn tay nam nhân kia đặt trong lòng bàn tay như có như không khinh nhờn xoa nắn, trắng và đen đè lên nhau khiến người ta đỏ mặt, Thẩm Hà Hương cảm thấy càng ngày càng khó chịu bèn rút chân lại, không biết tại sao nhưng lại dễ dàng tránh thoát bàn tay kia, cảm thấy vui vẻ cũng không kịp nhìn sắc mặt hắn, liền vội vàng giơ tay vớ lấy tất và giày thêu đi vào, trong lòng tính toán nếu có thể đi được, liền lập tức rời khỏi nơi này, vì thật sự một phút cũng không muốn lưu lại, nhất là nhìn thấy người đối diện trước mắt này.

Giản Thu Huyền cũng thu tay lại không cưỡng ép, nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng dường như vô ý chậm rãi nói: “Người còn nhớ rõ Phong gia ở Mã thôn không?”

Phong gia? Thẩm Hà Hương xò xong giày, đầu óc vừa chuyển liền nghĩ tới, sao có thể không biết, chính là hộ nhân gia bên cạnh nhà cũ kia, trong thành cũng có tiệm bánh bao, nhưng nghe nói hai năm trước Phong gia vốn giàu có trong một đêm cửa hàng liền không còn nữa, phòng ở bị sập, cả một nhà biến thành nghèo khổ chen chúc trong một ngôi nhà cỏ, ngay cả người con thứ hai đang đi học cũng vì sinh bệnh không có tiền trị mà chết, nghe nói cuộc sống cực kì thê thảm.

“Còn có Mã gia của Lưu gia thôn?” Thanh âm trầm thấp tiếp tục nói.

Mã gia? Rốt cục ý thức được gì đó Thẩm Hà Hương biến sắc, Mã gia nàng cũng biết đến, năm đó cùng phụ thân Giản Thu Huyền là bằng hữu, theo rất nhiều người nói năm ấy mối lừa đó là do nhĩ tử nghịch ngợm của Mã gia vô ý phóng hỏa, hiện thời nghe nói cả nhà họ sớm dời đi, rời khỏi thôn từ đó biệt vô âm tín, sau này có người nói là trên đường đi gặp lũ lụt cả nhà đều bị chết đuối hết rồi.

“Còn có Chu gia thôn lân cận, Ngô Giang Bắc thôn. . . .” Giản Thu Huyền vừa nói vừa tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Thẩm Hà Hương càng nghe càng cảm thấy không đúng, không khỏi nhìn về phía hắn, mấy nhà này cơ bản không có liên hệ gì, chỗ tương tự duy nhất chính là vài năm nay đều sống rất thảm, nhưng lại nghĩ cẩn thận, bọn họ tựa hồ trước đây đều có chút quan hệ với Giản gia, hoặc là giao hảo, hoặc có chút thù hận. Nhưng sao mà khéo thế? Năm đó những người từng đắc tội với Giản gia, khinh thị hắn đều không có kết cục tốt.

Không biết sao dưới con mắt không coi ai ra gì của hắn, Thẩm Hà Hương cảm thấy đôi chân có chút run lên, chẳng phải do nàng yếu đuối, mà là người đối diện kia quá mức đáng sợ.

Khỏe môi Giản Thu Huyền khẽ nhếch lên, giống như vô ý thay đổi đề tài nói: “Nghe nói mẫu thân ngươi vừa mang thai hai tháng? Vậy phải thay ta chúc mừng Thẩm thúc rồi.”

Nghe xong, con ngươi như nước mùa thu lập tức nổi lên tia phẫn nộ, nàng chỉ cảm thấy trong lòng có ngọn lửa, nếu không kiềm chế xuống bản thân sẽ bốc cháy mất, lập tức liền tức tốc rút xuống cây trâm vàng, dùng đầu nhọn trâm nhắm ngay lên cổ, đôi mắt to tròn trong trẻo lúc này vô cùng quyết tuyệt nhìn người nọ nói: “Giản Thu Huyền, ta hiểu rõ ý tứ của ngươi, là ta trước kia có lỗi với ngươi, ngươi không nên động tới nương ta, ta hiện tại lấy cái chết bồi tội là được.” Sợ dừng khí kia tùy thời tiêu tán, vừa nói xong Thẩm Hà Hương liền cắn môi một cái, nhắm mắt lại, nắm chặt cây trâm dùng sức đâm vào mình.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: Heidi

Đã hết nửa chặng đường...còn 40 chap nữa....cô lấp hồ nào ^^

Đáng tiếc ý niệm tìm chết này đối với Thẩm Hà Hương mà nói, tới cũng nhanh mà đi càng nhanh, khi bàn tay nắm chặt cây trâm chạm vào làn da trên cổ, động tác tự nhiên ngừng lại, sao có thể cứ nhẫn tâm đâm xuống, hậu quả gây thương tổn bản thân là không chỉ có đau đớn còn lưu lại sẹo nữa, nàng sợ đau, hơn nữa người kia còn không biết sẽ đối phó với phụ mẫu nàng thế nào nữa, dù thế nào vẫn thấy không cam tâm.

Thẩm Hà Hương cầm cây trâm, suy nghĩ trăm bận trong đầu, hai hàng lông mi dày đậm như cây quạt chớp động, híp mắt lại muốn nhìn một chút hành động của người đối diện, kết quả sau khi nhìn thì càng thấp thòm không yên, nam nhân kia đang đứng đối diện, bên môi gọi lên ý cười không rõ hàm xúc ý tứ, tựa hồ như đang thờ ơ xem náo nhiệt, không chỉ không hề có ý ngăn cản, còn có chút ý tứ châm chọc, quả nhiên là không hề có nhân tính.

Hắn đang nhìn cái gì? Nhìn nàng có bị trâm đâm vào cổ máu me văng khắp nơi? Hay là nhìn nàng không chết sau đó sẽ đâm tiếp vài nhát?

Thẩm Hà Hương không khỏi lặng lẽ cắn môi, mới không để cho kẻ đó đạt được ý nguyện đâu, cũng không biết là do tông quân bị huấn luyện đến nỗi ngốc ngếch, mà hết như tảng đá trong hầm xi vừa thối vừa cứng, cứng mềm không ăn, nóng lạnh bất xâm, như thế còn có thể có biện pháp nào? đành phải thu tay, lại đem cây trâm cài trở về giữa tóc.

Việc này nếu đổi lại là một loại tiểu thư khuê môn, cảnh sượng mặt bị người ta cười cợt, đã sớm xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhưng Thẩm Hà Hương không thêm đề ý chuyện này, không chỉ hành động thông dong đem cây trâm cài lại trong mái tóc bồng bềnh như mây như sương kia, thậm chí còn chỉnh lại ngay ngắn vài sợi tóc bên thái dương, giống như chưa từng phát sinh chuyện vừa rồi, sửa sang lại xong xuôi mới nhìn về người đối diện, ngược hoàn toàn với dáng vẻ nén giận và kịch liệt tìm chết mới nãy.

Đang nhìn Giản Thu Huyền với vẻ do dự nói: “Ta nhớ ngươi nếu muốn trả thù chúng ta cũng sẽ không chờ tới bây giờ, năm đó ta có mắt không trông dõi xử tệ với ngươi tất cả đều là lỗi của ta, không quan hệ đến cha nương ta, ngươi không cần giận chó đánh mèo trút lên người họ.” Lúc trước Thẩm phụ hủy đi hôn ước hai nhà đã lập cũng là bất đắc dĩ, nếu không phải Thẩm Hà Hương lúc đó khóc nháo dùng biện pháp tuyệt thực bức ông. Liễu thị đau lòng khuê nữ mỗi ngày rơi lệ, Thẩm phụ sao có thể làm ra loại chuyện bỏ đá xuống giếng này được, đến nay Thẩm phụ nghĩ đến chuyện đó vẫn cảm thấy hổ thẹn với Giản gia cổ nhân, áy náy cực kỳ.

“Nhưng.” Thẩm Hà Hương không đợi người nọ mở miệng liền lại thêm một câu: “trước đây, ta cũng muốn tính rõ với ngươi một chút, bởi vì bốn năm trước ta đã cứu ngươi một mạng, hiện tại có phải cũng nên hoàn trả cho ta hay không?”

“Ồ? Mạng người?” Giản Thu Huyền đứng là có chút hứng thú dựa vách tường, cúi đầu chuyên chú ngắm nữ tử trước mắt chu cánh môi hồng phấn, bộ dáng nghiêm trang đàm phán điều kiện với hắn.

“Ngươi còn nhớ rõ lúc trước tại cái hang thợ săn trên Hương Sơn kia không?” Con mắt Thẩm Hà Hương nhẹ nhàng chớp động, sáng bóng linh động tựa như nước suối, “Ngươi lúc đó hôn mê bất tỉnh ở trong động, là ta nửa đêm lên núi thay ngươi xử lý miệng vết thương, còn nấu thuốc dứt ngươi uống, liên tục chiếu cố ngươi hai đêm, nếu không tin ngươi có thể nhìn xem đùi phải ngươi mặt bên có phải có một đường sẹo dài hay không?”

“Trên đùi ta không có chỗ nào không phải là vết thương, ngươi cụ thể chỉ chỗ nào?” Giản Thu Huyền từ trên cao nhìn xuống nàng, trên mặt nửa cười nửa không nói: “Vội lại ta nhớ là lúc đó người cứu ta ở trong động đích xác là một vị lão ông lên núi hái thuốc, mà không phải một nữ oa.”

Thẩm Hà Hương nhất thời có chút bức mình, vội vàng nói: “Giữa trưa ngày thứ ba khi ta lên núi đưa bánh khô cho ngươi, ngươi vừa tỉnh táo lại, không biết vì sao nhìn thấy lão ông hái thuốc đi vào sơn động, liền cho rằng là ông ta cứu ngươi, kỳ thực lão ấy đang nói dối, lão.”

“Thì ra ngày ấy kẻ lén lút ở ngoài động khẩu là ngươi?” Giản Thu Huyền híp hai mắt lại ngắt lời nàng, “Khó trách ngươi biết ta từng bị thương ở trong sơn

động, lại biết thương tồn ở nơi nào. Nói như vậy, khi đó ở thạch động ta còn đánh mất trăm lượng bạc, cho tới bây giờ cũng không tìm được, nhà ngươi khi đó cách son động gần nhất, lại thường xuyên đi son động rình coi, không bằng chúng ta bây giờ liền đi quan phủ giăng co một phen. . .” Thảm Hà Hương nghe xong nhất thời cực kỳ bức bối, sắc mặt đỏ lên, biểu cảm lộ ra mấy chữ ‘ngươi là đồ nói càn’ nhìn hần, thậm nghĩ người này không chỉ xấu xa, làm mấy việc đồi trướng thay đen cũng rất thuận tay.

“Ngươi đừng có mà nói bậy! Rõ ràng là ngươi lúc đó vụng trộm ném tới sân viện nhà ta, ngươi đồ xấu xa này, đồ khôn khiếp.” Trong cơn tức giận, trước ngực Thảm Hà Hương hơi phập phồng, không phải như kiểu giúp người còn bị la làng thành kẻ trộm sao, sự tình nháo đến vậy, bất kể nàng nói đến trời long đất lở hần cũng không tin đâu, nàng còn tưởng rằng người này chạy trốn nhanh như vậy, là vì đã phát hiện ra bộ mặt thật của lão ông hái thuốc kia mới như thế, ai dè hần còn nhận kẻ ác làm ân nhân, thật sự là ngu ngốc.

Vài câu nặng chửi sau khi thoát khỏi miệng, liền thấy người nọ biến sắc, nhấc chân đi tới, Thảm Hà Hương nào có không sợ, vội vàng lấy qua gói đồ bên cạnh quăng về phía Giản Thu Huyền, sau đó xách vây khắp khiêng xoay người muốn chạy, kết quả gói đồ của người nào đó chưa kịp đựng vào người hần, đã bị hần nhanh như chớp vung tay gạt sang một bên, rơi tan tác trên đất, tiếp theo Thảm Hà Hương lại cảm thấy bản thân đụng phải một thứ cứng ngắt như tảng đá, va chạm đến nỗi toàn thân đau đớn, ngay cả thất lưng bị người ta ôm trọn trong lòng cũng không biết.

Còn chưa phản ứng lại kịp, trên đầu người nọ liền lạnh lùng cảnh cáo, “Đừng có mà nghĩ muốn cướp công lao của người khác để gỡ tội.” Giản Thu Huyền tới sát nàng: “Ta không phải phải loại hậu sinh vô tri, cả ngày lấy ơn báo oán, ân tình ta sẽ không để trong lòng, nhưng nếu phụ ta, ta sẽ nhớ mãi, ngươi không cần lại vẽ vời thêm chuyện nữa.”

Thảm Hà Hương nghe thấy mà run rẩy, trên đời này loại người nào đáng sợ nhất, đại khái đó là loại người trước mắt này, lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, tên tiểu thương ham ăn lười làm năm đó so với kẻ này, xách gậy cho hần cũng không xứng đâu.

“Ta chỉ mắng qua ngươi vài câu, làm gì cứ phải dây dưa mãi không buông. . .” Trong mắt Thảm Hà Hương không khỏi rung lệ.

Người nọ cũng nhìn chằm chằm nàng, khóe môi hơi cong lên, chậm rãi nói nhỏ: “Giản Thu Huyền, ta sẽ không gả cho thứ sao chổi khác phụ khác mẫu như ngươi, bởi vì ai gả cho ngươi người đó sẽ xui xẻo tận mạng, một gương mặt sẹo xấu muốn chết mà cũng đòi đến nhà ta xin tiền, cho dù có tiền cho khát cái cũng không cho ngươi, còn đứng đó làm chi? Mau rút đi, tránh uế khí dính lên sân nhà chúng ta. . .”

Nước mắt Thảm Hà Hương giống như mưa rơi xuống nửa không, nghe mà thấy hơi quen, chỉ cảm thấy giống như đã từng nghe ở đâu đó, nhưng ngay sau câu thứ hai, với chất giọng âm trầm của Giản Thu Huyền mới khiến nàng nghĩ đến điều gì đó.

“. Hôn nữa ngươi vừa rồi mắng ta hai câu, ta đã nhớ kỹ rồi, nhục mạ ta bức này dù có chết trong tay ta vạn lần cũng không đáng tiếc.”

Thảm Hà Hương vừa nghe thế sắc mặt đã trắng bệch lên, nghe hai câu cuối cùng, ánh mắt mang chút hoảng loạn nhìn về phía người nọ, đây không phải là những lời lúc trước mình chửi mắng hần sao? Cũng không phải sấm hồi bản thân mắng chửi hần có bao nhiêu khó nghe, nhưng nghĩ đến đã nhiều năm như vậy rồi người này thế nhưng còn đọc thuộc lòng từng chữ một, liền biết người này nhất định luôn cay cú để trong lòng, như thế chỉ sợ hần sẽ không bỏ qua, vậy phải làm sao bây giờ?

Tựa hồ vừa lòng với biểu hiện của nàng, người nọ giờ tay vuốt ve sợi tóc mềm mượt như nhung của Thảm Hà Hương, chậm rãi ghé sát vào nàng, nửa dọa nửa thật nói: “Ta đi tới bước này, đợi đã rất lâu, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho lũ người trước đây từng hãm hại khinh thị Giản gia sao? Hừ, hoặc là nhà tan cửa nát, hoặc là gồng xích tù đầy, ta sẽ làm cho bọn họ nửa đời sau đều chỉ có thể sống trong nhà giam, muốn sống không thể muốn chết không xong. . .”

“Ngươi đã hận ta như vậy, vừa rồi vì sao còn muốn cứu ta từ trong hố lén? Để ta chết cóng chẳng phải càng như ý ngươi?” Thảm Hà Hương sợ tới mức nước mắt ở trên mi muốn rơi mà không rơi nổi, chuyện lúc trước đã làm qua, hiện tại có hối hận đã không còn kịp, nàng chỉ muốn biết rõ ràng người này đến cùng là muốn sao, muốn đối phó với cha nương thế nào, cứ vừa đánh một gậy liền cho một viên kẹo vừa muốn trêu đùa nàng.

Giản Thu Huyền cũng có chút toan tính, giờ tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, vì đứng gần đó từng làn hương hoa lải trong veo truyền đến, hần lặng lẽ hít một hơi dài, sau đó tiến sát đến vành tai trắng như bạch ngọc nói khẽ: “Ta cứu ngươi, tự nhiên có đạo lý của ta, chỉ cần ngươi sau này ngoan ngoãn nghe lời, ta liền đáp ứng ngươi tạm thời không động đến người nhà ngươi. . .” Vừa nói xong, cạnh môi liền xẹt qua chiếc cằm nhỏ có hình dáng ngọt ngào mà hơi lạnh của nữ tử đang nằm trong ngực, thừa dịp nàng thất thần, môi lưỡi kia đi chuyển gần sát đến cánh môi phẩn hồng trong gang tấc, tiếp theo liền bá đạo hút cánh môi xinh vào trong miệng.

Cũng đang lúc nàng kinh hoàng hơi la lên, hần cường ngạnh mang theo ý không cho kháng cự chui vào trong, quả nhiên không phụ kì vọng của hần, hút vào một miếng ôn hương nồng ngọc, tiếp theo nam nhân kia liền giống như một chú ong mật lần đầu được nếm mĩ vị, thế là ôm nữ tử đó siết sao trong ngực không một kẻ hở, đầu lưỡi như bị nghiện bắt đầu không ngừng khai thác không gian thơm mát ấy, mà bàn tay kia thì đang luồn theo áo ngoài len lỏi vào áo trong, khi sờ đến thứ bên trong mềm mại tinh tế nhẵn mịn ấy, ngay cả tiểu y cũng không mặc, động tác của nam tử ngừng lại một lát, trong đáy mắt xẹt qua tia tức giận, âm u nhìn đến nữ tử trong lòng bị hần hôn đến cánh môi đỏ thắm, mắt lệ rung rung đang chống hai tay đẩy hần ra kia.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Thắm Hà Hương đang lòng rối như vò, chưa từng nghĩ sẽ bị nam nhân này chiếm tiện nghi, cái miệng thơm tho mềm mại nào đã từng bị cắn hút bá đạo như thế, chỉ cảm thấy cánh môi hồng xinh tươi được mình bảo dưỡng tỉ mỉ như bị hân uốt xuống bụng, đến ngay cả chiếc lưỡi thơm mát như hoa từ hương bên trong cũng không có nơi để trốn bị răng môi của hắn dùng lực trêu đùa, kràng không khỏi vừa nóng vừa giận phát ra hai tiếng “um um”, nhất thời nước mắt rung rung, hơi thở gấp gáp.

Còn chưa đợi nàng thở gấp xong, liền đột nhiên nghe thấy thanh âm có ý tức giận trên đỉnh đầu, hình như còn tức giận hơn cả lúc trước, “Người coi Triệu gia là chỗ nào? Khuê phòng nhà người? Thân ở bên ngoài áo bị ướt chút thì có bị làm sao, cứ đòi thay đồ sạch sẽ, cứ coi như là thay y phục đi chẳng nữa thì sao có thể tùy tiện coi cả tiêu y?” Lập tức ánh mắt nhìn về phía áo khoác mỏng nơi đang dán sát thân hình nàng trên đó, nhất thời con giận càng dâng cao, nam nhân nào có thể chịu được loại hấp dẫn này, đến hân khi nhìn thấy cũng muốn xe toạc chiếc áo ấy ra, để dễ dàng dùng tay đích thân đi thăm dò vòng eo thon thả và bộ ngực đầy đặn phía trước.

Thắm Hà Hương bị tên cầm thú kia cắn mót đến nỗi sắp chảy nước mắt, cánh môi hồng mềm mại sao chịu được nam nhân râu ria thô lỗ chà đạp, ngay đến lưỡi cũng tê rần, lúc này thật vất vả mới bình ổn lại chút, lại nghe được một phen dạy dỗ như thế, nghĩ từng câu từng chữ đều đang mắng nàng không đoan trang, liên quan đến sự trong sạch bản thân, nàng cực kì tức giận không khỏi nghĩ mắc mớ gì tới hân? Có cần phải tức giận như vậy không, cho rằng bị hân khinh bạc chút sẽ phải ủy thác thân mình cho hân sao? Nghĩ hay quá ha, lập tức liền hung hăng giẫm lên chân hân, lúc nóng vội liền dùng cái chân đang bị thương kia, tức khắc đau đến nỗi kêu “oái” một tiếng, khuôn mặt trắng bệch.

Ai biết nam nhân kia thế mà không lạnh lùng như lúc nàng có ý định tìm chết, không chỉ không giận dữ, còn khá căng thẳng cúi người ôm nàng lên, sau đó cẩn thận đặt nàng trên giường đất, nâng tay có ý muốn thoát vớ giày nàng ra để xem xét, nữ tử sao có thể tùy tiện cho người khác xem chân mình, lúc trước giận mà không dám nói vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, nhưng cũng không thể nhịn hoài, vì thế nàng vội tránh né tránh mắt với hân, đợi sau khi nam nhân kia lấy tay giữ chặt nàng, có thể mới dụ đi con tức giận, mặc dù còn nghiêm mặt, nhưng khó được lúc trầm ngâm giải thích: “Triệu công tử kia là tên thương hồ phong lưu, nếu thừa dịp khi người thay y phục xông vào, sẽ có hậu quả gì người hân là rõ ràng.”

Đôi mắt Thắm Hà Hương đang rung rung lệ liền đảo một cái, tự nhiên cũng nhận ra điều không ổn, nhưng vì lúc đó toàn thân đều là mùi tanh của canh cá, nước canh thấm ướt lên cả tiêu y, nhất thời cũng nóng lòng cởi ra, hơn nữa Bích Yên đang ở bên người nên không nghĩ nhiều, nhưng sau này khi nha đầu kia rời khỏi đó, chỉ còn lại một mình quả thật nàng có chút lo sợ bất an, khi đó nếu có người muốn làm chuyện xấu, hậu quả đích xác rất khó tưởng tượng.

Nhưng Triệu công tử kia tuy rằng Thắm Hà Hương chưa từng gặp qua, nhưng cứ dựa vào tiền bạc vững mạnh nhà hân, nơi kinh thành quý nữ tiểu môn hộ cũng chỉ có vài người với tới được thôi, hơn nữa công tử đại hộ, cái dạng mỹ nhân nào còn chưa thấy qua, nghe nói năm trước tại Thúy Hương lâu có một nàng hoa đán, được hân rước vào trong phủ làm quý thiếp, Thắm Hà Hương tuy cảm thấy dung mạo mình xuất chúng, cũng cẩn thận bảo dưỡng nhiều năm sẽ không tệ hơn so với người khác, nhưng cũng không tự phụ đến nỗi coi mình là thiên hạ đệ nhất, cho nên nàng cũng không phòng bị, chỉ nghĩ là ngoài ý muốn.

Nhưng Giản Thư Huyền vừa nói thế, Thắm Hà Hương càng nghĩ càng cảm thấy sợ, nếu lúc đó bản thân không phải sợ gặp được tên sát tinh này lên lút chạy ra ngoài, nếu cứ ở đó đợi người ta xông vào, sự việc này bản thân dù có trăm miệng cũng không giải thích nổi, nữ tử từ xưa rất nặng hai chữ danh tiết, trong hội trường mai ở Triệu gia, nữ nhân lại không biết liêm sỉ cố ý thoát y dụ dỗ nam nhân, dù có bề ngoài xinh đẹp hơn nữa thì cũng chẳng có công tử phú hộ nào dám cưới, dù có làm vợ kế cho người ta cũng phải đắn đo.

Kết quả tốt nhất cũng chỉ có thể cầu xin Triệu công tử nạp vào cửa, vào cửa làm thiếp là may mắn, sống trong phủ ăn mặc không lo, nhưng nếu không được sủng ái mà vị trí thiếp cũng không còn, liền như vậy đặt ở trong phủ nuôi, thích thì dùng, không thích thì tùy tay chuyển giao lại cho người khác cũng là chuyện thường, năm đó trong Hầu phủ cũng có không ít người như thế, mới tiến vào Hầu phủ người người đều long lanh kiêu diễm, qua tay vài lần tựa như hoa lá khô rụng, tiêu tụy vô ngần.

Nghĩ thôi cũng biết, không phải là đồ của bản thân, khi dùng cũng sẽ không biết quý trọng, nữ nhân như một đóa hoa cần chiều chuộng nhất, cần người nuôi dưỡng tỉ mỉ, nếu tùy ý giẫm đạp đùa bỡn một cách thô bỉ, không đến vài năm sẽ tàn lụi héo úa, lại bị nam nhân quăng đi quăng lại, đáng thương đến tột cùng.

Nghĩ đến đây Thắm Hà Hương ngoan ngoãn chút, nhưng nàng mặc dù nghĩ lại mà sợ, nhưng không có nghĩa là cam tâm bị nam nhân trước mắt này tùy ý răn dạy, với lại hân không phải cá mè một lứa cùng với tên Triệu công tử đó sao, muốn chiếm tiện nghi nàng, thêm muốn thân hình nàng mềm mại bên dùng sức ôm, vừa rồi còn cợt nhả nàng, cứ nghĩ đến đó là nàng thấy trong lòng có con tức.

Lập tức liền thở hồng hộc trả lời: “Triệu công tử kia thế nào ta không biết, nhưng biết được người hiện tại làm ra chuyện còn càng ác liệt gấp trăm lần hân, ta tuy rằng là nữ nhi của thương hồ, nhưng cũng là nữ nhi trong sạch, đến ngay cả tay cũng chưa từng bị nam tử nào chạm qua, không nói đến việc hôn ước của ta và người đã được hủy bỏ, đó là cho dù vẫn còn, chưa có tam mối lục súc bát nâng đại kiệu cưới vào cửa, cũng không chấp nhận được người vô lễ như vậy.”

Nghe nàng nói đến đây, lại thấy bộ dáng nàng tức giận, trên mặt nam tử vốn u ám, ngược lại cười khê hai tiếng, dùng ngón tay vuốt ve mấy lọn tóc mai tinh tế của nàng, ngữ khí mơ hồ có chút trêu đùa: “Bộ dáng không đoan trang như người, nhiều nhất chỉ là đưa vào cửa làm thiếp thất, còn dám vọng tưởng dùng kiểu tám người kèn”

“Người.” Thắm Hà Hương không khỏi mở to mắt, lời nói của hân hiển nhiên vừa vặn chọc đúng chỗ đau của nàng, đời trước nàng làm thiếp, cho rằng cả đời sẽ vinh hoa phú quý, kết quả chỉ có tự mình lĩnh hội mới biết được, những ngày ấy tuy tốt, nhưng chỉ giống như con chim bị nhốt ở lồng son, nhìn xinh đẹp nhưng không biết sống chết khi nào, cho dù có thể chiếm được thêm vài năm sủng ái thì thế nào, vẫn cứ bị chính thể chen ép, cả đời trở thân không nổi, mà dung nhan già đi, những yêu thương sủng ái ngày xưa hết thảy liền trở thành chiếc khóa câu hồn đời mạng, cho nên đời này bất kì giá nào nàng cũng không muốn lại giẫm lên vết xe đổ xưa ấy.

Nghĩ đến điều này Thẩm Hà Hương không khỏi nghiêng rằng, nhất thời cũng quên mất e ngại trong lòng, dựng thẳng lưng thon giãy giữa khỏi tay hắn, xoay người nhủ mi không đồng ý phản bác hắn nói: “Ta có đoan trang hay không không phải do người nói, ta thà làm thê của người nghèo, cũng không làm thiếp kẻ giàu, tiếc cho các người Giản gia là môn đệ thư hương ba đời, mà ngay cả điều này cũng không hiểu.”

Nói xong nhìn thấy nam nhân kia không giận, ngược lại trên mặt hiện lên chút tình cảm ấm áp khó gặp, nàng không khỏi thả lỏng chút cảm xúc hồi hộp, nghĩ đến cái gì đó sóng mắt lưu động, giọng nói đột ngột chuyển: “Nhưng, ngày ấy ta ngẫu nhiên thấy được tiểu Hầu gia Hầu phủ, đáng vẻ quả thật phong lưu phóng khoáng, nếu có thể gửi gắm bản thân cho hắn, làm thiếp cũng được.” Lời này tất cả đều là giả, nói như vậy là muốn lấy ra thử một chút, vì kiếp trước nàng ở Hầu phủ, người này dù biết cũng không làm gì được nàng, bởi vậy có thể thấy được dù mai kia hắn đòi đòi cũng không thể một tay che trời, giống như một ít hoàng thân quốc thích kia chẳng hạn. Lúc này cáo mượn oai hùm dựa dẫm vào Hầu gia kìm nén hắn, để hắn thu liễm chút cũng tốt.

Giản Thư Huyền vốn còn một bàn tay đang nhẹ nắm bàn tay trắng nõn của nàng, ai biết nghe xong lời nàng nói sắc mặt hắn lại đột nhiên biến đổi, nhoáng một cái đôi mắt biến thành sắc lạnh như dao, đến cả khế môi cũng trở nên lạnh lẽo, khiến cho Thẩm Hà Hương kinh lòng không đậu lòng bàn tay run lên, nhưng khi ngẩng đầu nhìn, đảo mắt cái con tức giận kia liền hóa thành nụ cười lạnh lẽo bên môi, chỉ nhìn thôi cũng khiến cho người ta thấp thỏm lo âu, chẳng lẽ người này đối với Tiểu Hầu gia lại e ngại như thế? Nghe thấy tên liền sợ hãi rồi, Thẩm Hà Hương nhất thời mơ hồ cảm giác như có điều gì đó không quá đúng.

Khi trời bên ngoài âm u, chẳng biết lúc nào đã từ từ đổ tuyết lớn, bông tuyết kia bị cơn gió Bắc quét rơi là tả, mà lúc này còn lạnh hơn cơn gió Bắc kia đó là ánh nhìn cùng lời nói của nam nhân trước mắt này, hắn đứng lại trước cái hồ mà lúc này Thẩm Hà Hương bị rơi xuống, đối mặt với một nữ tử yêu kiều đang sợ tới mức nước mắt ứa, mặt hắn vẫn không biểu cảm nói: “Đi xuống!”

Hai chữ này được phun ra, hai tay Thẩm Hà Hương ngược lại ôm càng chặt hơn, “Ta không, ta không xuống dưới.” Lúc này trời càng rét buốt hơn lúc này, cho dù người trước mắt này như lò sưởi vẫn khiến nàng rét run cầm cập, hơn nữa còn đang tuyết rơi nặng hạt, nếu lại rơi xuống hồ, chỉ sợ không lâu sẽ bị nước tuyết bao phủ, đến lúc đó thật sự chỉ còn đường chết, không cách nào cứu nổi, biết rõ hoàn cảnh như thế nàng sao dám lại nhảy xuống.

“Đừng đợi ta ném người xuống!” Nam nhân lãnh huyết vô tình nói, mặc dù thế nhưng một bàn tay lại vẫn đặt tại trên eo nàng không nhúc nhích, Thẩm Hà Hương sấp bị dọa khóc, người này giống hệt Hắc Diện Diêm Vương, vừa rồi cả khuôn mặt đánh lại như muốn giết nàng vậy, ánh mắt kia đừng nói là nữ tử, dù là nam nhân đều phải sợ, hai đời cộng lại nàng cũng chưa từng bị người ta hù dọa qua, không khỏi nghẹn ngào ôm lấy cổ hắn siết chặt, thậm chí vùi đầu ở cổ hắn, các ngón tay móc lại chặt chẽ với nhau, như kiểu chết cũng không buông, để phòng ngừa hắn thật sự nói là làm, ném mình xuống hồ.

Dưới sự bất đắc dĩ chỉ biết khóc cầu xin tha thứ nói: “Xin người đừng ném ta, ta sai rồi, ta nói ta sai rồi còn không được sao hả. . .”

Nghe xong, Hắc Diện Diêm Vương kia cuối cùng mới hòa dịu sắc mặt xuống, nhìn xuống ôn ngọc nhuyễn hương trong lòng, một lúc lâu mới mở miệng nói: “Sai ở chỗ nào?”

Đôi con ngươi Thẩm Hà Hương bị nước mắt làm ướt có chút mờ lung, cánh môi hồng từng bị chà đạp kia lúc này phảng phất như loài hoa Tiên Đan tháng năm, trên đó vẫn còn lưu lại dấu vết của giọt châu rơi, tựa như cánh hoa trong sương sớm tươi mới, nhìn thế nào cũng cảm thấy mềm mại đáng yêu, lúc này nghe thấy người kia hỏi, trong mắt lại lộ ra chút khó hiểu, con ngươi hơi động đậy, hai giọt lệ tràn đầy lại run rẩy, giống như rơi mà chưa rơi, thật sự là ủy khuất vô cùng.

Đang lúc đầu óc lộn xộn, nào còn kịp suy nghĩ kĩ câu nào nói sai, mới khiến cho lão Diêm Vương trước mắt này giận tím mặt lại, nhưng lúc này mạng nhỏ sẽ khó giữ được, nhìn hồ đen dưới thân như muốn nuốt chửng mình kia, chân của nàng vừa vặn chạm phải cái động khẩu phía trên, toàn thân ngoài hắn ra không chỗ bám víu, nếu hắn buông tay một cái là sẽ ngã xuống ngay.

Nhất thời nàng giãy giụa vài cái trong không trung, thấy hắn không hề động, cuối cùng mới dừng lại, đối với nàng mà nói, trước mắt tính mạng bị đe dọa thì làm gì còn sự tôn đáng nói, đành phải rơi lệ âm ức trong lòng nói: “Ta không đoan trang không tự ái, không xứng làm thiếp cho quý nhân, không dám lại si tâm vọng tưởng, nữ nhi thương hộ đệ tiện chỉ xứng tìm nông hộ đệ tiện kết thân, sau này ta sẽ kêu nương ta tìm hộ nông gia bản cùng để gả, về sau ngày ngày sống cuộc sống khổ cực, như vậy người vừa lòng chưa?” Nói xong nước mắt rơi là chảy.

Ai biết cái tay bên hông kia cũng căng thẳng, cũng không đem nàng đẩy ra, ngược lại còn dùng lực kéo lại, hai cổ tay non mịn như ngó sen kia túm lấy chặt chẽ, nhưng khi cảm giác đau ập tới, nàng chống đỡ không nổi liền bung ra, bị người ta xách lên như xách gà, sau đó không chút nào lưu tình ném nàng vào hồ đất có tuyết đã tan thành nước kia, đôi giày thêu đính hồng bảo thạch hơn trăm lượng bạc kia nhất thời bị dính đất tuyết, đen bẩn không chịu nổi.

Thẩm Hà Hương rơi xuống đất chỉ cảm thấy choáng váng khó chịu, nhất thời ôm ngực ho hai tiếng, sau đó dựa vào vách tường đứng vững, ngửa đầu vội vàng nhìn lên trên, nhưng bên trên đâu còn người nào nữa, ngay cả nửa bóng người cũng không còn.

Nhất thời trong hố đất truyền ra mấy tiếng hỗn hỗn: “Giản Thư Huyền, người không phải người! Không phải người! Ta thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho người.” Nói xong liền khóc rống lên, còn kèm theo tiếng ho khan.

Mà bên ngoài hố đất vài bước, nam tử cũng chưa rời đi còn đang đứng ở đó, đang nghe thấy tiếng khóc cùng tiếng ho khan của nàng, nghe xong mới xoay người rời đi.

Thẩm Hà Hương ở đáy hồ lạnh run cầm cập, nếu hiện tại ngồi xuống thì sẽ chết nhanh hơn, nàng không muốn chết ở trong này, cũng may chỗ chân đau tựa hồ không nghiêm trọng như trước, vì thế nàng bắt đầu tìm miếng đá chung quanh đáy hồ, sau khi tìm được liền bắt đầu lấy một miếng khoét vách tường, thử xem có thể tìm được vài chỗ để chân hay không, mượn sức trèo lên trên, ngay tại khi nàng dùng hết sức khoét vách tường, đột nhiên nghe

được bên ngoài hình như có tiếng chân người chạy tới, vừa nghe xong nhất thời vui sướng, vội lớn tiếng la lên.

Chỉ chốc lát sau liền có người chạy đến chỗ hố đất nhìn xuống dưới, “Tiểu thư, tiểu thư là người sao?”

“Bích Yên. . . .” Cái gì là trời không tuyệt đường người, cái gì là trong chỗ chết tìm được đường sống, Thẩm Hà Hương vui mừng muốn khóc, vội ném xuống miếng đá tê buốt, vui mừng nói: “Ta ở chỗ này, Bích Yên, Bích Yên người mau kêu người tới cứu ta. . . .”

Vừa nghe thấy giọng nói của tiểu thư, Bích Yên mừng muốn khóc, tiểu thư đột nhiên không thấy đâu nàng thật sự quá hoang mang lo sợ, tìm khắp chung quanh không thấy, làm kinh động đến cả Triệu gia phu nhân, cũng đã phái vài nô bộc đi ra ngoài tìm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng đâu, nếu tiểu thư bị lạc mất khi trở về nàng phải trả lời với phu nhân sao đây, lấy cái chết đền mạng cũng không đủ a, may thay rốt cục cũng đã tìm thấy tiểu thư, nghe xong vội lau khô nước mắt, đem chiếc áo choàng da bụng cáo cuộn lại định ném xuống: “Tiểu thư cái này nô tỳ ném xuống trước, người choàng trên người trước, em lập tức đi gọi người đến. . . .” Nói xong Bích Yên liền từ động khẩu cẩn thận nhẹ vứt xuống, sau đó vội vã đứng dậy chạy về hướng Mai viên.

Thẩm Hà Hương phủ thêm áo khoác ấm áp lên rồi cuộc mới thấy yên tâm chút, đôi tay đại khái là do nắm lấy mảnh đá lạnh như băng, nên tê cóng mà không hay biết, mãi lúc lâu mới buộc được dây áo khoác, chỉ chốc lát sau nàng liền nghe thấy từng trận tiếng bước dồn dập chạy từ hướng Mai viên đến.

Mai viên Triệu gia cư nhiên có hố thợ săn, tiểu thư phú hộ trong nhóm thường mai cư nhiên bị rớt xuống hố hơn nửa canh giờ mà không có người phát hiện, thiếu chút nữa bị đông cứng mà chết ở trong hố, Triệu gia lão gia phu nhân nghe xong liền nhất thời giận dữ, đem nô bộc có liên can kéo xuống dùng gậy đánh, tại sân viên nhà mình sao có thể xuất hiện loại sự tình này, nếu hôm nay không phải chỉ là nhi nữ tiểu hộ rơi xuống, đổi thành người trong nhà, ngay cả Triệu công tử cũng đều phát con giận dữ, huống hồ việc này truyền ra ngoài, sẽ còn có tiểu thư nhà ai dám đến cửa tham gia hội hoa xuân.

Thẩm Hà Hương được cứu từ trong hố ra, đã vừa mệt vừa sợ vừa lạnh vừa đói, chỉ nghĩ đến sớm một chút về nhà, nào có tâm tư ứng phó với Triệu gia cứ luôn mồm giữ lại, khẽ lắc đầu kêu Bích Yên và hai nha hoàn tùy thân của Đường phu nhân dìu đỡ, trực tiếp lên xe ngựa Đường gia, trong xe ngựa nàng được sưởi ấm, lại cảm thấy tinh thần có chút không tốt, toàn thân đều như hết hơi, nhưng vẫn gắng chống đỡ hỏi Bích Yên vài câu, Bích Yên nào biết nàng bị vấp trong hố đất ở Mai viên, nàng ấy đang đứng trước Mai Viên đảo đạc đi qua đi lại chờ người, sau đó nói có một hắc y nam tử xa lạ đến nói cho nàng ấy biết.

Hắc y nam tử? Còn có thể là ai, nghĩ đến tên Giản Thư Huyền kia Thẩm Hà Hương liền vừa giận vừa hận, nhưng cũng may không bị người nào hoài nghi, trong lòng cũng âm thầm buồn lòng, bây giờ nghĩ lại bị phát hiện ở trong hố cũng có tính ưu việt, mặc dù có chút chật vật nhưng ít nhất bảo vệ được sự trong sạch, bằng không Triệu gia kia vì bảo vệ thanh danh nhà mình, không chừng muốn tạt nước bẩn lên thân nàng ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Thẩm Hà Hương vừa trở về liền bị bệnh mất mấy ngày, đại khái là bị phong hàn luôn ho không ngớt, tuy rằng nữ nhi không nói, nhưng Liễu thị cũng thận trọng vô cùng, thấy khuê nữ lần này từ Triệu gia trở về, sắc mặt có chút tái nhợt, vội vã đi về phòng chứ không cùng bà nói chuyện, Bích Yên lại khả nghi áp a áp ứng sau lưng, bà lại cảm thấy có chút không ổn, vội vàng sai nha đầu hầu hạ bà là Phụng Cúc đi hỏi Đường gia cách vách, kết quả không biết thì thôi, vừa biết được báo bối khuê nữ nhà bà đi tham gia Thương mai hội mà lại bị rơi xuống hố thợ săn thiếu chút bị chết cóng, liền tức giận đến suýt ngất đi.

Không chỉ phạt Bích Yên một trận thật nặng, đối với Đường phu nhân cũng lạnh nhạt đi vài phần, bà đem nữ nhi phó thác cho bà ta, một mặt là vì hai nhà có ý tứ kết thân, nàng dâu như khuê nữ, tự nhiên cũng sẽ thân thiết hơn mấy phần, ngoài ra cũng thấy hai nhà quan hệ không tệ, tự nhà mình đi trước thì không hay lắm, để Hà Hương đi cùng xe ngựa cũng vì muốn bà ta chiều cổ khuê nữ nhà bà một chút.

Nhưng ai biết bà ta chiều cổ khuê nữ nhà bà ta thì ổn thỏa, mà Hà Hương nhà bà thì rơi xuống hố thợ săn thiếu chút chết cóng, đây còn chưa có qua cửa đã như vậy, nếu gả vào đó khuê nữ sẽ sống tốt sao, còn có Triệu gia kia nữa, nổi lên tâm tư bảo vệ khuê nữ như Liễu thị giận chó đánh mèo cũng thật đáng sợ.

Thẩm Hà Hương uống một chén thuốc xong, chỉ cảm thấy trong miệng đắng quá chừng, vội gọi Bích Yên: “Lấy chút mứt hoa quả đến. . . .”

Bích Yên bưng một cái đĩa nhỏ vội đi qua nói: “Tiểu thư, Hi Xuân vừa làm chút bánh hạt sen hạnh nhân, người ăn chút cho bớt đắng đi.”

Thẩm Hà Hương thế mới từ trong tấm chăn gắm tơ bạc ngồi dậy, lau tay xong, liền bóc một miếng từ khay nhỏ Bích Yên đang bưng kia lên, cắn vội một miếng, tay nghề làm điểm tâm của Hi Xuân được nàng huấn luyện nhiều năm, tay nghề đã vô cùng tốt, bánh mật mới ra nôi còn mang theo luồng nhiệt khí, ăn vào vô cùng mềm xốp thơm ngọt, hai ngày này khẩu vị của nàng không tốt một bụng đầy thuốc, cũng không ăn được gì, lúc này ăn liền hai miếng mới dừng lại.

Thấy tiểu thư rốt cục đã ăn được chút đồ vào bụng, không giống lúc bình thường không có khẩu vị, Bích Yên thở phào nhẹ nhõm, phu nhân hai ngày nay qua thăm tiểu thư đều sẽ ngồi ở cạnh giường một lát, mỗi lần đều dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía nàng, khiến nàng sợ tới mức hai ngày nay luôn lo lắng đề phòng, sợ phu nhân trong cơn tức giận điều nàng đi làm sơn phấn, phải biết rằng việc ăn mặc đi đứng ngày thường của tiểu thư tinh tế rườm rà, nhưng làm lâu đã thành thói quen, không những ăn uống ngon, làm việc thoải mái, ngay cả chất liệu mặc cũng tươi rói đẹp đẽ hơn nha hoàn khác, hơn nữa tiểu thư mấy năm nay đối đãi với nàng cũng tốt, nếu bắt nàng rời khỏi tiểu thư, nàng sẽ khóc chết mất.

“Được rồi, bê xuống đi.” Thẩm Hà Hương ăn chút đồ xong cũng có chút tinh thần, vừa rồi khi ngủ say thân mình như mất sức, đồ chút mồ hôi có chút khó chịu, nhân tiện nói: “Một lát chuẩn bị nước ấm, lại lấy chút dầu hạnh chà lưng cho ta. . .”

Bích Yên vội lên tiếng dạ vâng, biết tiểu thư thích sạch sẽ, nước ấm sớm đã được bắc trên bếp, lúc cần dùng xách ra là được, tấm xong Bích Yên cho thêm hai chậu than ở cạnh giường, cảm thấy nhiệt độ trong phòng thích hợp, có thể mới cời giúp Thẩm Hà Hương tiểu y và áo yếm xuống, đợi tiểu thư nằm trên giường, nàng mới lấy bình ngọc ra, hướng trong lòng bàn tay đổ ra ít dầu quả hạnh nhân mà A Xuân đặc chế cho tiểu thư, bên trong không bỏ nhiều hương liệu hay chất kết dính, nhưng dầu quả hạnh nhân cũng tinh thuần cực kỳ, vừa mở nút lọ ra hương thơm liền tràn ra ngoài, nghe A Xuân nói thứ này ăn vào thơm miệng, bên ngoài chưa có bán, chỉ có mỗi tiểu thư có thôi.

Lần này bị hàn khí xâm nhập cũng sợ hãi nhiều, phía sau lưng luôn thấy nhức mỏi, lúc này Bích Yên dùng dầu quả hạnh nhân trong lòng bàn tay xoa nắn từ dưới lên trên, nhất thời nàng cảm thấy thân thể đang một môi đã buông lỏng vài phần, cộng thêm lực đạo trên tay Bích Yên nặng nhẹ đan xen, quả thật là cực kỳ thoải mái.

Vài năm nay Bích Yên không ít lần xoa bóp lưng cho tiểu thư, động tác sớm thành thục, mà thân mình tiểu thư vốn tốt sẵn, lúc nào cũng tỉ mỉ bảo dưỡng làn da, toàn bộ phía sau lưng không chỉ có đường cong mềm mại, mà còn vừa trắng vừa mịn màng, ngay cả nàng là nữ tử cũng cảm thấy tham luyến xúc cảm nơi bàn tay ấy, hơn nữa thường xuyên xoa bóp lưng cho tiểu thư, trên tay vô tình dính không ít các loại dầu đặc chế riêng cho tiểu thư, đôi tay của nàng lúc này còn trắng nõn nhẵn nhụi hơn so với mặt, nghĩ đến mà thấy thích không thôi.

Bích Yên đang cẩn thận xoa bóp, tiểu thư vốn đang nằm sắp đột nhiên không hiểu sao lại mở miệng: “Bích Yên, người cảm thấy ta không đoan trang sao?”

“A?” Bích Yên tuy có chút không hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Không có đâu a mấy người ưỡn ngực lộ lưng đó mới không đoan trang, em cảm thấy tiểu thư rất đoan trang a.” Bích Yên nói lời thật lòng, bởi vì nữ tử kinh thành phóng khoáng hơn nữ tử nông thôn, làm y phục đều phải tôn lên dáng người, trong Nữ Học không ít người mặc đồ rất ít, còn thắt dây áo sát chặt lại, khiến người ta nhìn thấy mà mắc cỡ, mà đến ngày hè dù là quý nữ cũng chỉ mặc áo yếm sa mỏng nhẹ nhàng, tiểu thư mặc y phục tuy rằng tinh xảo, nhưng cũng không vượt qua nổi các nàng ấy.

Thẩm Hà Hương cũng nghiêng đầu nhìn chậu than bên giường, nhất thời cong môi im lặng, có nữ tử nào lại không muốn giống đám quý nữ đoan trang hiền lành được mọi khen ngợi kia, nhưng có một số việc không phải người cứ muốn là được, kiếp trước làm thiếp cho người ta, nàng cũng không muốn mặc loại y phục mỏng dính che không hết đường nét cơ thể, lũng vào một thân sa y nhìn thấu nội y rồi tranh giành nam nhân với một đám nữ tử khác, nàng cũng muốn ăn mặc đoan trang hiền thực để được đón nhận sự tôn trọng của người khác, nhưng như vậy sao có thể tranh được với một bầy oanh oanh yến yến trong Hậu phủ kia, nỗi khó xử trong đó chỉ sợ không phải một lời hai lời liền có thể nói hết ra.

Mà đời nay nàng đã tận lực thay hình đổi dạng, cực kì chú ý đến nét mặt, sao còn có người nói nàng không đoan trang không biết tự ái, nhưng lúc này nghe thấy Bích Yên nói, sự tự tin cũng trở về một ít, đoan trang hiền thực không phải một sớm một chiều, chỉ cần chú ý nhiều hơn chút, nỗ lực nhiều hơn chút nữa sẽ thành công thôi, nhưng cứ nghĩ đến cơn hận của tên sát tinh kia, cũng không khỏi có chút hoảng sợ, hẳn đối xử với mình như vậy chắc hẳn là muốn trút giận, hi vọng về sau sẽ không tái xuất hiện mới tốt.

Bích Yên thấy cảm xúc tiểu thư sa sút, ngắt nghỉ nói: “Phu nhân nghe nói chiếc trâm cài trên châu của tiểu thư đã bị mất, hai ngày trước phu nhân có sai người đi tới một tiệm trâm châu nổi tiếng ở Nam Hạng mua một ít hạt trâm châu lớn rồi chế tác ra một bộ đồ trang sức, hẳn là sắp làm xong, không bằng ngày mai tiểu thư ra ngoài dạo chơi giải sầu, thuận tiện nhìn xem đồ trang sức làm có hợp ý không. . .” Mua mấy thứ sửa soạn cho bản thân, đó là chuyện mà tiểu thư yêu thích nhất.

Lúc này chỉ thấy tiểu thư gật đầu nhẹ như không, một bên tóc dày đen như mực dưới ánh nến kia, lại mơ hồ nhìn như màu xanh, thật sự là rất thích mắt, có vài sợi rơi trên mặt, nhưng tiểu thư lại như có tâm sự, cũng không chú ý tới.

Kết thúc một đêm tuần tra, vài tên cấm vệ không khỏi tụ tập cùng một chỗ, những người này trước kia đều là tay ăn chơi rồi mới đầu quân, nếu là đệ tử quý phủ, tất nhiên là sẽ đi theo con đường khoa cử, sẽ không đi theo nghiệp võ tướng bước vào triều đình, vì kinh nghiệm cuộc sống có nhiều điểm chung, ngày thường có nhiều dịp chung đụng.

Khó được hôm nay không đi tới tửu lâu trong ngõ hẻm, mà là đi vào quán trà uống trà, chỉ vì trong Cẩm quân cũng có một ít quy tắc, bọn họ trực tiếp nghe mệnh lệnh từ thánh thượng, trong đó có một ít người không nhất định phải đi tuần tra, mà thường xuyên sẽ làm giúp thánh thượng một số việc, thấy được loại tình huống này tất cả mọi người đều hiểu ý tận lực tránh tửu sắc, những người này vì huấn luyện cực đoan, mặc dù hành vi phóng đảng so với đám du côn lưu manh còn ác liệt hơn, nhưng đồng dạng tính tự chủ cơ hồ là hơn gấp trăm lần người thường.

Tạ Thanh Thành uống chén trà nhạt thếch không có nổi một hương vị trà, sau một phen oán giận nói: “Ta nghe nói Bát Giác Đường Thượng gia kia bị Giản huynh mua lại rồi, Giản huynh, mau mau thành thực khai báo, huynh là nhìn trúng cô nương nhà ai rồi đúng chứ, bằng không lúc trước không để tâm, nay sao lại muốn lập phủ đệ rồi hà?”

Hà? Bát Giác Đường nhưng là chỗ ở của quý nhân a, tác đất tác vàng, Giản lão đệ thật đúng là có con mắt tốt!” Lưu cảm vệ không khỏi cười nói, “Nhưng đất ở Thượng gia đó khá lớn, muốn mua lại không phải là con số nhỏ . . .”

Giản Thư Huyền đặt chén trà xuống, hai tròng mắt khẽ nâng lên mỉm cười hời hợt nói: “Lúc sớm khi song thân còn trên đời đã định ra việc hôn nhân cho ta, hiện thời ta cũng trưởng thành, rốt cuộc cũng cần rước vào nhà một người để nối dõi tông đường, cũng để an ủi vong linh song thân trên trời có linh thiêng.”

Lời này người khác mà nói ra sẽ khiến mấy người đó đều “Xuy” một tiếng cười đùa cợt, rồi sẽ trêu chọc vài câu, nhưng Giản Thư Huyền vừa nói ra lời này, mấy người họ nghe thấy mà tròn mắt, Cảm quân ngoại trừ sợ nàng dâu ra, số còn lại không một tên nào không háo sắc, trong mấy người họ hẳn đích xác là người có tính tự chủ mạnh nhất, tiến vào nơi bướm hoa bình thường cũng chỉ uống rượu, đối với nữ sắc cũng không ham thích, hiện thời nói như vậy, hẳn là mong muốn thành thân ổn định xuống, có thể mới muốn mua phủ đệ.

Sau khi phản ứng kịp, mấy người cũng không khỏi chấp tay chúc mừng: “Chúc mừng Giản lão đệ, đến lúc đó chúng ta nhất định đi náo động phòng uống rượu mừng . . .”

“Ha ha, hẳn không chịu cũng không được a, ai nha Giản lão đệ, thật sự là tò mò a, không biết là tiểu thư nhà ai được lọt vào mắt lão đệ?” Việc hôn nhân này mặc kệ là sớm đã định hay trễ mới định, đều hẳn phải do chính Giản lão đệ vừa lòng, bằng không cũng sẽ không thể sót ruột chuyện đại sự nối dõi tông đường, ha ha.

Mấy người chúc mừng tự nhiên đều là chân tâm thật ý, vì phần lớn đều đã có thể thất rồi, ngay cả kẻ không biết điều Tạ Thanh Thành kia cũng có hai phòng thiếp, dựa vào niên kỷ của Giản Thư Huyền, nếu không tông quân, đưa nhỏ đều đã biết leo cây rồi không chừng, muốn thành gia lập thất không có gì lạ.

“Chỉ là nữ tử bình thường của thương hộ thôi.” Giản Thư Huyền tùy ý nói.

” Nữ tử thương hộ phối với Giản lão đệ thân phận có chút thấp, âu cũng là do song thân lão đệ định ra, cũng chấp nhận được, nhưng Thương phủ kia làm phủ đệ cũng không còn gì tốt hơn, khu đất kia vừa tốt lại thuận lợi, Giản lão đệ chuẩn bị tu sửa thế nào.” Lưu cảm vệ hỏi.

“Ta không có yêu cầu gì.” Đối với Giản Thư Huyền mà nói chỗ ở chỉ cần có thể ở được là ổn, nào có chú ý cái gì, nhưng vẫn ngừng lại nói: “Nhưng, nàng ấy lại thích sự tinh tế xa xỉ của nữ tử quý môn, đến lúc đó mời vài sư phụ công tượng đến bố trí tí mĩ một phen cũng được.”

“Hắc hắc, Giản huynh việc này cứ giao cho ta, ba vị công tượng tốt nhất ở kinh thành ở chỗ tam thúc ta, chắc chắn việc tu sửa sẽ khiến lão huynh vừa lòng!” Bình thường nhận sự chiếu cố của Giản Thư Huyền, lúc này rốt cuộc mới có cơ hội hồi báo, Tạ Thanh Thành lập tức vỗ ngực nói.

Nhất thời không khí bắt đầu thân thiện lên, vài người bọn họ cứ đông một câu tây một câu hòng muốn moi từ trong miệng Giản Thư Huyền thông tin về nữ tử thương hộ kia, kết quả hẳn lại vững như Thái Sơn không nhả ra bất kì chữ nào, chỉ cười không nói, ngậm miệng uống trà.

Thẩm Hà Hương nằm trên giường dưỡng bệnh mấy ngày, khí sắc đã tốt hơn nhiều, ngày thứ ba liền xuống đất, bắt đầu thu xếp lo liệu canh bỗ dưỡng thân thể sớm tối cho mẫu thân, thân mình mẫu thân còn yếu liền càng phải cần bổ sung dinh dưỡng, bằng không tiểu oa nhi trong bụng sẽ không lớn.

Kiếp trước nàng bức thiết muốn được một đứa nhỏ, có lẽ lúc ban đầu chỉ nghĩ đến chuyện tranh thủ tình cảm, kết quả lại liên tục ba lần sảy thai gây tổn thương thân thể, luôn ở tình thế sau khi vĩnh viễn mất đi mới biết hối hận, khi đó giữa đêm khuya, tỉnh lại giữa cơn mộng khóc ướt gối mới nghĩ, dù là một nữ oa nhi cũng tốt, trong đó sự thông khô nghĩ thôi cũng hiểu, hiện tại thấy mẫu thân có thai, trong lòng nàng vui sướng không hề kém Thẩm phụ nửa phần.

Ngày hôm đó trong nội thất vừa nấu xong chung canh nắm tuyết trắng, xoay người định kêu Phụng Cúc bưng đi cho phu nhân dùng, liền nghe thấy Ngụy thúc canh ở cửa nói: “Tiểu thư, ngoài cửa có một người nói là muội muội của lão gia muốn gặp phu nhân, lão nô đã nói với nàng ta là lão gia đã xuất môn, thân thể phu nhân không khoẻ không gặp khách, nàng ta liền chần giữa cửa hàng không đi, nói không cho nàng ta vào nàng ta sẽ ngồi đó chờ lão gia trở về.”

Thẩm Hà Hương đang dùng nước được ngâm với hoa hồng đại do Bích Yên bưng tới, để đôi tay nhỏ nhắn ngâm trong chậu nước một lát, thể mới tinh tế lau đi giọt nước đọng trên tay, nghe hết Ngụy thúc nói, đôi mi thanh tú không khỏi nhũn chặt lại, muội muội của phụ thân chỉ có một, hẳn phải là Thẩm Quế Hoa, nhắc tới người này nàng lại cảm thấy trước mắt xui xẻo quá đỗi, thực cực kỳ chán ghét.

Mấy ngày trước đây khi ở Triệu gia bị dồn một bụng tức, sau này đi về trong ảo não, cơn tức đó còn bị chặn lại ở ngực chưa phát tiết, vừa vận xuất hiện một người để nàng trút giận, nghĩ đến kiếp trước đủ loại tư vị, Thẩm Hà Hương cảm thấy nhẫn nại đã đủ lâu, lâu đến nỗi nàng cần phát tiết ra ngoài, đôi con ngươi không khỏi trầm xuống, ném chiếc khăn lau tay xuống chậu, chỉnh lại ống tay áo, liền dẫn Bích Yên cùng Hi Xuân có chút ngang ngược đi ra ngoài cửa.

Hắc Diện Diêm Vương nàng không thể trêu vào, nhưng thứ tạp nham A Mao A Cầu nào đó, ngày hôm nay nàng nếu như không khiến nó khóc cười không được, nàng sẽ không mang họ Thẩm.

Chương 43

Sắp đến cửa tiệm bán son phấn nhà mình, thật xa đã nhìn thấy bên cạnh cửa có một nữ tử đang đứng, trong tay còn xách một cái giỏ, đợi sau khi tới gần, Thẩm Hà Hương không khỏi đưa mắt đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới, ở trong ký ức của nàng, dung mạo của Thẩm Quế Hoa này tuy rằng không được tính là chín sa cá lặn, tu hoa bệ nguyệt, nhưng trang điểm một phen cũng coi như nhìn được, bằng không lúc trước cũng sẽ không thể chủ động đi câu dẫn tiểu Hầu gia, mà chính bản thân nàng ta cũng rất biết cách bôi son trát phấn, cách hai con sông cũng ngửi được mùi thơm trên người nàng ta.

Nhưng nay và trước dường như là hai người khác biệt, một thân váy màu xanh vải bông bụi bần bù xù, còn chiếc áo bông trên người là loại khi ở nhà cũ đã bạc phếch vì giặt nhiều lần, màu sắc và hoa văn đều phai gần hết, trên tóc cũng chỉ đeo một chiếc khăn hoa của người bán hàng rong mười văn tiền một cái, xem ra rất là mộc mạc, ngay cả nha hoàn nhà mình cài trên đầu hoa trâm cũng có giá trị nửa lượng bạc, vừa thấy vậy, vị lão cô này của nàng đã hoàn toàn không có bộ dáng điều võ dương oai như khi còn ở nhà cũ nữa.

Trong mắt Thẩm Hà Hương không khỏi lộ ra biểu tình đã hiểu rõ, xem ra sức lực chiến đấu của đại bá mẫu vẫn cực kì cường hân, nhìn bộ dáng của Thẩm Quế Hoa, nẫu thân của nàng ta chắc cũng không tự lo nổi, hiện tại cũng chẳng đủ sức mà chiêu cổ đến nàng ta, bằng không dựa vào cái thói thích đeo vàng đội bạc của nàng ta, vài hoa đáng giá vài phân tiền kia sao lọt vào mắt được, mà đại bá kia còn là kẻ sĩ diện, sợ đại bá mẫu đem việc đó hoán lên, mặt mũi khó coi, tự nhiên là thả lỏng mặc kệ, kể từ đó, ngày tháng trôi qua của hai mẹ con Thẩm Quế Hoa thật sự đến số rồi.

Thẩm Quế Hoa đã đến từ rất sớm, chương quầy kia không cho nàng ta vào cửa, nên cũng chỉ có thể đứng ở cửa, vừa chờ đợi vừa âm thầm mắng tên nô tài mắt chó nhìn người thấp, đợi lát nữa nàng ta mà vào được nhà nhị ca xem nàng ta thế nào thu thập bọn họ, trên thực tế đại phòng Thẩm gia sống ở nhà cũ rất tốt, ai biết đại bá mẫu như nổi điên lên chửi bới nương nàng ta là dĩ hòa vi bản, đồ đệ tiện, còn túm tóc đánh, sau đó cứ ba ngày hai bữa thì càng nghiêm trọng hơn, khiến cho hàng xóm và người trong thôn đều chỉ trỏ ở sau lưng nàng ta và nương, ngay cả Lí chính cũng tìm đến vài lần, cuối cùng thật sự là không ở nổi nữa, đại bá đành phải bán đi ngôi nhà cũ và ruộng đất chuyển đến kinh thành, cũng để tiện cho việc trông giữ tiệm tạp hóa.

Nhưng phòng ở tại kinh thành thật sự là rất đắt, hơn một trăm lượng mới mua được một sân viện nhỏ, năm người chen chúc trong ba phòng, mùa hè nóng nực mùa đông lạnh lẽo, cộng thêm việc làm ăn của tiệm tạp hóa càng ngày càng lụi bại, Thẩm Mãn Phúc học tập ở kinh thành cũng phải mất một khoản phí, hiện tại nào còn có thể giống như khi ở nhà cũ tiêu pha như vậy, không chỉ túng thiếu khó khăn, mà việc nhà cũng để nàng ta làm, năm trước đại bá vốn tìm cho nàng ta một mối hôn sự môn đăng hộ đối, là tiểu nhi tử của tiệm tạp hóa mất quả đối diện tiệm tạp hóa nhà nàng ta, đầu năm nay là có thể gả qua đó, ai biết tên đoàn mệnh quý đó không đợi được đến hôn kỳ liền bệnh chết, cho nên hôn sự luôn kéo dài tới hiện tại, nhìn thấy tên Thẩm Mãn Phúc kia hàng ngày ăn thịt uống canh, bản thân lại ăn cháo uống nước là giống tôi tớ hầu hạ bọn họ, nàng ta sắp phát điên mất rồi, không thể ở cùng họ thêm một ngày nào nữa.

Có thể mới nghĩ tới chi thứ hai sớm đã chuyển đến kinh thành, hơi nghe ngóng một chút nàng ta liền sợ hãi người, không nghĩ tới chi thứ hai rời khỏi nhà cũ thế nhưng cuộc sống càng ngày càng tốt, hiện thời như cá chép vượt long môn, không chỉ sống tốt ở kinh thành, mà còn có hai tiệm bán son phấn, một sân viện hương liệu, và có cả một Băng Cơ phường tiếng tăm vang dội trong giới quý nữ, công việc buôn bán hưng thịnh, đến ngay cả Liễu thị một người hơn mười năm không sinh nổi một quả trứng, vậy mà cũng đã có thai, đây không thể nghi ngờ như tiếng sấm bên tai.

Thẩm Quế Hoa vừa đỏ mắt ghen tị đến phát cuồng, lại vừa vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nghĩ rằng dựa vào cuộc sống phú quý hiện tại của nhị ca, bản thân nếu có thể sống cùng nhà với nhị ca, vậy chẳng phải son phấn thậm chí là Ngọc Cơ cao của Băng Cơ phường nàng ta đều có thể tùy tiện dùng sao, đến lúc đó lại kêu Liễu thị thu xếp cho nàng một mối hôn nhân tốt, bản thân chỉ cần ngồi chờ xuất giá là được, cần gì phải ở chỗ đại phòng kia chịu khổ chịu cực, về phần mẫu thân, trong lòng Thẩm Quế Hoa có chút tức giận, nếu không phải lúc trước bà ấy đắc tội với nhị ca thì hiện tại cùng nhau chuyển đến chỗ nhị ca ở thì thật tốt biết mấy, mặc dù không bỏ được mẫu thân, nhưng thấy tiệm bán son phấn Thẩm gia và sân viện rộng lớn, không khỏi trong lòng nhóm lên ngọn lửa, nhất thời liền vứt Tiền thị ra sau đầu.

Thẩm Quế Hoa thấy rét lạnh đến nổi xoa tay, hướng về phía cửa hàng nhìn vài lần, đang định muốn vào cửa hàng hỏi một chút, liền thấy không xa có người đi về phía nàng ta, nàng ta nhất thời có chút co rúm lại, kinh thành không thể so với nơi thôn quê sinh ra những con người nghèo khổ, tùy tiện người nào đều có thể là người không nên chọc vào, ăn vài lần thiệt thòi còn không biết học khôn vậy thì đáng chết rồi.

Nhưng đúng là mấy người đó càng đi càng tới gần, Thẩm Quế Hoa không khỏi căng thẳng ngó xung quanh mắt liếc vài cái, đột ngột phát hiện vị tiểu thư trước mặt dần theo nha hoàn có bộ dáng nhìn rất quen mắt, nhìn sau một lúc lâu rốt cuộc mới trợn trừng hai mắt nhận ra, tuyệt sắc nữ tử trên mặt lạnh nhạt như sương đang chậm rãi bước đến kia không phải chính là nha đầu xấu xí mà hồi nhỏ từng bị nàng ta sai sử quay vòng vòng Thẩm Hà Hương sao?

Nhìn nha đầu xấu kia đang búi kiểu tóc mà nữ tử kinh thành đương thời lưu hành nhất, mặt trên còn cắm một cây Phù Dung Mẫu Đan trâm nhìn là biết giá trị xa xỉ được chế tạo bằng bạch ngọc óng ánh, gia công tinh tế, nhất thời không phản ứng kịp, thẳng đến khi thân dáng eo nhỏ yếu diệu kia đi qua dừng trước mặt nàng, ánh mắt Thẩm Quế Hoa còn lưu lại ở chỗ ngọc trâm cài trên tóc Thẩm Hà Hương, sau đó đôi con ngươi dời mắt đến làn da trắng như tuyết và đôi mắt long lanh như làn thu thủy trên mặt Hà Hương, sau đó kèm theo sự ghen tị nhìn về phía y phục tơ lụa trơn mềm, cuối cùng đậu trên mũi giày thêu, vừa rồi lúc đi qua đây nàng ta đã nhìn thấy rõ, đó là loại tơ vàng mẫu đan song diện thêu, đáng chú ý nhất đó là mũi giày có đính hai hạt trân châu to như mắt trâu, mặt trên còn thất bướm bướm trên nền hoa đỏ thắm, khi đi nhẹ nhàng lay động, phảng phất như cánh bướm vờn hoa, thật phần tinh xảo xinh đẹp.

Thẩm Quế Hoa càng ngắm càng đỏ mặt, càng ngắm càng ghen tị, nàng ta dù không rành cũng biết một hạt châu trên mũi giày cũng có giá trị lớn, nha đầu xấu xí này mặc đồ tốt đi giày đắt đến thế, thực hận không thể lột ngay đôi giày thêu trên chân Thẩm Hà Hương xuống để tự đeo lên chân mình, còn y phục cùng cái trâm cài đầu kia, Thẩm Quế Hoa vừa nghĩ vừa muốn nghiền răng ken kết, trong đầu đều là đồ vật trên người của Thẩm Hà Hương, nếu có thể được vào ở nhà nhị ca hi tốt rồi, mấy thứ này về sau tất cả đều là của nàng ta.

Thấy bộ dáng Thẩm Quế Hoa, Thẩm Hà Hương liền biết bệnh hám lợi của lão cô nàng lại tái phát rồi, không chịu được người ta sống tốt, càng chịu không được người khác sống tốt hơn nàng ta, không khỏi liếc mắt về Bích Yên ở phía sau, Bích Yên lập tức lớn tiếng ho khan một tiếng, Thẩm Quế Hoa nhất thời bưng tỉnh.

“Là, là Hà Hương a.” Trên mặt Thẩm Quế Hoa từ miễn cưỡng bài trừ biến thành tươi cười nói: “Nghe nói nhị tẩu có thai, nương ta kêu ta mang chút điểm tâm nhà làm mang qua. . .” Nói xong sờ vào mảnh vải che trên giò.

Thẩm Hà Hương nhìn nàng ta một cái, lập tức mím môi cười nói: “Thì ra là lão cô, nhưng nhất thời không nhận ra được nha, nương ta lúc này đã đi ngủ, phụ thân ta đi Hương viên, nếu người muốn gặp họ thì ngày mai lại đến đi.”

Thấy Thẩm Hà Hương miệng cười xinh đẹp, Thẩm Quế Hoa ghen tị đến nỗi ngón tay trực tiếp móc trên giò, nhưng miệng lại vội vàng ngắt lời nói: “Nếu vậy thì ta đến khuê phòng người ngồi một lát đi, hai ta nói chuyện, chờ nhị tẩu tỉnh lại ta sẽ qua thăm tẩu, vậy. . . . ta đỡ lại phải đi một chuyến.”

Thẩm Hà Hương không khỏi nhìn thẳng vào nữ tử kiếp trước không biết liêm sỉ đi khắp nơi quyến rũ nam nhân, lại liếc mắt nhìn người qua lại tấp nập nơi cửa hàng Thẩm gia, nhất thời ánh mắt lưu chuyển mỉm cười nói: “Cũng tốt, lão cô đã ngại phiền toái như vậy thì theo ta đến đây đi.” Nói xong quay người lại, thuận tiện nhìn Bích Yên bên cạnh, giữa chủ tớ chỉ cần một ánh mắt là hiểu nhau, thế mới dẫn theo hai nha hoàn đi đến sân viện.

Thẩm Quế Hoa vội vàng đi nhanh theo, trong lòng nhất thời mừng như điên, chỉ cần nàng ta được bước vào sân viện, thì sẽ có biện pháp lưu lại, đến lúc đó nhất định phải lấy lòng nhị ca để được ở lâu, thẳng đến khi nàng ta tìm được phu quân như ý mới thôi, lập tức liền trừng mắt với nữ tử quyến rũ đang nhẹ bước chậm rãi đi về phía trước, trên đầu rù xuồng đung đưa những sợi tơ bạc, trước đó, phải đem tất cả đồ vật của Thẩm Hà Hương sở hữu đều biến thành của nàng ta mới được.

Đội đi vào một gian phòng Thẩm Quế Hoa mới phản ứng kịp, “Hà Hương, đây là nơi nào?”

Không có người trả lời nàng, Bích Yên đã đóng xong cửa tạp phòng lại rồi, Hi Nha tiến lên túm lấy chiếc giò trong tay nàng ta đem qua cho tiểu thư xem, Thẩm Hà Hương xốc tằm vải lên lật qua lật lại đồ ăn bên trong, cầm lấy một khối bánh ngọt màu vàng đưa lên mũi ngửi, lại tách bánh ra nhìn, còn có một chung canh, đội nhìn xong xuôi, trong lòng Thẩm Hà Hương đã hận muốn chết, giờ lên chung canh kia liền không chút khách khí hướng trên mặt Thẩm Quế Hoa giội xuống.

Thẩm Quế Hoa nào dự đoán được sẽ như thế, nhất thời hét lên một tiếng lấy tay che mặt.

” Phù Dung cao nhân Ngự tanh thảo, bánh bao gạch cua, canh hoa hồng. . .” Ba loại này bất kì loại nào trong đó cũng khiến cho phụ nữ thân thể suy yếu bị xảy thai, “Thật sự là ác độc cực kỳ, là Tiền thị kêu người đưa tới như vậy? Hay là đại bá mẫu?”

Con mắt bị dính nước canh, Thẩm Quế Hoa vừa lau mắt xong định chửi ầm lên, nghe thấy Thẩm Hà Hương nói nhất thời nén lại, đồ ăn quả thật là đại bá mẫu kêu nàng ta đưa tới, nhưng trong lòng nàng ta cùng mẫu thân đều biết rõ, dù sao Thẩm gia hiện tại chỉ có Thẩm Mãn Phúc một nòi giống duy nhất, chi thứ hai lại là người tuyệt hậu, khuê nữ bị gả đi như bát nước hắt ra ngoài, tương lai tiền tài của chi thứ hai tự nhiên đều phải về tay Thẩm Mãn Phúc sở hữu, hai người bên đại phòng luôn tính toán như vậy.

Ai biết Liễu thị kia cư nhiên Liễu khô nẩy mầm, lão trai ngọc sinh hạt châu, hơn ba mươi tuổi còn có thể có thai, điều này sao lại không làm cho đại phòng nóng nảy, một khi sinh ra nhi tử, vậy Mãn Phúc đâu có cửa, vì thế đại bá mẫu suy nghĩ cực khổ vài ngày mới suy nghĩ ra cái chủ ý như vậy, chỉ cần có thể làm sảy thai gây tổn thương đến thân thể Liễu thị, vậy chi thứ hai họ Thẩm liền thật sự đoạn tử tuyệt tử, đến lúc đó bọn họ không muốn đem gia tài để lại cho Mãn Phúc cũng không được.

Thẩm Quế Hoa vốn tính toán nếu nhị ca thu lưu nàng ta, nàng ta liền đem lời đại bá mẫu nói cho nhị ca nghe, nếu ngược lại nhị ca không thu lưu nàng ta, cũng đừng trách nàng ta làm muội tử lại vô tình, nhưng ai biết không gặp nhị ca, lại bị chất nữ kém năng một tuổi kia vạch trần, nhất thời thẹn quá thành giận nói: “Người nói vậy, đó là thứ ta mua ở quầy hàng, phụ nữ có thai ăn vào có bị xảy thai hay không, ta căn bản không biết, không liên quan đến ta. . . .”

“Người không biết?” Thẩm Hà Hương cười lạnh, người luôn luôn yêu sạch sẽ như nàng nhất thời giơ tay lấy lên một cái bánh bao gạch cua, sau đó dùng tay hung hăng bóp nát, không lưu tình chút nào trét hết lên mặt Thẩm Quế Hoa, “Người không biết vậy sao có thể biết những thứ này sẽ khiến cho mẫu thân ta xảy thai? Nói tự tay làm, hiện tại thì nói mua, người coi lỗi tại người khác là đồ bài trí, đầu óc đều làm từ đậu hủ?” Nói xong liền giựt toạc ra tám vải trên giò, đem tất cả bánh ngọt đều nện trên trán Thẩm Quế Hoa.

Thẩm Quế Hoa nào biết một tiểu thư mềm mại đột nhiên lật mặt, ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi nàng ta, trong lúc nhất thời cũng bị dọa sợ luôn, nhưng khi trên khắp mặt đều là dầu gạch cua, trên tóc đều là mẩu vụn của Ngự tanh thảo cao, thế mới phản ứng lại, “Tiền nhân bại hoại, người dám đánh ta?” Nói xong liền muốn bỏ nhào lên phía trước liều mạng.

Thẩm Hà Hương lui về sau một bước, Hi Nha mập mạp đứng bên cạnh lập tức tiến lên giơ cao cánh tay, “Bốp bốp” một thanh âm vang lên, liền quăng cả người Thẩm Quế Hoa nằm quay đơ trên đất, một nửa khuôn mặt vàng ố của nàng ta nhất thời sưng phồng lên.

Thẩm Quế Hoa cho tới bây giờ chưa từng bị người ta đánh như vậy, lại còn là đứa xấu xí mà hồi nhỏ nàng ta đã từng xem thường, lúc này trông mất đầu nổi lên tơ máu, giống như phát điên chửi ầm lên: “Ta nhỏ vào! Nhị ca ta xui xẻo tám đời mới cưới nương người thứ người sa cơ thất thế, năm đó nếu cưới

nuơng ta, chỉ thứ hai các người đã sớm phát đạt đồng đức, đứng, ta muốn khiến nuơng người xảy thai, khiến bà ta làm gà mái cả đời không đẻ ra trứng, cả đời tuyệt hậu, đây là báo ứng của các người, ha ha, gà mái mười năm không đẻ trứng hiện tại đột nhiên có thể đẻ, nói không chừng chính là lên lút sau lưng nhĩ ca ta cùng đã nam nhân tăng tị với nhau mới có, đến ngay cả người, đồ tiện nhân, nói không chừng cũng là tiện chủng do nuơng người cùng đã nam nhân sinh ra, mọi thứ của các người tất cả đều là của ta, của ta, các người đồ đi thỏa, tiện nhân, toàn bộ đều đáng chết, đáng chết. . .”

Đúng lúc này, bên ngoài cửa đột nhiên bị đá văng ra, một đạo thân ảnh vọt tiến vào, vừa rồi Thẩm phụ đứng ở cửa, nghe được bên trong không sót chữ nào, đang nghe đến muội tử mình mắng bản thân tuyệt hậu, mắng khuê nữ là tiện nhân, còn ác độc muốn làm xảy thai của thê tử, thậm chí còn muốn vu hãm thê tử cùng đã nam nhân tăng tị với nhau, nghĩ đến một màn lúc trước nuơng của Thẩm Quế Hoa cùng đại bá ở sơn động kia, Thẩm phụ một người luôn nhẫn nhịn, rốt cục cũng giận tím mặt, vọt tới trước mặt Thẩm Quế Hoa người trên đất đang sợ tới mức mặt biến sắc, đồng thời ngay cả hai chữ nhĩ ca cũng không dám kêu ra miệng kia, hung hăng giáng xuống một cái tát, sau đó liền xách nàng ta lên ném ra khỏi cửa, cảm xúc của nam nhân lớn tuổi nội liễm nhiều, thiếu sự ngông cuồng của tuổi trẻ, có gia có thất đều nguyện ý dùng thái độ tâm bình khí hòa để giải quyết vấn đề, không đi theo con đường cực đoan.

Thẩm phụ chính là kiểu nam nhân vừa trung thực vừa chất phác như vậy, trời biết hần đời này có bao nhiêu năm không câu giận bức này, lúc này cũng đang thật sự nổi trận lôi đình, mặt đỏ tai hồng hét lớn đối với người ngã sấp ngoài cửa quên cả kêu đau là Thẩm Quế Hoa kia: “Từ nay về sau người và ta đoạn tuyệt tình cảm huynh muội, ta không có loại muội muội ác độc không biết liêm sỉ như người, người cắt cho ta, cắt ngay.” Nói xong rống lên với người trông cửa trong sân viện là Ngụy thúc và Xuyên Từ: “Các người, đi lấy gậy gộc đuổi đánh nữ nhân này cắt ra khỏi cửa, về sau chỉ cần nàng ta dám tới cửa một bước, không cần nói với ta, cứ lấy bất cứ thứ gì đuổi nàng ta cắt đi, ta nếu như lại nhìn thấy nàng ta xuất hiện tại nơi này, toàn bộ các người đều biến, cắt cho lão tử.”

Thẩm Hà Hương thấy Thẩm Quế Hoa kia ôm gương mặt sưng, sợ tới mức tè ra quần chặt vật không chịu nổi chạy ra ngoài, dưới chân bị vấp phải bậc thềm, cả người trực tiếp văng ra ngoài cửa, mãi mới đứng lên được vừa muốn há miệng kêu khóc, đột nhiên một khách nhân đi ngang qua hướng nàng nhô một cục đấm mắng: “Ồ đầu ra nữ nhân điên, ăn cả phân, thôi muốn chết.”

Thẩm Quế Hoa thế mới lau mặt, khắp mặt đều là gạch cua màu vàng, giống hệt với phân, thấy người khác đi vòng qua, vừa đi vừa nhìn nàng ta với ánh mắt khác thường, dù sao nàng ta vẫn là một tiểu nữ tử, nhất thời ôm mặt hét lên một tiếng, suốt dọc đường khóc lớn, dùng tay áo che hết khuôn mặt, khắp khiêng chạy ra.

Thẩm Hà Hương cũng an ủi con tức giận của phụ thân, Thẩm Quế Hoa kia nàng luôn luôn bóp chặt miệng nàng ta không cho nói quá lớn tiếng, nhưng sau đó Thẩm phụ rống lên thật vang trời, nàng vội vã kêu ông đi coi mẫu thân trước xem có bị làm tỉnh giấc hay không, mà bản thân cũng chạy đến trước cửa chứng kiến một màn thật đặc sắc, đến chỗ vui vẻ liền bật cười ha ha, chỉ cảm thấy không chỉ trút được cơn giận, mà toàn thân thoải mái đã ghiền.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Buổi tối cả nhà ngồi quây quần cùng nhau ăn bữa cơm chiều, trong phòng có đốt mấy chậu than nên cực kì ấm áp, Thẩm Hà Hương và Thẩm phụ đều ngâm hiếu trong lòng không nhắc đến chuyện đó với Liễu thị, Liễu thị mặc dù lờ mờ đoán ra, nhưng cũng không vạch trần họ, hơn nữa đứa nhỏ trong bụng hiện tại còn nghịch ngợm hơn Hà Hương lúc xưa nhiều, gây vỏ bà vô cùng, muốn quần chuyện khác cũng lực bất tòng tâm, hai cha con nào dám để bà bận lòng vì mấy chuyện không đáng.

Hai người đều nhìn chằm chằm vào bụng Liễu thị, nghĩ một đằng nói một lẻo người thì nói trong bụng là tên quỷ nghịch ngợm, người khác thì đe nạt mai mốt sinh ra sẽ dạy dỗ hần một trận, nói xong cũng liên tiếp gấp đồ ăn, múc canh vào chén Liễu thị, từ khi Liễu thị có thai, đồ ăn trong nhà càng phong phú hơn so với lúc trước, vì mấy tháng đầu Liễu thị bị thai nghén nghiêm trọng, đến nông nổi cứ ăn một miếng là ói ra một miếng, trong khoảng thời gian này đều do Thẩm Hà Hương tự tay xuống bếp nấu những loại canh dinh dưỡng thanh đạm cho mẫu thân dùng.

Tay nghề Thẩm Hà Hương rất không tệ, hồi kì đầu mang thai đến nửa miếng thức ăn cũng không chui được vào bụng Liễu thị, nay nàng làm đồ ăn mẫu thân cũng ăn được vài ba miếng, như vậy đã là tốt lắm rồi, bằng không phụ nữ thai nghén không có gì vô bụng sẽ gây xọp xuống ngay, hôm nay ngay cả canh xương bò đã uống được nửa chén cũng không thấy ói ra, hai cha con còn vui vẻ hơn cả tự mình ăn, nhất thời không khí hòa thuận ấm áp vây quanh bàn cơm.

Đội khi về phòng, Bích Yên bung lên một chén sữa hạnh nhân, bên trên có rắc chút vừng trắng đã rang chín, trải qua nhiều năm Thẩm Hà Hương từ từ điều chỉnh mùi vị, sữa hạnh nhân này uống vào rốt cuộc cũng không còn mùi tanh nữa, đội tiểu thư chậm rãi uống xong, Bích Yên liền bắt đầu hầu hạ Thẩm Hà Hương rửa mặt, sau đó nàng mở ra một cái rương nhỏ tự mình thiết kế làm từ gỗ đàn hồi, bao gồm mười tầng ngăn kéo nhỏ, mỗi một tầng đều có nười mấy ngăn ô vuông, bày không ít chai lọ son phấn, lần lượt là các loại như loại bôi mặt, tay chân, trắng da, bảo dưỡng, dưỡng tóc, thơm miệng . . ., bày kín mít các trap.

Bích Yên vừa vuốt ve tóc tiểu thư vừa nói: “Hôm nay mẹ nữ nhân điên kia nghe nói đi đến bên đường còn bị người ta ném rau quả quăng đá vụn, thật sự là buồn cười quá sức, về sau khẳng định sẽ không dám đến đây nữa!”

Vừa nghe đến đây, ý cười trên mặt Thẩm Hà Hương không khỏi phai nhạt bớt, nàng vốn chỉ muốn giáo huấn Thẩm Quế Hoa một trận thôi, lại không nghĩ rằng còn dây dưa đến đám người Tiền thị cùng đại bá mẫu, đồ ăn gây xảy thai này theo suy đoán của nàng ngay cả đại bá cũng đều ngậm đồng ý,

bọn họ quang minh chính đại như vậy đến hãm hại mẫu thân, nếu còn để bọn chúng đi qua đi lại gần mình, đó chẳng phải là nuôi sói bên người, có hang hổ sát bên cạnh sao? Cho dù tương lai mẫu thân thuận lợi sinh ra đứa nhỏ, khó chắc bọn chúng sẽ không còn nghĩ ra chú ý ác độc nào làm hại mẫu thân nữa.

Nếu không muốn chịu cảnh đứng ngồi không yên, thì phải hốt trọn một mẻ lưới, xoa tay xong, nàng liền cuốn quần lót lên, Bích Yên bắt đầu giúp đỡ dùng tinh dầu hoa nhài xoa bóp đùi cho tiểu thư, sau một lúc lâu nghe thấy tiểu thư nói: ” Sáng sớm mai đi một chuyến đến Băng Cơ phường, thuận tiện đi dạo. ...”

Từ khi ở Mai viên của Triệu gia trở về, vài ngày tiếp theo đều bị bệnh nên luôn luôn không ra khỏi phòng, một là lo lắng gặp lại gặp phải tên sát tinh kia, hai cũng là lo lắng bọn bề không có hứng đi dạo, đã gần nửa tháng trời qua rồi, nhưng lại không có chút động tĩnh nào hết, Thẩm Hà Hương rất cuộc cũng yên tâm chút, nhưng dù có lo lắng sợ hãi đi nữa cũng không thể vĩnh viễn nhốt mình trong phòng, Băng Cơ phường mặc dù có A Xuân ở đó, nhưng dù sao mình cũng phải tự đi kiểm tra.

Hôm sau thời tiết khá đẹp, mặt trời sắp đến tháng chạp, đây là dịp mua sắm hàng Tết rất đông, không chỉ có tiệm gạo tiệm tơ lụa, mà các tiệm như tạp hoá, sơn phấn, trang sức đều rất nhộn nhịp náo nhiệt, vô luận là ở nơi kinh thành hay xung quanh vùng nông thôn, công sức lao động vất vả một năm cũng nên mua sắm vài thứ khao cả nhà ăn Tết chứ, cho nên tiệm tạp hóa và cửa tiệm sơn phấn đặc biệt rất đắt khách.

Thẩm phụ bởi vì Liễu thị mang thai, cứ nghĩ đến có khả năng sẽ có người thừa kế, khi làm việc lên cũng nhiệt tình gấp mấy lần lúc trước, thừa dịp năm hết Tết đến, ông đã thu mua lại một phường nhuộm, sau đó xây dựng làm cửa tiệm, với ý định bán tạp hoá, nói đến cùng Thẩm phụ còn chút không cam lòng đối với chuyện năm đó Thẩm lão nhân gia trong nhà đem tiệm tạp hóa để lại cho đại ca, ông tuy phụ giúp việc kinh doanh nhiều năm nhưng lại bị hất một cái đập ra ngoài, trong lòng luôn vẫn có chút không thoải mái, mong muốn mở một tiệm tạp hóa có lẽ luôn luôn cất giấu ở trong lòng, cũng may vài năm nay công việc buôn bán trong nhà không tệ, trong tay cũng tích góp được chút gia sản, mở một tiệm tạp hóa là dư sức.

Một mình Thẩm phụ thì không thể trông coi được ba cửa tiệm, nhưng cũng may Từ Năng kia là kẻ sinh ra để làm kinh doanh, hồi nhỏ trong nhà hắn cũng từng mở tiệm tạp hóa, sau này gặp biến cố, vạn bất đắc dĩ mới bán mình làm nô, nhưng hiện tại được hun đúc bồi dưỡng qua, đưa ra chiến lược là nói tiếp nhau không dứt, tuy rằng không biết chữ nhưng tính miệng thì không sai một ly, không thể không khiến người ta bội phục.

Vì thế hai năm qua Thẩm phụ dạy hắn chút chữ nghĩa chuyên dùng quản lý sổ sách, hiện thời hắn đã là một chàng quày trẻ măng, có hắn hỗ trợ, lại mượn thêm ít người làm, đừng nói là ba cửa tiệm, dù có mở thêm hai ba cái nữa cũng không vấn đề, Thẩm gia khai trương tiệm tạp hóa Thẩm gia vừa vận đũa kịp dịp trước khi sang năm mới, tiệm này có dính hai chữ ‘Thẩm gia’ nên việc làm ăn cực thịnh vượng, Từ Năng lại biết làm việc, mua đủ ba lượng bạc hàng hóa, sẽ tặng một bình dầu bôi tóc hoa quế nhỏ của tiệm sơn phấn Thẩm gia, đây là của cho không ai mà không ham, nhất thời bất luận là tiệm bán sơn phấn hay là tiệm tạp hóa, việc làm ăn đều hưng thịnh tiền bạc cuộn cuộn vào cửa, dù là sân viện xử lý hương liệu lại thuê thêm bốn người làm, từ đó có thể nhìn ra việc làm ăn của nhà họ Thẩm có bao nhiêu phát đạt.

Băng Cơ phường với cách trang trí cửa hàng mang phong cách cổ xưa, Thẩm Hà Hương nhìn bài tử kia, đây chính là chữ bỏ ra nghìn lượng bạc thỉnh đại sư viết, nàng tháo mũ che mặt tiến vào cửa tiệm, Bích Yên còn đang đứng phía sau hiểu kỳ nói: “Tiểu thư, thì ra tiệm tạp hóa kia là của đại ca lão gia mở ư, sao Tết sắp đến mà không có ai đến mua? Thật kỳ lạ!”

Đây nào có cái gì kỳ lạ, đại bá Thẩm Thành Trụ hết ăn lại nằm căn bản không biết kinh doanh, lúc nào cũng nghĩ muốn kiếm nhiều tiền, nào có chuyện cam tâm chuyên tâm làm chuyện làm ăn nhỏ, thế nào cũng không nên trò trống gì, lấy hàng kém chất lượng trộn vào, việc thất đức như bỏ nước trộn trong dầu đã làm nhiều rồi, ai sẽ còn bị lừa nữa chứ, đương nhiên không còn người tới tiệm mua, cái này gọi là tự đi tìm chết, tự chui đầu vào rọ, ai cũng cứu không được.

Lúc này trong Băng Cơ phường A Xuân đang điều chế đậu khấu làm dầu dưỡng tóc, hai tiểu nhị trông nom cửa tiệm, nhìn thấy tiểu thư đến tiệm hai người họ vội ngừng việc đang xếp hàng lên kệ liền đi ra nghênh đón, hai người này là được thuê về, làm việc khá cần mẫn, Thẩm Hà Hương dùng họ cũng cực kì vừa lòng, mỗi tháng trả lương từ 500 văn tiền đã tăng thành 800 văn tiền, với mức lương này ở kinh thành cũng coi như là cực cao, hai người họ cũng xác định gắn bó lâu dài với cửa tiệm, nên tự nhiên cũng bao hết các công việc như đi đưa hàng hay mài đậu, giúp A Xuân và hai nha đầu kia tiết kiệm không ít thời gian.

Thẩm Hà Hương mỉm cười nhìn về hướng bọn họ rồi mới dẫn Bích Yên lên lầu, làn thu thủy trong veo đẹp như mặt trăng soi trong nước, hai tiểu nhị huyếch nhẹ tay nhau, hai năm qua bọn họ cũng không hiếm thấy nhóm quý nữ và nha hoàn xinh đẹp, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy tiểu thư nhà mình đẹp nhất, chỉ tiếc không có thân phận quý nữ, muốn gả cho một hôn phu tốt cũng thật khó khăn.

Mà lúc này Liễu thị ngồi ở trên giường khâu giày tiểu hài tử tâm trạng cũng vô cùng sầu não, vừa rồi Đường phu nhân kia mang theo lễ vật đến thăm, nói gần nói xa đều là chuyện của hai đứa trẻ trong nhà, bà ấy muốn trước khi hết năm quyết định ngày hôn sự, rồi qua năm rước Hà Hương vào cửa, nhưng sau khi trải qua chuyện ở Mai viên, Liễu thị không thể không lần nữa suy xét cho kĩ mối hôn sự này.

Chung sống lâu với Đường phu nhân bà cũng không lạ gì con người bà ấy, nếu không phải Hà Hương dung mạo xuất chúng, hơn nữa Băng Cơ phường của khuê nữ nổi đình nổi đám, ngày ấy bà còn nhìn thấy riêng ngân phiếu một trăm lượng được xếp đầy ắp trong tráp, lại càng không nói đến các đồ trang sức giá trị xa xỉ, Hà Hương từ nhỏ đã biết trang điểm, đến kinh thành rồi học ở Nữ Học thì càng chú trọng sự tinh xảo hơn, hiện tại tự con bé lại có năng lực kiếm tiền, dùng đồ đương nhiên là tùy theo ý muốn, Liễu thị cũng chưa bao giờ quản.

Nàng sớm đã đáp ứng tương lai Băng Cơ phường sẽ làm đồ cưới cho khuê nữ mang theo, Đường phu nhân hơn phân nửa đó là hướng về cửa tiệm được vô số phu nhân quý nữ ghé thăm kia, mới muốn kết thân sớm, bằng không cũng không nguyện ý để nhi tử cưới một nữ tử thương hộ bình thường.

Dưới con mắt của Liễu thị, tiểu tử Đường gia Đường Vinh Hiên kia, mặc dù bộ dạng tuấn tú lịch sự, nhưng chưa hẳn là người thích hợp nhất, nam tử có cái mã ngoài đẹp thường hay phong lưu, tương lai nếu thông qua khoa cử, nói không chừng còn chuẩn bị nạp vào cửa một ít binh thê thiếp thất, cuộc đời bà chưa bị chịu qua con cầu gât vô lối của đám thiếp thất, bà cũng không mong khuê nữ phải chịu đựng, dung mạo Hà Hương càng lớn càng đẹp, ai nhìn

cũng đều khen là mỹ nhân, vậy đâu cần lo không gả đi được, bản thân bà muốn tìm một đức lang quân như ý cho khuê nữ, không cần quý môn, chỉ cần toàn tâm toàn ý đối với khuê nữ, dù là thương hộ cũng không vấn đề.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Liễu thị lại trả lời Đường phu nhân, chỉ nói Đường công tử tháng ba năm sau phải tham gia khoa cử, không nên phân tâm, hôn sự vẫn nên chờ thêm sau khi thi xong, miễn cho chậm trễ việc dúi mài kinh sử, Đường phu nhân kia nghe vào hiển nhiên là không cao hứng, tuy rằng nói không sai, nhưng đây rõ ràng là có ý từ chối, nhi tử nhà bà, bà không lo thì thôi, người gả nữ nhi thì lo lắng cái gì?

Cuối cùng chỉ nói không nặng không nhạt thêm vài câu rồi cáo lui, đi ra cửa còn quay đầu nhìn lại, hừ một tiếng, thật sự là không biết tốt xấu, nếu không phải nhi tử nhìn trùng nha đầu Thẩm gia có chút tư sắc kia, hẳn cầu bà chấp thuận, còn tưởng bà tha thiết mối hôn sự này sao, cư nhiên còn muốn đợi đến sau khi tham gia khoa cử, nếu thật sự đậu, giống loại tiểu môn tiểu hộ thương gia nữ tử này ai thêm vào, nói xong liền dẫn nha hoàn đi luôn . . .

Trong lòng Liễu thị cũng đang nghi hoặc, nhưng nghĩ đến nữ tử kinh thành gả đi lúc mười lăm tuổi có khá ít, lứa tuổi tốt nhất là mười sáu mười bảy tuổi, mười tám tuy có chút lớn, nhưng cũng không hiếm, Hà Hương sang năm mới mười sáu, còn có thể giữ lại bên người hai năm nữa, dù không cùng Đường gia kết không gia cũng không quan hệ, dù sao chung thân đại sự của khuê nữ, phải lựa chọn kĩ càng, dựa vào dung mạo khuê nữ không khó tìm được mối lương duyên tốt, nghĩ như vậy liền yên lòng.

Mà Thẩm Hà Hương nào biết việc mẫu thân cự tuyệt hôn sự với Đường gia, lúc này đang vân vê Mai Hương Hoàn, không khỏi gật đầu, tay nghề A Xuân quả thật không có gì để nói, thứ này dùng những cánh hoa mai tươi, mật ong, cùng vài loại hương liệu, dùng công nghệ nung đưa ra để làm, bỏ vào trong miệng, liền cảm thấy chua chua ngọt ngọt hết sức ngon miệng, ăn xong khoang miệng đầy hương vị mai hoa, thật lâu sau cũng không tiêu tan, quả nhiên là đồ tốt, nếu lấy ra bán không biết sẽ hấp dẫn bao nhiêu quý môn phu nhân tiểu thư tranh đoạt để mua, như loại mật hoàn thơm miệng thượng phẩm này, mặc dù không nói là một viên khó cầu, nhưng cũng là mặt hàng hiếm, tiệm bình thường không có mà bán, loại thuốc viên này ngoài tay nghề của A Xuân ra, thì còn có công lao của linh thủy.

Thẩm Hà Hương nếm thử xong Mai Hương Hoàn, liền súc miệng, giương mắt nhìn A Xuân người đang nói chuyện trước mặt cùng mình, lúc này A Xuân đầu còn bộ dáng gầy tong teo đáng thương trốn sau lưng mẫu thân của năm đó, mặc dù không thần thái phấn khởi, nhưng cũng đẹp để đáng yêu, trên mặt bị phỏng lưu lại vết sẹo, mấy năm nay không ngừng bôi Ngọc Cơ cao đã sớm tiêu tan gần hết, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đã là cực kì trơn bóng, hơn nữa do thường xuyên tiếp xúc với son phấn tinh dầu nên cũng cực kỳ chú trọng việc bảo dưỡng, thân hình này nở thành thiếu nữ xinh đẹp, trách không được Từ Năng kia cứ ba ngày hai bữa lại chạy đến Ngọc Cơ phường, xem ra là đã coi trọng đoá hoa son chi này rồi.

“Tiểu thư, mấy tiệm bán son phấn trong kinh thành mô phỏng sản phẩm của chúng ta, hôm qua Tiểu Kỳ còn mang về mấy hộp, ngay cả hình vẽ cung nữ trên bình đều giống như đúc, nhìn mà tức tối quá đi, còn có cái cửa hàng Nhan Phong kia, bản thân là một cửa hiệu son phấn lâu đời, còn làm ra chuyện mất thể diện như thế, muốn cũng không ngăn nổi bọn họ, thanh danh của Ngọc Cơ phường chúng ta đều bị bọn chúng chà đạp rồi.” A Xuân quả thật là bị chọc giận, dù là ai mà thấy cửa hàng khác mô phỏng sản phẩm tâm huyết của mình tâm tình cũng không dễ chịu gì, nhưng mặc cho mình lâu bầu suốt mà tiểu thư vẫn ngồi ở chỗ kia, xoắn tay đùa nghịch lọn tóc, khoe miệng hàm chứa ý cười nhè nhẹ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới không nói gì, nàng không khỏi đỏ mặt, bị nhìn mà ngượng ngùng dậm chân nói: “Tiểu thư.”

“Dù bề ngoài mô phỏng giống như thế nào, cũng không thể mô phỏng ra tay nghề của người, yên tâm đi, thứ này chỉ cần dùng một chút là biết liền.” Thẩm Hà Hương lơ đãng khoát tay, thượng phẩm của Băng Cơ phường vì sao dám bán đắt như vậy mà nhóm quý môn quý nữ vẫn mua, thậm chí còn đồ xô mua, thực coi đám kinh thành quý nữ kia nhiều tiền nên coi tiền như rác sao, tương phản những người đó dùng đồ đều là loại đẳng cấp tinh tế, một chút thô ráp bôi trên mặt cũng có thể cảm giác được, muốn bịp bợm họ không có cửa đâu.

Giống Ngọc Cơ phường làm ra những loại son phấn tinh dầu, không chỗ nào không nhai nhai tinh xảo, vừa sờ vào liền tan, thoa lên mặt liền thấm sâu, thoa lên ngày thứ hai đã có tác dụng sáng trắng mịn màng hơn, loại son phấn khô nê khác nào có thể sánh bằng, nếu thật có thể mô phỏng giống y như đúc, vậy cũng không cần phí tâm tư này, nói cách khác, cho dù bọn họ có phí tâm tư lớn hơn cũng không mô phỏng nổi đâu, vì nguyên liệu hoa của cửa hàng Thẩm gia, ngâm một ao nước Thẩm Hà Hương chỉ nhỏ một giọt tuyến dịch, mà Băng Cơ phường chỉ một chậu liền bỏ một giọt, tuyến dịch trực tiếp ảnh hưởng bao nhiêu đến tính chất của son phấn, bọn họ nếu muốn mô phỏng giống, trừ phi cũng có nguồn linh thủy giống nàng, mà đồ vật nghịch thiên như vậy sao có thể mỗi người đều may mắn có, cho nên trái ngược với bộ dáng nóng nảy của A Xuân, Thẩm Hà Hương lại hoàn toàn không hề trong lòng.

A Xuân ngẫm lại cũng đứng, liền an tâm, Bích Yên đứng bên cạnh sau khi đựng mười viên Mai Hương Hoàn trong bình ngọc cho tiểu thư, lại nói với A Xuân muốn chút Ngọc Hồng cao, nguyên liệu để làm cho tiểu thư dùng đều chuẩn bị trước đem đến đây, khác với loại trong tiệm bán, bất luận là hương thơm hay phẩm chất làm ra hoàn toàn bất đồng, A Xuân sớm đã thành quen, liền lấy từ trong ngăn tủ ra một hộp, còn có một lọ hoa dịch hoa đào tươi ngâm, chuyên dùng để tắm gội có tác dụng làm da dẻ toàn thân trơn mịn, mùi hoa đặc biệt nồng đậm, Bích Yên đem cất mấy thứ đó vào trong tráp.

Cẩn dặn A Xuân vài câu, Thẩm Hà Hương thế mới đứng dậy rời đi, Băng Cơ phường giao cho A Xuân quản lý nàng rất yên tâm, cho dù có người thấy đồ đắt cũng không dám đến phá tiệm, dù sao khách đến trong tiệm cũng không phải người thường, nếu một khi va chạm với quý nhân, bọn chúng cũng không gánh nổi, nhiều lắm là mô phỏng làm nhái mấy bình lưá chút tiền còn con, đây cũng không đáng nhắc đến, ngược lại càng tỏ ra sản phẩm của Băng Cơ phường là độc nhất vô nhị, chỉ có một cửa tiệm, không thể nào làm nhái.

A Xuân quay về trên lầu có chút nghi hoặc, không biết tiểu thư vì sao lại muốn nàng làm một số son phấn bình thường bán lỗ vốn cho mấy cửa tiệm tạp hóa được chỉ định, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thông, nhưng việc tiểu thư đã dặn dò nàng đương nhiên phải nghe theo, nên đành sai mấy nha đầu đi Thẩm gia lấy hương liệu hoa khô đến.

Tâm tình Thẩm Hà Hương vô cùng tốt, muốn đuổi hết đám người nhà đại bá ra khỏi kinh thành kỳ thực cũng không khó, chỉ cần không có phương pháp mưu sinh là được, tiệm tạp hóa kia tuy rằng vắng như chùa bà đanh, nhưng nếu hiện tại đại bá muốn quản lý cẩn thận lại, ráng chống đỡ hai ba năm nói không chừng sẽ đứng vững được, việc nàng làm là cắt đứt con đường xoay người của bọn họ, loại trừ khả năng để bọn họ có thể cải tử hồi sinh.

Khi đi ngang qua sạp hàng, nàng dừng chân lại kêu Bích Yên mua chút cá tươi bé và một con cá trắm cỏ mới được vớt lên dưới lớp mỏng trên hồ, cá bé

có thể hầm thành canh cá, mẩu thân uống vào có tác dụng bồi bổ, cá lớn thì làm món Bách Hoa Tầu Ngư Cù, sau khi nấu thì cá sẽ không có mùi tanh, còn mang theo mùi hoa nhàn nhạt, thậm chí thịt cá xương đều giòn tan, là một món ăn mà Thẩm phụ thích nhất, mẩu thân cũng có thể ăn vài miếng.

Ngày tháng sống rất bận bịu, đảo mắt cái liền bước sang năm mới, mắt thấy sắp đến mùa xuân tháng ba, Thẩm Hà Hương lại đặt may mấy bộ y phục ngày xuân, vòng đeo tay phi thúy và một bộ trang sức tóc vàng khảm ngọc, đều là miếng vàng khảm rất tinh xảo, giày thêu thì có đính chuỗi trân châu, các loại đá quý đặt làm ba đôi, mỗi ngày đôi một kiểu khác nhau, mỗi một loại y phục mặc lên người đều cực kì tinh xảo, nhóm nữ tử ở Nữ Học nhìn mà hâm mộ vô cùng, cứ đuổi theo hỏi thăm chỗ mua giày mãi.

Thật ra nàng chỉ mua giày thêu tinh mỹ ở Kim Tú phường, rồi đặt thêm đầy một hộp đủ loại đủ kiểu chân trâu ngọc thạch, đến lúc đó kêu nha hoàn bên người phối màu phối kiểu thêu hoa, cảm thấy đẹp mắt dùng kim chỉ đính lên, khó coi liền bỏ đi, làm hơn mười đôi mới thành công được ba đôi tinh mỹ nhất, dù sao loại giày thêu được bày bán cũng đều na ná nhau, muốn nó đặc sắc hơn phải tốn chút tâm tư, nha đầu nhà mình lúc rảnh rỗi thì rất có hứng sáng tạo phối các hoa văn, nghe Thẩm Hà Hương vừa nói, một đám nữ tử vội vã đi đặt một số trang sức bạc và trân châu, mang về kêu nha hoàn làm, nhất thời cửa tiệm bán ngọc thạch và những nơi bán mấy đồ linh kiện đồng khách vô cùng.

Mỗi năm vào khoảng tháng ba, học sinh của Nữ Học đều sẽ kết bạn đi chèo thuyền du hồ, đến lúc đó không ít quý môn đệ tử trong kinh thành đều sẽ đi, cũng là ngày nữ tử có thể xuất hành, rất nhiều nữ tử chờ một ngày này, trang điểm lộng lẫy xinh đẹp, ngồi trên thuyền hoa, hấp dẫn ánh mắt của các công tử ngắm nhìn, nếu có thể thừa cơ hội kết bạn với vài thanh niên tuấn tú tài cao, lại kết thêm một mối lương duyên thì còn gì tốt hơn.

Thẩm Hà Hương sớm đã qua cái niên kỷ mơ mộng tài tử giai nhân, nhưng không có nghĩa là nàng không thích đi du hồ, nấp nguyên một mùa đông, mỗi ngày cứ từ Nữ Học đến cửa hàng và ngược lại nàng đã nhàm chán quá rồi, vừa vặn có thể kết bạn đi du ngoạn một phen nhìn ngắm phong cảnh cũng không tệ.

Du hồ ngày ấy thời tiết tương đối nắng ráo, còn có con gió hiu hiu thổi đưa cành liễu mới nảy mầm, vì cách hồ khá gần, nữ tử ở Nữ Học không ngồi kiệu mà đi bộ, một đám oanh yến riu rít cực kì náo nhiệt, chỉ chốc lát sau liền thấy được chỗ hồ Long Tuyền kia, toàn bộ mặt hồ thoát nhìn tựa như cảnh giới màu bạc, mặt trên còn nổi lên bèo những tia sáng lấp lánh dao động, hơn nữa đương liễu bên hồ đung đưa, quả nhiên là đẹp không sao tả xiết.

Đến gần hồ Long Tuyền, Thẩm Hà Hương chỉ cảm thấy không khí nơi này so với ngày thường tươi mát hơn nhiều, lúc này bên hồ đã xuất hiện không ít công tử thiếu gia, còn có thư sinh cùng các thanh niên trẻ tuổi vừa vặn ngồi quanh bàn đang đối ẩm bên hồ, thậm chí còn có không ít kiệu của nhóm nữ quyền quý tộc đỗ ở đó, thời điểm này là thời vụ thu nhập nhiều nhất của nhà đồ, bên hồ đã đậu không ít con thuyền, chỉ cần vẫy tay một cái sẽ có nhà đồ chèo thuyền qua, một người chỉ cần trăm văn tiền, một chiếc thuyền nhỏ có thể ngồi bốn năm người, nếu là nhà đồ chịu khó chút, một ngày sẽ kiếm được khoảng năm lượng bạc, quả nhiên là thu hoạch hậu hĩnh.

Lần này Nữ Học đến đây có khoảng hơn bốn mươi nữ tử, người người đều đội mũ mạng sa, nhưng trên người đều mặc rực rỡ đủ màu sắc, giống như gấm hoa rực rỡ, chỉ cần tiếng cười như chuông bạc liền đưa tới không ít sự chú ý của đám công tử thiếu niên tuấn tú, còn có đám tài tử phong lưu dùng lá liễu thổi sáo hướng về các nàng, khiến vài người trong họ đỏ mặt, càng cười ngại ngùng hơn.

Thẩm Hà Hương cùng Đường Vũ Gia và một vài nữ tử thương hộ ngày thường hay qua lại hợp thành một nhóm xuất hành, mọi người đều vui vẻ nói cười suốt một đường, đến bên hồ nghỉ chân một hồi, liền nhao nhao gọi thuyền tới, vì bên hồ này người càng ngày càng nhiều, nếu không nhanh chút, chỉ sợ hết thuyền.

“Hà Hương tỷ, bên kia vừa vặn có một chiếc thuyền, chúng ta kêu đến đi.” Đường Vũ Gia kiểng chân nhìn xa, vẫy tay lia lịa, nhà đồ nhìn thấy vội vàng chèo tới, còn chưa tới bên hồ, liền thấy phía sau có vài người gắng sức chen lách qua, đẩy các nàng qua một bên, Lữ Ngọc Trân kia có sức lực lớn, Thẩm Hà Hương vừa khéo đứng ở bên cạnh, tuy rằng nàng vội vàng dịch qua một bước, nhưng Lữ gia tiểu thư kia đã tích tụ oán giận quá lâu, xuống tay rất mạnh, Thẩm Hà Hương thu không được bước chân liền lùi liên tục vài bước, lao đảo một chút đụng phải người đi ngang qua phía sau, chỉ cảm thấy một bàn tay đột nhiên đỡ lấy nàng

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Gấp đôi chap thường...hic

tschd7Đại khái là cánh tay đụng phải mũ mạng sa, cái mũ sa mỏng của Thẩm Hà Hương rớt mất tiêu, nàng không khỏi khẽ giật mình ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy người đang đỡ lấy nàng, trong lòng nhất thời chỉ có hai chữ “Nguy rồi!”

Hôm nay không ít quan lại quyền quý nô nức đến hồ Long Tuyền du thuyền, người luôn phong lưu như Tiểu Hầu gia đương nhiên sẽ đi cùng bằng hữu tới đây, vừa phe phẩy quạt vừa thưởng thức cảnh đẹp bên hồ, hơn nữa bên hồ có không ít mỹ mạo nữ tử đang đứng đợi thuyền, cảnh đẹp mỹ nhân cả hai thứ hẳn đều không muốn bỏ lỡ, cách thuyền lớn của hầu phủ hãy còn một đoạn đường, khi còn một nửa đường thì đột nhiên có một nữ tử lui về sau mấy bước, nhìn bước chân lao đảo như kiểu sắp té đến nơi.

Đối với một người từ trước đến nay luôn có phong độ ngời ngời với phái nữ như tiểu Hầu gia đương nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn, hợp lúc giờ tay đỡ lấy nàng, người thì đứng vững rồi, nhưng mũ mạng sa mỏng lại bị rớt xuống, hẳn liền chiêm ngưỡng được một nữ tử mất ngọc mày ngài kiều diễm

đang kinh hoàng ngẩng đầu lên.

Con mắt Tiểu Hầu gia nhất thời phát sáng, đồng thời cũng thường thức nữ tử trước mắt một cách tinh tế, đúng là càng ngắm càng cảm thấy mỹ miều, một thân cảm y nguyệt bạch sắc đơn thuần thoát nhìn cũng không thu hút gì mấy, trên đầu cũng chỉ cài một chiếc ngọc trâm hoa lan, bên hông cũng chỉ đeo một chuỗi tua màu hồng nhạt, nhưng kì lạ dưới quang cảnh trâm hoa rực sắc này, thì càng toát ra vẻ động lòng người, giống như tiên tử lạc bước giữa rừng hoa, ánh mắt kia càng nhìn càng đẹp, thật khiến lòng người say mê.

Tiểu Hầu gia nhất thời ngắm nhìn không dời mắt, kim lòng không đậu mở miệng nói: “Bản hầu chưa từng gặp qua cô nương, xin mạo muội hỏi thăm phượng danh của cô nương, là tiểu thư trong phủ nào. . .”

Thẩm Hà Hương lập tức ung dung thản nhiên tránh thoát cánh tay của Tiểu Hầu gia, sau đó lui lại một bước, tầm nhìn hướng về phía bên cạnh, mấy nữ tử đang tranh giành thuyền, hiển nhiên là không đoạt được từ tay Lữ Ngọc Trân kia, bị người của nàng ta giành lên thuyền trước, đang dương dương đắc ý cười khanh khách, nào chú ý tới góc bên này, nàng bèn nhanh trí, vội vàng lấy mũ mạng sa đeo lại, lập tức liền hành lễ cúi đầu nói: “Hồi công tử, tiểu nữ họ Lữ danh Ngọc Trân, là nữ nhi của Lã Đại Nghiệp tiệm lương thực Lữ Xương. . .”

Lúc này Bích Yên và Đường Gia đã tranh giành được một con thuyền khác, vội kêu: “Tiểu thư, chúng ta nhanh chút lên thuyền thôi.” “Hà Hương tử, mau lên một chút, nếu không sẽ bị người khác đoạt mất đó.”

Đứng thêm nữa sẽ không hay, Thẩm Hà Hương liền khom người hành lễ rồi vội vã xoay người đi theo bọn họ lên thuyền, Tiểu Hầu gia kia cũng chỉ biết dõi mắt đưa tiễn nữ tử này, mãi đến khi gã sai vặt lôi kéo tay áo của hắn nhắc nhở: “Hầu gia, Lưu đại nhân và tướng quân còn đang trên thuyền chờ ngài đó.”

Tiểu Hầu gia có thể mới tỉnh táo lại, mới thu lại quạt xếp trong tay, chỉ về phía trước lộ lại tiếp tục bước về phía trước, trên mặt toát lên vẻ nhàn nhã, ngược lại có chút vui mừng nở hoa, vừa đi vừa nghĩ lại màn gặp gỡ vừa rồi, khi cao hứng thì liên tục lấy cán quạt vỗ lên tay, thật là một giai nhân kiều diễm, không nghĩ tới trong giới thương hồ cũng xuất hiện bậc nhan sắc này, nhớ tới bản thân vừa nạp một thiếp thất gọi là Tôn thị nếu so với nàng ấy thì liền thua một bậc, bèn thấy vô vị, nếu có thể nạp nàng ấy vào cửa. . . Nghĩ như vậy Tiểu Hầu gia một người luôn cực kì háo sắc không khỏi cười lớn, nhanh bước về hướng thuyền lớn của Hầu phủ.

Phong cảnh trong hồ đẹp đến mức có thể khiến con người ta thoải mái thư sướng hét lên tiếng, nước hồ xanh biếc sạch sẽ, bị làn gió thổi khe khẽ gợn lên những con sóng lăn tăn, một con thuyền nhỏ phiêu đảng trên mặt nước, thanh sơn bích thủy phảng phất như vờ tay là có thể chạm tới, chỉ tiếc nơi này không là nơi thôn quê, không thể thả hai chân xuống nước, bằng không sẽ càng khiến tâm tình rộng mở gắn bó với thiên nhiên.

“Tiểu thư.” Bích Yên từ trong tay áo lấy ra một túi tép khô và gạo vụn, trong hồ có nhiều đoàn cá nhỏ, thức ăn vừa vẩy xuống hồ một cái là bọn chúng sẽ rượt theo đớp, từng cái miệng nhỏ nhún nổi trên mặt nước, nhìn vô cùng đẹp mắt, Thẩm Hà Hương nhón lấy một ít tung xuống hồ, trong lòng cứ nghĩ đến chuyện lúc nãy đụng phải Tiểu Hầu gia, nhất thời mắt cả hứng trí, đời này đều cẩn thận né tránh gặp phải hắn, mãi mới xuất môn một lần đã đụng phải, thật quá éo le, nàng buồn bực đồ luôn hai túi thức ăn cá xuống hồ, khiến Bích Yên trợn mắt há hốc, không biết mình lại có chỗ nào chọc tiểu thư mất hứng rồi.

Đợi đến giữa trưa mới kêu người chèo thuyền đưa lên bờ, nhóm bọn họ ríu rít ai về nhà nấy, cũng không ngờ phía sau đón chờ nàng là một điều khá tồi tệ, vừa vào sân liền nhìn thấy bà mối nổi tiếng của kinh thành từ trong nhà đi ra, Liễu thị trong bụng đã mang thai hơn sáu tháng tươi cười đầy mặt tiễn bà mối đến tận cửa.

Thẩm gia cũng không thiếu bà mối tới cửa, nhưng Liễu thị chỉ hỏi thăm chút xíu nếu thấy không ổn là từ chối hết thảy, không nghĩ tới lần này mẫu thân còn cao hứng như thế, mà bà mối kia khi nhìn đến nàng cũng đánh giá nàng một phen từ trên xuống dưới, còn tấm tắc khen hết lời, rằng khuê nữ này tốt số cực kì, tướng mạo tốt cũng nên có nhân duyên tốt tương ứng, gã qua đó sẽ là quan phu nhân, ở kinh thành này có vô số nữ tử tìm môi mắt mà không gặp được mối hôn sự tốt như thế, Liễu thị vội vàng khiêm tốn khách sáo một phen với bà mối.

Thẩm Hà Hương chỉ cười im lặng, trong lòng cũng rực rạch, quan phu nhân cái gì chứ, chẳng lẽ Tiểu Hầu gia kia tìm tới cửa, đem mình tặng cho vị quan nào đó, Thẩm Hà Hương vội vàng diu cánh tay Liễu thị vào nhà, hiện tại Liễu thị đã lộ bụng bầu, đi lại nhiều cũng tốt cho thai nhi, đi được vài bước còn chưa đợi Thẩm Hà Hương mở miệng hỏi, Liễu thị đã lên tiếng kêu nha hoàn Phượng Cúc đi qua cửa hàng kêu lão gia quay về nhà gấp một chuyến.

Vào nhà, Liễu thị đã thu lại sự tươi cười, ngồi ở trên sập bình tĩnh nhìn Hà Hương đang đứng bên cạnh, hồi lâu mới nói: “Tiểu tử kia của Giản gia đã trở lại, vừa mới sai bà mối tới cửa cầu thân.”

Thẩm Hà Hương chỉ cảm thấy như kiêu trái tim bỗng chốc từ giữa không trung rơi vào nước lạnh, lạnh thấu tâm gan, nhất thời nhìn nét mặt nghiêm túc của mẫu thân nghiêm mà nói không ra lời, mãi một hồi mới khó khăn nghẹn ra bốn chữ: “Nương, con không gả.”

Liễu thị sao lại không biết tâm tư của khuê nữ, không khỏi thở dài: “Sớm biết thế này, lúc trước sao còn làm thế.” Đắc tội với người kia, muốn thu xếp ôn hòa phải làm thế nào đây, ngay tại lúc hai mẹ con mắt đang mắt lớn mắt nhỏ nhìn lẫn nhau, Thẩm phụ cũng hấp tấp bước vào nhà, vốn tưởng rằng thế tử có chỗ không thoải mái, nay nhìn thấy thế tử khỏe mạnh mới yên tâm, Liễu thị thấy thế bèn sai người dẫn Hà Hương về phòng, để bà bản bạc cẩn thận với Thẩm phụ một phen.

Thẩm Hà Hương chỉ cảm thấy chân mềm oặt trên đường về phòng, nhất thời ngồi xuống cạnh bàn với nỗi tâm tư hỗn loạn, cuối cùng toàn bộ tụ thành một ý niệm trong đầu, người nọ rốt cục là không muốn buông tha cho nàng, rõ ràng là hắn đã xả giận, hiện tại lại đổi ý, nếu bản thân thực sự gả cho hắn, cuộc sống ngày sau chẳng phải đều sẽ chịu đựng hắn đè dẹp vo tròn sao, chỉ nghĩ thôi cũng thấy thân người run rẩy, so với việc gả cho tên tiểu thương khiêm khuyết thân thể kia còn kháng cự hơn, nhất định phải kêu cha mẹ cự tuyệt mối hôn sự này, Thẩm Hà Hương nắm chặt bàn tay đang để trên bàn, tóm lại nàng không muốn gả cho một người có địch ý với mình, không muốn sau này cuộc sống tràn ngập đau khổ, vậy còn không bằng. Chưa từng có cơ hội trọng sinh.

Nhưng khiến Thảm Hà Hương thất vọng chính là khi Thảm phụ biết tin tức này thế nhưng lại vui mừng khôn xiết, lúc trước Thảm phụ vẫn cảm thấy thẹn với Giản gia, thực có lỗi với Giản huynh người năm đó xưng huynh gọi đệ với ông, khi đó cũng do nhà nghèo, chứ không nhất định sẽ giữ nhi tử của huynh để lại, tương lai đào tạo hẳn thành tài, vài năm nay điều kiện trong nhà tốt hơn nhiều, hẳn luôn luôn nhờ người hỏi thăm giúp, nhưng đáng tiếc không có tin tức gì, ai ngờ tiểu tử đó đã vào kinh, còn trở thành Ngự tiền Cẩm vệ bên cạnh hoàng thượng, đây là vinh quang biết bao, đủ để an ủi Giản lão đệ trên trời có linh thiêng rồi.

Mà hiện tại Giản diệt nhi bỏ qua hiềm khích trước kia muốn cưới khuê nữ nhà mình, Thảm phụ làm sao có thể cự tuyệt, ngay cả do dự cũng không có chứ đừng nói đến từ chối, Liễu thị do dự nói ra chuyện năm đó Hà Hương đã mắng Giản tiểu tử kia quá lời, Thảm phụ cũng phát tay nói: “Đó thì có cái gì, Giản diệt nhi của ta là loại người lòng dạ hẹp hòi như vậy sao, việc con con bức này nói không chừng đã sớm quên bằng rồi, bằng không cũng sẽ không kêu bà mỗi tối cửa cầu thân, huống hồ năm đó Giản lão đệ trước khi lên trời đã đính thân cho bọn nhỏ, hiện tại nếu có kết thân cũng là chuyện đương nhiên.”

Tuy nói như thế, nhưng Liễu thị người luôn cẩn thận vẫn có chút lo lắng âm thầm, dù sao mấy năm nay Giản gia tiểu tử kia không có bất kì tin tức nào, nay bỗng nhiên liền xuất hiện làm rạng rỡ tông, rồi cưới Hà Hương nhà mình, điều này khó tránh khỏi sẽ khiến lòng bà thắc thỏm, liền khuyên Thảm phụ suy xét thêm, dù sao nhiều năm như vậy rồi, cũng phải gặp mặt mới biết được, vết bóng trên mặt năm đó cũng không biết hiện tại có mờ chút nào không.

Thảm phụ nào biết sự lo lắng trong lòng thế tử, dù sao ông cũng đã đồng ý rồi, thế tử cứ theo vậy mà làm, ông cười vui vẻ ngồi một lát sờ bụng thế tử một lát, liền vội vàng quay lại cửa hàng.

Thảm phụ chân trước vừa đi, Thảm Hà Hương liền vào phòng ngay, sau đó tựa vào chân Liễu thị rồi nước mắt dịu dàng nói: “Nương, nương giúp con cự tuyệt hôn sự này đi, nữ nhi không muốn gả cho hắn, lúc trước con mắng hắn như vậy, nương cũng nghe thấy đó, hắn hẳn là muốn cưới con về rồi tìm mọi cách tra tấn, đến lúc đó con chỉ biết ở trong phủ hắn kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, cũng chỉ còn đường chết thôi. . . .”

“Nói hươu nói vượn!” Liễu thị không khỏi khiển trách nàng một câu: “Chết sống cái gì chứ, mỗi ngày chỉ biết nghĩ bấy bạ, Giản gia kia ba đời dòng dõi thư hương, hậu sinh tất cũng không kém là bao, hơn nữa hắn cưới con vào cửa là làm thế tử, nào có trượng phu tra tấn thế tử? Dù là muốn tra tấn cũng không cần phí tâm tư lớn như vậy rước con qua cửa. . .” Liễu thị nói đến phần sau ngữ khí đã mềm đi một ít, thuận tay sờ lên mái tóc bóng mượt như nhung của nữ nhi, thầm nghĩ, yếu điệu như vậy, ai cưới về không thương tiếc, sao nỡ tra tấn, về điểm này Liễu thị vẫn rất yên tâm.

“Hơn nữa mỗi hôn sự này cũng thực không tệ, Giản gia hiện tại cũng chỉ còn mỗi hắn, không có huynh đệ tỷ muội, đến nay cũng chưa cưới vợ nạp thiếp, con gả qua đó chính là chính thê của quan vệ tam phẩm, sự vụ lớn nhỏ trong phủ đều do con quản lý, không có thiếp thất tranh giành tình cảm, cũng không có mấy chuyện bát nháo trong phủ làm phiền con, mỗi hôn sự tốt như vậy nếu không phải do đã được định mỗi lương duyên từ bé, thì chuyện tốt này sao rơi được lên đầu con, với chức phẩm hiện nay của hắn cưới vị dòng chính nữ quan viên cũng được, giống thương hộ như chúng ta chính là trào cao, nếu sau này thực sự xác định hôn sự, không biết khiến bao nhiêu người đỏ mắt đây, tóm lại tốt hơn nhiều lần so với gả cho tiểu tử Đường gia kia. . .”

“Nương.”

“Được rồi, được rồi.” Liễu thị không khỏi ngắt lời nàng, nghiêm mặt nói: “Ta đã sớm nói với con mọi sự nên lưu lại một đường, ngày sau sẽ dễ cư xử, con cư xử tuyệt đường như thế, hiện tại lại khóc lóc có ích lợi gì?” Chứng kiến khuê nữ cúi đầu rơi lệ, cuối cùng đành phải nói: “Việc này còn chưa quyết định, hai ngày này ta sẽ thương lượng kĩ lại với cha con, con về phòng trước đi.”

Khi Thảm Hà Hương trở lại phòng riêng, nước mắt đã ngừng rơi, vành mắt hơi đỏ, khiến cho Bích Yên kinh ngạc nói: “Tiểu thư, sao lại thế này, phu nhân nói người sao?” Nói xong vội đi thấm ướt khăn để tiểu thư đắp lên mắt, Thảm Hà Hương nào còn tâm tư ấy, cảm thấy liền quăng lên trên bàn, đôi mi thanh tú nhíu lại, cắn môi suy nghĩ.

Hai ngày này Thảm phụ vui tươi hơn hờ suốt ngày, lòng mày Liễu thị cũng giãn ra không ít, càng cảm thấy mỗi hôn sự này coi như không tệ, kết quả chuyện tốt không dài lâu, hai ngày sau, không ngờ có một bà mỗi tối cửa cầu hôn, lần này lại khiến cho Thảm phụ có chút ghen hờn tràn trề, vì bà mỗi này lại đại diện cho Hài gia phủ, nói là Hài gia nhìn trúng phẩm hạnh của Hà Hương, muốn nạp Hà Hương làm quý thiếp, sinh lễ giá y đều không ít.

Đây nếu đổi thành hộ dân bình thường, ông sớm đã đuổi quách bọn họ đi rồi, bản thân nhà mình không thiếu ăn mặc, khuê nữ đang yên đang lành sao tự dưng phải làm thiếp cho người? Nghĩ hay ho nhỉ, nhưng đối phương lại là Hài gia, địa vị thân phận cao quý, dù là làm thiếp cho hắn cũng không tính là vũ nhục bọn họ, dù sao thương hộ so sánh với với hoàng thân quốc thích, một cái là mây trên trời một cái là bùn dưới đất, người ta nguyện ý tìm bà mỗi tối cửa đồng thời còn nâng cao thân phận thành quý thiếp, đã xem như vô cùng có thành ý, nếu đáp ứng thì tất cả đều vui vẻ, còn không chấp nhận thì là không biết tốt xấu, không đem Hài gia để vào mắt, nói nhỏ là phạm thượng, nói lớn sẽ là coi rẻ hoàng tộc, quả nhiên khiến người ta tiến thoái lưỡng nan.

Đôi phu phụ đều không biết bản thân đang nói cái gì, đều là một vẻ khúm núm, cuối cùng nom nớp lo sợ tiền bà mỗi chánh chọe kia ra về, khi bước lại vô nhà khuôn mặt đều tràn ngập u sầu, không biết nên làm sao.

Thảm Hà Hương từ trong miệng Bích Yên biết được, càng cắn môi, nhất thời cuống quýt đến độ đi tới đi lui ở trong phòng, một cái là hang sói, một cái là hang hổ, người nào sẽ là mái nhà bình yên của nàng đây? Còn không bằng xuống tóc thanh tịnh làm bạn với ngọn đèn nơi cửa phật. . . .

Chỉ chốc lát sau, Liễu thị liền đi qua, biểu tình ngưng trọng ngồi ở trên sập nhìn Hà Hương: “Con và Tiểu Hài gia là đã xảy ra chuyện gì?” Liễu thị càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nữ tử ở kinh thành có nhiều, Tiểu Hài gia kia sao có thể biết được phẩm hạnh khuê nữ như thế nào? Trừ phi là đã gặp qua Hà Hương, có thể mới tới cầu thân.

Thảm Hà Hương không giấu diếm nữa liền đem chuyện hai ngày trước đi du thuyền nói ra, nói xong bèn quỳ gối xuống bên người Liễu thị nói: “Nương,

con biết cha và nương khó xử một đêm không ngủ, đợi sáng sớm ngày mai nương cứ sai người đi trả lời bà mối kia đi, nói con nguyên ý tiến vào hầu phủ, nếu không như vậy thì sẽ đắc tội tiểu Hầu gia, về sau không chỉ không ai dám cưới con, mà cha nương đều sẽ phải chịu liên lụy, không vì cái khác để suy nghĩ, cũng nên vì đệ đệ muội muội chưa sinh của ta mà suy nghĩ.” Vừa nói nước mắt vừa lăn chả rớt xuống, một lát liền động lại vũng nhỏ trên nền nhà.

Liễu thị nghe xong vành mắt đỏ lên, nhất thời trong mắt nổi lên nước mắt, đôi môi run rẩy nửa ngày, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng ôm nữ nhi lên nói: “Hà Hương đáng thương của nương, mệnh sao khổ vậy con, tên thần côn năm đó cái tên lương tâm đem cho cậu ăn a, trả tiền lại cho ta a, khuê nữ đáng thương nhà ta, hu hu.”

Sau khi khóc xong sai người đưa mẫu thân về phòng, Thảm Hà Hương lau nước mắt sạch sẽ, rồi sai Bích Yên múc nước để rửa mặt, giờ đây mọi chuyện đã thế, khóc nữa cũng đâu có ích gì, chỉ có thể nghĩ ra đối sách ven toan, tuy rằng nàng đối với hầu phủ kia đã vô cùng chán ghét cảnh đón ý nói hòa lấy lòng, chán ghét đám nữ nhân thế thiếp đối chọi gay gắt, lục đục với nhau, càng chán ghét sắc mặt đại phu nhân kia, mặt ngoài hiền lành, sau lưng lại là ác độc không buông tha người.

Nhưng nếu chỉ có một con đường này để đi, thì nàng chỉ có thể lao vào thôi, cũng may kiếp trước nàng đã ở hầu phủ bảy năm, tất cả con người sự việc đều đã trải qua một lần, cẩn thận dè dặt sống qua ngày có thể đi được xa hơn kiếp trước, sống được càng lâu hơn.

Huống chi nàng còn có Băng Cơ phượng, nghĩ như vậy, Thảm Hà Hương liền phẩn chấn lại, được sủng ái sẽ được Hầu gia thưởng, có thưởng mới ở trong phủ chuẩn bị mua chuộc một số quân cờ, nhưng nếu bản thân có Băng Cơ phượng cho dù Hầu gia không thưởng cho nàng ngân lượng cũng sẽ dễ dàng thu mua nhân mạch trong phủ, địa vị cũng sẽ đảm bảo hơn.

Nhưng ngay tại lúc nàng hạ quyết tâm, cũng tự cổ vũ lòng tự tin của bản thân một lần nữa muốn tiến vào Hầu phủ, từ Băng Cơ phượng về nhà lại phát hiện trong nhà có thêm một người, người này không phải ai khác, chính là kẻ mấy tháng nay biệt tích, lại đột nhiên thỉnh bà mối tới cửa cầu hôn – Giản Thư Huyền.

Trái ngược với một thân hắc y lạnh lùng lúc trước, hắc vận một thân trường bào màu tím thêu hoa văn xanh, trên eo thắt một dây lụa cung đình, râu ria đã được cạo sạch, ngay cả tóc cũng được buộc lên rồi đeo mũ quan bằng ngọc, sừng mặt tuy có vết sẹo, nhưng cũng không còn rõ rệt như năm đó nữa, mặc dù không nói là tuyệt mỹ nam tử, nhưng gương mặt cũng như kiểu ngũ quan rõ ràng được điêu khắc ra, góc cạnh sắc nét, có vẻ cương nghị nhưng vẫn nội liễm.

Nhất thời Thảm Hà Hương sững chân, nổi lên lòng nghi ngờ, trước kia người này cho nàng cảm giác giống như một thanh kiếm sắc bén giấu trong vỏ kiếm, lúc nào cũng chứa đầy năng lượng một kích là đoạt mạng người ta, nhưng hôm nay thật sự làm cho người ta khó có thể miêu tả, không cách nào coi cách nói chuyện lẫn biểu tình đều lộ ra khí chất mảnh khảnh, phong tư trong sáng của người trước mắt này, với một Giản Thư Huyền lãnh khốc như trước kia.

“Hà Hương, đây là Giản diệt nhi, hai đứa hồi nhỏ đã từng chơi đùa cùng nhau, khá thân thiết.” Thảm phụ xem ra cực kỳ cao hứng, cảm xúc có chút kích động, ngay cả chuyện nam nữ khác biệt cũng quên mất tiêu, cứ ngay trước mặt như vậy giới thiệu luôn.

Giản Thư Huyền ngồi ở chỗ đó, mang theo nụ cười mà mắt không cười nhìn nàng, nghe xong muốn đứng dậy, đối với người đã từng sờ tại chỗ Thảm Hà Hương, cứ chỉ có lễ hướng nàng hơi chấp tay, nói: “Thảm tiểu thư, nàng vẫn khỏe chứ. . .” Lời nói thì không có vấn đề, nhưng ở trong tâm mắt hai người giao tiếp với nhau kia, cặp mắt vốn nên có nét cười lại trở nên thâm thúy sâu không thấy đáy, chỉ xoẹt qua một tia sáng, Thảm Hà Hương có chút e ngại theo bản năng tránh đi tầm mắt kia, đợi lại cảnh giác nhìn qua, thì phát hiện hắc đã dời đi ánh mắt.

Nhìn người nọ công khai ngồi ở nhà mình, cùng bàn với cha nương mình đàm đạo khá vui vẻ, Thảm Hà Hương chỉ cảm thấy trong lòng rối thành một mớ, các loại cảm xúc kinh hoàng, sợ hãi, căm giận và tránh né, khiến nàng nói vài ba câu qua quýt ứng phó, liền xoay người chạy trời chết.

Nàng ngồi trong phòng khản trương không ngừng uống từng hợp nước trà lạnh xuống, mãi đến khi nam nhân kia ngồi thêm một khắc rồi đi mới thôi, Bích Yên nào biết tâm tư của tiểu thư, chỉ nửa cao hứng nửa oán trách nói: “Tiểu thư người gạt người ta, Giản công tử kia nào có hung thần ác sát như tiểu thư nói đâu, bộ dạng rõ ràng cũng không tệ, xem ra phu nhân lão gia đều thật vừa lòng, nếu công tử có thể một lòng muốn cưới tiểu thư, vậy tiểu thư sẽ không cần tiến vào hầu phủ rồi.”

Thảm Hà Hương uống hết nửa bình trà lạnh rót cuộc mới tỉnh táo lại, nghe những lời này càng bức bối hơn, nhưng cũng lười đi trách cứ nha đầu xuẩn ngốc không dùng đến não kia, họ Giản bắt quả chỉ là quan tam phẩm, là người tâm phúc bên người hoàng đế thì thế nào, thật cho rằng có thể ngang hàng với hoàng thân quốc thích sao, còn định nói đến đạo lý người đến trước kẻ đến sau ư? Nghĩ như vậy đầu óc mới thanh tỉnh hơn.

Tiến vào hầu phủ nếu bị tai ương cũng chỉ một mình nàng phải chịu, không phiền lụy đến cha nương, thậm chí còn có thể che chở lại họ chút ít, nhưng đối với người nọ Thảm Hà Hương không dám mạo hiểm, cho nên nếu phải lựa chọn một trong hai người nàng tình nguyện đi lại con đường cũ.

Giản Thư Huyền chỉ ngồi nửa canh giờ liền đứng dậy rồi đi, cũng cự tuyệt Thảm phụ cùng Liễu thị có ý giữ lại, tiễn người đi xong, hai phụ phụ mới xem như thở phào nhẹ nhõm, Liễu thị không khỏi cười nói: “Ta đều bị Hà Hương dọa cho sợ hãi rồi, cứ nghĩ xấu cho người ta, bây giờ gặp rồi, không nghĩ tới thật đúng là đứa trẻ ngoan, Giản gia ba đời dòng dõi thư hương, cho dù theo nghiệp võ cũng là đứa trẻ có tiền đồ, ngày sau Hà Hương gả cho hắc ta xem như đã an tâm.”

Thảm phụ không cho là đúng nói: “Ta đã nói đứa nhỏ của Giản lão đệ quyết sẽ không tệ, nàng cứ cố tình lo lắng, lúc trước nói thế nào ta cũng đã cứu Giản lão đệ một mạng, nhi tử của hắc không có khả năng đối xử không tốt với Hà Hương, nàng xem, trận hỏa hoạn của Giản gia kia cũng không tiêu hủy được thư tín đình thân giữa hai nhà, chứng minh Giản diệt nhi để chuyện đó ở trong lòng nên mới giữ gìn cẩn thận.”

Liễu thị vừa nghe thấy không khỏi cười khê: “Đúng vậy, hiện tại có tờ giấy kia, sẽ không cần lo lắng tiểu Hầu gia bên kia, khuê nữ từ nhỏ đã được định

hôn sự, có chứng cứ gồm cả nhân chứng vật chứng, đem đến quan phủ cũng dùng được, ta thấy Giản gia tiểu tử cũng vừa ý khuê nữ nhà ta, chờ thêm hai ngày nữa sẽ xác định luôn hôn sự luôn, ta cũng yên tâm rồi.”

Đôi phụ phụ cao hứng nói xong, lại không biết Thẩm Hà Hương đang đứng trên cầu thang nghe thấy mà mặt trắng bệch, nàng không biết tên Giản Thu Huyền kia đã cho cha nương nàng uống loại thuốc gì, mới khiến cha nương tin tưởng hẳn đến thế, kể cả người này đích xác trăm nghìn lần thật sự muốn cưới nàng, thật sự thích nàng, nàng cũng không muốn gả, lúc trước gả thương buôn với bộ dáng nát rượu bỏ mạng vì bệnh lao, mỗi khi ra tay đánh nàng, nàng cũng hoàn toàn vô lực ngăn cản, nếu gả cho gã vũ phu dã man họ Giản kia, chỉ sợ hẳn quãng cho nàng một bạt tai cũng đủ nàng sống không bằng chết, hoặc là trực tiếp đánh chết luôn.

Chỉ ngấm lại thôi cũng cảm thấy quanh thân ớn lạnh, trong mắt không khỏi tràn đầy nước mắt, đang lúc nhìn thấy Thẩm phụ và Liễu thị muốn lên lầu, nàng liền vội vã chạy lên phòng, vào phòng liền chậm rãi ngồi xuống trên sập, bất tri bất giác bàn tay đang đặt trên đùi phát run, nàng không biết nàng sợ cái gì, nhưng cứ sợ như thế, sợ đến nỗi hàng đêm trằn trọc ngủ không yên.

Ngồi không biết bao lâu, Bích Yên đưa cơm chiều tới cũng đã lạnh ngắt, mới rút cuộc đứng dậy, nàng muốn lại cùng cha nương nói gì đó, nhưng thấy bộ dáng hai người họ vui mừng quá đỗi, lại không biết nói sao, mím môi rồi lại nhà ra, bước chân luôn luôn lưỡng lự ở trước cửa buồng ngủ của cha nương, lúc này bên trong truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ, không khỏi khiến nàng ngừng bước chân.

“Vân nhi, đứa bé này chân cũng dài quá nhỉ, đá tay ta rung lên này, nói không chừng là một tiểu tử đó. . .” Thẩm phụ cao hứng nói xong, bắt chợt lại đôi chỗ sờ bụng Liễu thị.

“Thật hy vọng là nhi tử, như vậy ta về sau sẽ không bị người ta nói là tuyệt hậu, tương lai cũng có người đình môn lập hộ, trước kia chỉ có một nữ nhi là Hà Hương, ta đã từng nghĩ tìm cho Hà Hương một người ở rể, nhưng đây tóm lại cũng không phải chuyện nên làm, mới xóa bỏ ý định, khuê nữ dù sao cũng là khuê nữ, nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi, nói đi nói lại đều là người nhà người ta, ngấm lại cũng không dễ chịu chút nào, cũng may còn có đứa bé trong bụng này, nếu không phải nhi tử, ta liền cần rằng lại sinh thêm cho ông một đứa nữa.”

“Vân Nhi, aiz, thật sự là vất vả cho nàng, đều là lỗi của vi phu. . .” Nếu không phải khi còn ở nhà cũ hẳn hèn yếu không đứng ra bênh vực thê tử, để đến nỗi Liễu thị mới sanh đẻ xong liền phải đi giặt y phục rửa chén bằng nước lạnh cho đại phòng, Thẩm phụ nghĩ vậy nên cực kì áy náy, sờ bụng nàng dâu nhà mình xong lại nói: “Việc hôn nhân của Hà Hương nếu đã đồng ý, vậy sáng mai kêu bà mối đi thông báo cho Giản diệt nhi, khuê nữ có ý kiến gì?”

Liễu thị nói: “Đừng nhắc đến con bé kia, lệnh của cha mẹ lời của mối mai, ta quyết định chính là như thế, nào có phần con bé có ý kiến, việc hôn nhân tốt như vậy đối với tương lai chúng ta về sau cũng có chỗ tốt, nhưng con bé thì sao, nói hết lời cũng không nguyện ý, cũng giống ông cứng đầu vô cùng, ông nói xem khuê nữ của ta có phải đã học chuyện xấu bên ngoài hay không, sao không làm quan thê tam phẩm rành rành trước mắt, mà cứ đi thích tên tiểu Hầu gia kia, nguyện ý làm thiếp cho hắn?”

“Nàng cứ nói bừa, khuê nữ đó là lo cho hai ta, nếu biết hôn sự đã được quyết định cũng sẽ vui mừng.”

“Hừ, đây cũng chưa chắc, khuê nữ nhà ông đó rất có chủ ý, còn chưa có coi trọng Giản tiểu tử kia, một nữ tử thương hộ nhỏ tìm được mối hôn sự tốt có bao nhiêu khó khăn, lại nói tướng mạo người ta đường hoàng có điểm nào không xứng với con bé chứ? Còn ghét bỏ người ta, cũng không nhìn lại bản thân có bao nhiêu phân lượng, đồ cưới ta cứ lặng lẽ chuẩn bị, chờ gần đến ngày xuất giá mới thông báo cho con bé biết, vấn đề đóng thuyền con bé còn có cách sao.”

Thẩm phụ ngẫm nghĩ cũng chỉ có cách đó nên “Uhm” một tiếng, tiếp theo lại vuốt bụng Liễu thị, kêu nhỏ ra tiếng ‘nhi tử’.

Trong nháy mắt Thẩm Hà Hương chỉ cảm thấy sáng tỏ mọi chuyện, Đúng vậy a, phụ thân đã cứu mạng của phụ thân Giản Thu Huyền, đương nhiên là có ân, vậy mà nàng còn tưởng do hẳn biết mình cứu mạng hẳn mới hạ thủ lưu tình, quả nhiên là tự kỷ đến buồn cười, thân thể mẫu thân cũng dường như hẳn, lại có đứa nhỏ, cha nương đều có nơi gửi gắm mới, vậy mình cần gì còn muốn miễn cưỡng như vậy, gả hoặc không gả đều do bản thân lựa chọn.

Nàng trở lại trong phòng, Bích Yên đang lấy nước ấm tắm nàng chung quanh, nhìn thấy ánh mắt tiểu thư sáng rực nhìn nàng, khác với ngày thường, Bích Yên không khỏi co rúm người lại, lập tức nói: “Tiểu thư, nước đã chuẩn bị xong, nên tắm rửa rồi. . .”

Thẩm Hà Hương nhưng không ngày thường đi về hướng bình phong, ngược lại ngồi xuống cạnh bàn, nhất thời thần thái rơi vào trạng thái suy tư, sau một lúc lâu mới đề nén thanh âm nói: “Bích Yên, ngươi là nha hoàn của ta đúng không?!”

“Đương nhiên, đúng vậy a tiểu thư.”

“Ta nếu đi ngươi có theo không?”

“Đương nhiên đi cùng tiểu thư a, em là nha hoàn của người mà . . .” Bích Yên ưỡn ngực nói, nàng muốn theo tiểu thư gả tới Giản gia, nên rất mạnh mẽ thốt .

“Được! Ngươi lập tức thu thập ngân phiếu, y phục cùng trang sức, sáng mai trời chưa sáng chúng ta liền rời khỏi kinh thành. . .” Thẩm Hà Hương không khỏi nhớ tới năm đó theo tên tiểu thương may mắn đi qua một tòa thành nhỏ ngập trời hương liệu, bây giờ nghĩ lại vẫn có thể nghĩ thấy không khí thơm ngát nơi đó, vừa ngay khi mùa xuân tới khắp hoa đào nở rộ, nếu có thể chìm đắm thân mình giữa bầu trời đầy hoa, giống hệt như trong giấc mộng, nếu được sống ở đó, tất nhiên sẽ là một chuyện cực kì hường thụ. . .

Lúc này một chiếc xe ngựa đang chạy nơi thôn dã, ngồi trong xe có hai “Nam tử”, một người chỉ buộc tóc đơn giản, mặt bị bôi đen, nhưng vẫn thoáng ẩn mùi hương son phấn, một người khác là gã sai vặt, bên cạnh họ còn để một cái giỏ bện bằng trúc, lúc này nàng đang vén lên vải màn trong xe lên không ngừng nhìn chung quanh, bắt chợt lùi về trong xe nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta đã đi hơn mười ngày rồi, càng chạy càng hoang vắng, làm sao

bây giờ, không bằng chúng ta vẫn nên trở về đi. . .”

Một “Tiểu công tử” mỹ mạo khác hung hăng lườm nàng ta một cái, “Sợ cái gì, lát nữa đổi y phục thành một tiểu tử nghèo kiết xác, bảo đảm không có việc gì”, hẳn nói một cách cực kì có kinh nghiệm, to gan lớn mật làm việc cũng rất cẩn trọng, suốt đoạn đường đi cũng thật sự thuận lợi, xa phu cùng xe ngựa đều là Thảm Hà Hương mua lại, xa phu đánh xe còn đặc biệt chọn người niên kỷ lớn, một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, khi đi còn đổi bạc vụn, vẫn tiền đề dễ dàng mua đồ trên đường đi.

Gã sai vặt nghe vậy không khỏi ngậm miệng, nhất thời cũng có chút sợ hãi ôm giò trúc, đây là toàn bộ gia sản của tiểu thư, không thể tổn thất a, dù sao cũng là cô nương gia, lạ nước lạ cái, lúc trước may mắn đi qua những thôn trấn đều có chỗ ăn chỗ nghỉ dừng chân, hiện tại đường đi càng ngày càng hoang vắng thưa thớt, tìm mãi mắt cũng không thấy một quán trà, càng đừng nói đến địa phương dừng chân, mắt thấy trời sắp tối, chẳng lẽ đi ngủ đâu đường hoang vắng, nếu hỏi tiểu thư, tiểu thư nhất định sẽ nói có xe ngựa sợ cái gì, ngủ tại trên xe được rồi.

Chẳng phải biết người cuối cùng chịu không nổi nhất định là tiểu thư sao, địa phương như vậy nàng ấy căn bản ngủ không yên, nàng biết chắc thói quen của tiểu thư, không tắm táp sạch sẽ, không có gối cao chân gác thì ngủ không được, hoặc là chề sạp gỗ cứng, hoặc là chề chăn mền không đủ dày, tóm lại là nhất định phải đi suốt đến nơi có chỗ dừng chân mới chịu nghỉ ngơi, thậm chí còn muốn đi thông đêm.

Chỉ có thể nói lão nhân mã phu kia là người thành thật phúc hậu, suốt dọc đường đi coi tiểu thư như chủ tử cẩn thận hầu hạ, ngựa nuôi dưỡng cũng không có gì vấn đề, tuy tiểu thư ngoài miệng không nói, nhưng vẫn gầy đi không ít, gương mặt vốn trái xoan nay sắp lộ ra cằm nhọn rồi.

Mãi đến khi trời tối, rốt cuộc mới nhìn đến thấy xa xa có đèn đuốc, tựa hồ là một trấn nhỏ heo lánh, tuy rằng điều kiện ăn ở kém chút, nhưng tốt hơn ngủ ngoài trời, ngay tại khi tinh thần hai người thả lỏng, thúc giục mã phu kia chạy mau lên, đột nhiên phía sau trong bụi cỏ chui ra vài người, trong đó một người lớn tiếng nói: “Mau, mau bắt lấy chiếc xe ngựa phía trước kia, bán ngựa đi còn kiếm được sáu lượng bạc, mau a mau a, bọn họ sắp đi rồi. . .”

Hai người trong xe vừa nghe thấy không khỏi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, xuất môn ra ngoài không sợ giá cao, không sợ mua không được đồ, chỉ sợ giống như hiện tại gặp phải cướp, nhưng may mắn đám người đó không chuyên nghiệp, đi cướp lại chặn phía sau, không đón đầu để chặn, phòng chừng là xe ngựa chạy quá mau, bọn họ không chú ý tới, Thảm Hà Hương vội vàng nói: “Mã thúc, mặt sau có cướp, chúng ta nhanh một chút có thể bỏ xa bọn họ. . .”

Xa phu nghe xong nhất thời dùng sức kéo lưng ngựa, ngựa hí lên một tiếng phi nhanh tốc độ, một đường rượt đuổi với đám cướp liền đi vào trấn nhỏ, hai cô nương gia trong xe xóc nảy ngã trái ngã phải, Thảm Hà Hương nhất thời vô ý còn bị đụng đầu vào thành xe, đợi sau khi xe dừng lại xong liền vội vã lấy gương ra soi, cái trán đã bị đụng có chút đỏ hồng, phòng chừng sáng mai sẽ bị thâm tím lại.

Mã phu cũng quệt xuống một vốc mồ hôi lạnh, thật sự là thâm sơn cùng cốc rên ra điều dân, gặp phải đám người đó dù là nam nhân cũng sẽ bị sợ vỡ mật, tìm trong trấn được một khách sạn nhỏ duy nhất, liền đỗ lại, Bích Yên vội vàng đỡ tiểu thư xuống xe ngựa, rồi nói với chủ quán quấy lấy hai gian phòng xong, vừa mới tiến vào phòng, Bích Yên liền đột nhiên kêu một tiếng.

“Sao lại hoảng hốt sợ hãi?” Thảm Hà Hương cũng liền phát hoảng theo, nhất thời tức giận nói.

“Tiểu, tiểu thư, nô tỳ bỏ quên giò trúc trên xe rồi. . .” Mới vừa rồi bị đám cướp kia làm cho sợ tới mức thần hồn điên đảo, tiểu thư lại bị đụng phải đầu, cuống quýt đến nỗi quên cả đồ.

Thảm Hà Hương cũng không khỏi nóng nảy theo, nơi đó chứa toàn bộ gia sản của nàng, chỉ tính mỗi ngân phiếu liền có 80 tờ một trăm lượng, vội vàng nói lớn: “Người mau đi xuống tìm xem, nhanh đi a.”

Bích Yên sợ tới mức mặt trắng bệch liền cuống quýt đi xuống lầu, ở trong phòng Thảm Hà Hương càng nghĩ càng sốt ruột, cũng nóng ruột muốn đi xuống lầu, kết quả mới đi ra liền đụng phải Bích Yên chạy tới: “Tiểu thư, không tốt rồi, xe ngựa đã bị đám cướp kia đoạt mất, mã phu đã đuổi theo, làm sao bây giờ a?”

Thảm Hà Hương không khỏi tức giận đến dậm chân, muốn tìm người trong khách sạn lý luận, xe ngựa để trong khách sạn mà vẫn bị cướp mất, kết quả là đám người đó cả tên chủ quán nửa toàn bộ đã trốn sạch, đây tám phần là hắc điểm, chuyên môn cấu kết với bọn thổ phi cướp đoạt.

Không có ngựa thì có thể mua lại, nhưng trên xe ngựa có để tất cả gia sản của nàng a, vậy phải làm sao bây giờ, Thảm Hà Hương nóng nảy đến độ chạy đến hướng đầu thị trấn, kết quả làm gì còn nhìn thấy xe ngựa nữa, đến mã phu cũng không thấy bóng dáng, Thảm Hà Hương hiện tại khẩn trương lo lắng đến độ lục phủ ngũ tạng như bùng cháy, đúng lúc này đột nhiên xuất hiện vài người vây quanh, một tên trong đó cười hắc hắc nói: “Tiểu tử, các người ở đâu chui ra? Không biết quy củ nơi này sao? Nếu muốn ở qua đêm tại trấn phải giao nộp ba lượng bạc trước đã, bằng không sẽ phải cắt khỏi thôn trấn nơi đây, lão tử nói cho các người biết, bên ngoài tất cả đều là lũ cướp đường, bọn chúng ngay cả vợ già của các người cũng không buông tha, nếu không hồn thì phải của đi thay người.”

“Tất cả đồ của chúng ta đều bị cướp đi rồi, các người đều thấy được, còn đào đâu ra tiền a, sao các người một chút đồng tình tâm cũng không có.” Bích Yên tức quá nói lớn tiếng, lời này nói ra không hề gì, nhưng lập tức có một người nói: “Ồ, thanh âm này không giống nam tử, lại giống tiểu nữ tử, ề Quê, mày nghĩ có phải là nữ không nhỉ?” Nhất thời có người đưa đèn lồng nhấc cao lên, muốn chiếu lên mặt hai người.

Thảm Hà Hương thầm nghĩ không hay rồi, vội vàng kéo Bích Yên dùng ống tay áo che mặt lại, sau đó từ trong hà bao lấy ra mấy lượng bạc vụn vội vàng ném qua nói: “Bạc cho các người, các người có thể đi rồi. . .”

“Ha ha, quả nhiên là nữ, người xem bàn tay non mềm của thằng oắt con kia, giống hệt móng gà trắng non mịn mà chúng ta hay ăn a, đúng là ngày lành, không chỉ có bạc còn có được chơi đùa với hai đứa nữ tử này.” Tiếng nói vừa dứt, liền thấy một người trong đó kêu “Á” một tiếng, miệng bị người ta dùng viên đá nện trúng, cả miệng đầy máu, “Không tốt, hai con khốn kia chạy mất rồi, mau đuổi theo. . .”

Thẩm Hà Hương lúi Bích Yên chạy ra hướng ngoài trấn, nhưng hai tiểu nữ từ làm sao có thể chạy thoát khỏi một đám nam nhân, mắt thấy khoảng cách càng kéo càng gần, Bích Yên sắp khóc ra nước mắt: “Tiểu thư, em chạy không nổi nữa, tiểu thư chạy đi”

“Chạy mau, đợi đến khi chạy vào trong rừng thì chúng ta sẽ trốn ở trong sơn động, bọn họ tìm không thấy, nhanh chút đi, nếu không đợi bọn chúng bắt được chúng ta sẽ bị bán vào Hoa Lầu. . .” Chân Thẩm Hà Hương lúc này giống như đúc bằng chì nặng ọi là nặng, lại còn phải thúc giục Bích Yên, phân tâm như vậy lại nhất thời không chú ý tới dưới chân, cả người bị vấp ngã, bước chân không vững ngã sắp xuống đất, đến khi ngất đi, nàng còn nghe được tiếng bước chân tới gần của những người phía sau đó, nhưng tựa hồ còn có vài tiếng kêu thảm thiết, nghe rất rõ mờ không rõ thì người đã rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Qua hai ngọn núi lớn, lại chạy qua hai đường núi liền nhìn thấy ngựa xe ra vào nhiều hơn, cách trấn nhỏ không xa có một chỗ thôn trang, phong tục người dân nơi đây giản dị, do là con đường mà nầy thí sinh lên kinh dự thi buộc phải đi qua, nên người dân nơi đây làm chút mua bán nhỏ hoặc thuê nhà trọ cũng rất hưng thịnh. Trượng phu Lưu quả phụ đã qua đời năm kia, lưu lại hai hài tử một nam một nữ, nữ nhi đã mười hai tuổi, đứa út mới bảy tuổi, không thể gánh vác nỗi chuyện trong nhà, cho nên chỉ có thể trông mắt nhìn nhà người khác chặt ních khách tới thuê phòng với túi tiền nặng trĩu, còn nhà mình có nhiều hơn một gian nhà mà không dám cho người ngoài thuê, chỉ biết làm chút điểm tâm bán kiếm chút tiền còn con.

Mà vào một ngày buổi sáng Lưu tẩu từ dậy sớm định cho gà ăn, thì thấy một nam nhân hắc y đang cẩn thận bồng một nữ tử đang ngủ say, nếu cho nữ tử thuê phòng, vừa có thể kiếm được tiền thuê nhà, cũng không phải chịu tiếng đời là nhãi, Lưu tẩu từ vui mừng quá đổi đồng ý ngay, vội vã dẫn người vào phòng, tuy rằng là phòng ở nông gia, không quá tốt, nhưng cũng thu dọn cực kì ngăn nắp, đệm chăn cũng đều đã tháo giặt sạch sẽ, phơi nắng xong xuôi đặt sẵn trên giường.

Nam tử kia coi nữ tử như bảo bối nhẹ nhàng để trên nệm giường, không để ý đến một thân bùn đất ngồi trong phòng chiếu cố nữ tử nửa ngày rồi mới vội vã rời đi, lúc đi còn móc ra một túi tiền và căn dặn vài câu.

Lưu tẩu từ đương nhiên đáp ứng hết, lúc ấy sờ qua đã cảm thấy không ít, đợi nam tử đi rồi, Lưu tẩu từ vừa mở ra một cái đã lập tức hoảng sợ, ái ôi mẹ ời, sống đến từng tuổi này chưa từng thấy qua vàng, dùng tay ước lượng khoảng chừng có năm lượng vàng, đổi thành bạc ước chừng được năm mươi lượng, nhất thời nàng ta sợ tới mức đang ban ngày ban mặt mà hai tay cứ run lấy bầy, tiểu nhi từ đã đến tuổi đi học viết chữ, nhưng vì cuộc sống trong nhà túng quẫn, chỉ trông chờ vào tay nghề học làm điểm tâm từ nhà mẹ đẻ, miễn cưỡng có thể duy trì được sự ấm no của ba mẹ con, làm gì có tiền cho nhi tử đi học trường tư, điều này làm cho người luôn kị thác kị vọng trên người nhi tử là bà luôn đầy mặt u sầu, lúc này nhìn thấy vàng, cảm xúc nửa mừng nửa lo đan xen, cũng thầm nghĩ có phải trượng phu trên trời hiển linh phù hộ cho bà gặp được quý nhân.

Thẩm Hà Hương ngủ liền hai ngày, khi tỉnh lại đã là buổi sáng ngày thứ ba, ngay cả như vậy, vẫn cảm thấy trước ngực, thắt lưng, giữa hai chân âm i không thoải mái, nghĩ đến chuyện phát sinh tại bên hồ trong rừng, nơi đất hoang vắng và không bóng người, không hề liềm si dạng rộng hai chân nằm dưới thân nam nhân, phóng túng ni non kêu gào cầu xin tha thứ, đến cuối cùng cũng không biết là e ngại hay là sợ hãi, hay là bị từng đợt khoái cảm mãnh liệt không ngừng nghỉ kia bắt làm tù binh, cho tới bây giờ nàng chưa từng trải qua cảm giác quái lạ như thế, giống như mình là một á dâm phụ lẳng lơ phóng túng, để đến nỗi nàng ngất đi như thế nào cũng không biết.

Nay từng màn một như thước phim hiện lên trong đầu khiến nàng đau đớn không chịu nổi, đang lúc cảm mỗi nắm chặt chân thì ngoài cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, tiếp theo có một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi tay bụng gồ tróc mở cửa ra, nhìn thấy khách quý trên giường đang nửa ngồi, nhất thời cao hứng nói: “Phu nhân, ngài tỉnh rồi, nhất định là đã đói bụng đúng không? Vừa vặn có một lồng bánh mới hấp xong, mời ngài ăn vài miếng lót dạ, đợi lát nữa ta sẽ làm đồ ăn cho phu nhân.”

“Người là ai?” Thẩm Hà Hương định đứng dậy, mới chú ý tới lúc này không còn ở trong núi, mà đang ở trong phòng, nhìn về phía bốn vách tường nhận ra là nhà của nông gia, nàng đến nơi này khi nào, tại sao không có chút ấn tượng gì cả, mà phụ nhân trước mắt này nàng lại không hề quen biết, mà cứ xưng hô nàng là phu nhân, nhất thời một ý niệm vừa hoang đường vừa đáng sợ dâng lên trong đầu, chẳng lẽ nàng đã bị tên Giản cảm thú kia bán đi?

“Phu nhân đừng sợ, ta họ Lưu, là người Oa Gia Truân, trượng phu đã qua đời hơn hai năm rồi, hiện tại có một nam một nữ, nhi tử mới được bảy tuổi, cho nên phu nhân có thể yên tâm ở đây đi, nếu ngài không ghét bỏ thì cứ gọi ta một tiếng Lưu tẩu từ, đại gia mang phu nhân tới đây vào buổi sáng hôm kia, lúc ấy phu nhân đang mê man, cho nên mới không biết việc này.” Lưu tẩu từ vừa nói vừa nhìn về phía nữ tử đang ôm lấy chân ngồi ở trên kháng kia, khi ngủ quả nhiên là giai nhân mỹ lệ, ngủ dậy lại vô cùng kiều mỹ, nhất là đôi mắt long lanh còn mang theo chút uрон ướt ấy, cặp lông mày nhẹ nhàng nhũn lại đang nhìn bà, bộ dáng động lòng người bậc này dù cho nữ tử có nhìn thấy cũng nổi lên lòng triu mến, khó trách lúc đại gia đi cứ đắp chăn hoai và hôn đi hôn lại mới chịu rời đi.

Phu nhân? Đại gia? Thẩm Hà Hương nhíu mày, hơi nghĩ một chút là hiểu ra liền, mặc kệ người nọ dùng phương thức bé hay ôm nàng đều khó có thể lí giải được quan hệ của hai người, bị người ta hiểu lầm thành phu thê cũng là chuyện bình thường, huống chi bọn họ đã làm chuyện phu thê. . .

Cho dù trong lòng Thẩm Hà Hương có kháng cự thêm nữa, cũng hiểu được chuyện đêm hôm đó đã không thể vãn hồi, mũi tên nhọn xuyên qua nơi mềm mại đau đớn của nàng, mà đại biểu là máu tươi xư nữ, từng màn một như hiện lên trước mắt, nàng vội lắt đầu, như mong muốn xua tan đi những hình ảnh

ấy, dù vậy cũng không thay đổi được sự thật gạo đã nấu thành cơm, nghĩ đến chuyện này không khỏi hốt hoảng, mặc dù nàng đã sống lại thêm một kiếp, nhưng cũng không cách nào không để ý đến đạo đức lễ giáo, đã bị hấn chiếm tiện nghi, nàng hẳn là phải gả cho tên Gian cầm thú rồi, rốt cuộc cũng không thể thất hứa.

Thẩm Hà Hương nuốt lệ ngồi một lát, Lưu tẩu tử lại nghĩ rằng do nàng mới tỉnh, cộng thêm hai ngày không ăn uống mới không có hơi sức nói chuyện, liền chủ động đặt bánh lên bàn, lại lấy ra mấy bộ y phục từ tủ bên cạnh: “Phu nhân, đây là đại gia để lại, nói là để cho phu nhân dùng khi tắm rửa.”

Thẩm Hà Hương nhìn thoáng qua, đó là y phục nữ khi nàng và Bích Yên bỏ nhà ra đi có mang theo chắc là lúc hấn cứu Bích Yên nhân tiện lấy lại từ chỗ bọn cướp, nghe ý tứ trong lời nói của phụ nhân kia, nàng trầm mặc một lát, không khỏi cất ra tiếng hỏi: “Hấn đâu?” Lời này vừa nói ra lại khiến cho nàng hoảng sợ không thôi, giọng nói đã khàn đặc, chỉ sợ là đêm hôm đó đã kêu gào làm tổn thương cổ họng.

Lưu tẩu tử cũng không lưu tâm, người bệnh nặng mới khỏi ai chẳng suy yếu, nằm dưỡng mấy ngày sẽ khỏi lại thôi, liền trả lời: “Đại gia mang phu nhân lại đây hơn nửa ngày liền rồi đi, trước khi đi còn phân phó phu nhân, kiên nhẫn chờ ở đây mấy ngày, đến lúc đó sẽ có người từ kinh thành đến rước phu nhân về”

Thẩm Hà Hương nghe xong không dám tin há hốc miệng, trên mặt càng trắng nhợt thêm vài phần, nhìn càng đáng thương hơn, đợi phụ nhân nói xong vài câu an ủi, sau lại nói có việc kêu nàng đóng cửa lại rồi mới yên tâm rồi đi, lúc này từng giọt châu mới thi nhau rớt xuống, thì ra là thế, vậy mà trong lòng nàng còn âm thầm nghĩ rằng tên cầm thú Gian Thụ Huyền kia lấy lòng cha mẹ nói muốn thú nàng, sau đó lại đuổi theo tới tận đây, tất nhiên là có ý với nàng mới có thể như vậy.

Lại không nghĩ rằng sau khi chiếm đoạt thân thể nàng, liền giũ áo bỏ đi, ngay cả câu giải thích cũng không có, cứ như vậy vứt nàng một mình tại nơi nông gia thôn quê heo hút không quen biết này, thậm chí ngay cả mướn một chiếc xe ngựa đưa nàng về cũng keo kiệt không nỡ làm, quả nhiên là một nữ nhân phạm giới không biết liêm sỉ bị phá thân, giống như món đồ chơi bị chơi chán, chiếc khăn tay mới đã bị ô uế, nhìn thôi cũng không muốn liếc một cái, không đáng một đồng, chỉ mong vất bỏ đi cho rảnh nợ.

Nghĩ thế nên hiện tại nàng chỉ thấy toàn thân ê tiện dơ bẩn, trong đầu tất cả đều là sợ hãi và hối hận, dòng lệ kim không đậu thi nhau rớt xuống, sợ khóc thành tiếng, chỉ biết úp mặt xuống gối uly khua khóc nức nở, trận khóc này liền khóc đến giữa trưa.

Thẩm Hà Hương tuy là khó chịu muốn chết, nhưng cũng sẽ không như nữ tử khác đòi đi tìm chết, lau khô lệ, lại vẫn giơ tay lấy y phục để trên giường, mấy bộ này đều là loại y phục bảo thủ mà nàng và Bích Yên ngày thường đều mặc, tùy tiện lấy qua một bộ có vật áo màu lam, liền bắt đầu cởi y phục trên người ra, đợi nhìn thấy trên bầu ngực trắng nõn vẫn còn vết tích ngắt nhéo, thấy mà thương, đỉnh nhọn hồng tươi ấy còn có cả dấu vết lồi kéo và cắn, lại nhìn thấy hai bên eo thon và chỗ hai bắp đùi bắp chân đều có vô số dấu tay đã tím bầm, nước mắt nàng lại muốn rơi xuống, trong lòng đầy nỗi chua xót và bất an nói không nên lời, nghĩ đến nhiều năm trước nàng tức giận chửi mắng, làm nhục tên nam hài bị hủy dung ấy, rồi nghĩ đến cảnh hôm nay, không khỏi cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy tự mình đã làm ra chuyện sai một li đi một dặm, từng bước như sa vào trong hố lầy, rốt cuộc kéo không ra, mà lúc này đây.....

Thẩm Hà Hương không dám suy nghĩ tiếp, nàng vội vàng từ từ nhắm hai mắt lại xỏ tay vô áo, ngồi ngẩn người sau một lúc lâu, mới chậm rãi đứng dậy tìm chậu nước rửa mặt, đợi đến khi nhìn thấy mình trong gương, Thẩm Hà Hương không khỏi kinh ngạc, không dám tin nhìn người bên trong gương kia, nữ tử với đôi mắt sưng phù trên khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy kia là nàng sao? Mới chỉ có mấy ngày ngắn ngủn.....

Nàng vội vàng lấy tay phủ lấy mặt, chỉ cảm thấy trước gương mặt xinh đẹp trắng như trứng ngỗng kia đã mất đi chỉ còn lại cặp mắt lúng liếng to tròn, giờ cũng lộ ra cảm nhọn, cánh môi hồng khô nẻ, cả khuôn mặt chỉ còn lại có một đôi mắt to, giống hệt kiếp trước bị tên tiểu thương đó chửi mắng là tướng phúc mỏng phận bạc, nhớ tới hình ảnh nông phu da khô nếp nhăn đầy mặt của kiếp trước, tay Thẩm Hà Hương run lấy bầy, thiếu chút nữa ném vỡ chiếc gương, nàng không ngừng lắc đầu, không muốn tái diễn lại những ngày tháng cũ, không muốn sống giống vậy, không muốn.....

Giữa trưa, Lưu tẩu tử cố ý đi Tổng gia mua hai cân thịt, nửa cân sườn, dù sao vị đại gia kia đã cho năm mươi lượng bạc, người nông gia chất phác đương nhiên muốn hầu hạ tốt khách nhân, hơn nữa trong nhà đã lâu lắm rồi chưa thấy được miếng thịt mỡ, nhờ phúc của quý nhân, hai hài tử của bà còn có thể uống chút canh thịt.

Cho nên bữa ăn trưa ở Lưu gia khá phong phú, bày đầy một bàn, Lưu tẩu tử và đứa nhỏ chỉ đứng bên cạnh, vẫn chưa ngồi xuống bàn, biết là quý nhân đến từ kinh thành, Lưu tẩu tử làm sao dám ngồi chung bàn, nếu vô tình đắc tội thật thì biết làm sao, đợi cho quý nhân ăn xong hai đứa nhỏ ăn vẫn còn kịp.

Hai hài tử ấy, đứa bảy tuổi nhìn chằm chằm vô bàn đồ ăn, khuê nữ của Lưu tẩu tử cũng hiểu chuyện rồi, đang phụ bày bát đĩa, khi Thẩm Hà Hương đi ra từ trong phòng, ánh mắt của tiểu cô nương mười hai tuổi kia như trợn trừng lên, mấy ngày nay nương không cho phép nàng tiến vào phòng kia, sợ làm ồn đến quý nhân, nào biết vị quý nhân này cư nhiên lại xinh đẹp đến thế, tựa như mỹ nhân từ trong tranh bước ra, ngay cả cô nương cao ngạo đẹp nhất trong thôn là Liễu Diệp kia không bằng một nửa vị quý nhân này.

Lại nhìn thấy chiếc áo tơ lụa mỏng xanh lam trên người nữ tử ấy, tuy rằng không sáng lóa, nhưng tà áo màu anh đào với những nút cúc áo được thêu tinh xảo dị thường, đều là màu sắc hoa văn nàng chưa từng nhìn qua, thấy quý nhân đang nhẹ nhàng cất gót sen bước lại, cặp mắt của tiểu cô nương như bừng sáng, sớm đã nghe mấy người từng đi kinh thành về kể lại phong thủy nơi đó tốt, nữ tử ai nấy đều xinh đẹp yêu kiều, nay nhìn thấy quả thực đúng y chang, nhất thời mở to con mắt há mồm cực kỳ.

Thẩm Hà Hương ngồi trước bàn, cầm lên đôi đũa cũ mềm không biết đã rửa bao nhiêu năm rồi, lại nhìn một bàn đầy đồ ăn dầu mỡ, chỉ cảm thấy ngán ngẩm, không có chút khẩu vị nào, nhưng vẫn ực dậy tinh thần ăn một ít, thấy Lưu tẩu tử và đứa nhỏ dù nói hết lời cũng không ngồi xuống, nàng đành phải dúi tằm mắt mặc theo ý họ, giờ đũa gắp miếng thịt gà trong tô canh gà vàng mỡ dày đặc màu vàng kia, bỏ vô miệng cắn, đại khái là gà rất già, hoặc là nông gia không thường xuyên hầm gà, thịt gà vừa có mùi vừa cứng, không nhai được, trước mặt người khác lại không thể lập tức nhổ ra, đành cố mà nuốt xuống, sau đó thịt gà không động đũa đến nữa.

Ăn bữa cơm này đến cuối cùng, nàng chỉ uống chút canh nầm và ăn chút điểm tâm, không thể không nói đến, Lưu tử từ này nấu đồ ăn không giỏi, nhưng điểm tâm bánh trái lại ngon vô cùng, khiến cho Thẩm Hà Hương cắn vô một miếng đã lộ ra tia kinh ngạc, thuận miệng hỏi, Lưu tử từ kia cũng không giấu nghề, liền nói ra công thức học được từ nhà mẹ đẻ, đại khái là có mấy chục loại, nay nàng ấy chỉ nhớ rõ được hơn mười loại, đáng tiếc cha mẹ qua đời sớm, cửa hàng thì đã bán cho người khác, tỷ tỷ của nàng ấy lại gả đi xa quê, hiện tại nàng ấy cũng chỉ biết dựa vào chút nghề này để kiếm chút tiền còn con.

Thẩm Hà Hương không chăm chú nghe, nhưng thật ra trong lòng nhảy nhót, loại phương tử lâu đời này, nếu ngày thường nàng chắc chắn sẽ mua lại ngày sau tất sẽ hữu dụng, nhưng hiện tại không có tâm tư kia, trên người nàng ngay cả nửa văn tiền cũng không có, ngay cả hơn mười món trang sức nàng yêu thích nhất và một tráp dây cộm ngân phiếu đã để trong giỏ trúc Bích Yên giữ, nay đều bị đoạt đi, ngấm lại mà đau lòng muốn chết.

Cho nên ý niệm trong đầu cũng nhạt dần đi, lời nói bên miệng cũng nuốt xuống.

Hai ngày sau, một chiếc xe ngựa vội vàng chạy tới cửa nhà Lưu tử từ, về mặt Thẩm phụ lo lắng cùng Ngụy thúc từ xe ngựa nhảy xuống, lúc nhìn thấy khuê nữ nhà mình đứng sờ sờ ở cửa, Thẩm phụ cuối cùng mới nhẹ nhàng thở hắt ra, hơn hai mươi ngày nay ông với Liễu thị tìm người tìm đến nỗi nóng lòng như lửa đốt, nếu không phải lo lắng sự trong sạch của khuê nữ bị tổn hại, sớm đã xông vào nhà môn, cũng may Giản chất nhi sai người đưa thư tin về, đã nhiều ngày ông ngồi xe ngựa không ngừng nghĩ đuổi đến Oa Gia Truân.

Nhìn khuê nữ giống như hồi còn thơ bé bám lấy tay ông, gầy đến nỗi trên khuôn mặt chỉ còn thấy đôi mắt to đen láy, trong đó còn chứa những hạt châu sắp rơi, người làm phụ thân như ông có thể nói gì chứ? Cuối cùng nhiều ngày lo lắng vất vả đều chỉ biết hóa thành một cái thở dài thật sâu, không nỡ trách cứ nữa câu.

Từ Oa Gia Thôn đến kinh thành đường rất dễ đi, ra roi thúc ngựa đã dùng hết sáu ngày rút cuộc mới về đến cửa hàng Thẩm gia, thật xa đã nhìn thấy Liễu thị vác bụng bầu hơn bảy tháng đứng ở cửa nhìn đôi mắt, thấy xe ngựa dừng lại trên mặt không khỏi khăn trương lên.

Đợi sau khi nhìn thấy mặt khuê nữ, sắc mặt Liễu thị nhất thời thay đổi đến mấy lần, cuối cùng xoay người bước vào phòng, đợi Thẩm Hà Hương cũng tiến vào, Liễu thị liền lấy ra một cái cây gậy dài, cặp mắt sưng đỏ nhìn thấy Thẩm Hà Hương liền chỉ vào nàng mà nói: “Ngươi đưa nữ nhi bất hiếu, ta hôm nay chính là đánh chết ngươi, còn tốt hơn là để ngươi lại làm ra chuyện bất hiếu với phụ mẫu, vô liêm sỉ đại nghịch bất đạo!”

“Nương.....”

“Quý xuống.....”

Thẩm Hà Hương đỏ hồng đôi mắt cúi đầu quỳ trên mặt đất, Liễu thị nén lệ giờ cao cán chổi lên, quét lên sau lưng nữ nhi, một cái rồi lại một cái.

“Ngươi đồ nữ nhi bất hiếu này! Nói đi là đi, ngươi không thèm để cha nương vào mắt.....” Hà Hương quỳ trên mặt đất nhất thời đau đến run lấy bầy, chỉ cảm thấy phía sau lưng đau đớn như bị cắt thịt, lại không dám hó hé ra tiếng, chỉ biết cúi đầu, nước mắt giống như chuỗi hạt châu bị đứt dây rơi xuống lăn lóc.

“Ngươi bỏ đi một mình, có từng suy nghĩ cho người khác chưa, có từng suy nghĩ cho cha nương hay chưa? Sinh ra ngươi nuôi lớn ngươi, ngươi báo đáp ơn dưỡng dục của cha nương ngươi như vậy sao?” Lại một roi hạ xuống, nước mắt nhất thời dính ướt lên y phục.

“Ngươi có nghĩ đến hôn sự của ngươi sẽ thế nào? Về sau ngươi sẽ ra sao? Ngươi kêu cha nương phải làm sao bây giờ?” Lại tiếp tục một roi, phía sau lưng đã nóng ran một mảng.

Lúc này Bích Yên quỳ trên mặt đất ôm lấy chân Liễu thị khóc lớn cầu xin: “Phu nhân, phu nhân, đừng đánh tiểu thư nữa, tiểu thư biết sai rồi, cầu xin ngài, phu nhân.....”

“Đừng vậy phu nhân, tức giận sẽ hại đến thân thể, lão gia tiểu thư đều sẽ đau lòng.....”

“Nó mà biết đau lòng? Nếu nó biết ta sẽ đau lòng thì không làm ra chuyện đến nông nỗi này, khiến ta mỗi ngày phải lo lắng kinh sợ!” Nói xong Liễu thị đỡ bụng, cái tay cầm cán chổi run lấy bầy, lệ rơi đầy mặt: “Ngươi có nghĩ tới hay không, nếu ngươi ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, nương có thể không đau xót vì ngươi sao, ta nuôi dưỡng ngươi mười mấy năm, khuê nữ nếu xảy ra chuyện gì, nương sao có thể không đau xót, ngươi thứ nhà đầu vô lương tâm chết tiệt kia!” Nói xong liền giờ cao cây gậy lên như muốn vụt xuống.

Thẩm phụ vội vã bước lên phía trước, thấy cảnh thế tử khóc không ra tiếng, khuê nữ thì như đã bị thê tử đánh nằm gục trên đất. Thê tử lại rơi lệ đầy mặt người như lung lay sắp đổ, nhất thời gấp đến độ lao ra, đỡ lấy bờ vai của nương tử, một bàn tay khác đoạt lấy cây gậy từ trên không trung. “Vân Nhi, khuê nữ đã vài ngày không ngủ rồi, để con bé nghỉ ngơi vài ngày, sau đó giáo huấn cũng không muộn.....” Nói xong vội vàng ra hiệu bằng mắt về phía Bích Yên đang quỳ trên đất kia.

Bích Yên vội vã quệt nước mắt, ba chân bốn cẳng chạy qua điu tiểu thư đứng lên, Liễu thị một tay ôm bụng tức giận đến nỗi thở dốc, đã vậy còn nhìn thấy cảnh tượng phu che chở khuê nữ như vậy, nhất thời tức giận đến nỗi lệ tuôn trào: “Từ nhỏ đến lớn, ông chỉ biết chiều chuộng nó, nhìn xem đi chiều nó thành cái dạng gì rồi? Việc hôn nhân tốt như vậy nói không đồng ý liền không đồng ý, cư nhiên còn dẫn theo nha hoàn đào hôn, chuyện này nếu truyền ra ngoài, cả đời này của nó coi như xong, tương lai còn biết gả cho người nào, người quê, người thợ hay kẻ mù lòa? Một nữ tử dám bỏ nhà đi hơn hai mươi ngày, ai có thể cam đoan sự trong sạch của nàng ta, còn ai dám muốn con bé nữa, ông ơi là ông?”

“Vân Nhi, đừng kích động, chậm rãi hít thật sâu vào, khuê nữ sau này từ từ dạy dỗ, nàng nên bảo trọng thân mình, trong bụng còn có một hài tử nữa.” Thẩm phụ vội vàng đỡ diu an ủi, Liễu thị cuối cùng mới hòa hoãn lại, nhất thời giọng nói trở nên quyết đoán: “Nó bây giờ rồi còn muốn từ từ dạy? Ông đi

nói với nó, lần này không dễ dàng cho nó đâu, chuyện Giản chất nhi cầu hôn, nó không đáp ứng cũng phải đáp ứng, ta cho dù không có đứa nữ nhi này, cũng muốn đem nó trói lại tống lên kiệu hoa đưa đến Giản phủ.”

Thẩm Hà Hương được Bích Yên dìu trở về phòng, thần sắc đã có chút yếu ớt, thực tế Liễu thị nào có nhiều sức lực, như kiểu chỉ thấy sấm mà mưa lâm thâm, nhưng cái gậy đó không biết là hạ nhân nào ngắt xuống từ cây liễu, trên cành cây còn có nhánh nhô ra cứng ngắt, cộng thêm mùa hè ăn mặc mỏng manh, làn da trên người đặc biệt non mịn, miệng vết thương cũng không nhẹ, mặc dù như thế, nhưng nàng lại không hề nổi giận dù chỉ một chút thôi, chuyện tình lần này vốn vô cùng có lỗi với mẫu thân, bà lại đang có thai, còn để bà vì chuyện của mình mà tiêu tụy hao tổn tinh thần, nay nếu đánh mình mà khiến cho nương có thể phát tiết, cũng tốt.

Bích Yên đổ đầy bồn nước tắm, cẩn thận đỡ tiểu thư bước vào, đợi nhìn thấy vết thương trên lưng liền không khỏi hít sâu vào một cái, phu nhân đánh không có bố cục, mạnh nhẹ không đều chừng năm sáu giây, vết roi tím đỏ sau lưng hằn lên tám lưng trắng nõn nhìn thấy ghê người, thậm chí còn có chỗ rách da, bị nước ấm đụng phải khiến Thẩm Hà Hương không khỏi đau tái mặt, đợi tắm rửa xong xuôi, Bích Yên giúp nàng bôi thuốc trị thương, thế mới khoắc lên y phục ngồi trên sập.

Đại khái là không khí quá mức nặng nề, Bích Yên liền kiếm đề tài đem chuyện A Xuân gần đây có làm ra mấy loại kem dưỡng với vài mùi hương khác nhau, rồi đưa hàng cho tiểu thư xem, cũng đưa luôn hàng dùng thử cho tiểu thư, nếu là lúc xưa tiểu thư chắc chắn thập phần có hứng thú người rồi bình luận, hôm nay tinh thần tiểu thư có chút hoảng hốt, chỉ đỡ dẫn kêu Bích Yên xoa bóp chân tay bóp đùi cho nàng, qua một lát, nàng mới đem đồng hồ cầm trên tay hồi lâu mà chưa liếc mắt đến đặt hết lên trên bàn.

Nghĩ đến gì đó ánh mắt nhìn về phía Bích Yên, trong giọng nói kèm theo chút áy náy nói:“Lúc về mẫu thân có làm khó dễ em không?”

Nhắc tới điều này Bích Yên chu miệng, lại chỉ nói:“Không có, tiểu thư, chỉ phải đi cọ vài cái bồn cầu thôi.” Còn bị đánh hơn mười gậy.

Thẩm Hà Hương lại nhớ lại thêm một chuyện khác nữa, không khỏi giữ chặt lấy tay Bích Yên nhìn nàng ấy đồng thời dòn dập nói:“Ngày ấy em. . . em bị đám thổ phỉ mang đi, em, em không. . .”

Bích Yên nghe không hiểu ý tứ của tiểu thư, chỉ nghĩ là tiểu thư hỏi đến chuyện ngày đó, không khỏi lộ ra vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, nhưng lập tức nói:“Vẫn còn may, lúc tiểu thư ngã sập xuống Giản công tử vừa vặn chạy tới, tiểu thư ngài không thấy được, Giản công tử thật quá uy phong đi, đánh cho lũ cướp đó toi bời tan tác, cuối cùng vứt hết bọn chúng xuống cái giếng hoang phế sau núi ...” Nói xong Bích Yên còn khoa tay múa chân vài cái diễn tả.

“Cái gì?” Thẩm Hà Hương nhất thời ngẩn ra, nàng lược qua những lời nói trước, cuối cùng dừng ở câu nói đám cướp bị vứt xuống giếng hoang sau núi, “Em, em nói những người đó đều bị ném xuống giếng, em không hề bị bắt luận kẻ nào bắt đi?”

Bích Yên không khỏi mở to hai mắt nói:“Tiểu thư, làm sao có thể, nếu chúng ta bị bắt đi, sao còn có thể ở đây nói chuyện a, Giản công tử lúc ấy kêu em và mã phu đi về trước, sau đó liền dẫn tiểu thư đi. . . Em, em lúc ấy cũng đuổi theo không kịp, lại nghĩ công tử là hôn phu của tiểu thư, cho nên.”

Thẩm Hà Hương chỉ cảm thấy giống như mình bị người ta đâm cho một cú ngồi bất động nơi đó, ngay cả khi Bích Yên vui rạo rực đưa ra hai tráp ngân phiếu và trang sức bị mất lúc trước nhưng nay đã tìm được về, nàng cũng không hề lộ ra nửa điểm tươi cười.

Chuyện tiểu thư Thẩm gia rời nhà trốn đi bị Thẩm gia ém nhem cấm truyền ra ngoài, chỉ nói là tiểu thư bị bệnh truyền nhiễm nổi mẩn đỏ, nói vậy nên không có bạn học ở Nữ Học nào đến cửa hỏi thăm, cũng may rốt cuộc khuê nữ cũng bình an trở về, nhưng chuyện trước được võ quan tam phẩm cầu thân, sau lại có tiểu Hầu gia đến cửa cầu hôn nạp thiếp, tiểu thư Thẩm gia trước nay vẫn sống yên lành, nhất thời truyền ồn ào huyền ảo, không ít tiểu thư thương hộ ghen tị đến mức cắn chặt khăn tay.

Cũng có không ít người đang muốn xem náo nhiệt, nhìn xem tiểu thư Thẩm gia đóa hoa này rơi vào nhà ai, tục ngữ nói hai kẻ tranh nhau tất có người thắng kẻ thua, quả thực không giả, đầu tiên là võ quan kia xuất ra bằng chứng hai nhà đính thân từ nhỏ, tiểu Hầu gia mặc dù khá phong lưu, nhưng nếu bị người ta nói là cướp thê từ nhà người, chuyện gây tổn hại đến danh tiếng chính mình nên cũng biết chừng mực, việc nạp thiếp coi như không thành, vậy kết quả đóa hoa ấy rơi vào tay quan võ tướng tam phẩm.

Lại có hơn phân nửa nữ tử hậm hực ghen tị muốn xé nát khăn tay, vì sao loại sự tình này không rơi xuống đầu bọn họ, tại sao cho tới bây giờ các nàng đều không gặp được chuyện tốt có quan phủ đến cửa cầu thân?

Kết quả càng ngoài dự đoán mọi người, võ tướng kia cư nhiên bật vô âm tín mất hai tháng, chuyện cầu thân trước mắt thấy không giải quyết được gì, cả kinh thành không ít người đều xem chuyện cười của nhà họ Thẩm, việc buôn bán tốt thì thế nào, sinh được nữ nhi xinh đẹp thì ích lợi gì, cũng chỉ là khuê nữ nuôi trong khuê phòng không gả đi được mà thôi, phòng chừng vị tiểu thư kia vận đào hoa, sử dụng nhiều tâm kế, hiện giờ cả hai nhà hầu phủ và võ tướng đều không cần, vốn còn có không ít người tới cửa cầu hôn, nhưng nay có giếng lưới cũng khó bắt được người nào.

Định đùa sao, ai dám lấy, cưới nàng ấy chẳng phải sẽ đối nghịch với hầu phủ và quan tam phẩm sao, hai nhà đó nịnh bợ còn không kịp nữa là, ai mà chán sống muốn cưới củ khoai lang phòng tay kia chứ, dù cho không ít người thêm nhô đầu nhô sừng của vị tiểu thư Thẩm gia ấy, nhưng lúc này kẻ dám đi cầu thân cũng chỉ có loại chân không sợ đeo giày, điếc không sợ sấm mà thôi.

Vừa mới có một tên què chân tới cửa cầu hôn, bị Liễu thị sai người dùng nước tạt đuổi ra khỏi cửa, đóng cửa lại xong, Liễu thị cũng buồn rầu đến héo hắt, làm sao có thể không sầu lo cho được, khuê nữ đang yên đang lành, giờ không có nổi một người trong sạch đến cầu thân, mà tên họ Giản lại đột nhiên bật vô âm tín, cha Hà Hương ông ấy không chỉ một lần đi tới Giản phủ tìm, người trông cửa đều trả lời một câu quan gia chưa trở về, mắt thấy đã muốn hai tháng, ý rõ ràng là thoái thác rồi, nhất thời Liễu thị chỉ cảm thấy giống như trời sập vậy.

Mà công tử Đường gia kia năm nay tuy rằng thành tích khoa cử bình thường, nhưng nửa tháng trước vừa cưới thê, cưới về là tiểu thư của tiệm gạo Hứa gia, nhỏ hơn một tuổi so với Hà Hương, bề ngoài mặc dù không bằng khuê nữ nhà mình, nhưng vợ chồng son cũng coi như ân ái mỹ mãn, mà Đường phu

nhân kia lúc đụng mặt sẽ cố ý nói đụng chạm vài câu, khiến lòng bà thấp thỏm, rồi ngay cả khuê nữ Đường gia năm nay cũng đã xác định hôn sự, gia thế của tân lang Đường phu nhân cũng hết sức vừa lòng, chuẩn bị cuối năm liền rước vào cửa, mắt thấy nhà hàng xóm có song hỷ lâm môn nhưng nhà mình lại trái ngược hoàn toàn, Liễu thị tới đến không chợp mắt được, Thảm Hà Hương nhìn bụng mầu thân càng ngày càng lớn, lại còn phải bận tâm đến chuyện của mình, trong lòng khó chịu hết mức, cả ngày lo lắng, lại càng không dám nói ra chuyện thân mình đã không còn bằng thanh ngọc khiết.

Nữ tử giống như nàng trước hôn phối tư thông với nam nhân nào có mặt mũi sống trên cõi đời này, so với phụ nhân bị trượng phu hưu hay quả phụ thì càng tệ hại hơn, ngay cả tư cách làm thiếp cho người ta cũng không có, ngay cả tên vô lại cũng muốn ghét bỏ ba phần, nữ tử như thế bình thường chỉ có hai con đường có thể đi, một là xuống tóc làm ni cô, hai là bán thân vào thanh lâu, còn một cách khác nữa là tự sát, bảo toàn thể diện cho gia đình.

Bích Yên hầu hạ tiểu thư hơn một tháng gần đây, phát hiện tiểu thư giống như đã thay đổi thành một người khác, khuôn mặt vắng bóng nụ cười, ngày thường ngoại trừ lúc đi đến phòng phu nhân ra, thì chỉ nhốt mình trong phòng, có khi ngẩn ngơ ngồi nhìn ra cửa sổ, mỗi lần ngồi là mất nửa ngày.

Nhưng ngắm lại cũng cảm thấy tiểu thư đáng thương, sao mệnh lại khổ như vậy, phu nhân nói Giản công tử kia tám phần là vì chuyện tiểu thư rời nhà đi khiến công tử ấy buồn lòng mới cự tuyệt mối hôn sự, dù sao gì hễ là nam tử đều muốn thú một thê tử thủ lễ đoan trang, một nữ tử bỏ nhà đi hơn nửa tháng, ngay cả sự trong sạch còn bị nghi ngờ, thì sao còn dám tới cửa cầu hôn, phu nhân mặc dù tức giận, nhưng thời gian qua lâu như vậy đối phương vẫn bất vô âm tín, nên cũng hiểu được ý tứ của đối phương, chỉ có thể thôi nghĩ đến mối hôn sự với nhà họ Giản nữa, đã nhiều ngày bà liền tìm hiểu chung quanh, xem có thương hộ nam tử nào có phẩm cách tốt hay không, dù xuất thân nông hộ hay tuổi lớn chút cũng không sao, chỉ cần nhân cách tốt đối đãi tử tế với nữ nhi là được, nhưng tìm tới tìm lui vẫn không tìm thấy người thích hợp.

Bích Yên thấy tiểu thư ngày ngày buồn bức không vui, nói càng ngày càng ít, đành gợi ý muốn đi Băng Cơ phường, Thảm Hà Hương nhìn sắc trời bên ngoài âm u, tựa hồ muốn đổ mưa, hết như trạng thái trong tâm nàng lúc này, nhất thời khiến nàng không thờ nổi, nghe thấy Bích Yên nói muốn đi ra ngoài dạo chơi, nàng liền giống như chú chim bị nhốt trong lồng, đột nhiên được tháo cũi sổ lồng, một khắc cũng không nghĩ nhiều liền đi ra ngoài.

Vì trời mưa nên mấy sạp bán hàng trên đường nên dọn sạp đã dọn sạp xong, người đi đường cũng ít, một chủ một tớ đi chậm rãi trên đường, Bích Yên nhìn thấy một tiệm Kim Tương Ngọc vì thế mới lựa thứ tiểu thư yêu thích nói: “Tiểu thư, không bằng chúng ta đi mua trang sức đi, nói không chừng tiệm Kim Tương Ngọc kia sẽ có hàng tốt mới về, lần trước bộ đồ trang sức mây ngũ sắc tiểu thư đội lên tóc nhất định sẽ rất đẹp.....”

Đi dạo trên phố tâm tình Hà Hương đã tốt lên không ít, thấy lời nói của Bích Yên rất hưng phấn, liền gật đầu bước vào tiệm, mới bước vào trong tiệm không có mấy bóng người, Thảm Hà Hương liền thuận tay tháo xuống mũ mạng sa để trên quầy, thuận tay cầm lên một món đồ trong tiệm, muốn nhìn kỹ cây ngọc trầm, kết quả lúc ngẩng đầu, thì nhìn thấy hai nam tử vén rèm đi ra từ sau quầy.

Trong nháy mắt tầm mắt chạm nhau, Thảm Hà Hương như bị sét đánh, cây trầm ngọc trong tay bị rớt trở về tráp, chỉ cảm thấy tim đang đập bồng bềnh ngừng lại, huyết sắc trên mặt trong nháy mắt trốn mất tăm, lặng lẽ nắm chặt bàn tay với các khớp tay xanh trắng, nhưng vẫn cố mạnh mẽ tự trấn định quay đầu nói: “Bích Yên, Bích Yên, chúng ta đi.....” Âm cuối mắt tự nhiên run run bán đứng cảm xúc nàng đang rất cực lực nhẫn nại, Bích Yên nghe xong ngẩn ra còn chưa phản ứng kịp, liền thấy tiểu thư đột nhiên quay người, vội vàng, bối rối, không để ý lễ nghi giống như gặp phải cướp chạy khỏi cửa tiệm.

Còn chưa chạy ra khỏi cửa tiệm, bèn nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói vui mừng: “Áy, tiểu thư, nàng là quý phủ nhà nào? Nè nè, tiểu thư phía trước đó, xin dừng bước, mũ của nàng để quên.....”

Bạn đang đọc truyện *Hương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48+49

Ai ngờ vừa gọi như vậy, cô nương phía trước mặc chiếc áo phấn hồng thêu hoa bó sát, choàng áo xanh biếc yên sa tán hoa váy, lại càng đi nhanh hơn, chỉ lưu lại mùi hương hoa hồng thơm ngát quần quanh ở chớp mũi, làm cho nam tử kia liên tục gọi mấy tiếng. Bích Yên thế nào nghĩ đến tiểu thư lại đột nhiên bỏ đi, nhất thời không kịp phản ứng, nhưng ở kia nhìn thấy hai người trong đó có một người, nhất thời “A” một tiếng, người kia vẫn không lên tiếng nhưng ánh mắt nam tử vẫn đuôi theo thân ảnh tiểu thư, không phải là Giản công tử ngày ấy tại trấn nhỏ vô danh kia cứu nàng cùng tiểu thư sao.

Khó trách tiểu thư lại muốn rời đi, ngày ấy rõ ràng là Giản công tử ôm tiểu thư đi rồi, danh dự tiểu thư bị hủy không nói, lại vẫn dám hỏi hôn, Bích Yên trong lòng khó chịu, nhưng vừa thấy ánh mắt của Giản công tử, lại cảm thấy thực đáng sợ cả người nổi da gà, ánh mắt trừng đến một nửa đều có điểm rút gân, đành phải đối với cái người ở một bên còn kéo cổ hướng ra ngoài kêu la chán ghét nói: “Kêu la cái gì? Đó là mũ của tiểu thư nhà chúng ta, đưa đây cho ta.” Nói xong liền đem chiếc mũ trên tay rút xuống.

Người nọ vừa nghe nhất thời trước mắt sáng ngời, vội vàng hỏi: “Các người là người ở phủ nào? Tiểu thư nhà người tên họ là gì, tiểu thư nhà người đã đính ước chuyện hôn nhân chưa, lập gia đình chưa.....”

Bích Yên nghe vậy tròn tròn đôi mắt nhìn nam nhân trước mắt này, rõ ràng bộ dạng không thiếu cái mũi không thiếu mắt, tại sao đầu óc hình như có khiếm khuyết, nào có nam nhân hỏi tọc danh của nữ tử như vậy, nghĩ đến cái gì, nhất thời hừ một tiếng tức giận nói: “Người hỏi Giản công tử chẳng phải sẽ biết?” Nói xong trừng mắt nhìn, liền nhìn phương hướng tiểu thư rời đi đuôi theo.

Nam từ kia nhất thời gấp đến độ giờ chân, hấn không phải ai khác, chính là Tạ Thanh Thành mới ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ trở về. Từ mùa đông năm trước thoáng nhìn kính động như vậy ở khách điểm, trong lúc vô tình thấy được nữ tử, nhất thời cảm thấy kính vì thiên nhân. Nhưng nàng kia có chút thần bí, vô luận hỏi thăm, tìm kiếm như thế nào cũng tìm không thấy, đành phải thôi, bất quá hôm nay đột nhiên lại gặp được nàng, liền cảm thấy tâm hoa nở phóng, kính hi vọng thường. Hấn nghĩ nhất định là do hai người trong lúc đó có duyên phận, hôm nay vô luận như thế nào cũng không thể bỏ lỡ.

Kết quả đang nghe đến lời nói sau cùng của tiểu nha hoàn, nhất thời liền ngây người, lập tức liền hướng về phía Giản Thư Huyền ở bên cạnh tức giận kêu lên: “Giản huynh, thiết thời cho ta, ngươi là đại ca của ta, hôm nay còn cùng ngươi tới làm trang sức đính hôn, ngươi lại đối với huynh đệ như vậy? Ta quý nữ tử ngươi rõ ràng biết lại làm như không biết, thờ ơ lạnh nhạt nhìn ta chạy ngược chạy xuôi, nói nhỏ thì là giỡn chơi, nói lớn thì ngươi đây là muốn huynh đệ chính mình bị mất hạnh phúc tương lai a.....”

Giản Thư Huyền vốn là đầy mắt âm trầm một mảnh, nghe được lời ấy, mày kiếm một điều, mầu hắc như hàng nhìn về phía Tạ Thanh Thành đang kêu gào bên cạnh, thần thủ lập tức hướng hấn ngoắc một cái: “Ngươi muốn biết? Lại đây, ta nói cho ngươi.....”

Tạ Thanh Thành nghe vậy ngẩn ra, nhất thời vui vẻ, lập tức ngậm miệng không nghi ngờ có của hấn để sát vào, Giản Thư Huyền cong môi nở nụ cười, “Nàng là..... tiểu tẩu của ngươi.” Nói xong liền dùng cánh tay phải bị thương đối với này bụng đó là một quyền, tiếng vang nặng nề của da thịt vang lên, Tạ Thanh Thành nhất thời kêu thảm thiết một tiếng, ôm bụng đau nhức ngồi xuống dưới.

Giản Thư Huyền đánh xong mặc dù mặt không đổi sắc, nhưng tay kia thì vẫn là đặt lên miệng vết thương trên vai, lúc này chỗ băng bó tốt máu lại chảy ra, nhưng vì mặc hắc bào nên không thấy được, ánh mắt đảo qua chỗ trang sức vừa rồi nữ tử cầm lấy, lập tức xem như không thấy huynh đệ bị đánh cho trọng thương đang oa oa kêu đau, nâng bước liền rời đi.

Tạ Thanh Thành đau đớn co lại thành con tôm, hơn nửa ngày mới đứng thẳng thắt lưng, hoàn hảo Giản huynh chỉ dùng cánh tay bị thương để đánh, nếu là cánh tay kia chỉ sợ không phòng bị dưới bụng đều hỏng. Còn có, Giản huynh vừa rồi nói cái gì, nàng là..... Tiểu tẩu của ngươi? Có ý tứ gì? Anh trai và chị dâu, anh trai và chị dâu, chẳng lẽ nàng kia chính là thê tử chưa qua cửa của Giản huynh? Năm đó ở trên núi nhìn thấy thôn cô mặc bộ y, trời ạ..... Điều này sao có thể? Thôn cô như thế nào trong nháy mắt trở thành tiểu thư phú hộ, tiếng kêu rên của Tạ Thanh Thành không khỏi lớn hơn một ít.

Thật là ông trời bất công, ông trời bất công a, đáng tiếc một đóa hoa nhỏ mềm mại như vậy, lại cầm trên bãi phân trâu, kiểu nam tử hán thô thiển như Giản huynh làm sao hiểu được đối xử với nữ tử ôn nhu trân trọng a, thật sự là càng nghĩ càng cảm thấy thống khổ.....

Thẩm Hà Hương đi tới trên đường mới cảm thấy thuận khí, không khỏi vỗ về ngực, vừa rồi lúc vén rèm, nàng liền nhìn thấy bộ trang sức kim tương ngọc* bản thân yêu thích đang ở trong tay Giản Thư Huyền, còn đưa cho chương quây bọc lại. Rõ ràng là đồ trang sức của nữ tử, hấn mua về nhất định là muốn đưa cho nữ tử, nam nhân đưa lễ nhiều quý trọng, liền đại biểu hấn để ý nữ nhân, mà chỗ đồ trang sức kia ít nhất cũng phải hơn ngàn lượng bạc..... Nói không chừng hấn lần này ở kinh thành đã định với tiểu thư nhà khác rồi, đang muốn làm thành sinh lễ để hỏi cưới.

Thẩm Hà Hương suy nghĩ liền không khỏi thất hồn lạc phách đứng lên, cước bộ thực hỗn loạn, cúi đầu đôi mắt đều đã hồng, giống như lập tức muốn rơi lệ, nghĩ rằng hấn quả nhiên là tới trả thù mình. Trước tiên là nói cùng với mình đính thân, sau lại ở cánh rừng chiếm đoạt mình, tới khi bề bối thanh danh nàng không còn đường nào khác, lại muốn đi lấy lòng nữ tử nhà khác, cưới nữ tử khác làm vợ. Quả nhiên là cảm thù lãnh huyết vô tình, còn để cho huynh đệ của hấn đùa giỡn mình, nàng thật sự là hận chết hấn, hận chết hấn, hận không thể.....

“Tiểu thư, tiểu thư..... Ngươi chậm một chút, đợi nô tì với.....” Bích Yên ở phía sau không ngừng đuổi theo, bắt lấy cánh tay tiểu thư nhà mình, ba chân bốn cẳng vội vàng đem mũ lại đội trên đầu tiểu thư, cũng may trời mưa trên đường không có người thấy. Nếu không bộ dáng không đội mũ lại chạy loạn như vậy để cho người khác nhìn được, sau lưng sẽ nói xấu tiểu thư thành cái gì chứ. Nàng cũng không muốn có người nói tiểu thư bị việc hôn nhân kích thích điên mất rồi đâu, phu nhân nhất định sẽ đánh chết nàng.

“Bích Yên, chúng ta trở về đi.....” Vừa rồi gặp phải người không nên gặp, Thẩm Hà Hương trong lòng thực khó chịu, thế nào còn có tâm trạng nhân hạ thoải mái nhìn trang sức, không đợi Bích Yên lên tiếng trả lời, liền hướng Thẩm gia đi đến.

Bích Yên không dám lại tùy tiện nói chuyện, nàng biết tâm tình tiểu thư hiện tại khẳng định là thật không tốt. Tuy rằng bình thường không có tính tình gì nhưng lại không phải bần mặc người nhào nặn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không chừng mặt mũi mất lại đem nàng mang một chút, trước nơi đông người như vậy nàng cũng không muốn mất mặt. Không tỷ ký trong lòng không thoải mái, nói không chừng trở về ngủ một giấc thì tốt rồi. Nghĩ vậy liền ngậm miệng không dám loạn ngôn đi theo phía sau tiểu thư trở về.

Kết quả vừa đi ngang qua cửa hàng Đường gia ở góc, liền bị một người ở cạnh cửa ngăn lại. Người nọ mặc một thân y bào nguyệt sắc, cả người có vẻ sạch sẽ, dáng vẻ thư sinh mười phần, đúng là kiểu Thẩm Hà Hương thích nhất. Chính là người này, thời điểm Giản Thư Huyền cùng tiểu Hầu gia cầu hôn, ngay cả mọi người núp vào, đại môn đều quan gắt gao, phía trước sờ đề việc hôn nhân, nhưng lại không một người lên tiếng trả lời, nếu không nàng làm sao lại có thể rơi vào hoàn cảnh hôm nay

Nhưng hiện tại người này cũng là về mặt ấy nấy, ăn năn ngăn nàng lại: “Hà Hương, trước đây tất cả đều là ta không tốt, khi Hầu gia cầu hôn ta đang ở thư viện Thanh Uyển, cũng không biết việc này, ta nghĩ có được công danh sẽ trở lại cưới ngươi, cho ngươi nhất thế vinh hoa*, không nghĩ tới mẫu thân lại ngoan cố lại lấy cái chết để bức ta, ta thật sự là không còn cách nào, mới phải đáp ứng thừa nhận việc hôn nhân. Nhưng là ngươi phải tin tưởng ta, ta tuyệt không muốn kết hôn cùng tiểu thư Hứa gia kia, trong lòng ta chỉ có một mình ngươi, hiện tại cũng vậy mà tương lai cũng vậy.....” Dù sao cũng là một người đã đọc sách mười năm, tiến lùi đều có, phòng thủ có công, khác cốt ghi tâm làm người rơi lệ, là nữ nhân hiểu ý long đều mềm.

Nhìn thấy Thẩm Hà Hương còn đứng ở tại chỗ, Đường Vinh Hiền trong lòng vui vẻ, sắc mặt càng thêm khổ sở, hấn nhìn nữ tử yếu đuối trước mặt này, cánh tay ngọc ngà nắm chặt vòng eo tinh tế, không khỏi cảm thấy nóng lên, vội hỏi: “Nay ngươi vì ta phải khổ như vậy, ta ngày ngày xem ở trong mắt đau ở trong lòng, cũng may lần này thử khảo có chút thành tích, mẫu thân cũng rốt cục đáp ứng rồi, nàng nói nguyện ý nâng ngươi vào cửa, đương nhiên ta sẽ không để nữ tử ta yêu làm thiếp, đợi đến khi ngươi vào cửa, ta chắc chắn thuyết phục mẫu thân cho ngươi làm bình thê, Hà Hương, ngươi với ta tình đầu ý hợp, ngươi vào cửa, ta nhất định sẽ đối tốt với ngươi.....”

Nghe xong tay của nữ tử đội mũ đều run run , sau một lúc lâu cũng không nói gì, người nhìn không tới mặt, Đường Vinh Hiền kia đơn giản nghĩ nàng đây là đang bị cảm động, nhất thời nhu tình từng bước tiến lên, cũng không biết là nói ra suy nghĩ của mình, tưởng rằng thời cơ đã đến liền muốn nắm tay nữ tử an ủi một phen.

Liền nghe được nữ tử ần ần tức giận bàn tay dùng sức nói : “Bích Yên, đưa hà bao cho ta.”

Bích Yên vừa nghe vội vàng cúi xuống hà bao đưa cho tiểu thư, chỉ thấy tiểu thư từ trong đó lấy ra một nắm tiền đồ ập xuống hướng mặt của nam nhân kia mà nện, khiến tên Đường Vinh Hiền bụm mặt giờ chân, a a đau kêu, ngay cả còn vài đồng vẫn thẳng hướng hán mà nện. Cuối cùng chỉ còn 1 đồng mới hăm hăm tức giận chuyển hướng trở về nhà.

Một chủ một hầu vội vã trở lại khuê phòng Thẩm gia, Bích Yên thế này mới lộ ra sợ hãi than, trong mắt đã nhỏ lệ nói: “Tiểu thư, người vừa rồi lấy bạc đánh cầu biện pháp quá lợi hại, vốn nghĩ đến công tử Đường gia là một kẻ không tồi, lại không nghĩ rằng hắn cũng chẳng tốt đẹp gì.” Gặp tiểu thư đem mũ bỏ xuống, ánh mắt hồng hồng, Bích Yên mắt sắc lập tức chạy tới chuẩn bị khăn mặt lạnh để tiểu thư lau mặt.

Thẩm Hà Hương càng nghĩ càng giận, nước mắt lại từng giọt lạch cách rơi xuống, trước kia bao nhiêu nam tử thương hộ đều muốn lấy nàng làm vợ, nàng đã trực tiếp cự tuyệt không biết bao nhiêu mối hôn, hiện tại thì sao mỗi người đều có thể tới cửa khi dễ nhục nhã nàng, người quê, người mù, cuồn cuộn, đến ngay cả Đường Vinh Hiền kia cũng muốn đến xen vào một cuộc, cầu mẫu thân cái gì, nâng nàng vào cửa cái gì, thuyết phục mẫu thân làm bình thê cái gì, nghĩ nàng là kẻ ngốc không hiểu chuyện sao.

Cũng không nhìn lại đức hạnh bản thân xem, thử khảo sát quá là năm trăm người từ trái qua phải dù có đổ đi nữa cũng phải theo số thứ tự, đến bây giờ vẫn là tên học trò nhỏ*, hiện tại bất quá cưới một nữ tử tiểu thương hộ liền coi mình là loại người nào , tương lai mình làm thiếp cũng tuyệt đối không gả cho người như thế, dù có phải chết cũng sẽ không cho, nói xong liền đem bình trà trên bàn hất xuống, ghé mặt vào trên bàn liền khóc lên.

Lần này vừa khóc liền khóc tới giờ Ngọ, buổi tối thân mình không khỏe ngay cả cơm cũng chưa ăn liền sớm đi ngủ, nước mắt kim nén một ngày, đến buổi tối cuối cùng lại tí tách rơi xuống, ngày hạ cho dù có mưa vẫn oi bức, nóng người ngủ không yên, Bích Yên bèn đi ra ngoài đem cửa sổ đóng hờ, còn có thể để cho gió tiến vào phòng.

Thẩm Hà Hương tắm rửa xong, liền nằm nghiêng đem mặt hướng vào trong giường, áo gối đều có chút ẩm ướt, không biết bao lâu mới ngủ, cho tới nửa đêm, trên giường bích sa đột bị gió thổi lay động, một trận gió lạnh đem nàng bừng tỉnh, tưởng cửa sổ bị gió thổi mở, liền xốc lên chặn mùng trên người, đầu vừa quay qua liền nhìn thấy một cái bóng đen đột nhiên đứng ở đầu giường, nhất thời con người mở lớn, vừa muốn mở miệng gọi người.

Người đó liền cúi xuống, lấy tay nâng cằm nàng lên, cảm nhận được hương vị ngọt ngào của nàng liền dung sức hôn xuống, nguyên bản Thẩm Hà Hương còn đang bị dọa toàn thân run run, cảm giác được người kia dùng sức nâng đầu mình ẩn giấu hơi thở nam tử quen thuộc, nhất thời gian liền biết người này là ai, đêm hôm đó ở trong rừng bên hồ, dưới ánh trăng sáng ngời, hẳn chính là tùy ý trên cột mình như vậy, nuốt hơi thở của nàng, đùa giỡn lưỡi của nàng, buộc nàng chẳng biết thẹn, buộc nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng thù mới hận cũ cùng một chỗ dâng lên, đôi bàn tay phẫn nộ bắt đầu ở trên người hắn dùng sức, không biết sống chết đập xuống, mãi đến khi người nọ tách ra bắt lấy tay nàng, thế này mới dùng miệng hít thở được.

Thẩm Hà Hương thở được rồi, như thế nào có thể buông tha cơ hội này, vội vàng tránh hắn, há mồm muốn kêu Bích Yên, lại nghe người nọ ở bên tai miên cưỡng nói : “Kêu đi, vừa vặn làm cho người ta trông thấy bộ dạng tiểu thư Thẩm gia sau khi bị yêu thương.” Nói xong người kia liền ngồi ở bên giường, đem nàng thuận tay kéo vào trong lòng.

Này quá tàn bạo rồi, trời mùa hạ oi bức ngọt ngào, buổi tối nàng muốn mát mẻ đều chỉ mặc áo sa mỏng manh, sa mỏng cùng với tiết khổ, hình dáng thân thể có thể thấy được thập phần rõ ràng, mà tay người nọ lúc này chính là đang để ngang ở trên bộ ngực no đủ đầy đặn của nàng, vừa rồi còn giống như cố ý chà sát phía trên, làm cho thân mình mẫn cảm của nàng nhẹ nhàng run lên.

“Người.” Thẩm Hà Hương nghe xong trong lúc nhất thời cả người như bị sét đánh, nhất thời vừa tức vừa hận, nhưng nghĩ đến một khi kêu ra tiếng, bị cha mẹ hoặc là người nào nghe thấy, bản thân liền không còn mặt mũi gặp người, đó là mẫu thân một mạch dưới đèn khả năng đem nàng đánh chết, không khỏi cắn môi, trong lúc nhất thời mấy ngày nay ứ khuất, kinh sợ, sợ hãi tập trung trong lòng, nguyên lai khóe mắt sưng phù vừa có chút tan bây giờ lại nước mắt lưng tròng hiện ra.

Nàng một cử động nhỏ cũng không dám liền làm ồ trong lòng người kia, cúi đầu bả vai run rẩy, trong miệng không thành tiếng cũng là nuốt xuống nói : “Năm đó đều là ta sai, là ta có mắt không trông không nhìn được quý nhân, là ta ác ngôn đã thương người.” Vừa nói nước mắt liền rơi xuống, ẩm ướt dính vào sa mỏng trước ngực.

“Nhưng là, ngày đó người đã muốn. Người đã muốn ngay cả bản thân ta ra đòi lại, ta không nợ người cái gì , người còn làm cái gì, cũng là người cảm thấy không đủ, ngay cả mệnh ta cũng đều bồi cho người? Tốt lắm vậy người lấy đi.” Nói xong liền coi như bình cũ đã nứt chỉ cho vỡ luôn nghiền cô lên nhìn liền nhắm mắt lại.

Sau một lúc lâu nam tử kia cũng là nhìn chăm chăm nàng, nhìn nàng nhue con bướm trong lòng bàn tay, long mi run rẩy, hai mắt thường khẽ rung động một chút, thậm chí miệng còn hơi nhếch lên một chút nhìn phản ứng của hắn, nam tử thấy nàng trong miệng không sợ chết nói xong, bộ dáng lại cực sợ chết, không khỏi nén cười nói, “Bất quá một đêm ** đã xong? Tính toán khéo như vậy, cho dù muốn mạng của người cũng chẳng đáng mấy đồng.” Nói xong liền cúi đầu xuống hôn lên hàng mi khép hờ, hơi hơi cong lên.

Thẩm Hà Hương sợ tới mức vội vàng mở mắt ra, sợ hắn lại hôn tiếp, đến mức ngoan, nước mắt lưng tròng, tùy thời có thể rơi xuống bất cứ lúc nào : “Vậy người. Người rốt cuộc muốn thế nào mới có thể buông tha cho ta?”

Nam tử chỉ lấy tay nhẹ vỗ về hai má non mềm của nàng, ngữ khí lại mang theo chút rắn dầy cùng chút sùng nịnh không rõ nói : “Hiện tại đã thành thế này, vậy mà còn gây họa, người nói nên làm cái gì bây giờ? Tự nhiên là ngày ngày ** xử lý nghiêm khắc.....” Nói xong liền men theo nước mắt một đường hôn xuống.

Thẩm Hà Hương cảm giác được gáy bị dùng sức mút vào, bàn tay kia đặt ở trước ngực bắt đầu rục rịch, trong lúc nhất thời khẩu khí cũng mát sạch, sợ tới mức thân thể đều cứng lại, “Không cần, không cần, người mau thả ta ra, Giản Thu Huyền.....” Lúc này nàng vô cùng hối hận vì hôm nay mặc cái áo sa mỏng manh này, cái gì đều che không được, một tay hấn đặt trên lưng nàng, hồng mai trước ngực liền không chịu được nhè nhàng cứng lại, lúc này ngón tay hấn dùng sức nhẹ nhàng vuốt ve nửa vòng trắng nõn, voan mỏng sớm không che được hai điểm hồng mai, trong suốt hiện ra hình dáng mê người.

Nam tử đem miệng ngăn chặn hương thơm, tay kia đã muốn như rắn linh hoạt thâm nhập vào bên trong, nhẹ nhàng xoa nắn, hai điểm non mềm bị đùa giỡn trông như hai quả hồng mềm, nụ hôn mãnh liệt khiến nàng ngẩn ngơ, đợi nàng tỉnh lại mới phát hiện chính mình không biết khi nào bị nam tử nâng lên ôm ngồi ở trên đùi, hấn còn đang cúi đầu vừa mút vừa cắn hai điểm ngạo nhân như ngọn núi Tuyết Sơn trước ngực mình, nàng vừa muốn giãy giụa nộn tiêm liền truyền đến từng trận tê dại khiến nàng run run, càng làm hấn càng cắn, tới khi hai bên non mịn đều bị cắn đau.

Hai giọt lệ không khỏi chảy ra, nghĩ đến đêm hôm đó hấn cũng khi dễ mình như vậy, một chút cũng không để ý nàng vẫn là xử nữ, mà không chỉ một, mà là ba lần coi nàng như đồ chơi mà đùa bỡn, hiện tại lại là như vậy, không nghĩ cưới nàng lại coi nàng là kỹ nữ gọi đến là đến, nhất thời cũng quên sợ hãi liền lấy tay dùng sức đánh hấn, một cái, hai cái, tam cái, tới khi hai mắt đầm lệ, tay đánh người đầu đã hồng hết cả, nam tử kia lại chỉ cảm thấy bình thường giống như gãi ngứa, bắt lấy tay nàng ánh mắt đen bóng nhìn nàng, “Ngày ấy là ai khóc nói chết cũng không gả cho ta, nay lại ở đây cấu kinh trách ta không cho người danh phận.....”

Thẩm Hà Hương mắt không khỏi trừng lớn, ngập nước giận mà không dám nói gì trừng hấn, đã chiếm tiện nghi còn muốn khoe mẽ như vậy, chưa từng gặp người nào ác liệt như vậy.

Nhìn nàng khóc ánh mắt sung phù, bàn tay nhỏ nhắn không được bao nhiêu thịt, ánh mắt cũng có chút thương tiếc, thập phần ôn nhu khẽ hôn cánh môi sưng đỏ của nàng nói: “Ngày ấy ta mang người xuống núi, ngoài ý muốn có nhiệm vụ liền ra ngoài, không thể không đi ngay lập tức, sự tình tự nhiên đâm ngang kéo dài tới hôm nay mới trở về, cũng không phải muốn có ý kéo dài hôn sự.....” Thánh thượng sai người làm việc có mấy ai dám đi cãi lời, hấn có thể từ trong đó lấy được chút thời gian đã gọi là đại nghịch bất đạo, sau lại ra roi thúc ngựa đi đường mấy ngàn dặm, không có thời gian để ý chuyện khác, mới khiến cho cô gái này được chiều chuộng ngày ngày khóc giống như lệ nhân, nhìn thấy nàng mặt mày trắng bệch như tờ giấy, thế nào lại không đau lòng để ý, buổi tối liền mạo hiểm chạy tới đây, ai ngờ nàng không cảm kích lại vừa đánh vừa mắng hấn.

Giải thích như vậy, Thẩm Hà Hương rốt cục ngừng lại, nhìn đôi mắt nam nhân sâu thẳm nhìn chăm chú vào mình, không khỏi có chút nghĩ mà sợ lòng mi run rẩy, nghĩ đến hấn nói vừa cùng với ngày thường ngữ khí hung ác hoàn toàn tương phản, cảm giác cực kỳ không thói quen, xoay qua tránh được tầm mắt của hấn.

Bộ dáng chột dạ lại quật cường cắn môi nghĩ như thế nào, hơn nữa nàng được tự do liền nghĩ vội vàng che lấp thân thể mình, khiến cho phần đầy đặn trước ngực bị che lấp càng thêm mê người, làm cho ánh mắt nam tử càng thêm đen trầm, u máu càng sáng, trong lúc nhất thời cánh tay ôm lấy vòng eo nhỏ mềm mại, tay kia liền kéo thắt lưng, như hồ ăn thịt thỏ trắng, sói ăn thịt cừu non, đem nữ tử non nớt dưới thân trở nên run rẩy, trong khuê phòng chốc lát liền truyền đến thanh âm hấp dẫn của nam tử cùng tiếng tóc của nữ tử : “Không cần, không cần, hấn dẫn, người đến tốt cùng muốn khi dễ ta tới khi nào.....”

Đợi tới hai ngày sau, kinh thành nguyên bản xem náo nhiệt của Thẩm gia, nhất thời đều ghen ở cổ họng, đột nhiên khuê nữ Thẩm gia kia liền đình thân, ngày thứ hai có hai mươi chiếc xe đều chứa không ít trang sức, ước chừng sản của Thẩm gia cũng tắc, còn có một ít hương liệu không bỏ xuống được đành phải đưa đến sân nhỏ.

Nguyên bản cả ngày u sầu mặt ủ mày chau Thẩm phụ cùng Liễu thị, lúc này đã sớm cười đến không khép miệng được, vội vàng làm cho hạ nhân kiểm lại số lượng sính lễ, trước đây còn lo lắng việc hôn nhân của khuê nữ, hàng đêm đều ngủ không tốt, ai ngờ trong nháy mắt tất cả đều được giải quyết, Liễu thị mang thai tám tháng cao hứng cực bộ đều nhẹ đi bảy tám phần, gấp ai liền kể việc hôn nhân của khuê nữ, vô quan đồ chất nhĩ của huynh đệ trưởng phu nhà mình, Trước Hoàng Thượng sai người đi phía nam, hiện tại người trở về không đến hai ngày, liền vội vàng chạy tới bàn việc hôn nhân rồi, ngày hôm qua vừa đình thân, hôm nay đã đem lễ đến tặng, hiển nhiên là chuẩn bị đã lâu.

Lời này nói ra khiến không ít người như Đường phu nhân tới xem náo nhiệt sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng xám xịt trở về cửa hàng, còn nói cái gì, khuê nữ Thẩm gia kia lần này không chỉ gả đi được, còn có thể diện, ai chẳng biết tam phẩm võ quan kia đang ở bên người Hoàng thượng, ngày sau cơ hội lập công lên chức rất nhiều, mà võ quan kia cha mẹ trong nhà đã sớm mất, khuê nữ Thẩm gia vừa vào cửa liền thành chính thất, trực tiếp trước mặt gia, cái gì đều nói tính, vốn tưởng rằng võ quan kia là nghĩ tới cha mẹ lúc sinh thời, mới miễn cưỡng cùng với nữ tử thương hộ từ nhỏ kết thân, trong lòng nhất định không vui.

Nhưng nay vừa thấy hơn hai mươi xe sính lễ, từng hòm đều hàng thượng đẳng, nhìn liền biết giá trị xa xỉ, nào là quang cảnh trang sức thường phục tràn đầy hai xe, kim nguyên bảo đầy một mâm, trách không được Thẩm gia vui mừng tới hoa mắt, này sính lễ đó là thú quý nữ cũng vậy là đủ rồi, khuê nữ Thẩm gia thật đúng là mệnh tốt.

Không chỉ Đường phu tử oán hận, Đường Vinh Hiền cũng mặt ủ mày chau, nguyên lai hấn đã bàn tính, mỹ nhân, tiền tài đều không thiếu, nhưng lần này thật sự là mất cả chì lẫn chài, mỹ nhân gả cho kẻ khác, tiền tài bay mất, đó là nhân cũng phải tội, thật đúng là mất nhiều hơn được.

Thẩm Hà Hương đang ở trong phòng, ngồi ở bên cửa sổ chải tóc, ánh mắt thường hướng tới ngoài cửa sổ nhìn lại, đến khi Bích Yên chạy nhanh bước tới, vừa vào cửa liền hưng phấn lớn tiếng nói: “Tiểu thư, tiểu thư, Giản công tử kéo đến đây một xe ngựa quần áo trang sức, tất cả đều cực kỳ tinh mỹ, phu nhân nói hấn tặng sính lễ nhiều như vậy, định là nhìn trúng tiểu thư, mới có thể đối tốt với tiểu thư như vậy, lão gia xoa nắn hiếp tới độ đã có dấu ta

Thẩm Hà Hương nghe vậy khẩn trương nhất thời thả xuống, thở phào nhẹ nhõm một cái, kết quả như vậy đã là tốt nhất, còn có thể cầu cái gì xa vời, ít nhất không cần lại chịu lắng nghe xem thường, chê bai, chính mình cũng bảo vệ danh tiết, cha mẹ cũng rốt cục có thể an tâm.

Sau khi đưa sinh lễ hai bên liền chọn ngày làm lễ sự, chính là vào cuối tháng này. Chưa tới một tháng nữa là ngày thành thân nên quả thật thời gian có chút vội vàng, nhưng lại không thể thay đổi. Vì chất nhĩ của Giản gia là người làm việc cho Hoàng thượng, khó được có thể rút ra chút thời gian, hơn nữa Thẩm gia cũng sợ việc này đem dài lâu mông, Liễu thị sau khi đắn đo suy nghĩ liền cắn răng gật đầu đáp ứng.

Tú kiện [1] của nàng sớm đã chuẩn bị không ít, nếu thiếu liền đi phường thuê [2] mua vài món, đồ cưới liền lệ ra sai hạ nhân đi mua. Tóm lại chỉ cần tăng cường nhân lực là có thể đuổi kịp được.

[1] Tú kiện : là của hồi môn bao gồm nữ trang, quần áo của cô nương thời xưa chuẩn bị để xuất giá về nhà chồng

[2] Phường thuê : hay còn gọi là phố chuyên về thuê thùa

Ban đầu Thẩm Hà Hương đòi chuyện hôn nhân đại sự vốn là muốn chờ mẫu thân sinh hạ xong, không thì sao có thể để mọi thứ chưa kịp chuẩn bị tới tay, vội vàng giống như chờ không nổi liền muốn gả đi. Nhưng hiện tại đã không bằng như xưa, cô nương đã bị phá thân làm sao còn có quyền phát biểu, đối phương khẳng định lấy đã phải cảm tạ trời đất. Làm sao còn có thể mở miệng ra ý kiến, hơn nữa không chừng với việc hôn nhân của mình, mẫu thân chỉ sợ cũng không an tâm đẻ sinh nở, chẳng qua buộc lòng phải ở trong phòng buồn mà không dám nói.

“Tiểu thư, người kêu A Xuân mới làm được son bột nước em đều mang tới đây, còn có cả nước hoa lan do phu nhân làm. Phu nhân nói, hiện tại cách ngày tiểu thư thành thân chỉ còn hơn hai mươi ngày. Mỗi ngày tiểu thư cái gì cũng đừng nghĩ, phải sớm đi ngủ chuẩn bị tinh thần và sức khỏe thật tốt. Mỗi ngày sớm tối hai lần dùng nước hoa lan, là có thể dưỡng được làn da thủy nộn [3], ngày xuất giá mới có thể hấp dẫn.....”

[3] Thủy nộn : làn da mịn đến mức có thể nặn ra nước

Điều này Thẩm Hà Hương đương nhiên hiểu rõ, tuy nói là nhà trai bên kia lấy ngày hoàng đạo, thực tế là cho Liễu thị tự mình xem, có hay không đừng phải tuổi nàng [4]. Để tránh khỏi va chạm, chọn ngày lành gả đi, tân nương thì phải cẩn thận bảo dưỡng bản thân, để có thể tỏa sáng sau ngày tân hôn.

[4] Theo tử thi ở đây chắc là ám chỉ việc kiêng kị những ngày không hợp với tuổi của nữ chính.

Vô luận Thẩm Hà Hương có không muốn thế nào, thì việc này cũng là vấn đề đã đóng thuyền> đòi này chỉ sợ cũng chỉ có một lần như vậy, nàng không nghĩ phá bình phá suất [5] làm một nương tử xấu xí. Nàng của hiện tại một mặt thích chưng diện cũng là vô cùng chấp nhất, nếu không cũng không cần dùng tới bảy tám loại linh dịch bảo [6] mỗi ngày một chén nhỏ hoa cỏ như vậy, đặc biệt đề A Xuân làm mới cho nàng hơn mười loại son phấn.

[5] Phá bình phá suất : ý chỉ bình sự không cần giữ gìn

[6] Theo tử hiêru thì đây là những loại nước được làm từ thiên nhiên dùng để bảo dưỡng nhan sắc

Mà nước hoa lan này thật ra là hương phong lan được nấu thành nước để tắm rửa. Từ sớm Thẩm Hà Hương liền cho A Xuân dùng phong lan cùng vài loại hương liệu làm thành bánh hoa lan [7] đặt ở băng cơ phường bán. Khi dùng chỉ cần thả một khối vào thùng tắm là được, vô cùng tiện lợi, cũng rất được các quý phu nhân hoan nghênh. Nước hoa lan này quả thực rất đáng giá để mua, dùng lâu dài, làn da sẽ vô cùng bóng láng, trắng mịn, Thẩm Hà Hương vốn là người thường xuyên dùng, nên cũng không thấy phiền toái gì.

[7] bánh hoa lan : tương tự như các loại bánh xà phòng tắm bây giờ

Hơn nữa ngày thường nàng cũng bảo dưỡng tốt, không như người khác sắp gả đi mà hoảng loạn tinh thần, nhưng một đường làm xuống dưới, cũng không có lúc nhàn rỗi. Một mình Bích Yên quá nhiều việc tìm đến, liền gọi A Xuân tới hỗ trợ. trước muốn dùng dầu bôi tóc ở cửa hàng tốt nhất để dưỡng, đến hai mươi ngày sau, tất cả đều được chăm sóc đến độ óng mượt, không có sợi nào bị đứt gãy, nhẹ tay nắm chặt cũng không thể nắm hết, dưỡng tốt liền chuyển qua xông. Bình thường Thẩm Hà Hương thích dùng hoa nhài cùng hoa hồng, nhưng đại hôn lại chỉ có thể dùng phong lan, bởi vì phong lan có thể trừ tà trị họa, tân nương dùng có thể bình an xuất giá.

Tiếp theo là bảo dưỡng làn da trên mặt, cùng da thịt toàn thân, ngâm xong nước hoa lan cũng chưa thể coi là xong việc, còn phải thoa lan hương cao do A Xuân đặc chế, toàn thân đều phải tinh tế mát xa, đem mùi hương lưu lại thật lâu ở trên làn da. Một số chỗ thật nhỏ thường dễ dàng bị bỏ qua như môi, răng, tay, chân, móng tay càng phải cẩn thận chăm sóc. Không chỉ thế, mỗi ngày đều đem nước dưỡng nhan cho tiểu thư, mỗi ngày đều phải uống. Nước này tiểu thư đã dùng được năm năm nay phu nhân lại bỏ thêm vài thứ, mỗi ngày nàng đều phải uống tới ba chén, hai người còn muốn kiểm kê lại các loại trang sức, quán xuyên hết thấy mọi chuyện khuê phòng của tiểu thư, không sớm thì muộn cũng phải xoay tới xoay lui như con quay.

So sánh với họ Thẩm Hà Hương cũng thanh nhàn hơn nhiều, mỗi ngày không cần xuất môn, chỉ cần ở trong phòng bảo dưỡng bản thân cho tốt, buổi tối cũng sớm đi ngủ. Bất quá mười ngày sau cả người liền trở lên đầy đặn, hơi hơi đầy đặn lên, ngày ngày ngâm mình bằng nước hoa lan tốt nhất do phường băng cơ [8] đặc chế, hơn nữa dưỡng hoa, làn da liền trở nên trắng nõn tựa như trẻ con bình thường, tựa như có thể nặn ra nước.

[8] phường băng cơ : phố buôn bán, chế ra những đồ dùng để làm đẹp

Cánh môi không son tự đỏ, đỏ tươi như anh đào tháng năm, mềm mượt hồng nhuận mà trong suốt. Mất to là do ngày ngày đều dùng sương sớm để rửa mặt, trong suốt ngập nước mê người, ai thấy đều không thể di chuyển tầm mắt. Ngay cả Liễu thị nhìn thấy khuê đều phải cảm thán khuê nữ nhà mình chăm sóc thật tốt. Cô nương nhà thương gia tuy không sớm thì muộn cũng phải xuất giá, nhưng nghĩ tới chẳng mấy ngày nữa là gả cho người ta, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, sau lưng bà còn vụng trộm rơi lệ.

Mỗi ngày trước khi ngủ, Thẩm Hà Hương đều lấy bình hoa đào mật, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng bôi tại chỗ non mịn giữa hai chân. Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng cũng không dám ngừng, trước kia vẫn là xử nữ, nơi đó vốn là ngày thường hồng hồng nộn nộn, chỉ cần thỉnh thoảng chăm sóc hoặc không cũng chẳng sao, nhưng nay đã bị phá thân, không thể qua loa được. Nhất định mỗi ngày đều phải bôi một chút, không chỉ vậy còn phải lau chùi một chút, như vậy mới có thể chặt khít, non mịn, nhan sắc cũng sẽ bảo dưỡng được lâu một chút.

Nhưng mật hoa đào này cũng thực giầy vò người ta, bôi một chút liền cảm thấy thân mình thực mất cảm, ngón tay mỗi khi hướng tới chỗ đó liền cảm thấy thẹn sau vài lần mới có thể đi vào giấc ngủ.

Thoảng cái một thoáng liền trôi qua, rất nhanh liền đến ngày thành thân, mỹ nhân ngày ngày ở khuê phòng từ trong ra ngoài cẩn thận tắm rửa, nào còn uể oải như lần gặp trước, cả người tựa như một nhành cây đỏ tươi còn đọng sương, mi như bút họa, mắt như cánh hoa đào, sống mắt thu thủy, trông vừa uyển chuyển lại đa tình, lông mày như cười như không, quả nhiên là hương kiều ngọc nộn có thể so với hoa kiều [9].

[9] hoa kiều : đoá hoa mềm mại

Gần ngày thành thân, kinh thành đang lưu hành trù sa, các loại quần áo kiểu dáng tinh mỹ [10] cuộn cuộn không ngừng được đưa vào trong phòng. Đêm chùng Liễu thị đã cho người ta làm mấy chục bộ, trong đó có cái đã được chuẩn bị từ trước, còn để cho phượng theo đẩy nhanh tốc độ làm, một năm bốn mùa đều đủ để mặc. Có thể thấy được Liễu thị rất cẩn thận, mặc dù bà thường nói khuê nữ đã xuất giá như bát nước hắt đi, nhưng đến cùng vẫn là luyện tiết ủy khuất con mình dù chỉ một chút nên đã chuẩn bị để ứng phó thật tốt.

[10] tinh mỹ : tinh tế, mỹ miều

Tối ngày thành thân, sáng sớm Thẩm Hà Hương liền bị Bích Yên đánh thức. Bởi vì sợ lỡ mất giờ lành, một vị phu nhân có mệnh tốt đã sớm liền ở bên ngoài chờ. Người như vậy không phải dễ tìm, Liễu thị đã phải nhờ người tìm cả thôn mới được.

Vị phu nhân có mệnh tốt này đã hơn năm mươi tuổi, nhìn ra được bảo dưỡng rất tốt. Trông qua chỉ như người hơn bốn mươi tuổi, được mời vào nhà liền nhìn thấy người đang ngồi ở trước bàn trang điểm khác bằng gỗ một thân tinh xảo, thân mình mặc sa y tuyết trắng, mái tóc phía sau lưng như một thác nước, tiểu thư Thẩm gia bộ dạng nũng nịu, nhất thời cũng bị kinh diễm. Bà đã giúp không ít cô nương chải đầu, nhan sắc tốt một bàn tay đều đếm không hết, chỉ không nghĩ tới cô nương nhà phú thương lại xuất sắc như vậy.

Đợi tới khi có người mờ mà đến chuẩn bị tục chải tóc, nhìn kỹ lại càng thêm kinh diễm. Mới qua vài ngày, gương mặt không chỉ bóng loáng, ngay cả lông tơ cũng hiếm, quả nhiên là trắng nõn tinh xảo như gôm sứ, “Ai ya, Thẩm tiểu thư, tôi đã làm hao mệnh bà hai mươi năm, thực không nghĩ đến sẽ gặp được một gương mặt tinh xảo như vậy. Ngay cả lỗ chân lông cũng không thấy, lại trắng trẻo như vậy, cả phần đều không phải dùng tới, thế này nào cần trang điểm,” Ngày đại hi lễ hay không cần tiết chế nhiều, tự nhiên không cần tiền cũng có thể nói ra, nói tới khi trên mặt cũng nở nụ cười bà ấy liền được thưởng thêm vài lạng bạc.

Hao mệnh bà gặp tiểu thư Thẩm gia hào phóng, càng thêm nhiệt tình. Lúc chải đầu, vừa sơ [11] vừa nói: “Nhất sơ đến vĩ, nhị sơ sống đến đầu bạc, tam sơ con cháu đầy nhà, tứ sơ tiền bạc đầy tay.” Ngoài miệng thì nói, trong bụng lại thầm nghĩ, tóc của vị Thẩm tiểu thư này quả nhiên là được bảo dưỡng tốt, tiểu thư nhà khác trước khi chải đầu đều phải sơ qua cho thuận, mà Thẩm tiểu thư lại không cần chải qua, mình chỉ cần sơ qua, nhẹ nhàng tay liền có thể xuôi xuống, nửa phần rối cũng không có, so với sa tanh còn mượt hơn vài phần, quả nhiên là diệu [12] nhân.

[11] sơ : chải đầu

[12] diệu : thần kỳ

Đội chải đầu xong, việc còn lại để Bích Yên cùng A Xuân liền tiếp nhận. Thẩm Hà Hương tự nhiên không dùng son nước hao mệnh bà mang đến. Hao mệnh bà cầu còn không được, ngày thường đều là bà cùng con dâu một người chải đầu một người trang điểm. Hôm nay con dâu có việc không thể đến đây, bà đành tự mình làm hết. Nhưng nếu Thẩm tiểu thư không cần, bà tự nhiên càng vui vẻ tự tại, chỉ đứng một bên theo dõi tiện thể chỉ điểm vài chỗ.

Kết quả vừa nhìn qua thật làm bà nhảy dựng, bà tự hỏi hơn hai mươi năm tiến bước tân nương xuất giá không nhiều cũng tới hơn nghìn. Những tân nương xáo quýt ngất lòi bà đều đã gặp qua, cho nên son luôn luôn chuẩn bị đầy đủ hết, tiện nghi, trung đẳng, đắt tiền đều có, ước chừng cũng phải hai tầng tráp. Không nghĩ tới một mình tiểu thư Thẩm gia này son liền có đủ loại, ít nhất cũng phải năm tầng tráp, quả nhiên là hoa cả mắt.

Chỉ thấy nha hoàn không ngừng ở trên mặt tiểu thư Thẩm gia điều chỉnh thử. Chốc lát sau liền vẽ xong, hao mệnh bà vừa thấy không khỏi tự hỏi, con dâu bà đều không có tay nghề này, vẽ mà như chưa vẽ, nhưng lại kiều diễm không thể soi mói. Bà không biết tay nghề tuy giống nhau, nhưng với loại son khác nhau hiệu quả lại có thể một trời như vậy. Đây cũng là nguyên nhân son nước của phượng băng cơ được hoan nghênh. Đối với những thứ có thể làm cho bản thân đẹp hơn, nhóm quý nữ sẽ không keo kiệt.

Đến khi mỹ phượng, khăn trùm đã được đội lên, quả nhiên khiến cả phòng đều sáng bừng lên. Ngay cả Bích Yên cũng phải mở to hai mắt nhìn đến si ngốc: “Tiểu thư, chắc ai cũng sẽ nghĩ người là tiên từ từ trên hạ phàm đi.” Bị Thẩm Hà Hương xi một chút, chọc cho mấy người trong phòng che miệng cười không ngừng.

Đội phía ngoài vào báo đội ngũ đón dâu đã đến đây, Bích Yên liền nhanh chân đem khăn voan của tiểu thư kéo xuống, Thẩm Hà Hương cẩn thận mỗi bước đi nhìn Thẩm phụ cùng Liễu thị, lúc lên kiệu đôi mắt cũng đỏ lên. Liễu thị đang cười, nhất thời nhìn không được rơi lệ, tới khi lấy khăn lau mắt, trong miệng còn nói: “Hà Hương a, Hà Hương của ta a.”

Thẩm Hà Hương được nâng vào phủ bằng kiệu lớn, nào biết bản thân lại không dễ di chuyển được. Mới vừa vào đến cửa liền cảm thấy bên tai tràn ngập âm thanh ồn ào, trên đầu đang trùm khăn nên cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ cúi đầu như vậy mới có thể nhìn thấy mũi chân mình, không biết ngồi trong

cổ kiệu bao lâu, bị người ta ôm ra khỏi kiệu, sau đó làm sao đi vào trong cũng không biết, chỉ cảm thấy đi thật lâu, cũng có người cực kỳ kiên định nắm lấy tay mình, giống như chiếc cổ đi theo từng bước nhỏ của nàng, đi cũng không nhanh, nếu không phải Thẩm Hà Hương vụng trộm nhìn qua chiếc khăn đang lay động trên đầu, nàng còn muốn hoài nghi mình đang nắm tay sai người .

Tiếp theo đó là một chuỗi lễ tiết dài dòng, chỉ nghe đầu từng âm thanh trên đỉnh đầu, sau đó là hành lễ, song thân Giản Thu Huyền đều mất, nhưng thành thân không có trường bối cũng không được. Trước đó hấn đã xuống phía Nam đón ngoại tổ của mẫu thân đến, cuối cùng là mời hai người tiến đến chỗ công đường bái lạy, nghe trường bối nói lời chúc phúc, nhìn qua cũng biết hấn đã vì hôn lễ này mà tốn bao nhiêu tâm tư, Thẩm Hà Hương không khỏi cảm thấy an tâm một chút

Chung quanh ồn ào, nàng đành phải thuận theo an bài không ngừng quỳ xuống dập đầu. Mặc dù trong tay áo có giấu hai miếng bánh, nhưng nàng còn chưa kịp ăn, trong bụng trống trơn, rốt cục cũng nghe được câu kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bị người nào đó nắm tay vào tân phòng.

Ngồi ở trên giường, tân lang không vén khăn lên thì nàng không thể động, Thẩm Hà Hương đành chịu đựng con đói, hai tay nhẹ nhàng đặt lên đầu gối, cũng may không đợi lâu, liền nghe được tiếng bước chân bước vào phòng, tiếp theo có người thúc giục nói : “Ha ha, Giản lão đệ đừng để tân nương chờ lâu, mau vén khăn đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, để huynh đệ chúng ta nhìn xem tân nương của huynh cưới hình dáng thế nào.” Đại khái đều là nam nhân, nói chuyện không hề cổ kỵ. Thẩm Hà Hương có chút khăn trương ngón tay liền xoắn lại với nhau, lại không biết ở trong mắt người khác, hai cổ tay như châu ngọc, trắng nõn, tinh tế làm cho người ta đui mù, một toán nam tử từng lớn mắt đợi xem.

Hiển nhiên tân lang có chút không muốn, không lấy gậy một lúc lâu, dù sao con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, khăn cô dâu không có khả năng không vén lên, cuối cùng vẫn cười dùng gậy khều lên.

Thẩm Hà Hương chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, nàng có chút không yên nhìn lướt qua, lọt vào trong tầm mắt quả nhiên đều là nam nhân, cánh tay thô to đều mặc quan phục, hơn nữa ánh mắt đều nhìn nàng chăm chăm. Trong phòng tĩnh lặng tới mức tiếng châm roi cũng có thể nghe thấy, làm cho người ta e ngại hoảng hốt, tân nương nào vừa gả xong khăn lên liền thấy một đám nam nhân đều không khỏi khăn trương sợ hãi. Thẩm Hà Hương coi như là gặp qua nam nhân, bất quá vội vàng thu hồi tầm mắt run run rẩy rẩy nhìn chăm chăm xuống đầu gối, đôi lại nữ tử khác không chừng đã bị dọa cho trắng bệch lẫn xuống giường rồi.

Nàng thậm chí còn đáng thương hê hê nhìn về phía “Trọng phu” bên cạnh, chỉ thấy người nọ cũng không phải người tốt, cũng đang đem ánh mắt dính ở trên người nàng, ngay cả gậy còn giữ trong tay, nàng không khỏi tức giận đến bụng đau, nam tử “háo sắc” như vậy, thật sự làm cho người ta cảm thấy hèn mọn, hơi có nhan sắc một chút liền bị câu mắt hôn phách, người như vậy như thế nào có thể đáng tin.

Cũng may một lát sau, Giản Thu Huyền chỉ chớp mắt liền nhìn tới mấy người đang làm trò hề ở kia, nhất thời sắc mặt đen kịt khiến toàn bộ đều chạy ra ngoài, còn một người không chịu đi bị đập một cước, ngoài cửa một đám người ồn ào kêu lên : “Giản huynh đệ, mỹ nhân này là người huynh lấy sao?”

“Tẩu tẩu là nữ tử nhà thương hộ? Thấy thế nào không giống a.”

“Vợ của Giản huynh cư nhiên ngày thường đẹp như vậy, không đúng a, ta như thế nào chưa từng nghe nói qua?”

“Người so với người càng đặc ý a, tiểu tử nguoi chính là mệnh tốt, nếu ta lấy được người như vậy, đừng nói thương hộ, dù là vùng nông thôn hẻo lánh ta cũng muốn.”

“Có thiên lý hay không, sao cha nương ta không đính hôn cho ta tiểu mỹ nhân như vậy?”

Chưa nói hai câu liền có cái thanh âm âm dương quái khí nói : “Các nguoi có để yên hay không, tẩu tẩu đều bị các nguoi dọa cho sắp khóc rồi? Một đám bộ dạng hùng hùng hổ hổ, mau đi uống rượu thôi, đừng ở đây dọa người nữa.”

“Này, nguoi nói ai đấy?”

“Tiểu tử? Nguoi là muốn ăn đám a, dám nói ta là nguoi mù?”

“Hôm nay nếu không phải đại hôn Giản huynh đệ, nguoi đã sớm bị bọn ta cho mặt mũi bằm dập.”

“Không cần, hiện tại cho hấn vào hèm nhỏ để luyện tập một chút.”

“Hừ, lão tử là được người nuôi lớn, không phải bị dọa lớn, sợ các nguoi a? Có bản lĩnh các nguoi lấy rượu cho ta uống nằm úp xuống, ta mới phục các nguoi.”

“Hừ, ai sợ ai!”

“Đi một chút đi.”

Thẩm Hà Hương thấy họ rốt cục đi xa, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Bích Yên cùng A Xuân, còn có hai nha đầu Liễu thị mới mua vụng trộm từ bên ngoài tiến vào. Vừa rồi một đám nam nhân chắn ở cửa, các nàng căn bản vào không được, đều bị hù suýt chết. Cũng may cô gia đem họ đuổi ra, thế này mới vài bước chạy vào nhìn qua tiểu thư, cũng đem cửa lớn đóng lại.

“Tiểu thư, người đói bụng chưa?” Bích Yên mang điểm tâm tới, là món bánh táo nướng thích ăn, bên trong trộn không ít thịt, dễ dàng ngửi thấy mùi thơm. Nàng không khỏi nhận lấy đĩa ngọc gấp lấy một miếng, ăn xong mới cảm thấy dễ chịu chút : “Bích Yên, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu đi.....” Tuy rằng quần áo trên người đều là sa mỏng, nhưng cái khó là ba lớp áo lót bên ngoài lẫn bên trong, lúc này đã sớm ướt sũng quả thật vô cùng khó chịu.

Tĩnh thất ở buồng trong, nước cũng đã chuẩn bị tốt. Sau khi thả một ít lan hương, Thâm Hà Hương trút bỏ quần áo, liền thoải mái ngâm mình trong làn nước nóng. lát sau đứng dậy Bích Yên cùng A Xuân lại bôi lên người nàng cao chi ngày thường vẫn dùng để bảo dưỡng. Hai nha đầu này bất quá mới mười hai, mười ba tuổi, mới vừa mua về được hơn nửa tháng, vẫn là lần đầu hầu hạ tiểu thư như vậy. Nhất thời cũng bị nàng làm cho hoa cả mắt, trong lòng đều nói, chà trách tiểu thư nhà mình nhan sắc ngày thường đẹp như vậy, ngày ngày đều dùng cao chi bảo dưỡng, ngay cả người xấu cũng có thể làm được.

“Bích Yên, bộ váy màu hồng cánh sen của ta ở đâu, sao lại cho ta mặc cái này?” Thâm Hà Hương uể oải nói, bởi vì cái áo trên người này xuyên thấu đòi mạng, tuy là đỏ tươi làm nổi bật nhan sắc, lại chỉ cảm thấy cái gì cũng che không được, bên ngoài choàng chiếc áo sa mỏng kia, lại càng giống như không mặc gì, vừa nhìn liền cảm thấy mặt đỏ tím đập.

“Tiểu thư, ngày đại hôn sao lại mặc màu hồng cánh sen chứ, màu đỏ tươi này là phu nhân cố ý để cho người ta làm. Hôm nay nhất định phải mặc, hơn nữa phu nhân còn căn dặn, muốn đem cái này giao cho tiểu thư, trong chốc lát cô gia cũng sắp trở lại rồi, tiểu thư mau xem đi.” Nói xong Bích Yên liền cùng A Xuân che miệng cười khê ra khỏi phòng, đóng cửa lại canh giữ ở ngoài.

Đây là cái gì? Thâm Hà Hương tháo mảnh lụa dùng để bọc vật kia, nghi hoặc mở ra. Nhất thời liền thấy bên trong là quyển sách vẽ, mặt có điểm hồng, tự nhiên biết đây là cái gì. Kiếp trước ở Hầu phủ về liền có nhũ mẫu đưa cho nàng xem, cũng dạy nàng hầu hạ như thế nào.

Vừa lật mở quả nhiên là thế, bức tranh rõ ràng chân thật, cực kỳ rõ ràng. Không phải là bản dập khuôn được làm ầu, ngay cả vật kia cũng được vẽ nhất thanh nhị sở, nữ tử ở dưới há miệng vui thích vẽ mặt thống khổ đều vô cùng nhuần nhuyễn.

Thâm Hà Hương càng xem càng cảm thấy tim đập nhanh hơn, trên mặt cũng nóng ran, không khỏi khăn trương khép lại, lấy vải bố cuống quýt bọc vào, tìm cái tráp liền bỏ vào trong.

Lúc này mới trở về trên giường, nghĩ tới cảm thú phóng túng kia, liền cảm thấy thực bất an. Quả thực hai lần trước, lần đầu tiên khiến nàng đau đớn không thôi, lần thứ hai chỉ làm một lần mặc dù không nhiều. Nhưng ngày kế rồi giường vẫn cảm thấy không thoải mái, không cần nghĩ cũng có biết được hôm nay động phòng nhất định là muốn ép buộc nàng. Vì thế càng ngồi càng cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Nghĩ đến cái gì, vội vàng đến chỗ hộp trang sức lấy mặt hoa đào ra, đến khi trốn sau bình phong tinh tế thoa, thế này mới nhẹ nhàng thờ ra.

Đang muốn trở về giường ngồi vào chỗ của mình, cửa lớn đột nhiên bị người mở ra, người chưa tới đã ngửi được một thân mùi rượu. Thâm Hà Hương không khỏi nhíu mày lui về phía sau, người nọ cũng không tới chỗ Thâm Hà Hương. Chính là thẳng tay đóng cửa, một tay lập tức cời hi bảo ném qua một bên. Sau đó áo đơn đại mã kim đào ngồi ở trên giường, trong tay không biết khi nào cầm chén rượu trên bàn, vừa rót rượu vừa ngẩng đầu nhìn về phía Thâm Hà Hương đang có chút khiếp sợ đứng đằng kia.

“Lại đây.....” Hắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Hương Đỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.